

PAULA DALY

Onu istiyor.

Ne pahasına olursa olsun...

HAYATIMIN HATASI

"Hipnotize edici..."

TESS GERRITSEN

Ny.Özlem



EKSİK
PARÇA

ROMAN

Çeviren: Selma Songür

PAULA DALY

HAYATIMIN HATASI



İngiltere'nin en beğenilen yazarlarından olan Can Kırıkkalı ve Sen Kaybolduğundan Beri'nin yazarı Paula Daly'nin etkileyici kalemî sizi yoleter, şantaj ve suçun çarpıcı dünyasına götürüyor.

Kargaya içinde bir hayat... Hayatının kontrollünü kaybetmiş bekâr bir anne... Sorunlu bir çocuk... Bitmeyen borçlar...

Roz, tutulmayan sözler ve kırık bir kalple biten evliliğinin ardından hayatını düzene sokmak için her şeyi yapmaya hazırdır. Buru fark eden zengin ve başarılı bir adam tarafından yapılan tek gecelik büyük teklife hayır demez. Ancak işler kontrolden çıktığında ödenen bedeller tekliften daha büyük olur.

Gerçekten çaresiz kalmak, her şeyi yapmak için bir sebep olabilir mi? Yoksa bu, hataları maskeleyen için uydurulan kocaman bir yalan mıdır?

Ny.Özlem



/eksikparcayayinlari



/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

ISBN: 978-605-2043-42-0



9 786052 041420 >

www.uzlukvadisi.com

*Ok ancak geri çekilerek atılır.
Hayat seni zorluklarla geri
çekiyorsa daha iyi bir şeye
fırlatacağı içindir. Nişan
almaya devam et!*

Paulo Coelho



Eksik Parça Yayınları

Hayatımın Hatası

Paula Daly

Orijinal Adı: **The Mistake I Made**

Copyright © 2015 Paula Daly

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Selma Songür**

Editör: **Gözde Döneli**

Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Son okuma: **Beyhan Görgülü**

Kapak Tasarımı: **Yusuf Şancı - Mineral**

Sayfa Tasarımı: **Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Ekim 2017

ISBN – 978-605-2041-42-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

PAULA DALY

HAYATIMIN HATASI

Çevirmen: Selma SONGÜR



Tarama;Turkan
Duzenleme:Ny.Ozlemm

Grace için...

Ny.Ozlemm

TEMMUZ

1

İŞİM VÜCUTLARLA UĞRAŞMAK ama ölümlerle değil, dirilerle. Temmuz ayı başlarında insanı bayıltacak kadar sıcak bir öğleden sonra, yine önümde yüzükoyun yatmış her zamanki vücutlardan biri işte. O gün gelen on ikinci hastamdı, artık sırtım ağrıyordu, her zaman'ki neşeli hâlimden neredeyse eser kalmamış gibiydi.

Başparmaklarımı, omurgasının etrafındaki sert bağ dokulara iyice bastırdığımda bana, “Nasıl görünüyor?” diye sordu.

“Oldukça iyi,” diye cevapladım. “Bel bölgenizdeki sorunlu eklemdeki zedelenmiş dokuyu hallettim. Ayağa kalkar kalkmaz farkı göreceksiniz.”

Adam taş ocağı işçisiydi. Genelde en zor müşteri grubundandı. Çok az konuşurlardı, bu yüzden de hastaların en çok talep ettiği sohbet etme zorunluluğuna, kısa bir süre de olsa aravermenin keyfini çıkarırdım ama fiziksel olarak taş ocağı işçileri ellerimi çok zorluyordu. Adale yapılarındaki yoğun kütle ve dokuların gösterdiği direnç yüzünden, üst bedenimin tüm ağırlığını kullanarak, zaten oldukça yıpranmış başparmaklarımı sıkıca bastırmam gerekiyordu.

Başparmaklarım benim aletlerimdi. İşimin her alanında gerekliydi. Doku yapısındaki küçük ayrıntıları tespit edip değerlendirirken kullandığım, ağrısı olan insanları rahatlatığım

araçlarımdı.

Eskiden, ciddi ciddi ellerimi sigortalatmayı düşünmüştüm. Tıpkı Betty Grable'ın bacaklarına yaptırdığı gibi ama bunun için bir türlü vaktim olmadı.

"Sırtımla işinizi bitirdiğinizde," dedi, "vaktiniz varsa şu omuzuma da bir göz atabilir misiniz acaba?"

Bunu söylerken pişmanlık dolu bir ifade ile gülümseyerek, başını havaya kaldırdı, sanki can sıkıntısı yaratacak biri olmaktan gerçekten nefret eder gibiydi.

Derin bir nefes aldığımı gizleyerek neşeli bir tavrıyla, "Tabii ki sorun değil," dedim.

Eskiden serbest çalışan bir fizik tedavi uzmanıydım ve her bir hastamın ihtiyacına cevap verebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Eğer tedaviden sonuç alamadıysam, para almadım. Yani, yoğun çalışan bir muayenehane kurmak için çok çalıştım.

Peki, şu hep uğruna mücadele ettiğimiz şey? İş-hayat dengesi? Bir süre bunu becerebildim.

Ama artık değil.

Parasız kaldığımda, kendimi burada buldum. Bir klinikler zincirinde haftada elli saat, ardarda gelen hastalarla, havasız bir kabine tıkılmış olarak çalışıyorum. Emegiimin karşılığı da doğruca başkasının cebine giriyor.

Üstelik, kendimi Wayne adlı klinik yöneticisinin insafına kalmış bir halde buldum.

Wayne iyi niyetli biriydi ama işin doğru olarak yapılması konusundaki baskıcı tavrına katlanmak bazen zor oluyordu. Ayrıca fırsatını buldukça flört etmeye çalışıyordu ama neyse ki olayı hiçbir zaman taciz aşamasına getirmedi. Yine de ona karşı kararlı olmak gerekti, yoksa bu tarz davranışlarını abartıp randevu teklif etmeye başlardı. Sanırım kendini biraz yalnız hissediyordu.

Yatağın ucuna oturan taş ocağı işçisinin arkasına diz çöküp, incinmiş omzunu yana doğru havaya kaldırmasını rica ettim. Kolu doksan dereceye geldiğinde, adam acıdan soluksuz kalıp gayri ihtiyari omzunu çekti.

“Supraspinatus,” dedim.

“Çok mu kötü?”

“Başına iş açabilir. Ama ona bugün doğru dürüst bakamam çünkü yeteri kadar zamanımız yok. Sana bir akupunktur iğnesi yapayım, en azından seni biraz olsun rahatlatıp rahatlatmayacağını anlamış olurum.”

Lisansüstü eğitimimde akupunktur üzerine çalışmıştım ve iğneyi sokup çıkarırken dışarıda resepsiyon bölümünde Wayne’in bir hastayı, diğer klinik tedavi uzmanlarından birinden randevu alması için ikna etmeye çalıştığını duydum.

Kadın ona, “Roz Toovey’i istiyorum,” diyordu.

“Roz, gelecek hafta ortasına kadar tamamen dolu. Gary Muir’e ne dersin?” diye ısrar etti Wayne. “Gary’nin de bugün sadece bir boşluğu var. Seni on dakika içinde görebilir.”

Kadın cevap vermedi.

Wayne, “Pekâlâ, Magdalena’ya ne dersin?” diye önerdi.

Genelde işler böyle yürüyordu. Wayne insanlara ilk önce, hiçbir halt bilmediğine oldukça emin olduğum Gary’i kakalamaya çalışırdı. Bildiğim kadarıyla Gary, o dönemlerde ülke çapında erkek fizyoterapistlerin sayısı az olduğu için üniversiteden kabul alabilenlerdendi. Eğitiminden önce, Gary ikinci ligde oynayan bir futbolcuydu.

Hasta, “Magdalena mı?” diye sordu. “Şu Alman kadın mı?”

Wayne, “Avusturyalı,” dedi.

“Geçen sefer canımı çok yakmıştı. Otobüs çarpmış gibi olmuştum. Hayır, ben Roz’u istiyorum.”

Wayne, "Ama," dedi, sabrı taşmış bir tavırla, "*Biraz önce söylediğim gibi, Roz tamamen dolu.*"

Bu arada, Roz Toovey ben oluyorum.

"Onunla konuşsanız olmaz mı?" dedi. "Ona benim Sue Mitchinson olduğumu ve bel ağrımın nüksettiğini söyler misiniz?"

Eskiden düzenli bir şekilde ona geliyordum. Benim olduğumu bilse, beni araya sokacağına eminim. Üstelik dayanılmaz bir ağrım var. Roz bunu yapabilen tek..."

Wayne sinirli bir şekilde, "Bir dakika," dedi ve sonra bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum.

Tahta zeminde üç sert adım.

"Roz, burada Sue Mitchinson diye biri var. Senin onu alıp alamayacağını soruyor."

Hastaya, "Bir dakika müsaadenizle," dedim.

Kapıyı açıp başımı dışarı uzattım.

Bakışlarımı Wayne'den uzaklaştırıp, beni görür görmez resepsiyon bölümünden bana doğru kararlı adımlarla yürüyen Sue'ya doğru çevirdim.

Henüz konuşmama fırsat kalmadan, durumunu açıklamaya başladı. "Roz, çaresiz olmasam sana sormazdım. Biliyorsun, böyle bir şey yapmam. Eğer bana beş dakikanı ayırabilirsen, sana çok minnettar olacağım."

South Lakeland'de Sue'yu iyileştirebilecek tek fizyoterapist bendim ama bunun ötesinde ortak bir mazimiz de vardı.

Bu tedavinin müdavimi olan birçok hasta ile bir geçmişim var, kendi yerimi kapandığımda da hepsi peşimden buraya gelmişti. Birçoğu bana sadık kalarak müşteri tabanımı oluşturdu, bu yüzden de onlara çok şey borçluydum.

İlk iş olarak yerel gazeteye küçük bir ilan vermiştim ve ikinci olarak da insanlara kronik ağrılarını tedavi edebileceğime dair

haber yaymıştım, zira bölgedeki diğer pratisyenler bunu yapamıyorlardı. Bir ay içinde bütün randevularım dolmuştu. Şu anki sorunum ise, beni başkalarına tavsiye etme nezaketinde bulunan eski hastalarımın birdenbire artık randevu alamıyor olmasıydı, tabii ki. Onlar da “Çaresiz-Olmasam-Sormazdım- Biliyorsunuz” mazeretine başvuruyordu.

Kararlı bir tonda, “Sue, yapamam,” dedim. “Okul sonrası etütten George’u almam gerekiyor ve bu hafta zaten iki kez geç kaldım.”

Sue hiç düşünmeden cevap yetiştirdi, “Peki annemi arasam da, George’u *onun* almasını sağlasam?”

Sue’nun annesini hiç tanımıyordum. Kadınla hiç karşılaşmadık bile. George da kadını tanımıyordu.

Mümkün olduğunca nazikçe konuşarak, “Şimdi karşı tarafta Hawkshead’de oturuyoruz,” dedim. “Yani bu gerçekten mümkün değil değil.”

Sue’nun yüzü asılmış, bir yandan da işe yarayacak bir çözüm bulmak için deli gibi çabalarken, Wayne de artık sinirlenmeye başlamıştı. Hastaların benden randevu almak için ısrar etmesi ve Gary gibi tipleri onlara kakalayamayacak olması Wayne’in canını sıkabiliyordu.

Bu durum, Wayne’in randevu programını dengeli biçimde hazırlamasını imkânsız kılıyordu. Sonuç olarak ben deli gibi çalışırken, Gary de resepsiyonda boş boş oturup zaman öldürüyordu.

Gary boş vakitlerini genelde Wayne ile Birinci Lig ve Puma King marka futbol ayakkabılarının kalitesi hakkında sohbet ederek geçirirdi. Her ikisinin de konuşacak çok şeyi vardı.

Sue son kez şansını denemek için, “Bana sadece beş dakika ayırırsanız? Beş hatta daha bile az,” dedi.

Pes ederek, “Pekâlâ, beş dakika,” dedim. “Ama beklemek

zorundasınız. Hemen bundan sonra bir hastam daha var ve şu anda geç kalıyorum.”

Sue beni dinlemiyordu. Kimsenin fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan, hızlıca bekleme salonundaki sandalyesine yönelmişti bile.

Wayne, “Sigortacı adamı aradın mı?” diye sordu.

“Ne? Hayır, özür dilerim. Yine aklımdan çıktı.”

Wayne uzun uzun içini çekerek, gözlerini devirdi ve küçük bir çocuğu azarlarmış gibi konuştu. “Şu işi hallet, Roz. Herkesi sigortaya bildirdik.” Sesini alçalttı. “Seni de bildirmezsek, tam olarak korunuyor olamazsın. Dolayısıyla klinik de tam koruma altında olmaz?”

“Yapacağım. Söz veriyorum. Boş vaktim olur olmaz. Dinle, Wayne,” derken tedavi odasından çıktım ve soracağım şeyi hasta duymasın diye kapıyı kapattım, “Maaşımdan avans çekme ihtimalim yok sanırım, değil mi? Ama şu sıralar biraz sıkışık durumdayım. Önümüzdeki cumaya kadar idare edebilecek miyim, emin değilim.”

Başını yana doğru salladı ve beni hafif azarlarmış gibi yüzüme baktı. Nazikçe, “Bunu sana daha önce de söyledim, Roz,” dedi. “Şirket istisna yapamaz. Senin için bile olsa. Keşke yapabileceğim bir şey olsa gerçekten ama elim kolum bağlı.” Bunu söyledikten sonra yürüyerek yanımdan uzaklaştı.

Ben taş ocağı işçisiyle işimi bitirirken, Wayne’in resepsiyonda Sue’yu yüksek sesle, buyurgan bir ifadeyle bilgilendirdiğini duyabiliyordum. Onun, tedavi seansı için süresine bakmaksızın ücreti peşin ve ve *tam olarak* ödemesi gerektiğini söylüyordu.

Zaten sınırlı konuda karar verme yetkisi olduğundan, fırsatını buldu mu hiç kaçırmazdı. Şu an da onlardan biriydi.

Yıllar önce kendi işimi kurmaya kalkıştığımda, yürütüp yürütemeyeceğim konusunda ciddi endişelerim vardı. O zamanlar, bu endişelerimi ilk müşterilerimden biri olan Keith Hollighurst'e dile getirdiğimde, bana şunu söyledi: "İşi yürütmek zorunda olanlar, başarılılar. Ancak mecbur olmayanlar başaramazlar."

Bugüne kadar Keith, yıllarca bir işin kâr etmesinin gerçekten nelere mâl olduğunu kavrayamayan, şirket yönettiğini zanneden insanlar hakkında aşağılayıcı ifadeler kullanmıştı; Bana, "On şirketten dokuzu başarısız olur," derdi. "Dikkat et de bunlardan biri seninki olmasın."

Keith Hollighurst'ün gelenekçi bir adamdı. Hurda maden satan bir şirketi vardı. Cebinde hep yirmilik banknotlardan oluşan bir tomar ile dolanırdı ve söyleyecek sözü olduğunda sakınmazdı. Ben buraya geçince Keith hastam olmaya devam etti. Şu anda da yüzükoyun yatmış, kıllı sırtı akupunktur iğneleri ile dolu iken, South Lakeland belediye meclisinin beceriksizliği üzerine atıp tutmasını dinliyordum. O işgüzar belediye memurlarıyla yaptığı konuşmaları ve onlara nasıl ağzının payını verdiğini anlatırken, ben de oh ve ah diyerek, ya da onu dikkatle dinlediğimi göstermek için, bir soru sorarak sözünü kesiyordum. Daha sonra, bacağına arkaya doğru kaldırarak aşağı kısmı üzerinde çalışabilmek için Keith'in sırtından iğneleri çıkardım ve sırtüstü yatmasını rica ettim. Dediğimi yapmak zorunda kaldı ve ben başının altına destek olsun diye bir yastık koyarken, külodunun üstündeki kocaman kurumuş bir sidik lekesi dikkatimi çekti.

Hızlıca gözlerini kırparak, "Sırtımla işini bitirdiğinde sana bir teklifim var," dedi.

"Mastürbasyon yapmanı izlemeyeceğim, Keith."

Bunu daha önce defalarca teklif etmişti.

Bacağını kaldırıp, nefes alıp vermesini söylediğimde sessiz kaldı ve ben aşağı doğru sıkıca itip kıtlamasını bekledim.

Hastalar bunun, omurlar arasındaki diskin yerine oturma sesi olduğunu zannederler. Ama öyle değildir. Bu, ya iki eklemin yüzeye çıkıp birbirinden ayrılma sesidir; yani açığa çıkan gazın patlama sesidir ya da daha yaygın olduğu üzere, bu vakada olduğu gibi eklemin etrafındaki bağların kopma sesidir.

Ama ben işin kolayına kaçıp, diskle ilgili olduğunu söylerim.

Kolayına kaçıp kabullendiğim diğer görüşler de var; mesela, bir kırık çıkık uzmanına görünen herkes bir bacağının diğerinden daha uzun olduğunu iddia eder veya görme engelli bir fizik tedavi uzmanının Yüce İsa'ya eşdeğer iyileştirme gücü olduğunu sanır. Son olarak, bütün orta yaşlı kadınların ağrı eşiğinin çok yüksek olduğu yanlış bir kanıdır.

Keith, "Bak," dedi, "Nakit paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Çocuğunla tek başına kaldığını biliyorum. Eğer istediğimi yaparsan, sana *hemen şimdi* fazladan altmış pound vereceğim. Yakınıma bile gelmek zorunda bile değilsin. İşimi çabucak bitireceğim."

"Kesinlikle mümkün değil."

"Sana ilk başladığında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlat," dedim.

"Eğer hayatta kalmak istiyorsan, daha fazla yol kat etmen gerektiğini söyledim. İş dünyasında sadece gerekeni yapanlar başarısız olurlar... Ekstradan müşteri memnuniyeti sağlama-yanlar ise..."

"İşimi çoktan batırdım. Bunun için çok geç."

"Evet, ama tekrar ayaklarının üzerinde duracaksan Roz, sadece asgari yapman gerekenle yetinemezsin. İnsanlar daha fazlasını beklerler, üstelik bugün eskisinden daha fazla beklen-

ti içindeler. Ekonomide işler böyle yürür. Herkes aynı paranın peşinde. İş imkânları yok oluyor ve...”

Ona doğru baktım.

“İşsizlik seviyeleri üzerinden tartışma yaparak, bana yaptırmak istediğin şeyi haklı çıkarmaya çalışmıyorsun ciddi, değil mi Keith?”

Alt dudağını ısırmadan önce, sinsi bir ifadeyle etrafına baktı.

“Seksen sterlin,” dedi. “Nakit olarak, seksen sterlin. Hemen şimdi. Gördüğün şeyi, seviyormuş gibi görünmek zorunda da değilsin.”

“Gördüğüm şeyi *sevmiyorum*.”

“Yüz sterlin.”

Kararlı bir şekilde, “Hayır, Keith,” dedim. “Pantolonunu giy, haydi.”

2

FERİBOT büyük bir gıcırtyla kıyıdan ayrılırken arabadan indim.

Turistler için bu, feribot kapılarının kapandığı anda araçlarından çıkıp gölü kendilerine fon olarak kullanıp fotoğraf çek-tirmek ve kıyı şeridi boyunca sıralanmış güzel köşkleri birbirine göstermek için bir fırsattır. Ama yöre halkının pek çoğu gibi ben de bu güzelliği kanıksayanlardanım. Kayrak taşlı tepelere, asırlık ormanlara ve pırıl pırıl suya bakmayı unutmuşum.

Hayat gailesine kapıldığınızda, bölgenin ihtişamı görünmez hâle gelebilir.

Bowness ve Hawkshead köyleri, ülkenin en büyük doğal gölü olan Windermere ile birbirinden ayrılır. Feribot gölün ortasından geçer, aslında burası gölün en geniş noktasıdır ve beş yüz yıldan daha fazla zaman boyunca, şu an bulunduğu noktada hizmet vermektedir. Her iki yönde gölü dolaşmak, yirmi dört kilometrelik bir gezi anlamına gelir ve yoğun yaz trafiğinde bu yolculuk bir saatten fazla sürebilir, bu yüzden de feribotu kullanmak gerekir. İlk zamanlarda karşıya sandallarla geçilirdi, daha sonra bir buharlı gemi çalışmaya başladı. Şimdiki ise onsekiz araba taşıyan kablolu, dizel ile çalışan bir feribot.

İyi günlerimde kendimi çok şanslı hissederim. Ev ile Hawkshead arasında gidip gelirken, bu görkemli manzara karşısında

kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederim ve hayatta olduğum için mutlu olurum. Yeryüzündeki en güzel yerlerden birinde yaşadığım için çok şanslı hissederim. Burası, insanların tüm hayatları boyunca çalıştıktan sonra, emeklilik hayali kurdukları türden bir yerdir.

Bugün, geç kaldım.

Artık bahanelerimin tükendiği türden bir geç kalma.

Yol çalışması sırasında konulan geçici trafik işaretleri, koyun yükleyen römorklu traktörler veya patlak tekerler gibi hikâyeler artık inandırıcı olmayacaktı. Üstelik, ne kadar geç kalırsam kalayım, feribot daha hızlı gidemezdi.

İki hafta önce arabam, kazazede taşıyan bir ambulansın yanında duruyordu ve bu durumda bile feribotun hızı değişmedi. Feribot gölün üzerinde yavaşça ilerlerken, ambulansın mavi ışıklarının yanarak hareketsiz bir şekilde durması, çok çarpıcı bir manzaraydı. Yolcular, ambulansın içindeki acil tıbbi müdahale gereken kişinin kim olduğunu merak ederek, birbirlerine gergin bakışlar fırlatıyorlardı. Ambulansın içindekinin kim olduğunu asla öğrenemedik.

Okul sonrası etütün bitiş saatine de yetişemeyecektim ve o zamana kadar da George endişelenecekti, muhtemelen biraz da ağlamaklı olacaktı. Dokuz yaşındaydı ve gerektiğinde metanetli bir çocuk olmasına rağmen, babasıyla ayrıldığımızdan beri, bu son iki yıl onun için çok zor geçmişti.

Uyumlu mizacının yavaş yavaş kaybolduğunu ve ne yapacağını bilemeyen endişeli bir çocuğa dönüştüğünü görebiliyordum. Sürekli önümüze çıkan engeller karşısında, her an tetikte olmaya mecburmuş gibi, giderek daha temkinli, içine kapanık bir çocuk oldu.

Cep telefonumu çıkarıp tekrar arama tuşuna bastım.

Güneş hâlâ tepemizdeydi ve sıcaklık aşırı derecede bastırıyordu.

Hem feribottan hem de hâlâ çalışan birkaç araba motorundan çıkan egzoz dumanı, kat ettiğimiz berrak ve tertemiz gölle hiç bağdaşmayan kirli, ağır bir hava yayıyordu etrafa. Okul sonrası etütten gelen kayıtlı mesajı bir kez daha dinlerken, telefonu elimde tutarak küpeşteye yaslandım.

Sonra eski kocamın yerini öğrenmek için tekrar Dylis'i aradım. Bu sefer telefona cevap verdi.

"Dylis? Benim Roz."

"Kim?"

"Roz," diye tekrarladım. "Winston nerede?"

Yeni uykudan uyanmış gibi geveleyerek, "Ah, bilmiyorum canım," dedi. Genellikle böyle, sanki biraz uyuşturucu etkisi altındaymış, akli yerinde değilmiş gibi davranırdı. "Sanırım işe gitti," dedi. "Bir kalem ve kâğıt bulup mesajını yazayım çünkü şey konusunda..."

"Dylis," diyerek araya girdim. "Winston'ın bir işi yok. O işsiz, hatırladın mı? Bu yüzden bana nafaka ödemiyor. Şimdi sen bana onun bir işte çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Ha- hayır," diyerek kekeledi. "Öyle demek istemiyorum. Hayır, öyle değil. *Nerede* olduğundan tam olarak emin değilim. Belki de birisine yardım ediyordur, bilirsin yani, para almadan?"

Duygusuz bir tonda, "Para almadan," diyerek söylediğini tekrarladım. "Tam da Winston'ın yapacağı bir şeymiş gibi. Bak Dylis, eğer beş dakika içinde gelirse, onun bir koşu gidip George'u almasını sağlayabilir misin benim yerime? Ben çok geç kaldım da."

Kafası karışmış bir şekilde, "Ama ona alma sırası bizde değil," dedi. Hızlı bir şekilde sayfaları çevirdiğini duyabiliyor-

dum; ajandasının sayfaları olmalıydı.

“Bu hafta sonu ona bakma sırası sizin değil,” diye izah ettim, “Ama çok geç kaldım. Eğer Winston’ın nerede olduğunu bulabilirsen çok yardımcı olursun ve...”

Arkadan, “Bilet, Roz,” diye bir ses geldi.

Telefon kulağıma dayalı bir şekilde dönerken, cüzdanımdan bir banknot çıkarıp uzattım. “Yeni bir bilet koçanına ihtiyacım var, Terry,” diyerek yaşlı görevliye fısıldadım. “Son biletimi bu sabah kullandım.”

Az konuşan bir adam olan Terry ile değiş tokuş yaparken, bir yandan da Dylis’e durumu açıklamaya devam ettim. Dylis araba kullanamadığı için George’u onun almasını önermedim. Hawkshead’ten iki buçuk kilometre kadar uzaklıktaki küçük bir köy olan Outgate’te yaşıyordu. Fakat Winston Toovey, benim eski kocam -eğer şüphelerimde haklıysam Noel’den beri- anladığım kadarıyla nakit para aldığı bir iş yapıyordu, ortalıkta dolaşıp köy halkıyla zaman geçiriyordu ve artık annesiyle yaşadığı için de bir yerlere yetişmek durumunda değildi. Böylece bütün sorumluluklarını bir güzel üzerinden atmıştı. Üstelik, cep telefonunu da her zaman yanında taşımadığı için, nerede olduğunu da bilemezdik.

Dylis ile yaptığım konuşmayı, her zamanlar olduğu gibi telefonumu fırlatıp yere çarpmak duygusuyla bitirdim. Kadın beni bu hâle sokuyordu. Onunla konuşmaya çalışmak, tıpkı küçük bir çocuktan bilgi almaya çalışmak gibiydi. Genellikle, Winston hakkında -özellikle de *bana*- yapmaması gereken bir yorumda bulunur ve ben ona baskı yapınca da çenesini kapatıp, yere önüne bakardı.

Dylis’e çok baskı yapınca, başının fena hâlde belada olduğunu farkındaymış gibi başını kaldırır, kederli bir şekilde bakardı.

Bakışları, N'olur *Winston'a söyleme*, der gibiydi.

Kadını sıkıca tutup sarsmak ve şöyle haykırmak isterdim: Oğlunun evini terk edip, beni böyle dağ gibi borçla baş başa bırakmasına nasıl izin verebilirsin? Ama yapmadım çünkü içimden gelen bir ses, bunun Dylis'in her zamanki dalgın ve alık hâli olduğunu söylüyordu.

Okula ulaştığımda saat 06.28'di.

Yirmi sekiz dakika gecikmiştim.

Ön kapıyı iterek açtım; karşımda sessiz bir koridor, boş askılar ve garip bir beden eğitimi çantası asılı duruyordu.

Derin bir nefes alıp sınıfa girdim. Okul sonrası etüt için Birinci Sınıfın odası kullanılıyordu ve George'un eşyalarını toplamasını beklerken, çocukların panodaki ilk yazı denemelerine, ebeveynlerinin resimlerine bakmayı severdim. Ailelerin, kepçe kulak, çarpık dişler gibi sahip olmayı hiç istemedikleri niteliklerini yansıtan çocuklarıyla olan benzerlikleri çok şaşırtıcıydı.

George bacaklarını açarak yere oturmuş, öne doğru eğilmiş Nintendo DS oynuyordu. İçeri girdiğimde, varlığımın farkına varsa da başını kaldırmadı. Onun yerine sadece gözlerine giren saçını itirmek için başını hızlıca salladı.

Okul sonrası ettüten sorumlu Iona, masasından başını kaldırıp bıkkın bir şekilde gülümsedi. Bunun artık gerçekten son olacağını ifade eder gibiydi.

Günlerden cumaydı. Güneş çıkmıştı. Bikini üstünü, şortunu, parmak arası terliklerini giyip köy meydanında soğuk Peroni birasını yudumlamaya hazırdı.

Ona içtenlikle, "Çok özür dilerim," dedim. "Çok ama çok özür dilerim. George, haydi hemen eşyalarını al."

Iona, "Roz?" dedi.

"Biliyorum. Bu kabul edilemez bir şey. Sana fazladan ne

kadar ödemeliyim?”

“On sterlin,” dedi. “Her ekstra on beş dakika için beş sterlin istemek zorunda kaldık, aksi takdirde ebeveynler bu işin ciddiyetini anlamıyorlar.”

Maddi gücüm buna yetmediği halde, bir banknot çıkarak, “Buyur,” dedim. “Yirmiliği al. Biliyorum, bu şekilde devam edemezsin.”

Üzgün bir tavrıyla, “Roz,” dedi, “Söz konusu olan para değil. Önemli olan benim zamanım. Sabahın yedi buçuğundan beri buradayım ve benim de bir hayatım var, anlıyor musun?” Iona konuşurken sesini yükseltmedi. George’un önünde kızgınlığını göstermeyecek kadar profesyoneldi. Bu daha da kötüydü. Sanki, kendimi ve dahası oğlumu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi konuştu.

“Özür dilerim,” diye tekrar ettim. “Seni temin ederim ki bir daha olmayacak.”

“Bu anlaşmaya son vermek zorunda kalacağız. Bu sadece...”

Telaşla, “Hayır,” dedim. “Lütfen bunu yapmayın. Bu anlaşma olmadan idare edemem.”

“Durumunu anlamadığımdan değil, Roz,” dedi. “Çok çabaladığını görebiliyorum. Ama neredeyse her gün geç kalıyorsun ve bu hiç adil değil. Ne bize ne de...” Pencere kenarından beslenme çantasını alırken, bizi dinlemiyor numarası yapan George’u işaret ederek, cümlesini bitirmedi. Evde bisküvi bittiği için, bu sabah çantasına şeftalili yoğurt koymuştum ve şimdi de bundan pişmanlık duyuyordum. Okul, çocukların yemek artıklarını ve çöpünü çantalarında eve gönderiyordu. Böylece ebeveynler, çocuklarının öğle yemeklerini bitirip bitirmediklerini görebiliyordu. O boş yoğurt kabı ise anca ekosistemi koruduğunu gösteriyordu.

Iona' ya döndüğümde, konuşmamı beklediğini fark ettim.

Gelecek haftaki programımı düşününce dürüst davranarak, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Iona, bir çözüm önermedi. Bu da şaşırtıcı değildi çünkü sabrı biteli neredeyse bir aydan fazla olmuştu.

Bu verdiği kaçınıcı ikinci şanstı.

Kız kardeşime sorabilirdim.

Hayır. Bugün onun kırkınıcı yaş günü. Bu gece doğum günü partisine katılacaktık ve o da gelecek hafta New York'a gidecekti. Annem ve babam çok uzaktaydı, kız kardeşime onlara tekrar yük olmayacağıma dair söz vermiştim. Geçmişte onları yüzüstü bırakmışım ve şimdi onlardan yardım isteme lüksüm yoktu. En azından uzunca bir süre.

Winston ise güvenilir biriydi. Olağanüstü hava koşullarına kapılıp, sahile fırtına izlemeye gidip, George'u okul kapıda defalarca bekletmişti.

Iona boğazını temizledi. Hâlâ konuşmamı bekliyordu.

Ama sonra, tuhaf bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken, acıdan yüzünü buruşturdu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken onu izledim ve "İyi misin?" diye sordum.

"Pek değil, hayır," diye cevap verdi ve iç çekti. İki kez.

Nihayet, "Ah, tamam," dedi, yüzünde yenilgiye uğramış bezgin bir ifade vardı.

"Pekâlâ Roz, bir şans daha." Ona minnettarlığımı ifade etme, bir daha böyle bir şeyin olmasına kesinlikle izin vermeyeceğimi söyleme fırsatı bırakmadan, aşağı eğilerek pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı.

"Dizime bakmak için on dakikan yoktur sanırım, öyle değil mi?"

3

GERİYE DÖNÜP BAKTIĞIMDA, her şeyin sonunda bu noktaya, olayların çığırından çıkma aşamasına nasıl geldiğini anlayabiliyorum. Ama bir dizi olayı tetikleyen şeyin o not olduğunu düşünüyorum.

İÇERİ GİRME

GAZ KOKUSU ALIYORUM

SEVGİLER, CELIA

Not sokak kapıma yapıştırılmıştı ve oraya koyan da komşumdu. Celia, beş yıldır bu köyde yaşıyordu, buranın yerlisi değildi; aslen Liverpoollu idi. Fakat ona nereli olduğunu sorduğunuzda, en ciddi ses tonuyla "Southport, Lancashire," derdi. (Dikkatinizi çekerim: Lancashire, Merseyside değil. Anlaşılan arada önemli bir fark var.)

Yazlık eve ilk taşındığım zaman, gerginlik yaratacak bir tutum sergileyen Celia ile, büyük çöp tenekesini iki günden fazla bir süre bahçe yolunun köşesine bırakıp bırakmadığıma, ben isteyken oturma odasının perdelerini kapalı tutup tutmadığıma, ya da Tanrı korusun, onun kitap kulübü olduğunda çamaşır ipinde çamaşır bırakıp bırakmadığıma dair birkaç ağız dalaşımız oldu. Celia kendini beğenmişin biriydi. Herkesten *birazcık*

daha iyi olduğunu belli etmeyi seven, işçi sınıfından bir kadındı. Bu hâlleri çok eğlenceliydi ve ben de hiç beklenmeyecek şekilde, onu olduğu gibi sevmeyi öğrenmiştim.

Yakın bir zamanda bir anlaşmaya vardık çünkü Celia'nın fikrine göre evin dış görünümünü çekici hâle getirmeliydik ve benim de vaktim yoktu, üstelik emlak değerinin düşeceğine dair feci bir korkuya kapıldığı için, Celia'da evimin anahtarı vardı. Ona sinirine giden bir şey olursa, bunu kendisinin halletmesini söyledim. Bu yüzden kocası, çöp arabası gider gitmez benim çöp bidonumu hemen getirirdi. Bazen eve geldiğimde ön bahçedeki çimenlerin özenle biçildiğini görür ya da Celia'nın hindibalarımın üzerine, yabancı otları öldürecek ilaç döktüğünü, patika yoldaki küçük pembe lekelerden anlardım. Son zamanlarda kendi evinin kapısına astığı dört sepetle uyum sağlasın diye, bizim eve de bir iki sepet asmak istediğini hissedebiliyordum ama henüz konuyu açmamıştı.

Kapıdan notu aldım. George'a, "Haydi," dedim, "Celia'nın evine gidelim." Şu anda yapmak isteyeceğim en son şeydi aslında. Kız kardeşimin partisi için yedi buçukta tekrar evden çıkmamız gerekiyordu. George'un bir şeyler yemesi ve üstümüze çekidüzen vermemiz gerekiyordu. Ona doğru bakarken, sağ kulağının üzerinde saçının olmadığını fark ettim. Daha önce bu nasıl gözüme çarpmadı, hiçbir fikrim yoktu çünkü bayağı büyük bir parça gitmişti saçından.

İşaret ederek, "Saçının hâli ne?" dedim.

"Emin değilim."

"George," dedim.

"Hatırlamıyorum."

Küçük yalanlarla ilgili hemen bir şey söyleyeyim. Fark ettiğiniz gibi, küçük erkek çocukların doğruyu söylemek gibi bir

yetenekleri olmadığına eminim. Onları bu yüzden suçlamayın. Sadece kızmamızdan korkuyorlar. “George, sana kızgın değilim, neden saçından bu kadar büyük bir parça kestiğini bilmek istiyorum.”

“Yaptığım yaratık için ihtiyacım vardı,” dedi.

“Mantıklı görünüyor,” diye cevap verdim.

Patika yoldan yürüyüp bahçe kapısından çıktık ve Celia’nın bahçesindeki kısa yola geçtik. George, “Çok susadım. Bir şey içmem lazım anne,” dedi ve ben, “İkimizin de buna ihtiyacı var,” dedim. Sıcaklık çok fena çarpıyordu: Etraftaki dağları çevreleyen havzada hapsolmuş ağır bir hava vardı. Bir işe yaramasa da, biraz hava gelsin diye hafifçe sallayarak gömleğimi karın bölgemden çektim.

Celia, müstakil bir evde yaşıyordu. Bizimkisi ise yarı müstakildi; evimin diğer kısmı yazlık olarak kullanılıyordu. Sahiplerini hiç görmedim. Ama birbirlerine benzeyen insanlar gelip gidiyordu; eğer güneş parlıyorsa gülümseyen, parıltıyorsa asık suratlı ve hiç konuşmayan tipler.

Postacı Pat isimli çocuk televizyon programındaki Greendale Köyü’nü hatırlar mısınız? Aslında Greendale diye bir yer yok ama gölün diğer tarafındaki Longsledgale örnek alınarak yapılmış bir bölge ve Hawkshead ile ilgili size iyi bir fikir verebilir. Köyde beş yüz kişi yaşıyor ve tatilcilerden başka, herkes birbirini tanır. Genelde koyunları otlatmak için kullanılan ekilebilir araziye kurulmuş, beyaz çimento ile sıvanmış dağ evleri, sade taştan duvarlarla çevrilidir. Bizim gibi köyün merkezinde oturanlar, doğal gaz ve kanalizasyon sisteminden yararlanabilir, köyün dışında oturanlar ise elektrik ya da genelde gaz ile ısınırlar ve foseptik çukurları var. Köy merkezinin yaklaşık bir buçuk kilometre etrafında yaşayanlar, misafirlerinin tuvalet ihtiyacı

halinde, gerekmedikçe, tuvalete bir şey atmamalarını rica edip, kapısına asgari miktarda tuvalet kâğıdı kullanmalarını rica eden küçük bir not asarlar. Eğer burada büyümüşseniz, bu alıştığınız bir şeydir. Tıpkı pastörize süt ve yarım gün kapalı olan dükkânlar gibi.

Celia, pencerenin önünde dolanıyor olmalıydı, zira biz bahçe kapısını açar açmaz kapıda beliriverdi. “Tanrım, George!” diye bağırdı. “Saçına ne yaptın böyle?” Sanırım kulağının üstü biraz kazınmış *gibi*di. “Özürlü çocuk Billy’e benziyor. Hani şu Guguk Kuşu filmindeki?” Kaşları çatık, çenesini içeri çekmiş bir halde, “Öyle değil mi, Roz?” diye sordu.

Biz eve doğru yürürken George endişeli bir ifadeyle “Ne demek istiyor, anne?” diye fısıldadı.

“Hiçbir şey. Eski bir filmde bahsediyor. Oradaki Billy bir numaralı kahramandı,” diye yalan attım.

Celia, “Notu gördün mü?” diye sordu ve ben de başımı salladım. “Haydi gelin, gelin,” diyerek bizi içeri aldı. George, söylenmediği hâlde hemen ayakkabılarını çıkardı.

Celia’ya, “Transco’yu aradın mı?” diye sordum ama o, cevap vermek yerine bir an telaşlanarak George’a, “Mutfak kapısından arkaya çıkıp Dennis’i bul. Dennis domates fideleriyle oyalanıyor. Hem Foxy de bahçede.” dedi.

Foxy, Celia’nın eski köpeğiydi. Çocuklardan nefret eden, saldırgan ve hırçın bir av köpeğiydi ama nedense keyfi yerinde olduğu zamanlar George’a göbeğini okşaması için izin verirdi. Son zamanlarda tasmayla yürümeyi reddetmeye başlamıştı. Yani, eve geri dönmüyorsa öyle yapıyordu. Bu yüzden son günlerde, Celia ve Dennis’in her sabah erkenden köyün diğer ucuna arabayla gittiğini görebilirdiniz. Sonrasında da Dennis, Celia ve Foxy’yi eve geri yürüsünler diye orada bırakıyordu. Celia, Foxy’yi

bu şekilde oyuna getirdiği için çok keyifliydi, hatta Foxy'nin tasmayla yürürken "daha enerjik" olduğunu iddia ediyordu.

George, köpeği bulmak için arkada dolanırken, Celia konuşmadan önce güçlkle yutkundu.

"Bir sorun var," diye sözüne başladı.

"Gaz sorunundan bahsediyorsun," dedim.

"Korkarım sorun bu değil. O notu sizin içeri girmenizi engellemek için koydum. George'un görmesini istemedim."

"Neyi görmesini?"

"Kendini hazırla Roz, icra dairesinden adamlar geldi."

"Ne aldılar?"

"Her şeyi, yani yataklar hariç çünkü onlar ev sahibine aitmiş, ev sahibi de *ortalıkta* yılan gibi dolaşıp salyalarını akıtıyordu ve ayrıca seni görüp görmediğimi sordu. Sanırım ödeme talep ettiğine dair bir not bıraktı."

"Kirayı geciktirdim."

"Tahmin ettim," dedi. "Neyse, üçlü koltuk takımın gitti..."

"Daha taksitlerini ödüyordum," diye lafını kestim.

"Yemek odası takımı da, ocak da..."

"Ocak mı?"

Celia'nın kanepesine yığıldım kaldım. "O da." Bir of çektim.

"Sanırım evde olsaydın, arabayı da alacaklardı. Onları görmem iyi oldu çünkü ön kapıyı kırıp içeri dalmak üzereydiler. Senin bundan doğacak zarardan da sorumlu olacağını söylediler." Duraksadı. Anlatmaya devam etmeden önce ses tonunu yükselterek, "*Aşağılık herifler!*" dedi.

"Bu yüzden de, sonunda kapıyı açıp içeri girmelerine izin verdim. Özür dilerim, Roz ama gerekli olan tüm yasal evraklar ellerindeydi. Kâğıtları önce Dennis'e gösterdim ve o da senin hiç bir dayanağın olmadığını söyledi."

Dennis eskiden bir avukatın yanında çalışırdı. Orada ne yaptığından pek emin değilim. Celia, doğal olarak, kocasının avukat olduğu izlenimi vermeyi severdi ama Dennis daha önce bir çok kez, hukuki tavsiye verecek vasfı olmadığını belirtmişti.

Başımı ellerimin arasına almış otururken, Celia'ya anahtarını kullanmasının sorun olmadığını söyledim. "Sen doğru olanı yaptın," dedim çünkü nasıl tepki vereceğimden emin olmadığı için huzursuzca ellerini ovuşturuyordu.

"En iyisinin o notu kapıya yapıştırmak olduğunu düşündüm, böylece George'u da bu duruma hazırlayacak vaktin olurdu. Bir çocuğun eve gelip ortada mobilya filan kalmadığını görmesi hoş değil."

"Onun PlayStation'ını da aldılar mı?"

Celia evet anlamında başını salladı.

"Neyse, saçma sapan bir aletti zaten," dedim. "Babasının her zaman işleri. Arabaya benzin alacak paramız olmaz, gider çocuğa PlayStation alır. Tabii ki George da bunun için onu çok seviyor. Ben ona PlayStation oyunu falan alamayınca Cruella¹ oluyorum."

"Erkekler işte. Hiç sağduyuları yok."

Olan bitenin ağırlığı üzerime çökünce, "Tanrım, Celia," dedim, "Ne halt edeceğim ben?"

George'u, Celia'nın yanında bırakıp, evi incelemeye gittim.

Ev tamamen talan edilmişti. Onlar alıncaya kadar sahip olduğumu bile fark etmediğim eşyalar gitmişti. Çok da hoşlanmadığım fotoğraflar. Okuma fırsatı bulamadığım ama George doğduğunda kısa süreliğine de olsa ev hayatından zevk aldığım

1 101 Dalmacıyalı filmindeki zalim, kötü ve benzer sıfatlar yakıştırılan kadın.

dönemlerimin bir parçası olan yemek pişirme kitapları.

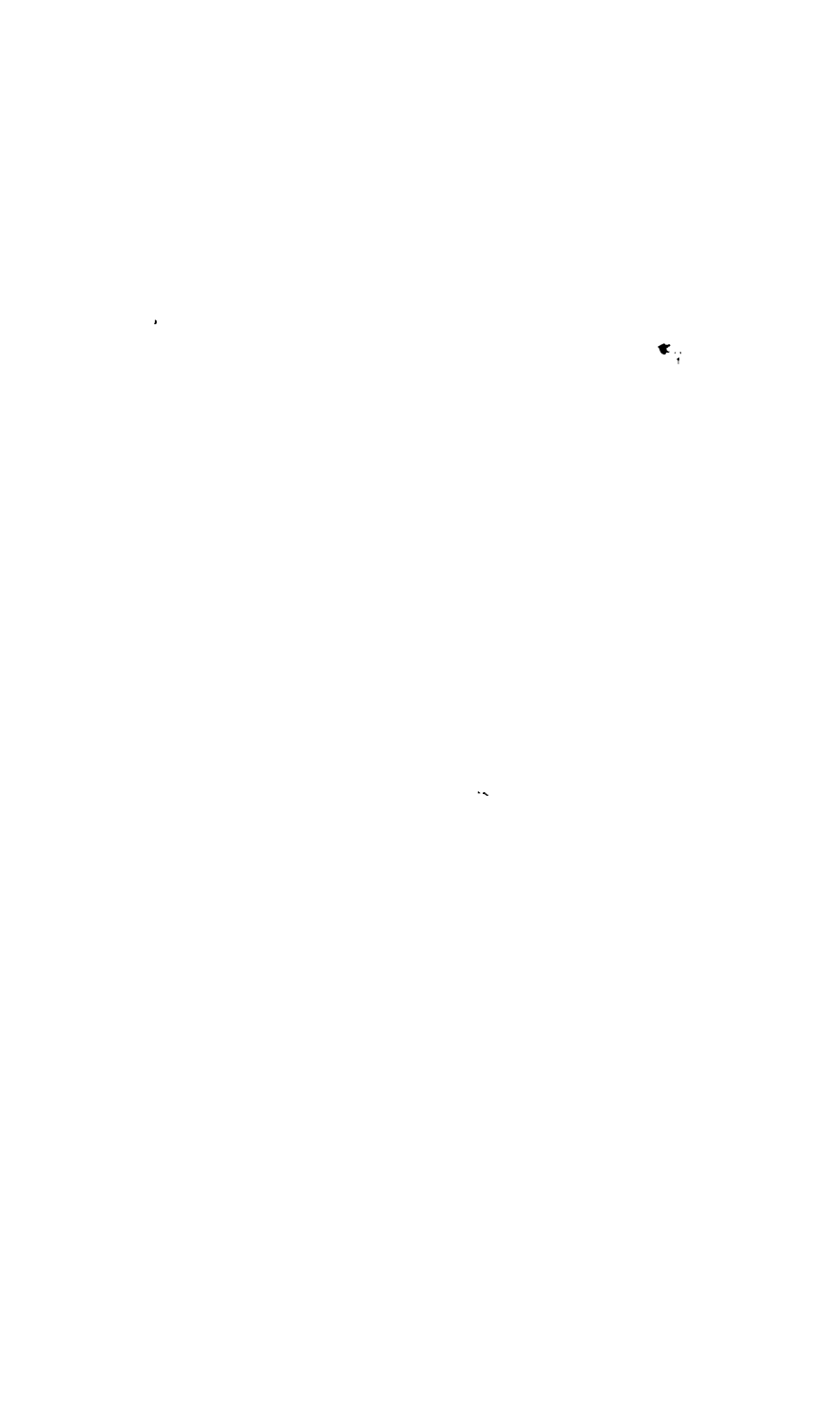
İnsanların hiçbir şeye sahip olmadığı yetmişli yıllara dönmek gibi bir şeydi. Döşemesiz zeminin olağan görüldüğü ve portakal kasalarının komodin olarak kullanılmak üzere ikişer tane üst üste konduğu zamanlar.

Hazır mutfak kısmında fırının olması gerektiği yerde çirkin, insanı şoke eden boşluk vardı. İşte o zaman, bu mesele ile o gece yüzleşmemeye karar verdim. Petra'nın partisine gitmeden önce George'un hemen bir şeyler atıştırması gerekiyordu. Davetiyenin üzerine gümüş renkte, "*Şık giyinin! Kokteyl kıyafeti olsun!*" yazıyordu.

Bu yüzden, kafamda acele bir plan yapıp, ikimizin kıyafetlerini hazırlayıp George'u almak üzere Celia'nın evine geri döndüm:

Alçak tavanlı, pirinçten yapılmış at süslemeleri olan, içerisi insanı mutlu eden yoğun bir bira kokusu ile dolu olan King's Arms barında George, Cumberland sosis ve patates kızartmasını mideye indirirken, ben de büyük, soğuk bir kadeh Torres Viña Sol şarabı içebilir ve ancak *ondan sonra bu* mobilya krizi ile yüzleşebilir, George'a başımıza gelen bu yeni durumu izah edebilirdim.

Ev sahibimin yazdığı not beklemek zorundaydı.



4

GEORGE cipin ön koltuğunda klipsli kravatı ve yüzünde endişeli bir ifade ile oturuyordu.

Ben mobilyalara ne olduğunu anlatmayı bitirdikten ve “Sahip olduğundan daha fazla para harcama” temel kuralı üzerine hızlı bir nutuk attıktan sonra bana, “Babaannem Dylis’in yanına taşınıp, onunla mı yaşamak zorunda kalacağım?” diye sordu.

Sesimdeki kararsızlığı hissetmemesini umarak, “Hayır,” diye cevap verdim.

Petra’nın Windermere’deki evine gitmek için gölün karşısına geçen feribota binmek üzereyken, George sessizliğe gömüldü. Feribotun çıkış rampasının yanaştığı, alçak kıyı şeridinde geçmesi zor bir kısım var. Eğer dikkatli kullanmazsanız, arabanızın altını vurmanız kaçınılmazdır. Cipiniz varsa bu sorun olmaz ama alçak spor bir arabadaysanız, başınız dertte demektir.

Motoru durdurduktan ve yerime iyice yerleştikten sonra, George’a isterse konuşmamıza devam edebileceğimizi söyledim.

“Bu babamın yüzünden, değil mi?” dedi.

“Dürüst olayım mı?” diye cevap verdim. “Evet. Ama onu suçlamanın da anlamı yok çünkü bununla bir yere varamayız. Şimdi yapacağımız şey, Petra Teyze’nin partisi bitinceye kadar bunu unutmak. Haydi, bugün eğlenelim de, endişelenmeyi yarı-

na bırakalım. Yatacak yatağımız, akan suyumuz, sen ve ben varız. İyi olacağız.”

Aslını söylemek gerekirse, iyi değildik.

Winston evi terk edince, ne evin ne de iş yerimin ipotek taksitlerini ödeyebildim ve banka onları geri aldı. Üstelik Winston, ikimizin ortak kullandığı kredi kartına, on iki bine kadar varan bir miktarda borçlanmıştı ve şimdi ben de aylık ödemelerin zorunlu asgari limitini bile ödemekte zorlanıyordum.

Fakat Winston’u tamamen suçlayamazdım.

Beş yıl önce hayat güzeldi. Çok para kazanıyorduk, sahip olduğumuzdan daha fazlasını dilediğimizce harcıyorduk ve ben de bunun sonsuza kadar böyle devam edeceğini sandım. Yaşadığımız bir olay, koşullarımızın değişmesine sebep oldu ama biz bu değişikliğe ayak uyduramadık. En azından gerektiği kadar hızlı davranamadık. Winston’un inşaat şirketi büyük bir ihaleyi kaybetti ve Winston’ın çalışma saatleri, dolayısıyla da saat ücreti azaldı. Sonuçta biz de dağıldık. Winston çekip gitti ve ben de evsiz, taksitle aldığım mobilyaya el konulmuş, işsiz ve bakıma muhtaç bir çocukla kalakaldım.

Muhtemelen, o noktada iflas ettiğimi ilan etmem gerekirdi ama gurur ve gelecekte kredi almam gerekirse reddedilirim korkusu, böyle yapmama engel oldu.

Depozito için kız kardeşimden biraz borç alarak bir ev kiralamam ve oraya eşya düzmek için taksitle birkaç parça mobilya aldım, Şimdi Winston ve kredi kartı faizleri sayesinde borcum on sekiz bin sterline ulaştı.

Kirayı verdikten sonra, arabamın masrafı, yiyecek, ev faturaları, feribot, okul sonrası etüt, borç ödemeleriyle, klinikten aldığım maaştan geriye aylık sadece elli sterlin kadar bir para kalıyordu, tabii her şey yolunda giderse. Ama tabii her zaman bir

terslik çıkıyordu.

Anlattıklarımın dolaylı kendisini nasıl hissediyor diye, George'a göz ucuyla şöyle bir baktım ve iyi görünüyordu. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, sanki çoktan başka şeyleri düşünmeye başlamış gibi. Çocuklar. Ne kadar dirençliler.

Bir iki dakika sonra, "Foxy beni ısırды," dedi.

"Yine mi?" diye sordum, o da evet anlamında başını salladı. "Acıdı mı?"

"Hayır."

"Göster bana," dedim.

Elini uzattı ve parmağının eklem yeri hafif şişmişti ama deride bir yırtılma yoktu.

"Bilerek yapmadı," dedi. "Bazen elinde olmadan yapıyor. Beni tanıdığını zannetmiyorum. Onun gözleri görmüyor mu? Celia öyle söylüyor."

"Öyle olmaya başladı," diye cevap verdim. "Ama Dennis, Foxy'nin yan komşunun kedisi sözkonusu oldu mu, yeterince iyi gördüğünü düşünüyor."

Bizim bir köpeğimiz vardı. Eskiden. George ona, "*Köpeklerle Fısıldayan Adam*" dizisinin kahramanı ünlü Cesar Millan'dan esinlenerek Cesar adını taktı. Üç yaşında çok tüylü lurcher cinsi bir köpekti. George konuşmaya başladığından beri, her Noel zamanı ve doğum günlerinde bir köpek isterdi. Altı yaşına geldiğinde, Winston nihayet razı oldu ve artık George Toovey'den daha mutlu bir çocuk yoktu.

İki yıl sonra, Winston'un evden taşınmasının ardından, köpek de ayrılmak zorunda kaldı. Yanımızda tutmayı denedik, ama köpeklerin kalmasına izin verilen kiralık ev bulma zorluğu ve benim iş yerinde geçirdiğim saatler bunu imkansız hâle soktu. Bütün ebeveynlerin çocuklarına, ev hayvanlarını barına-

ğa verdiklerini söyledikleri yalana -hani köpeğin çiftlik gibi bir yerde artık özgür ve mutluca yaşadığı yalanı- George'un da inandığını belirtmek isterim ama George Rescue Me nayvan barınağını aramam konusunda ısrar etti. Nazik bir kadın Cesar'ın iyi olduğunu, George ile aynı yaşta küçük bir erkek çocuğu tarafından evlat edinildiğini, ayrıca da yeni arkadaşıyla çok eğlendiğini söyledi.

George yine de bu meseleyi aşamadı ve oturduğumuz evden, hayvan beslemesine izin verilen daha kalıcı bir yere taşınacağımız haftaları sayıyordu. Ona, bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceğini söyledim ama o bu konudaki kararlılığını koruyor ve ne zaman Winston'un annesinde kalsa, Cesar Millan'ı seyretmeye devam edip, köpek sahipliği konusundaki yeteneklerini geliştirmeye çalışıyordu. Kadın, Sky TV'si olduğu için oldukça şanslıydı.

George'a gülümsedim ve uzanarak saçının tepesini dağıttım. Ona, "Seni seviyorum, biliyorsun," dedim.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdi.

Arabanın pencerelerini açtık çünkü klimanın gazı bitmişti. Yolun kenarında biçilmiş çim yığınları vardı ve etraf kuru ot kokusu ile doluydu. Çiftler, akşam için Bowness'e doğru kol kola yürümekteydiler. George yetişkin erkekler gibi dirseğini pencereye dayadı ama kolları onlar kadar uzun olmadığı için, kapıya tuhaf bir şekilde yapışmak zorundaydı.

Saçım yüzüme çarpıp, rujuma yapıştı ve bir tutamı da güneş gözlüğümün kenarına sıkıştı.

Petra'nın evine ulaştığımızda dikiz aynasında yüzümü kontrol ederek, hemen biraz ruj ve rimel sürdüm. Makyaj konusunda pek iyi değilim. Bu tarz cümleleri söyleyen sinir bozucu kadınlardan biri gibi söylemiyorum, hani siz badana boya yapar gibi süslediğinizde, başkalarının makyajsız doğal hâllerleriyle ken-

diliğinden güzel olmaları sizi iğrenç hissettirir ya. Hayır, mak-yaj yapınca kendimi aptal gibi hissediyorum ve sadece zorunlu olduğum anlarda yapıyorum. Mesela, böyle zamanlarda.

Kayınbiraderim Vince, her zamanki heyecanlı hâliyle kapı-yı açtı ve boyalı yüzüme bakıp sırtarak, “Ne olarak gelmiştiniz maskeli balomuza?” dedi.

Onu itip yanından geçerek, “Bu akşam olmaz, Vince,” dedim. “Havamda değilim.”

George’un havaya kaldırdığı eline bir şaplak vurup, “George, selam evlat!” dedi. “Nasılsın, dostum?”

Biraz gergin, “Çok iyiyim, teşekkür ederim... Bu şartlar altında,” diye cevap verince, Vince de hemen bana baktı.

Ondan gözlerimi kaçırarak, “Geç mi kaldık?” diye sordum.

Vince dikkatini tekrar George’a vermeden önce omuzlarını silkerek, “Her zamankinden daha fazla değil,” dedi, “Seni üst kattaki küçük ejderhalar takımıyla tanıştırmadan önce, sana şeker ve tonlarca katkı maddesi içeren yiyecek stoku yapalım.”

Vince, çocukların yanında kendini daha iyi hissederdi. Birkaç biradan sonra onu acemice rimel sürmüş ve Petra’nın iç etekliğini uzun prenses saçı gibi başına geçirmiş, sonra da kızı ve onun çokbilmiş küçük arkadaşlarının saldırısına uğramış bulabilirdiniz.

Kızlarla arası iyiydi, ama Vince’in erkek çocuk istediğini herkes bilirdi. Petra bu fikrinden vazgeçirmek için, eğer bir daha hamile kalırsa bunun kendisi için ölüm fermanı olacağına onu ikna etmeyi becerdi.

Bunun sebebi, Clara’ya hamileyken yüksek tansiyon ve gebelik şekeri olduğu içindi.

Bu yüzden Vince de, George ile idare etmek zorunda kaldı. İdeal oğul değildi tabii, çünkü George’un ne futbol, ne rugby

ne de araba yarışlarıyla ilgisi vardı. Ama son zamanlarda poker oynayarak ortak bir nokta bulmuşlardı. Bir de arada bir iskambil oyunu.

Mutfakta Vince bana, üstünde parlak, şurup tadında bir şey olan bir kadeh şampanya ikram etti. Kaşlarımı çatarak, bardağa bakıp, “Sade olarak içemez miyim?” diye sordum.

“Asla olmaz.”

Kız kardeşim farklı şeyler deneme aşamalarından geçti. Bir şeyleri daha ilginç yapmak için, birtakım şeyler eklemeye çalışırken, onu mahvetme aşaması da bunlardan biriydi.

Vince başını uzatıp yana çevirerek, “Nadine on beşinci yaş gününde bunlardan içti,” derken karısını işaret etti, “Ve hepsi de midesine sorunsuz bir şekilde indi.”

Suyuna gitmek için, “Ah peki, eğer *Nadine* bunlardan içtiyse mesele yok,” diye cevap verdim.

Nadine ve kocası Scott, Petra’nın yeni saplantısıydı. Petra’nın takıntılara karşı bir eğilimi var, dediğim gibi şimdiki takıntısı da Nadine ve Scott Elias ama bu, kısık ateşte sığır incik pişirme ya da National Trust² deniz feneri evleri de olabilirdi.

İki kadın, kocalarının yardım amaçlı kriket oyunlarını izlerken arkadaş olmuşlardı ve artık Petra iki lafın birinde, sürekli Nadine’in adını anıyordu ama böbürlenmek için değil; sanırım farkında olmadan bunu yapıyordu. Tıpkı başlarda, bir ilişkinin dorukta olduğu aşamalarda, ağzınızdan sevginizin adını düşürmemeniz ve isterseniz de buna engel olamamanız gibi.

Vince içki dolabından bir teneke kutu Fanta alıp George’un eline tutuşturarak, “Yukarıda sana başarılar dostum,” dedi ve ben Vince’e bütün mobilyaların gittiğini söylemeden önce, Geo-

2 Kültür ve çevre değerlerini korumak için kurulmuş örgüt.

rge da yukarı sıvıştıverdi.

Ben George'un arkasından dikkatle bakarken Vince bana dönerek, "Ne?" dedi.

Fakat elimle boşver hareketi yaparak ona, bunun geçici ufak bir sorun olduğunu söyledikten sonra hızlıca bahçeye çıktım.

Bir elimde Petra'nın hediyesi olan parıltılı halka küpeler, diğerinde bir şişe şampanya ile fazla neşeli bir şekilde, "Doğum günü kızı nerede?" diye bağırarak geldiğimi duyurmuş oldum.

Gölün bu tarafında ev sahibi olmak her zaman risklidir. Ulusal Park'ta planlama ile ilgili getirilen kısıtlamalardan dolayı, insanlar sahip oldukları evlere çivi çakamıyorlar. Tabii, göl kenarında 1950'lerden kalma tek katlı bungalov alacak ve sonra orayı buldozerle yıktırıp, yerine malikâne konduracak üç milyonunuz varsa o başka. Halkın geri kalan kısmı, maddi güçlerinin yettiğini satın alır ve bununla yetinirler. Genelde iç mekân ve bahçe alanından feragat etmek zorunda kalırlar.

Windemere ve Bowness'de hiç kimsenin bakımlı yeşil alanı yoktur; arazi ya çok dik ya da genelde bir dere ile kesilmiştir. Bu yüzden, planlama dairesi katı kurallar uygulamaya başlamadan önce, bölge sakinleri fazladan para kazanmak için kendi arsalarına ikinci bir ev inşa etmişlerdi.

Bütün bunların sonucu olarak, Petra ve Vince, Langdale Tepeleri'nin muazzam manzarasını gören dikdörtgen şeklinde kapalı, harika bir çimenlik alana sahip tanıdığım tek insanlardı. Testere Dişi Sıradağları'nın minyatür hâli olan bu şirin batı tepeleri, şafak vakti güneşini yansıttığında pembe renge ve güneş sırtlarında batarken de olağanüstü portakal renkli ışığa bürünürler. Bu da Petra ve Vince'in evindeki buluşmalara, genellikle bir resmî tatil havasını verirdi.

Piknik masaları, hasır kanepeler, titizlikle düzenlenmiş

iek bekleri vardı ve Vince hayatındaki birçok şeye aldırış etmeyen bir insan olmasına rağmen, sürekli bakımını yaptığı bu imenlik, birinci sınıf bir boVling sahasına benzer yeşillikteydi. Düzensiz büyüyen köşeleri, sanki ağaç budama sanatında ödül almış biri gibi mutfak makasıyla keserdi.

Verandadan ıkıp, Petra'nın yanına doğru gittim. Annemle babama her zamanki içeceklerini -babam için alkolsüz bira, sis-tit hastalığı olan anneme yaban mersini suyu- servisi yapıyordu. Herkesi selamladıktan ve geç kaldığım için özür diledikten sonra, babam bana, annemle ikisinin uzun süre kalmayacağını söyledi ve de "Bizi bilirsin, dışarıda geç saatlere kadar kalmayı sevmeyiz. Üstelik yolumuzun da uzun olduğunu hesaba katar-sak," dedi ve ben de, "Evet, evet, elbette," derken, her ikimiz de göz göze gelmemek için başımızı ne eğdik.

Son zamanlarda sağlıksız görünmeye başlamışlardı. Normaldeki din hâlleri azalmaya başlıyordu. Özellikle annem artık, sanki daha önce çok kötü düşmüş biri gibi, dikkatle hareket ediyordu. Belki de gerçekten düştü ve bunu bizden gizliyor, diye düşündüm.

Onlara hemen yukarı çıkıp George'u getireceğimi, önce kuzenini görmek için can attığından direkt yukarı çıktığını söyledim ama bu doğru değildi. George'u büyükanne ve bykba-basının yanına doğrudan gndermememin sebebi, giden mobil-yalar ile ilgili ağzından bir şeyler kaıracağından korkmamdı.

Zaten maddi durumuma yeterince endişeleniyorlardı.

Petra beni dirseğimden çekiştirerek peşinden sürüklerken, "Roz! Roz, gel de Scott ve Nadine ile sohbet et," dedi. "Onlarla tanışmanı çok istiyorum. O kadar tatlılar ki. Geldiklerine inanmıyorum. Ayrıca, Scott ne getirmiş, inanamazsın. şuradaki şarabı görüyor musun?" Verandadaki zerine beyaz masa örtüsü

örtölmüş bankları işaret etti. “Üç kutu getirdi!”

Ne söyledigimi tam olarak bilemeden, “İyi şaraplardan mı?” diye sordum.

Petra kaşlarını çatarak, “Ne?” dedi. “Tabii ki iyi şaraplardan. Scott kötü bir şey içmez. O kendisi için en iyisini seçer ve getirir. Her neyse, bundan bahsetme çünkü biraz rahatsız oluyor. Zenginliği konusunda çok mütevazı biri.”

“Bir şey söylemeyecektim ki.”

Petra, biz onlara yakınlaşırken, “Scott, Nadine,” dedi, “Bu kız kardeşim Roz Toovey. Size daha önceden bahsettiğim gibi, kendisi fizik tedavi uzmanı. Roz acayip derecede yeteneklidir. Herkesi iyileştirebilir. Yıllardır ağrı çekenleri bile.”

Öksürerek elimi havaya kaldırdım. “Korkarım Petra biraz abartıyor. Tanıştığımıza memnun oldum, Nadine. Saçın ne kadar hoş.”

Petra lafımı kesip, “Saçına röfle yaptırmak için Manchester’a gidiyor, öyle değil mi Nadine?” derken Nadine ayağa kalktı ve elimi tutarak, nihayet benimle tanıştığına ne kadar memnun olduğunu söyledi. İki yanağımdan öptü. O esnada, insanın bir kez öpüleceğini düşünüp geri çekilince yaşadığı tuhaf bir durum yaşandı. Bir Kuzeyliyi hazırlıksız yakalamanın oldukça kolay yoludur bu. İçten bir gülümsemeyle, “Senin hakkında *o kadar* çok şey duyduk ki,” dedi.

“Aynen,” diye cevapladıktan sonra kulağına fısıldadım, “Sanırım aslında Petra size biraz âşık.”

Nadine iltifatımı, kaşlarını hafifçe kaldırarak kabul etme zarıflığını gösterdi, sonra da beni kocasına doğru yönlendirdi.

“Scott Elias,” dedi ve yine iki yanaktan öpüştük. Boyu yaklaşık bir metre seksen iki santim civarındaydı ve kendinden emin bir havası vardı, eğer o şekilde gülümsemeseydi, biraz heybetli görünebilirdi. Söylediğim şeyle gerçekten ilgileniyormuş gibiy-

di, sanki benimle tanışmanın onu gerçekten memnun ettiğini belirten bir hâli vardı.

“Vaktin olduğunda dirseğime bakarsın belki?” diye konuşmaya başladığında, Nadine onu hemen dürttü.

Duygusuz bir ifade ile “Şaka yapıyor,” dedi. “Öyle değil mi, aşkım?”

Nadine’in huzurunda başını eğip, kafasına bir şaplak atılmasını bekleyerek “Evet. Kesinlikle,” diye cevap verdi. “İlk tanışmada böyle uygunsuz bir teklifte bulunmayı hayal bile edemem.”

Ama insanlar bunu yapıyorlar.

Her nedense, mesleğimin sınırları olduğunu hesaba katmıyorlar.

Scott nasıl para kazanıyordu ya da hangi tür bir işin içindeydi bilmiyordum ama hadi diyelim ki peyzaj mimarıydı. Onun dirseğine bakmamı istemesi, ondan evime uğrayıp arkadaşları toprağa bir şeyler ekmesini istemem gibi bir şeydi bu. Ya da bir aşçıdan, hepimiz acıkmış olduğumuz için, birkaç çeşit kanepeler hazırlayıvermesini istemeye benziyordu.

Her neyse, onu suçlamıyordum, çoğu insan gibi o da bunu düşünmeden söylemişti. Ayrıca insanlar muhabbete başlamak için hastalıklarıyla ilgili soru sorarlar, çünkü söyleyecek başka şey bulamazlar.

Karatede siyah kuşağa bir yumruk atıp sonra da, “İşte ben de sana bunu yapsam, ne yapardın?” gibi bir şey.

Bir süre havanın mükemmel derecede iyi gitmesinden filan bahsettik. Konuştuğum birçok insan gibi Scott da bu havalardan memnundu çünkü ülkenin güneyinde hâlâ yağmur yağıyordu. Nadine’e çocukları sordum. O da övünerek, en küçük çocuğunun, Ekim ayında Warwick’te okula başlamadan önce yazı Toulouse’da geçireceğinden ve en büyüğünün de Londra Sine-

ma Okulu'nda olduğundan bahsetti. Bunu söylerken suratını asmasından, sinema okulunu bitirince ne olacağını anlamadığını çıkardım. Scottt ve Nadine, sanatla ilgilenen insanlar olmadıkları için, bu birdenbire ortaya çıkan bir okul tercihiydi.

Yani hiç beklemedikleri bir şeydi, sanırım.

Onlar iyi insanlardı.

Petra'nın sürekli, Scott Elias ve Nadine Elias'ın yok onu yapıyorlar, yok bunu yapıyorlar deyip durmasından, kendimi biraz küçümsenmiş gibi hissetmiştim. Scott'ın bir şoförü varmış da, o da aileden biriymiş de, Nadine her odasına, hiç aksatmadan her gün taze çiçekler koymayı severmiş de, çiçekçi onları özel olarak getiriyormuş da, falan filan.

Fakat normal görünüyorlardı. Aslında, oldukça da akli başında insanlardı.

Elbette Nadine, ortalama bir kadına göre çok daha zarifti. Kişilik özelliklerini vurgulamak için, her bir detaya dikkat etmişti. Sıradan bir şarkının, prodüktör Giorgio Moroder'in elinden geçtikten sonraki hâlini düşünün, o zaman ne demek istediğimi anlarsınız. Nadine de Scott gibi ellili yaşların başındaydı. Zarif, biçimli, düzgün kemikli, el ve ayak bilekleri ince biriydi. Üzerinde beyaz geniş paça pantolon ve yuvarlak yakalı bluz vardı ve boynuna sade bir elmas kolye takmıştı.

Nadine, yanıma uyabilecek birini bulmak için, etrafa göz gezdirerek, "Yalnız mı geldin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Eskiden bir süre, bekâr olmam ile ilgili bu sorgulamanın yarattığı boşluğu doldurmak için, kendimi küçük gören açıklamalar yapardım ve karşımdaki kişi kötü hissetmesin diye, oldukça şen şakrak davranırdım.

Artık hiç kasmıyorum.

Scott, "Hayatında hiç erkek yok mu?" diye sordu.

Cevaplamama fırsat kalmadan Petra lafa girdi, "Roz'un ihtiyacı olan şey," dedi, "İyi ve dengeli bir erkek. Bekâr arkadaşların olma ihtimali yok, öyle değil mi, Scott?"

Scott kaşlarını çatmış, sanki her birini dikkatlice değerlendirmiş gibi yaparak, tanıdıklarını kafasından geçiriyormuş gibi yaptı. Sonra, farkında olduğundan emin olarak, birkaç saniye gözlerini ayırmadan, gereğinden uzun bir süre bana baktı. Tıpkı bazı erkeklerin, seni gözüme kestirdim, derken yaptığı gibi.

"Yok, üzgünüm," dedi. "Hepsi çoktan kapılmış."

Utanarak bir çırpıda, "Genelde olduğu gibi," dedim. "Her neyse, teşekkürler ama Petra'nın da çok iyi bildiği gibi, bu aralar erkeklere kapım kapalı."

Petra biraz sert bir dille, "Hepsi Winston gibi değil," dedi. "Hepsi *onun* sana yaptığını yapmayacaktır."

Petra'ya, *Şimdi bu meseleye girme*, anlamında bir bakış attım ve "Evet, yani ben o riske girmemeyi tercih ederim," diyerek bir kahkahayla, gözlerimi devirip, lafı kestirip attım.

Kurduğumuz cümleler oldukça masum olmasına rağmen, Petra'nın ses tonundan, bir oyun döndüğünü sezebiliyordum ve karşılıklı atışmamızdan dolayı hava gergin bir hâle büründü.

Bunu hisseden Scott, yerinden fırladı. "Sana bir içki getireyim, Roz," dedi. "Gel otur buraya..."

"Teşekkürler ama hayır. Kotamı doldurdum. Araba kullanacağım, ne yazık ki."

"Gerçekten yazık oldu," dedi ve yine aynı bakışı attı.

Cümlemi duyan Petra, derin bir nefes aldı. "Ah, Tanrı aşkına Roz, kendine bir içki al. Burada kalıyorsun."

"Hayır, ben..."

Ama Scott ortadan kaybolup, saniyeler içinde bir kadeh kır-

mızı şarapla geri döndü.

Kocaman kadehi elimde birkaç kez çalkalayınca, kenarlarda yağlı kehribar rengi bir ton bıraktı.

Ne tür bir şarap olduğunu sormadım. Kendimi küçük düşürmek istemedim. Onun yerine içip, Scott'a kesinlikle fevkalade olduğunu söyledim ve bir tane daha almaya gittim.

İki saat sonra çok sarhoş oldum. Petra bağırarak konuşuyordu ve onu komiklikler yaparken izlemek eğlenceliydi. İçki içerken her zaman olduğu gibi çenesi düştü, önce sekreterlik yaptığı okul-la ilgili hikâyelerle giriş yaptı, sonra konuyu birden bana çevirip, karşısındakilere, benim içine düştüğüm durumu anlatmaya başladı:

"Ve Roz uyandığında, bir bakıyor ki adam topuklamış! Roz'a dünya kadar borç bıraktıktan sonra, annesinin yanma gitmiş. Şimdi ondan bir kuruş bile alamıyor. Ekonomik olarak dağılmış durumda. Öyle değil mi Roz?"

Uykulu bir hâlde, "Aynen öyle," dedim.

Vince, gaz yağıyla çalışan ısıtıcıyı çalıştırıyordu. Dışarıda birkaç kişi kalmıştık ve geceleyin hava hâlâ sıcaktı ama sırtınızda bir hırka yoksa üşüyebilirdiniz. Kollarımın üst kısmındaki tüyler diken diken oldu ve Scott da bana hırkasını uzatarak, ihtiyacımın olup olmadığını sordu. Ama ben ona böyle iyi olduğumu, zaten içeri gidip, hepimizi sıcak tutsun diye kanepenin üzerinden birkaç polar getireceğimi söyledim.

Scott eğilerek yanıma sokuldu ve Nadine'e erkeklerin Nafaka Bürosunu nasıl kandırdığını anlatan Petra'yı işaret ederek, "Bu senin canını sıkıyor mu?" diye fısıldadı. Petra, okulda çok sayıda babanın evden kaçtığını ve işten çıktığını; bunun da eşlerinin ve ailelerinin, nafaka olarak zırnık alamadıkları anlamı-

na geldiğini söylerken, Nadine endişe içinde kaşlarını çatıyordu.

Scott'a, "Pek değil," diye yanıt verdim. "Bu bir sır değil artık. Ama ben sadece, insanların gece eğlenmeye çıktıklarında, bunu dinlemek isteyeceğini sanmıyorum. Bu yüzden çenesini kapatmaya çalışıyorum. Gördüğün gibi benimki ümitsiz bir savaş."

Yine bana bakışlarını dikti ve ben de içimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

Kafamın içinde alarm zilleri çaldı. Evli adamların sınırları yoktu, bu kadar basit bir şey işte. Ayağa kalktım ve içeri giderken, atıştırmalık bir şey isteyen olup olmadığını sordum. Petra'ya da içeri girmişken, çocukları kontrol edeceğimi söyledim ama o, zavallı Nadine'e, sistemin kadınlara karşı çarpık olduğu konusunda nutuk verme derdindeydi çünkü "Sen, erkekler gibi kalkıp çocuklarını terk edemezsin, değil mi? Biyolojin buna izin vermez." diyordu.

Yukarı çıktım, tuvalete kısa bir ziyarette bulunduktan sonra bir dakika Clara'nın odasını dinledim. Vince, çocuklara, favori hayalet hikâyeleri olan Gri Kadın ve Başsız Süvari'yi anlatarak onları yatırmıştı. Muhtemelen bunlar, kendisi çocukken küçük kızları korkuttuğu, en sevdiği hikâyelerdi.

Kapıyı hafifçe araladım. Çocuklar hâlâ ayakta: Clara, George ve adlarını unuttuğum yan komşunun iki küçük kızı. İçlerinden bir tanesi, alt dudağı hep ıslak olan ve Clara'nın ağzının içine bakan, uykulu bir çocuktu. Pamuklu nevresimin altında, ellerinde fenerle daire şeklinde oturuyorlardı.

Kapıyı sonuna kadar açtım. Yumuşak bir tonda, "Haydi uyku zamanı, çocuklar," deyince yataklarına girerken, minik bedenleri çarşafın altında sessizce kıpırdanıyordu.

Fısıldayarak, "İyi geceler," dedim.

Aşağı kata indim, şalları aldım ve elimde aile boyu tuzlu-sirkeli Chipsticks marka cips ile dışarı çıktıktan sonra gaz yağlı ısıtıcının yanma yerleştim. Petra ayağa kalkmaya çalışırken, kahkahalar atıyordu ama sandalyeden kalkamadı ve tekrar yenilgiye uğramış bir şekilde çöktüverdi.

Scott, “İyi misin, Roz?” diye sordu.

Gözlerimindeki ifadenin, gülüşümle uyum sağlamasına çabalayarak, “Uzun bir gündü,” diye cevap verdim. İcra memurlarını ve boş evimi düşünüyordum.

Petra, şimdi de Winston’un aldatması hakkında söyleniyor, karşısındaki küçük topluluğa, bu kadar şirin kız kardeşini bir insan neden aldatmak ister, diye soruyordu.

İçlerinden biri benim kim olduğumu unutmuştur diye, bardağıyla beni işaret etti ve ben de kendimi bir an hiç düşünmeden, “Biliyor musunuz, biri bana, Winston bir ilişki yaşayacağına, fahişelere gitseydi, dedi,” derken buluverdim.

Birisi öksürdü.

Petra, “Ne?” Diye sordu.

“Fahişe,” diye tekrar ettim. Dalgın bir hâlde, “Uzun vadede daha az sorun yaratırdı, sanırım,” dedim.

Buz gibi bir sessizlik oldu. Herkes bana dönüp dik dik baktı.

Petra içkisini elinden bıraktı. “Aman Tanrım, Roz,” dedi.

Etrafıma bakındım ve herkesin yüzündeki şaşkınlıktan ve garipseyen bakışlarından, bunun genel bir inanış olmadığını anlayabiliyordum. Kadınlar hakarete uğramış ve erkekler de nereye bakacaklarını bilemez görünüyorlardı.

Söylediklerimi haklı çıkarmaya çalışarak, “Öyle devam ediyor,” dedim.

Bunun üzerine Nadine, oturduğu yerde öne doğru eğildi. Sanki açık görüşlü ve daha fazla öğrenmek istiyormuş gibi,

yüzündeki ifade samimi ve öğrenmeye açık bir şekle büründü. Hafifçe gözlerini kırparak, “Sana bunu söylättiren şey ne?” dedi. “Onlara sık sık giden insanları tanıyor musun?”

“Yok canım,” dedim. “Elbette ki hayır. Sadece, insanlar Winston’un ilişkilerini öğrenmeye başladıktan sonra, Winston’ın karısıyla ilişkisi olduğu için ailesi dağılan zavallı bir adamcağız olan Giles bana, ‘Winston bu işi meslek edinenlere gitse, daha kolay olmaz mıydı?’ dedi.”

Petra panikleemeye başladı. Onun kibar misafirlerinin karşısında nasıl böyle konuşabiliyordum?

“İşte ben de o anda, adamın ne demek istediğini bir bakıma anlayabildim,” dedim. “Eğer Winston etraftaki evli ve ailesi olan kadınların yarısıyla yatmak yerine çekip onlara gitseydi, o zaman bu kadar yuva dağılmış olmazdı.”

Petra nefesini tuttu. “Gerçekten senin bunu ciddi olarak...”

İç çekerek, “Ah Petra,” dedim. “Ciddi değilim.”

“Ama sesin çok ciddiymiş gibi.”

“Değilim. Ama o terk edilmiş erkeklerin sana, sanki bu *senin* suçunmuş gibi bakmalarının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Winston’un yularını kısa tutsaydım, gidip onların karılarını yatağa atmazmış gibi. Ben sadece, eğer Winston bu süreçte, başkalarının hayatını mahvetmeden ihtiyacını karşılasaydı, ona daha fazla saygım olabilirdi diyorum.”

Petra ayağa kalkıp, “Yüce Tanrım,” dedi. “Winston bütün bunları yapma ihtiyacı neden duydu, Roz? Onu haklı çıkarmana inanamıyorum.”

“Haklı çıkarmıyorum.”

Vince lafa girerek, “Bana bakma,” dedi. Masum olduğunu belirten bir hareketle avuçlarını açtı. “İhtiyacım olan bütün heyecan burada var zaten.”

Petra dehşet içindeydi. Sanki birinin vurmasını engelleme-ye çalışıyor gibi, ellerini başına siper etti.

Sırayla önce bana, Scott'a, Nadine'e ve sonra Vince'e baktı.

Bütün geceyi mahvetmiştim.

Her şeyi mahvetmiştim.

Hızla içeriye girerken, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

5

KIYAFET birçok ayıbı örter.

Siz de, medyadaki rötuşlu ve fotoşop yapılmış fotoğrafların, gerçek insanları temsil etmediğini muhtemelen çoktan anlamışınızdır. Yakın bir tarihte Cindy Crawford'a bu fotoğraflarla ilgili ne düşündüğünü soran bir yazı okudum, o da "Keşke Cindy Crawford'a benzeseydim," diye cevap vermişti.

İşte bu yüzden bu kadını çok seviyorum. Çünkü soyunurken, vücutlarının biçiminden dolayı özür dileyen ne kadar çok insan (buna erkekler de dâhil) olduğuna inanamazsınız.

Aşağıda yazacaklarımı kamu hizmeti spotu gibi düşünebilirsiniz.

Yirmi yıllık meslek hayatım boyunca, kocaman doğal memeleri olan sadece iki zayıf kadın tedavi ettim. Şu an düşündüm de, kırk beş yaşına geldim, *bir tarafı* sarkmayan hiç hastam olmadı neredeyse. Zayıflıktan kırılacak gibi olanlarda bile. Onları şöyle bir çevirdiğiniz zaman, derileri gözle görülür bir şekilde sarkıyor.

Güzel kıvrımları olan kadınların vücutları sezaryen izleri ile deri gerildiği için oluşan çatlaklarla ve hâlâ balenli sütyen giyiyorlarmış gibi "v" şeklinde izlerle dolu. Vücut geliştirme sporu yapan erkeklerin mor yara izleriyle dolu sivilceli sırtları vardır ve steroid kullanımından dolayı etrafa tuhaf bir koku

yayarlar. Yaşlı, dayanıklı, oldukça fit dağ koşucularının baldırlarında genelde küçük üzüm salkımları gibi şişmiş varis damarları ve kolların üst tarafı ile kaburgaların etrafında fazla deri tabakası vardır.

Polikistik over sendromundan muzdarip şehvet düşkün genç kadınlar, kasıklarından dizlerine kadar simsiyah kıllarla kaplı olabilir.

Kötü yapılmış dövmeleeri, eksik ayak parmakları, eksik kas katmanları, bir memesi olmayanlar da var.

İnsan vücudu bu.

Filmlerde görüldüğü gibi değildir. Fakat bu onu daha az mükemmel kılmaz, bu eksiklikler, bedeninizin beklentilerinizi karşılamasına bir engel teşkil etmez. Bedeninize bir şans tanıdığınızda, kendini tamir edecektir. Biraz dinlenme, biraz ihtimamla iyileşecek, yeni dokular, hatta yeni sinir yolları üretecektir. Vücut sürekli bir denge, bir eşitlik durumuna dönmeyi hedefler. Bunu yapamazsa ne olur? İşte ben de o noktada devreye giriyorum.

Fizyoterapi, fiziki araçlarla vücudun tedavisidir. Eğer vücut dengesini kaybetmişse, iyileşme sürecini başlatmak için ellerimle vücut üzerinde işe koyulurum. İlaç kullanmam. Bununla birlikte bunun kesin bir bilim olmadığını, belirtmeliyim, zaten tıbbın hiçbir alanı değil. Bir şey denersiniz, işe yarar ya da yaramaz.

Tedavi odamda asılı bir levha var ve üzerinde şöyle yazıyor: "BEN İSA DEĞİLİM." Yine de bazen, *onun* isabet oranının tam olarak ne olduğunu merak etmişimdir. Demek istediğim İsa dokunduğu herkesi tedavi edebildi mi? Sanmıyorum. O gün gelecek bir sonraki hastama da yardımcı olamazdı, diye düşünüyorum, benim de başarısız olduğum hastalardan biri. Ne denersem deneyeyim, durumunda bir gelişme kaydedemedim.

İlk konsültasyon sırasında Rosemary Johns, bana bölgedeki her terapistin gittiğini ve hiç kimsenin onu tedavi edemediğini söyledi. Şimdi bu tür bir açılış konuşması genellikle iki türlü sonuçlanırdı. Ya hastayı muayene eder ve diğer tedavi uzmanlarının gözden kaçırdığı gizli bulguları ortaya çıkarınca heyecanlanırdım, ya da çok üzülürdüm çünkü hasta, iyileşmek *istemeyen* kişilerden biri olurdu.

Rosemary'nin durumu da ikincisiydi.

(Konuyla alakası yok ama bu tip hastalar hemen ölmezler. Devlet Sağlık Hizmetleri'nde çalıştığım zamanlarda, hasta notlarının yazıldığı kısımda "Ölmeye Yakın" notunu gördüğümde neredeyse kusacak kadar korkmuştum. Hastanede yıllar boyu kalabilirlerdi.)

Her neyse, pazartesi sabahı sıradaki Rosemary Johns'un adını seslendiğimde ruhsal durumum pek hoş değildi. Hafta sonu berbattı.

Cuma akşamı beni affedemeyeceği kadar gururunu incittiğim için, Petra benimle çok az konuşuyordu, Scott ve Nadine üzerinde bıraktığım etkiden dolayı, çok üzüntülüydü. Ama Vince, Petra'nın haberi olmadan, cumartesi evime uğramış, bana elli sterlin, iki eski koltuk, bir zigon sehpa takımı ve üzerinde yılların birikmiş yağı olan bir ocak bıraktı.

Arkadaşı, artık kullanmak istemediği mobilyaları Rydal Gölü kenarına koymuştu ve Vince de hemen, toparlanıncaya kadar benim onları kullanabileceğimi düşünmüştü. Pazar gününün büyük bir kısmını, bir sürü kredi kartına başvurarak geçirdim. Kazanacağımı iddia ettiğim şişirdiğim gelirim, yakın bir zamanda kontrol edilmezse, ben de icracıların götürdüğü birkaç mobilyayı geri alabilirim, diye umuyordum. Kartların onaylanıp onaylanmayacağını öğrenmek için, bir hafta beklemek zorundaydım.

Rosemary Johns'un kederli yüzü yerine Scott Elias'ı tedavi odamın kapısında görünce, sanırım içimin rahatlamasıyla beraber, şaşırdığımı saklamak benim için zor oldu.

"Umarım, mahzuru yoktur," dedi. "Daha önce randevu almak için aradım ve onlar da bana bir iptal olduğunu söylediler. Mola vermeyi mi umuyordun?"

Bir an kafam karıştı ve "Mola mı?" dedim. "Ah, hayır, genelde mola vermiyorum. Bekleme listesinden hasta iptallerini Wayne dolduruyor. Seni burada görmek beni şaşırttı, aslına bakarsan. Kuyruğu atlamış olmalısın."

Scott mahcup olmuş görünüyordu. "Ufak bir rüşvet teklif etmiş olabilirim."

Gülümsedim. "Sormayacağım. Her neyse, hadi içeri gel. Senin için ne yapabilirim?"

"Dirseğim? Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Otur, lütfen, ben de hasta detaylarını doldurayım. Sonra da dirseğine bakarım."

O, telefonunu ve anahtarlarını çıkarıp masanın üstüne koyarken, ben de meşgulmuş gibi davrandım. Ferrari anahtarlığı yorum yapmadım ama gerçekten ilgimi çektiğini kabul etmeliyim.

Eğer zengin insanlar ile takılma eğiliminiz varsa, onlarla ilgili bilmeniz gereken bir şey var aslında:

Sahip oldukları paradan size zırnık vermezler.

Diğer müşterilerden daha fazla ödeme yapmazlar ve vasiyetlerinde size bir şey bırakma olasılıkları neredeyse sıfıra yakındır. Onların diğer müşterilerden farklı olduklarını düşünmeyi yıllar önce bıraktım, çünkü genellikle onların tedavisi daha zordu. Varlıklı olduklarından dolayı daha hızlı ve garantili tedavi edilmeyi beklerler ama iyileşmeye başladıktan sonra da, kaçır-

dıkları randevuları dert etmezlerdi.

Scott'ın kişisel bilgilerini, tıbbi geçmişini, dirseğindeki yarayla ilgili detayları yazdım ve işiyle ilgili sorular sordum. Preston yakınlarında büyük bir elektronik malzeme üretim şirketine sahipti. Sonra ona gömleğini çıkarmasını söyledim ve ağrının tam olarak nerede olduğunu sordum.

Acıtacağımı bidiğim hâlde, "Burası acıyor mu?" diye sordum çünkü uzatma tendonunun bağlantı noktasında bir kalınlaşma olduğunu hissedebiliyordum. Bu soruyu da sadece sessizliği bozmak için sormuştum.

"Evet," diye cevap verdi. "Nereye baskı uygulayacağını nasıl bildin?"

"Altıncı his."

"Senin yapabileceğin bir şey var mı?"

Sıradan bir şeye yanıt veriyormuş gibi, "Tedavisi basit," dedim. "Uzun sürmez."

"Ne yapacaksın?"

"Komplike bir tıbbi prosedür uygulayacağım," diye söze başladım ve o da beklenti içinde kaşlarını havaya kaldırdı. "Öncelikle şöyle ovacağım. Sonra da böyle yapacağım."

"Bu kadarcık mı?"

"Bu kadarcık."

"Peki," dedi ama ikna olmuş görünmedi.

Birkaç dakika tendon etrafında oluşan yara dokusunu parçalamaya çalıştım. Tedavi açısından, önemsenmeyecek kadar az konsantrasyon gerektiren, oldukça kafa yormayan bir vakaydı. Yıllar boyunca başparmaklarım içgüdüsel olarak, sağlıklı bölgelerden zarar görmüş dokulara doğru hareket ederek, en ufak değişiklikleri sezmeye alışmıştı.

Scott itirafta bulunarak, "Resepsiyon memuruna eğer beni

bugüne alırsa, onu Ferrari ile gezdirebileceğimi söyledim,” dedi.

Gülerek, “Wayne’e mi?” diye sordum. “Ona resepsiyon memuru deme. Bundan pek hoşlanmaz. Ama tekrar düşündüm de,” dedim, muzip bir ifade ile “Ona tam olarak böyle hitap et.”

“Onu sevmiyor musun?”

“Seviyorum diyebilirim ama eğer isteseydi hayatımı daha kolaylaştırabilirdi.”

Scott onaylayarak başını salladı. Dirseğini işaret ederek, “Çok acıyor,” dedi ve ben de sağ elimin başparmağıyla yaptığım baskıyı azalttım.

“Wayne arabalarla gerçekten yakından ilgileniyor,” dedim, “Yani ikiniz takılmalısınız.”

“Sen takılmayacak mısın?”

Kahkaha atarak, “Hayır,” dedim. “Benim açımdan, içeriden bakınca hepsi aynı. Ön camdan dışarıya bakınca, diğer sürücüler ile aynı şeyi görüyorsun. Arabanın en kötüsü bile iyidir. Her durumda seni gitmek istediğin yere götürür.”

Scott Elias bu yorumuma hafifçe gülümsedi.

Elbette ona söylediğim hiçbir şey doğru değildi. Havalı arabalara bayılırım. Kim bayılmaz ki? Ama havalı tekerlere karşı hayranlığımı abartılı bir şekilde belirtmeye niyetim yoktu. Benim de bir onurum vardı.

Bir an bir sessizlik oldu, bekleme salonundaki radyodan gelen, Ken Bruce’un PopMaster programının sesini uzaktan duyabiliyordum.

Açıkçası, Scott kırk dört yaşındaki biri için formundaydı. Kendine iyi baktığı, dayanıklılık antrenmanı yaptığı aşıkardı çünkü hâlâ otuz yaşlarındaki bir adamın kaslarına sahipti. Vücudu oldukça zindeydi. Burada “fizik” kelimesini kullanmaktan uzak duruyorum çünkü bu kelime bugünlerde o kadar çok

kullanılıyor ki, ben bile bunun uygun bir kelime olup olmadığına emin değilim. Elbette cildin biraz elastikiyetini kaybetme ve karın bölgesinde kırk dört yaşında olmanın getirdiği bir sarkma durumu vardı. Ama örneğin havuz kenarında kitap okuma numarası yaparken yanınızdan geçiyorsa, bu durumu ancak ikinci kez dönüp baktığınızda anlayabilirsiniz.

Raftan on iki santimlik Fixomull marka bandı alırken, "Bunu bandajlayacağım," dedim. "Sana sıkıntı yaratmaz. Islanabilir ama hafifçe kurulayabilirsin. Cilde nefes aldırان bir şey, o yüzden zarar vermez."

Bandı dirseğine dolarken, Scott'ın beni yakından incelediğini hissettim. Çok sinir bozucuydu çünkü genelde hastalarım, yaptığım işle ilgilenirlerdi (nihayetinde herkes sargıyı sever), bu duruma alışık değildim.

Nazik bir şekilde mırıldanarak, "Sende bir şey var," dedi.

Başımı kaldırıp bakmadım.

"Çok çekicisin," dedi.

"Sen evli bir adamsın, Scott."

"Sana asılmıyorum."

"Ah, nasıl da rahatladım."

"Pekâlâ, belki evet asılıyorumdur, birazcık," dedi. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

"Başka yollar da mı var?" dedim ve makasla bandın son kısmı şak diye kestim.

Scott neşeli bir ifade ile "Sende insanı çeken şey ne?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim ve bandı paketine koydum. "Kolunu çevir de nasıl olduğuna bir bak. Sargının derini kesmediğinden emin ol."

"Sorun yok."

“O zaman gömleğini giy.”

Kıpırdamadı.

“Cuma akşamından bu yana,” dedi. “Ta o zamandan...”

Avucumu havaya kaldırdım. “Lütfen yapma.”

“Dinle beni.”

“Hayır, Scott. Burası benim iş yerim. Görmem gereken diğer hastalar var. Sen de iyi bir adamsın ama lütfen benim buradaki pozisyonumu riske atma. Erkekler şey yapmaya başlayınca, işler inanılmaz tuhaflaşıyor...”

“Bu tarz şeyler başına sık geliyor mu?” diye sordu ve yüzüne bir hüznün çöktü. O anda keyfinin kaçtığını görebiliyordum.

Alçak bir tonda, “Oluyor,” dedim.

Gerçeği söylemek gerekirse sürekli oluyordu. Ben tanrıça falan olduğum için değil. Tam tersine. Kadın golfçüler gibi sağlam bir fiziğim, düz siyah saçlarım ve sıradan bir yüzüm var. Ama böyle şeyler gerçekten başıma geldi.

Bekâr kadınların, oyuncu Sarah Jessica Parker’a hayranlıktan neredeyse âşık oldukları dönemi hafızanızda bir yoklayın. Onun tarzı, bir bütün olarak ihtişamı dünyadaki kadınları büyüledi. O dönemlerde erkekler buna çok şaşırmışlardı. Çenelerini kaşıyıp, kaşlarını çatarken, *Biliyor musunuz? Bunu ben niye görmiyorum*, der gibiydiler.

Neyse, benim de buna benzer bir şeyim var.

Güzel değilim. Ne vücudum çıldırtacak kadar seksi, ne de fiziğim süper ama anlamadığım bir sebepten dolayı erkekler beni çekici buluyor. Belki de umurumda olmadığı içindir. Belki de Winston ve bütün olanlar yüzünden, artık onlarla ilgilenmiyormuş gibi davrandığım içindir ve erkeklerin ilgisini de bu çekiyordur. Kim bilir?

“Gömleğin, Scott,” diye tekrarladım. “Bekleyen başka bir

hastam var.”

Yataktan kayarak indi. Gömleğini kolundan geçirerek, yumruğunu sıkmaya başladı. “Dirseğim gerçekten iyi,” dedi. “Sadece bir seanstan sonra, gerçekten şahane.”

Parmaklarımı oynatarak, duygusuz bir ses tonuyla, “Sihirli,” dedim.

Pişman olduğunu göstermek istercesine gülümsedi. Gözlerimin içine bakarak, “ z r dilerim,” dedi. “Seni rahatsız etmek istemezdim. Aptalca davrandım ve bu yüzden özür dilerim.”

“Unutuldu bile,” dedim.

Tedaviyle ilgili birkaç kısa not aldım: Çapraz ovma uygulandı, sargı yapıldı ve hastaya dirseğine buz torbası koyması ve dinlendirmesi tavsiye edildi. Scott üstünü başını toplarken, ben de masamı düzenledim. Bant ve makası yerine koyduktan sonra takılıp düşmemek için tabureyi duvarın yanına koydum. Yatağın  zerine yeni bir kâğıt örtü koyarak işime devam ettim. Ardından, sa  lastiğini çıkarıp hızlıca tekrar bir atkuyruğu yaparak saçlarını topladım ve yüzüme bir gülücük kondurarak Scott’a artık gitme zamanının geldiğini bildirdim.

Ben kapıya doğru ilerlerken, “Senin şu kocan aptalın teki olmalı,” dedi.

“ yle de denebilir.”

Sonra elini bana doğru uzatıp, elime dokundu.

Bir an kımıldamadan durmamı istermiş gibi bir hareketti bu. Sanki söylemek istediği önemli bir şey varmış gibi.

Nabız atışım hızlandı.

“Benimle bir içki i ,” dedi. “Sadece bir içki.”

6

EVLİLİĞİMİN çöküşü ile ilgili detaylar vererek canınızı sıkmayacağım. Olan bitenler siradan şeyler; tutulmayan sözler, kırık kalpler, kırılan çanak çömleklerle gelen her zamanki dağılmalardan biri işte.

Biz hani şu ayrılıp da hâlen çok iyi ortak ebeveyn olmayı sürdürebilen çiftlerden *değildik*, demek yerinde bir tanım olur. Birlikte yapılan Noel kutlamaları ya da eski arkadaşlarımızla bir araya gelinen sosyalleşme durumlarımız olmadı.

Hayır, biz tam Kuzeyli usulü ayrıldık.

Eski usul yani, sokakta avazı çıktığı kadar bağırıp çağırarak, bir sürü hainlik ve saçmalık yaparak. Bir defasında da gece dışarıda sarhoşken karşılaşınca, kendimizi tuvalette seks yaparken bulduk. Hoş bir şey değildi. Ne zaman hoş olmuş ki zaten?

Ben eski kocasını, “şu pislik herif” diye adlandıran kadınlar tayfasındandım. Herkes kimin hakkında konuştuğumu anlardı.

Biz iki yıl önce ayrıldık ama hâlâ evliydik çünkü boşanacak paramız yoktu ama benim için artık eski kocamdı. Winston o kadar sorumsuz biriydi ki ona herhangi bir şey imzalatmak -asında hadi bunu geçelim, ona herhangi bir şey yaptırmak- o kadar çok enerjimi alıyordu ki, artık denemeyi bırakmışım.

Petra, Winston ile tüm bağlarımı koparmam gerektiğini söylediği zaman haklıydı tabii ki. Onunla bağlantılı her şeyden

ismimi sildirmeliydim çünkü o uzaktan bana askıntı olup işleri mahvederken asla kredi alamayacak, hayatıma devam edemeyecektim. Bu kadar saat çalışıp, hayatımı ancak idame ettirebiliyordum, görünen o ki artık bunu da beceremiyordum.

Petra bir çok kez bana, "Hayatta en son yapmak istediğin şeyi ilk önce yap, Roz," diye talimat vermişti. "Bütün gün kafanda endişe ile dolaşmadığın zaman çok daha verimli olursun."

Petra'ya Scott'ın davetinden bahsetsem, ne diyeceğini hayal ettim. Aman Tanrım! Tepesi fena atardı.

Petra, herkesin kendisi ile aynı ahlaki anlayışa sahip olmasını beklerdi. İnsanlar onun kafasındakine ters bir şekilde davrandıklarında, gerçekten şoka girerdi. Bunu kişisel bir hakaret olarak algılardı.

Elbette Scott'ı reddetmiştim.

Ona, "Evli adamlarla çıkmam," dedim.

"Sana çıkma teklifinde bulunmuyorum," dedi, "Sadece bir içki. Bu suç değil, değil mi. Arkadaş olarak buluşabiliriz."

"Üzgünüm Scott, ama hayır."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Artık gülümsüyordu.

"Hadi sor."

"Eğer evli olmasaydım, teklifimi kabul eder miydin?"

"Ama evlisin."

"Diyelim ki değilim."

"Ama öylesin, Scott."

Sanki benim inatçılığımı çok çekici bulmuş gibi, neşeyle yanımdan ayrıldı. Bu davranışını alışkanlık hâline getirip getirmediğini, sürekli eşini aldatan biri olup gönülleri fethetmeyi sevip sevmediğini merak ettim. Eğer George ile ilgili telefon gelmemiş olsaydı, sabah boyunca muhtemelen Scott ile ilgili meraklanmaya devam edecektim.

Resepsiyondaki telefonun çaldığını duyduğumda, o günkü siyatik mağduru olan üçüncü hastamı tedavi etmekteydim. Hasta kötü ve benim bütün dikkatimi vermemi gerektiren bir durumda olduğu için dikkatimi dağıtmamaya çalıştım.

Gerçek siyatik nadiren olur. Omurlar arası diskteki yumuşak jelin, diskin sert dış tabakasında oluşan çatlaktan sızmasıyla oluşur. Bu jel, siyatik sinirinde gömülü kalınca felç edici bir ağrıya sebep olur ve genelde hastanın ayağını kötürüm yapar. Jel oradan çıktığı zaman, geri dönüşü yoktur. Diş macununu tekrar tüpün içine koymaya çalışmak gibi bir şeydir. Tek çözüm yolu ameliyattır. Bu yüzden, eğer bir klinik tedavi uzmanı size diskinizi tekrar yerine koyduğunu söylüyorsa, onun aptal olduğundan emin olabilirsiniz.

Ama dediğim gibi, gerçek siyatik nadiren olur. Hastanın, omurgasının alt kısmını çevreleyen bağ dokusunu zorlama ihtimali çok daha yaygındır. Hastanın, önümde eğilmesini sağlayıp, sert parmak ucu masajı uyguladığım bir numaram vardı. Genelde birkaç dakika sonra hasta yardımım olmadan kendi yere eğilebilirdi, aksi halde benim eklemlere müdahalem sancılı olabilirdi.

Wayne, kapıya hızla vurup mutlaka cevap vermem gereken bir telefon geldiğini söylediğinde, bu uygulamanın ortasındaydım. Wayne'in işi yarıda kesmesinden dolayı önümdeki yaşlı sütyensiz hippie geri çekilip kasları spazm geçirince, "Sonra geri aramak zorundayım," diye bağırdım. Kadın ileri doğru bükülü olarak öylece kaldı ve hareket edemedi.

Wayne dişlerinin arasından, "George'un öğretmeni" diye tısladı.

Hastayı bu şekilde bırakmama imkân yoktu: Çoraba doldurulmuş bilardo topları gibi asılı duran buruşuk memeleri ile kırk ya da kırk beş derece eğilmiş olarak duruyordu, en riskli pozis-

yonlardan biri. Bu yüzden Wayne'e iki dakika sonra geri arayacağımı söyledim.

Sonraki doksan saniyeyi kafamda uçuşan düşüncelerle geçirdim. Beynim, masaüstündeki Rolodex ajandayı karıştırır gibi, böyle bir aramayı gerektirecek nedenleri, George'un başına ne tür bir yaralanma gelmiş olabileceğini tarıyordu. Hastanın sırtındaki kas spazmını hafifletmekte başarısız olunca, o uygulamadan vazgeçtim ve tedavi yatağını en düşük eğime ayarladım -yerden yaklaşık otuz derece eğimli- belinden tutarak onu destekledim ve o da yatağa acınacak bir şekilde sürüklenip cenin pozisyonunda yıkılıverirken, "Git, git. Oğluna ne olmuş öğren," dedi.

Ona teşekkür ettim, ardından hemen fırlayarak raftan büyük bir havlu kaptım ve mahremiyetini (pek de umursamıyordu ya) korumak için üzerine örttüm. Yüzünden "Çalışma saatlerinde özel telefon görüşmesi yasak" ifadesi okuduğum Wayne'in bulunduğu resepsiyona koşarak gittim.

Telefon bağlandı ve ben, "Alo?" derken, Wayne de meşgulmüş numarası yapmak için yeni bir kâğıt mendil kutusu açtı ve üst dudağını hafifçe kuruladı.

"Bayan Toovey, ben Hilary Slater."

Hilary Slater, okul müdiresiydi. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Derin bir nefes alarak, "Doğrusunu söylemek gerekirse hem evet hem hayır," dedi. "Bir mesele var... George ile ilgili bir mesele."

"Hasta mı?"

Altı ay önce, George'un iyi olmadığına ve birinin onu okuldan gelip alması gerektiğine dair sürekli beni aramaya başladılar. Bir sürü semptomlar vardı: Mide bulantısı, baş ağrısı, baş dönmesi ve ara sıra topallama. Tahmin edebileceğiniz gibi, okul tüm bunları ciddiye aldı. Tıpkı başlangıçta benim de yaptığım gibi.

Üç kez gün ortasında Hawkshead'e gidip, George'u eve ya da kliniğe getirmek, ne Wayne'e ne de bana uydu. Çünkü her seferinde George'un kesinlikle bir şeyi yoktu. Okuldan ayrıldıktan yirmi dakika sonra solgunluğu geçiyor ve mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. George'un öğretmeniyle konuştum. Bilmediğim bir sebepten dolayı George'un sabrımın sınırlarını zorladığını ve bu sorunu çözmeye çalışacağımı açıkladım. Ama onlardan da George'un hasta olduğunu varsaymadan önce bundan gerçekten emin olmalarını rica ettim.

Bir hafta sonra aynı şekilde yine telefon geldi, bu seferkinin farkı George'un kustuğunu gören bir şahidin olmasıydı, bu yüzden karşı çıkamadım. Fibromiyalji hastalığından muzdarip bir hastamı seansın ortasında, bu konuda yetkinliği az olan Gary'nin ellerine bırakarak çıktım. Gary'nin tüm tedavi repertuarı, ultrason ve ardından satış mümessillerinin bize yutturduğu, düzgün bir fiziki duruşumuz olacağına dair yapılan ve hoş sohbetle bitirilen herhangi yeni bir elektro terapiden oluşurdu. Aslında sürekli ağrı çekiyorsanız, bunların hiçbirini kullanmayın.

Tabii ki George'un bir şeyi yoktu. *Şahidi* de kankalarından biri çıktı, ki o da sorguya çekilse eminim onu ele verecekti. Hikayesinde gördüğü kusmuk , akan salyaya dönüşecekti.

Böylece, George öğleden sonraki İspanyolca dersinden bir kez daha sıyrılmış oldu. Ya da Güller Savaşı'ndan.³ O zamanlar hangisinden en çok nefret ettiğini unutuyorum.

Hilary Slater, "George hasta değil, Bayan Toovey," dedi.

Asabi bir kahkaha atarak, "Değil mi? Ahh, rahatladım," diye cevap verdim.

Sessizlik oldu.

“Saat üç buçuk civarı toplantı için buraya uğramanız mümkün mü?” Söyleme tarzı soru soruyor gibi değildi.

Bir an duraksadım. “George bugün okul sonrası etüde kalacak. Üzgünüm ama saat beşe kadar çalışıyorum. Konu tam olarak neydi?”

Wayne o anda açıkça gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve ben de o duymasın diye bir adım uzaklaşmaya çalıştım. Fakat telefon kordonu çok kısa olduğu için duyma mesafesinde kaldım.

İhtiyatlı bir tonda, “Sizinle yüz yüze konuşmayı tercih ederim,” dedi.

“Bunu anlıyorum ama...” Duraksadım. Kaba ve saygısız olmadan nasıl cümle kurulur ki? Mümkün değil. “Görüşmemiz kesinlikle gerekli değilse, Bayan Slater, hastalar için program değişikliği yapmak istemiyorum.”

Wayne el kol işareti yapıyordu. Sesini çıkarmadan, *Ona hayır de*, diye ağzını oynattı. *Asla olmaz*.

“Eğer kesinlikle gerekli olmasaydı sizden gelmenizi istemezdim.”

“O zaman belki *siz* biraz geç çıkarsınız?” diye umut ederek öneride bulundum. “Toplantıyı, mesela saat beşte yapabiliriz. Eminim buradan biraz erken çıkabilirim eğer...”

Sözümü kesti. “Mümkün değil. Bayan Toovey, George hırsızlık yapıyor.”

“Ne yapıyor?”

“Hırsızlık yapıyor.”

Hazırlıksız yakalandığım için “Hırsızlık mı yapıyor?” diye cümlesini tekrar edince, Wayne de yaptığı şeyi bırakıp tüm ilgisini bana yönelterek gözlerini bana dikti.

“Evet, bu doğru,” dedi.

“Ben... Ben... kanıt olduğunu varsayıyorum?” diye kekele-

dim. “Kesinlikle emin olmasanız, böyle suçlamalarda bulunmayacağınızı varsayıyorum çünkü eğer siz...”

“Şüphe yok, Bayan Toovey.”

“Kahretsin,” diye fısıldadım ve sonra da özür diledim. Ona, “Tamam,” dedim. “Tamam, toplantıda olacağım.”

Eğer toplantıları feribotun karşıya geçiş saatleriyle denk düşürmeyi planlamazsanız, randevulara tam zamanında ulaşmak genelde zordur. Bu sefer alışılmadık biçimde benim için tersi oldu, erken geldim. George diğer çocuklarla aynı zamanda çıkmayacağı için diğer annelerden kaçmayı tercih ederek okulun dışında arabanın içinde kaldım. Aslında, sınıf arkadaşları ile öğleden sonra hiçbir derse katılmasına izin yoktu ve okulda bilgisayar laboratuvarında öğretim asistanı ile tek başına ders çalışıyordu.

Kanal iyi çeksin diye radyonun ayarını kurcaladım. Bulduğunuz yere göre, Hawkshead’de iyi kötü sinyal iletimi alabiliirdiniz. Ama yıldırım kolayca çarpabilir ve eğer elektrikli aletlerinizi korumak isterseniz, aşırı gerilim koruyucu kullanmanız şart olur. Ben buraya taşındığımdan beri bir dondurucu ve iki cep telefonum mahvoldu.

Sonunda pes ettim ve sessizce oturmayı tercih ettim. Üçlü veya dörtlü gruplar hâlinde oyun parkında duran kadınları inceledim. Havadan sudan sohbetlerinin ana konusu muhtemelen şu olmalıydı: *Hayır, okuldaki en kötü anne kuşkusuz benim çünkü...* Hiçbiri samimi değildir, tabii ki. Hiçbiri doğru değil. Erkekler bu aşırı mütevazilik saçmalıklarından kaçabiliyordu; konuşmadan, etrafa çelişkili duygular yayarak tek başlarına dikilmelerine izin vardı. Siz bir kadın olarak öyle davransanız hemen dikkat çeker.

İnsanlar oyun parkından gidince içeri gittim. George’u savunmamaya karar verdim. Hillary Slater’ın söyleyeceklerini

dinleyecektim. Ona, meseleyi uygun bir şekilde çözeceğimi söyleyecektim. Bu yaptığından en kısa zamanda vazgeçmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ama sekreter beni müdürün ofisine götürünce, George'u boyuna göre oldukça yüksek bir sandalyede sıkı bacaklarını sarkıtmış, başı öne eğik bir şekilde otururken görünce yenilgiyi kabul ettim.

Hızla yanına gittim. Sandalyesinin yanına çömelerek, "İyi misin?" diye sordum.

Bana bakmadan başını salladı.

Birkaç saniye sonra okul müdiresi Hilary Slater, George'un Beşinci Sınıf öğretmeni ve midemi bulandıracak derecede iç bayıltıcı bir parfüm sürmüş Altıncı Sınıf öğretmeni odaya girdi.

Okul müdiresi, "Bayan Toovey," diye başladı. "Buraya gelme zahmetine katlandığınız için teşekkürler."

"Sorun değil," diye yanıtladım.

"Belki buraya oturmak istersiniz?" George'un yaklaşık altmış santim yakınındaki sandalyeyi işaret etti. Ayağa kalkmadan önce George'a baktım; gözümün içine baktırmaya çalıştım ama bakmadı. Hatta parmağımla çenesini kaldırmaya çalıştım ama kendini geri çekip başını eğmeye devam etti.

Oturdum ve karşımda duygularımı anladıklarını gösteren, *Biz burada kimseyi yargılamıyoruz* bakışıyla oturan üç kadına baktım.

Müdire, "Pekâlâ," diye başladı, "Eminim Bay Toovey'in sizi geçen hafta yaşanan sorunla ilgili bilgilendirmiştir ve şimdi yapmak istediğimiz şey ise sizin fikirlerinizi alıp, George için uygun bir hareket planı oluşturmak. Bu plan hepimizin beraber çalışıp yöneleceğimiz..."

Müdirenin sözünü kestim.

“Bir dakika,” dedim. “Bu konu hakkında Winston ile konuştunuz mu?”

Hilary Slater kaşlarını çattı. “Evet,” diye cevap verdi. “Siz konuşmadınız mı?”

“İlk defa duyuyorum.”

Endişeli bir tonda, “Ah,” diyerek sert bir çıkış yaptı. “Ah, ne talihsizlik. Ben de, o zamandan beri umuyordum ki...” Sesi gideyerek alçaldı ve yardım dilenircesine diğer öğretmenlere baktı.

George’un sınıf öğretmeni boğazını temizledi. Ellili yaşlarının başında nazik, hoş ve cana yakın bir kadındı ama okul dışında bir yerde karşılaştığınızda sizi görmezden gelmek gibi sevimsiz bir alışkanlığı vardı. “Bugün toplantıya katılsın diye Bay Toovey’e ulaşmaya *çalıştık* ama telefonu cevaplayan adam bize onun iş için ülke dışına çıktığını söyledi.”

Başını hemen kaldırıp tekrar önüne eğen George’a şöyle bir baktım. Dizleri çimen yeşili olmuş ve sol ayağındaki spor ayakkabısındaki bağcığının bir ucu kısa, diğer ucu uzun olacak şekilde düzensiz duruyordu.

Telefona cevap verenin Winston olduğunun hepimiz farkındaydık ve “Bu üzüntü verici bir şey,” dedim. “Ama onunla daha önceden konuştuğunuzu söylemiştiniz?”

Hilary Slater, “Evet,” dedi. “İki defa. Geçen cuma, Bay Toovey George’u okuldan almaya geldiği zaman. Son zamanlarda birtakım eşyalar kaybolmaya başlamıştı....”

“Ne çeşit şeyler?” diye sordum.

“Kırtasiye malzemeleri ve benzeri ıvır zıvır şeyler... Aslında pek değerli olmayan şeyler ama asıl mesele bu değil. Ufak çapta da olsa hırsızlık hırsızlıktır, Bayan Toovey.”

“Siz bu konuyu Winston’a anlattınız yani?”

Sözlerine devam etmeden önce dudağının alt kısmını ısırdı

ve "Evet," dedikten sonra duraksadı.

"Bay Toovey bu konuyu çok ciddiye alır gibi görünmedi. Bunun küçük erkek çocukları için normal olduğunu düşünüyor gibiydi. Aslında, kendisi George'un yaşındayken annesinin ceplerini dikmek zorunda kaldığını söyleyerek şaka bile yaptı. Haberinizi olmadığı için üzgünüm ama Bay Toovey'in bu konuşmayı size aktaracağını düşündüm."

George'a baktım. Nazikçe, "Tatlım," dedim, "Bunu bana söylemeliydin."

Hilary Slater, "George'u konuşmaya ikna edemediğimiz için üzgünüm," dedi. "Yaptığı hatayı kabul etmiyor ve biz de bunu *niçin* yaptığına dair bir sebep bulamıyoruz. Ama diğer açıdan da bildiğiniz gibi, okuldaki performansı gayet iyi. Çok sevildiğini de söylemeye gerek yok. Okulun nazik ve popüler bir üyesi."

Cevap vermesi için cesaretlendirerek, "George?" dedim ama o sadece omuzlarını silkti.

Dikkatimi tekrar müdireye vererek, "Yani, kırtasiye malzemeleri. Sadece bunlar mı?" diye sordu.

"Korkarım değil. George'un hırsız olduğunu tespit etmemizi sağlayan şey, bu malzemeleri diğer çocuklara satmaya çalışması oldu."

"Ah," dedim.

"İkinci Sınıf'taki çocuklardan birinin sırt çantasında bir tel zimba makinesi bulundu."

Utancımdan yüzümü buruşturdum.

"Ve ne yazık ki bugün," diye devam etti, "Ders sırasında George'u öğretmenler odasındaki el çantalarını karıştırırken bulduk. Cebinde kırk pound vardı ve bunu ilk defa yapmadığından neredeyse eminiz diyebiliriz."

Sandalyemden kalktım. Yanma çömelerek, "Tanrım, Geor-

ge,” dedim, “Tanrı aşkına derdin neydi?” George ağlamaya başladı.

Hilary Slater, “Bayan Toovey, bir süredir evde George’u rahatsız eden bir şeyler olduğunun farkındayız. Belki siz onunla konuşur ve onu endişelendiren bir şey olup olmadığını anlarsınız,” dedi.

“Onu cezalandıracak mısınız?” diye sordum.

Başını salladı. “Bu sorunla mücadele etmenin doğru yolunun bu olduğunu düşünmüyoruz. Elbette ki eğer bir daha tekrararlarsa, o zaman harekete geçmemiz gerekecek. Ama George’un artık bu olayın ciddiyetini anladığına inanıyoruz ve başka olaylar olmayacağına eminim. Olacak mı George?”

Gözyaşlarından ıslanmış yüzünü kaldırdı. “Hayır,” diye fısıldadı.

Birkaç dakika sonra koridorda otururken, “Bana bak, George. Neler oluyor?” dedim.

“Hiçbir şey.”

“George,” diye tekrar ettim.

Gözlerini sildi. “Bilmiyorum.”

“Tabii ki biliyorsun. Parayı neden aldın?”

İşte o anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Küçük bedenini sarsan iç parçalayıcı hıçkırıklara boğuldu.

Gözyaşları içinde, “Çünkü senin hiç paran yok,” dedi.

“Biraz param var. Yeteri kadar param var,” dedim.

Derin bir nefes aldı.

“Hem de Sezar’ı satın almak istedim,” dedi. “Köpeğimizi geri almak istedim.”

7

SCOTT'IN ilk randevusunun ertesi günüydü ve yeni bir randevu için tekrar geldi. Ona kendini günün üçüncü hastası olarak Wayne'e nasıl tekrar yazdırmaya ikna ettiğini sormamıştım çünkü Scott'ın normal yolları kullanarak hareket etmediğinin çabuk farkına vardım. Okuldaki toplantıdan ve ekonomik durumumun George üzerinde bıraktığı ağır etkiden dolayı morali bozuktu. Yine kelimelerle oynayacak durumda hissetmiyordum ama Scott, anlatacaklarını duymam konusunda o kadar ısrarcıydı ki tedavi seansından sonra nezaketen ona bu şansı verdim.

Devam etmesini söylediğimde Scott, "Ekonomik sıkıntıların olduğunu biliyorum," diye başladı. Tabii ki onu dinlemek zorundaydım, çünkü onsekiz bin sterlin borcunuz olduğunda ve oğlunuz da okulda hırsızlık yaptığında -çünkü George bile işlerin ne kadar sarpa sardığının farkına varmıştı- iş tekliflerini dinlemeye daha hevesli oluyorsunuz (Yıllar boyunca zincirleme satışlarından hak ettiğim payı almama rağmen. Hastalar beni yosunlu gıda takviyesinden, su arıtma cihazları satışına kadar her türlü işe sokmaya çalıştılar.)

Scott, "Şimdi söyleyeceğim şey seni şok edebilir," dedi.

"Eskiden Devlet Sağlık Hizmeti'nde çalışıyordum," dedim. "O kadar kolay şok olmam."

“Seninle para karşılığı bir gece geçirmek istiyorum,” dedi. Gözlerimi kırptım. Sonra kahkaha attım.

“Ben de senin ciddi bir şey söyleyeceğini düşündüm,” dedim. “Bunun cuma günü bahsettiğim fahişelik konusuyla bir alakası var mı? Ben gerçekten öyle demek istememiştim. Çok içmiştim ve sadece gözlemlediğim...”

“Ben kesinlikle ciddiyim.”

“Hayır değilsin,” diye cevap verdim ama yüzündeki ifadenin öyle olduğunu anlayabiliyordum.

Fısıldayarak, “Kahretsin,” dedim.

Geçmişte bazı garip teklifler almıştım. Daha geçen hafta, bana düzenli olarak gelen, her iki ayağında gut hastalığı olan, diyabetik, içkici hastalarımından biri ereksiyon olabilmesi için penis bölgesine masajın işe yarayıp yaramayacağını sordu. Buna kesin olarak, *işe yaramaz diyemem diye cevap verdim ve konuşmayı daha fazla uzatmamak için*, etrafta böyle bir hizmet veren birini tanımadığımı söyledim.

Scott, “Bak,” dedi, “Bu iş her ikimizin de yararına. Birlikte bir şeyler içmemizi reddettin...”

“Çünkü evlisin.”

“Seninle vakit geçirmek istiyorum; espri anlayışın, açık sözlülüğün, doğal halin seninle şey yapmak istememe..... Neyse, Yani, bu hallerin insana hayat enerjisi veriyor.”

Tepkimi bekleyerek duraksadı.

“Ayrıca,” diyerek devam etti, “Daha önceden de söylediğim gibi, Petra’nın partide söylediklerinden anladığım kadarıyla bu para gerçekten işine yarayabilir. Ama tabii ki Roz,” derken sesinin tonu birden ciddileşti, “Burada kendimi riske atıyorum. Yani, teklifim ilgini gerçekten çekmiyorsa, hemen bilmek isterim. Bu konuşmanın diğer insanlar tarafından öğrenilme riski-

ni almak istemiyorum.”

Alçak sesle, “Bununla ilgili kimseye bir şey söylemeyeceğim,” dedim ve o da başını salladı.

Ona *kimseye söylemeyeceğim* dememin sebebi, bu çok çirkin teklifi kabul etme niyetim olduğundan değil, karısı Nadine yüzündendi. Tecrübelerime dayanarak, aldatıldıktan sonra insanın kalbine öyle bir acı yerleşir ki, bu seni asla terk etmez, diyebilirim. Elbette zamanla biraz yatışsa da acı hep kalır ve ben Nadine’e bunu yaşatmak istemedim.

Scott, “Teklifimi düşünecek misin?” diye sordu.

“Gerek yok. Cevabım hayır.”

“Ama sana ne kadar para ödemeye hazır olduğumu sormadın bile.”

“Sormama gerek yok. Satılık değilim ben, Scott.”

“Herkes satılıktır.”

“İşte şimdi tam bir puşt gibi konuşuyorsun,” dedim.

Elinde olmadan gülümsedi ve yenilmiş olduğunu belirten bir ifade ile iki elini birden havaya kaldırdı.

O an hissettiğimden çok daha kızgın olmam gerekirdi. Yani, *bana para ödemek mi? Seks için? Aman Tanrım.*

Sonra birden kendi açığımı yakaladım, cumartesi gecesi önerdiğim şeyin tıpkısı değil miydi bu?

Petra’nın dehşete kapılmış yüzü gözümün önüne geliverdi.

“Fikrini değiştirirsen,” dedi. “Teklifim hâlâ geçerli olacak.”

“Değiştirmeyeceğim.”

Ardı ardına terli vücutlar ve sıcak havayla ilgili bitmek bilmeyen konuşmalarla sabah çabucak geçti. Bir sürü, *küresel ısınma* buysa, *sonuna kadar destekliyorum* tarzında muhabbetler.

Öğle molası geldiğinde, Scott’ın teklifi hala aklımdaydı.

Fakat içimde garip bir his vardı, sanki üstüm başım kirlenmiş de, duş almam gerekiyormuş gibi.

Personel tuvaletine giderek, lavaboyu soğuk suyla doldurup bluzumu çıkarttım ve vücudumun üst kısmını güzelce sabunladım.

Wayne ve Gary tarafından da kullanıldığı için el havlusu ile kurulanmak istemedim ama sonra, çişlerini yaptıktan sonra ellerini yıkama ihtimallerinin çok zayıf olduğuna karar vererek, onunla kurulandım.

Çantamın dibindeki eski birkaç tel toka yardımıyla saçımı düzelttim. Hall's marka ferahlatıcı vişneli pastilin ambalajı yırtılıp çantamın astarına yapışmıştı.

Aynadaki görüntümü izledim ve sabah yaşananlarda katkımın olup olmadığını düşündüm. Diyelim ki cuma günü açık sözlülüğüm bir şekilde Scott'ın cesaretlenmesine neden oldu ama *benim* bir fahişe olmam gerektiğine dair bir izlenim bıraktığımı hatırlayamadım. Genel fikrimce, bazı erkekler için bunun bir ihtiyaç olduğu gayet açık -her zaman böyleydi ve her zaman da böyle olmaya devam edecek- bu yüzden de erkekler, ilişki talebi olmadan ve evlilikler, aileler dağılmadan bu ihtiyacı tatmin ederlerse çok daha az sorun çıkabilir.

Bana oldukça açık, mantıklı görünen bir fikrin başka bir biçimde algılanabileceğini ancak idrak edebildim. Petra yanığına bir tokat atılmış gibi cevap vermişti. Kocasını Vince için ise bu, duyamadığı bir ıslık gibiydi. Scott da bu fikri benimsemiş ve tamamen farklı yerlere çekmişti.

Belki de öyle değildi.

Belki Scott bir süredir aranıyordu ve ben akla uygun eğlençelik gibi göründüm, üstelik kaybedeceği ne vardı ki?

Bu konuda düşündükçe, insanların aklından neler geçtiğine

dair bir fikrim olmadığının farkına vardım.

Tuvaletten çıkarken, bir kahve kapıp, öğleden sonra tembellik ederken güneşin altında bir muz yemeyi planladım. Kliniğin ana girişinin dışında, oturmayı tercih etmediğim tahta bir bank vardı. Sebebi, yaşlı insanların sabahın köründe randevu için gelip bu banka kapağı atmalarıydı. Hiç fark etmeden kendinizi, havaların sıcaklığı, göç, gelinlerinin anlamsızca para harcamaları alışkanlıkları, bir önceki hafta sonu gittikleri düğünde aşırı pişmiş kırmızı et gibi havadan sudan konuşmaların içinde buluverirdiniz.

Bu yüzden gözlerden uzak kliniğin arkasına doğru gidip, öğle yemeğini tozlu basamakta oturup yemeyi düşünerek sırt çantamı aldım.

Fakat Wayne'in başka planları vardı.

Ben resepsiyonu geçerken, "Hemen konuşmamız lazım, Roz," dedi. Başını yukarı kaldırmadı. Gözleri önündeki monitördeydi.

"Ben de tam şey yapacaktım..."

"Bir dakikanı almaz," dedi ve sempatik bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı. "Hasılatla ilgili bir sorun var," diye başladı.

Wayne Gaddes renksiz bir adamdı. Cildi, saç, kirpikleri ve diş etleri bile tuhaf bir tondaydı. Hemen unutulabilecek tipte biri idi. Aşırı terlemesi dışında tabii.

Bir kalıp parmesan peynirini buzdolabından dışarı çıkarıp bir süreliğine dışarıda bıraktığınızda, kabuğunun etrafında bir sürü yağ damlacığı oluştuğunu fark edersiniz. İşte Wayne'in alnı aynen böyle olur. Hava nasıl olursa olsun. Adamın hâline üzülürsünüz.

"Bir sorun mu?" dedim.

Bilgisayar ekranına bakarken, bir şeyi anlamaya çalışıyor-

muş gibi kaşlarını çattı. Sonra bana baktı. “Kasadaki hasılatla verilen randevu sayısı birbirini tutmuyor,” dedi. “Bazı tutarsızlıklar var.”

“Peki bunun benimle ne ilgisi var?”

Tereddüt etti.

“Çıkar ağzındaki baklayı, Wayne.”

Açık kapıya doğru baktım. Yıl boyunca o kadar az güneşli gün oluyor ki, çekiciliği karşı konulmazdı. Ayakta durmuş bir hâlde Wayne’e bakarak, tuzağa yakalanmış tazi gibi gözümü seğirterek, serbest bırakılmak için hazır ve tetikte bekliyordum.

Sözlerini özenle seçerek, “Bana söyleyeceğin bir şey yok mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Kesin emin misin? Çünkü sana yardım edebilirim, Roz. Bana sadece güvenmen gerek ve sana söz veriyorum yardım edeceğim.”

Dikkatle gözlerinin içine baktım. “Neden bahsettiğini dair gerçekten hiç bilmiyorum. Şimdi, yapmam gereken...”

“Pekâlâ,” dedi. “Pekâlâ.” Sonra sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi, üzgün bir şekilde bana baktı. “Bir şey daha var. Bugünkü öğle yemeğini kısa kesmen gerekecek,” dedi. “Henry Peachey’e saat birde randevu verdim.”

“Kim?” diye sordum.

“Sigorta memuru mu acaba? Hani telefon etmen gerekip de aramadığın adam mı acaba?”

Ah. O adam.

“Bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdim, Roz,” dedi. “Bu değerlendirmeyi yaptırmak zorundasın. O olmadan tam sigorta kapsamında olmuyoruz.”

Saatime bakarak, “Habire söyleyip duruyorsun, ama bugü-

ne ayarlamak zorunda mıydın?" diye sorarken saatime göz attım. Bu da bana sadece on beş dakika bırakıyordu.

"Henry yalnızca salı ve çarşamba günleri çalışıyor."

"Aman ne güzel. Onun adına sevindim."

Wayne derin bir iç çekti. "Yapıver işte, tamam mı? Sana yardım etmeme izin ver. Ayrıca, o kadar da uzun sürmez."

8

“**D**OĞUM TARİHİNİZİ öğrenerek başlayalım,” dedi sigorta memuru.

“Yirmi beş aralık bin dokuz yüz yetmiş bir.”

Başını kaldırdı. “Noel Günü.”

Başımı evet anlamında salladım.

İnsanlar bunu duyunca genelde şu iki şeyden birini söyler: “İki tane hediye alıyor musunuz?” ya da “Doğum günleri bu güne denk gelenler adına hep üzölmüşümdür.”

O, ikisini de söylemedi. “Noel meraklısı biri değilim,” dedi ve gülümsedi.

Sıcak ve aynı zamanda seksi bir gülümsemesi vardı. Ve benim de aklım başımdan gidiverdi.

Beslenme uzmanının odasındaaydık. Klinikte bir beslenme uzmanına verilecek tam zamanlı iş yok, bu yüzden Helen Miller Kuzey-batı’da zamanını dört ya da beş ayrı programa böldü. Bu da benim masamda yığılı kıvrır zıvırın onun masasında hiç olmadığı anlamına gelirdi çünkü dosyalarını filan hep yanında taşırdı. Batıya bakan pencerelere aşırı bir sıcaklık vurduğu için panjurları kapamıştım ve güneş tam tepeden geldiği için, vantilatör de en yüksek ayarda çalışıyordu.

Sıcaktan yanaklarım kıpkırmızıydı.

Henry Peachey’in üzerinde, yakası solmuş bir polo tişört ile

kot sınıfına girdiği için bazı resmi kurumlara sokmadıkları zeytuni keten bir pantolon vardı. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum.

“Tam adınız nedir?” diye sordu.

“Rosalind Veronica Toovey.”

Klavyede hızlıca yazdı. Dingin bir yüzü vardı, çok rahatı ve ben de hiç gizlemeden onu inceledim. Hastalar dışında klinikte gördüğümüz erkekler yalnızca tıbbi mümessillerdi ve onlar da robot gibiydi. Aramızda dolanır, güzel ciltleri, dimdik duruşları, tiril tiril gömlekleri, keskin ve ilgili bakışlarıyla gözümüzü boyarlardı. Onlarla tanıştığınız ilk anlarda, dönüp diğer insanlara bakmazsınız bile. Ama sonra birden, hiç habersiz maskeleleri düşüverir.

Mümessil evrak çantasına uzandığı anda büyü bozulur ve siz adamın sıradan bir satıcı olduğunun farkına varırsınız.

Daha önce yaptığı zekice esprileri artık sürdüremez çünkü o bunu sadece tanışma faslı için hazırlamıştır.

O anda siz, bu sıkıntılı ortamı rahatlatmak için ortaya bir espri atmak zorunda kalırsınız. Ama donuk, bomboş bir bakışla karşılaşılırsınız. O bakış şunu ifade eder: Basmıyor, zorlama!

Henry Peachey kesinlikle öyle biri değildi. Üstelik başını kaldırıp, “Doğum yeriniz?” dediğinde gözleri benimkilere kenetlendi. Sanki benden soyunmamı ister gibiydi.

Bunu uydurmuyordum, o anda aramızda karşılıklı bir elektrik oluştu ve ben kekeleyerek, “Kendal,” derken kekeledim. Ardından da “Nasıl olur da Noel’i sevmezsiniz? Dine karşı mısınız?” diye sordum.

Yazmaya devam ederken, “Noel’e karşı değilim aslında,” diye yanıtladı. “Karşı olduğum şey, toplumda birbirimizi ne kadar sevdiğimizi göstermek için gereğinden fazla para harca-

mak zorunda kaldığımız bir noktaya gelmemiz. Üstelik, reklam endüstrisinin bana ne yapmam gerektiğini söylemesini sevmiyorum sanırım.” Başını kaldırdı.

“Sahip olduğunuz vasıflar?”

“Hepsini mi bilmek istiyorsunuz?”

“Sonuncusu yeterli.”

“Fen Bilimleri dalında Fizyoterapi Lisans Diploması. Yüksek lisansa başladım ama bilirsiniz işte, hayat şartları izin vermedi. O zaman doğum günlerine de mi karşısınız?”

Gözleri muzip bir şekilde bakıyordu ve konuşmadan önce durdu. Nefesimi düzenlemek için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. “Birkaç hafta önce Apple’dan bir mesaj aldım,” dedi. “Babalar Günü için babama bir iPad hediye etmem gerektiğini yazıyordu. Onu gerçekten sevdiğimi göstermek istiyorsam falan filan, bunun için paraları sökülecekmişim. Babalar Günü için üç yüz pound harcamak mı? Delilik bu. Sigara kullanıyor musunuz?” Tereddüt ettikten sonra, kesin bir dille, “Hayır,” dedim.

“Hiç mi?”

“Pekâlâ, sarhoş olduğum bazı zamanlarda,” deyip utanarak kabul ettim. “Daraldığım zamanlarda canım sigara istiyor. Çok sık değil ama.”

“O kadar olur.”

“Gerçekten mi?”

Soğuk bir ifade ile başını salladı. “Bu yıl birkaç davamız oldu... Araba kazası yapan bazı ailelere ölüm sebebi yüzünden ödeme yapmayı uygun görmediler. Poliçe sahipleri sigara içmediklerini beyan etmişlerdi ama saç örneklerinde nikotin olduğuna dair kanıt bulundu,” dedi ve omuzlarını silkti.

“Bu biraz acımasızca olmuş.”

Bilgisayara yazarken, “İçinde yaşadığımız dünya öyle, kor-

karım. Arada bir sigara kullanıcısı,” diye mırıldandı.

“Bu tam olarak ne için?” diye sordum. Wayne bana söylemişti ama doğru düzgün dinlememiştim. Klinik yöneticileri bize hep her zaman alakasız şeyler yaptırmaya çalışıyorlardı; Avusturyalı fizik tedavi uzmanımız Magdalena bunun sadece kendi varlıklarını kanıtlamak için olduğunu iddia etti. Wayne’in bana söylediği şeylerin yarısını yapsam, günde dört tane daha az hastaya bakabilirim ancak.

“Umumi mali sorumluluk sigortası primlerini düşürmek için. “Ama hepimiz Chartered Society tarafından yüz milyona kadar sigortalıyız.”

“Bu sizin bireysel sigortanız,” diye açıkladı. “Bu zincire sahip olan şirket, hastanın başına bir kaza geldiğinde de sorumluluk taşır. Bu yaptığımız detaylı tahkikler sonucu klinikler kendi katkı paylarını düşürebilirler. Bu az çok bir çeşit ileri düzey sürücü kursuna benzer, tamamlandığında daha güvenli kullanan bir şoför olacağınız düşünülür, böylece araba sigortanız düşük olur.”

Başımı salladım.

“Sormayı unuttum, evli misiniz Bayan Toovey?”

Hemen, “Ayrıyım,” dedim. “Ve adım Roz.”

Çok güzel bir cildi vardı. Dudakları o kadar yumuşaktı ki, onlara baktığımda bedenimden aşağı doğru bir arzu dalgası.....

“Tamam Roz,” dedi, “Hiç ameliyat, tıbbi bir işlem var mı?”

“Dört yıl önce araba kazası yaptım ve pnömotoraks geçirdim.”

“Pnöma...”

“Özür dilerim, sizin tıp terimlerine aşina olduğunuzu düşündüm. Akciğer şişmesi,” dedim. “Ayrıca kolumu kırdım ama bunun alakalı olduğunu düşünmüyorum.”

“Britanya dışında herhangi bir tıbbi müdahale, ameliyat

geçirdiniz mi?" diye sordu.

Duraksadım.

Başını kaldırdı ve bana endişeli bir ifade ile baktı.

Ben devam etmeyince yüzünü buruşturarak, "Bunun için üzgünüm ama bu konuda tamamen dürüst olmanıza ihtiyacım var. Önemli bir konu," dedi.

Derin bir nefes verdim. Onun bilmesini istemiyordum. O ana kadar gerçek dünyanın, kliniğin kilitli kapıları ardında kaldığı hoş, belirsiz, rüya gibi bir büyünün altındaydım.

Şimdi büyü bozulmuş gibiydi.

"Kanarya Adalarında tatildayken bir bebek kaybettim," dedim. "Yirmi altı haftalık hamileydim, çok uzun zaman önce."

Başını yana yatırıp üzgün bir ifade ile gülümsedi. Nazıkçe, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

"Kader işte. Böyle olması gerekiyormuş," diye cevap verdim.

Ona söylemediğim şey, bu olayın Winston ve benim için sonun başlangıcı olmasıydı. Winston önüne gelenle yatıp kalıyordu. O zamanlar bunu bilmiyordum ama artık eskisi gibi olmadığımızın farkındaydım. Gözlerimin önündeki şeyi görmedim ve yeni doğan bir bebeğin bizi tekrar yakınlaştıracığı hayaline kapıldım.

Gerçekten aptalca bir düşünce ama kendi savunmama göre, bir erkeğin kollarına yeni doğan bir bebeği aldığı anda, huyunun değişebileceğini düşünen ilk kadının ben olmadığımı eminim. Eğer kadınlar bu fantezi ile kendilerini kandırmayı bıraksalar, iddia ediyorum, insan ırkı çok çabuk yok olur.

İkimiz için de üzücü olan bu durumu Manchester'da uçağa bindiğimde kan geldiğinde fark ettim ve Kanarya Adalarına vardığımızda bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi. Direkt olarak

hastaneye gittik, orada koluma fizyolojik serum bağlandı, beni şöyle bir muayene ettiler ve sabah ilk iş olarak tarama yapacaklarını söylediler. Winston'a yapabileceği bir şey olmadığını ve odayı başka bir kadınla paylaşacağım için onun kalamayacağını söylediler.

Gece saat on olduğunda plan değişti. Aksi bir doğum uzmanı taramayı yaptı ve beni, az konuşabildiği İngilizcesiyle, "Hiçbir şey yok," diye bilgilendirdi.

Ona tam olarak ne demek istediğini sorduğumda, "Artık bebek yok," dedi. Hemşire yardımcısı da bana sabah saat yedide suni sancı verileceğini ve normal doğuma girmem gerektiğini açıkladı. Bu iş bittiğinde de elim boş olacaktı. Biraz kederden, biraz da çok korktuğum için sezaryen olmak için yalvardım. Ama talebim reddedildi.

Bu olaydan sonra değiştim. Sanırım denemeyi öylece bıraktım. Hayatımızı düzgün bir şekilde devam ettirmek için gerekli olan ne metanete, ne enerjiye ne de o kararlılığa sahiptim ve nihayetinde gerisi çorap söküğü gibi geldi. Winston daha çok sağda solda yattı. Ben maddi sorunlar ile ilgilenmedim. En sonunda her şeyi kaybettik.

Henry Peachey özür diler bir tonda, "Sizden biraz kan alacağım," dedi.

"Kan testi mi? Niçin?"

"Britanya sınırları dışında gerçekleştirilen her operasyon yüksek oranda AIDS riski taşır. Kürtaj oldunuz mu?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Sunı sancılı doğum."

"Bu da operasyon sınıfına dahil ediliyor, üzgünüm ki. Test sadece başparmağa batırılan bir iğneden ibaret. Bana yeterli olacak sadece..." Evrak çantasını karıştırırken sesi giderek azaldı, aradığı, her birinin içinde küçük plastik şişe olan iki polietilen zarftı.

“Haydi bakalım,” dedi.

Akollü bir bezle başparmağımı temizleyerek işe koyuldu. Ortamdaki havanın değiştiğinin ve Henry’nin bana karşı ciddileştiğinin farkındaydım. Önceki cilveleşmemiz bitmişti.

Cildime iğneyi batırırken, “Bu tahkikatlar size, diğer insanların hayatlarına dair inanılmaz bir bakış açısı sağlıyordur,” diye yorum yaptım.

Başparmağımı sıkıp plastik şişeyi yerleştirdi.

Şişenin kapağını sıkarken, “Sizin işiniz de öyle olmalı,” diye cevap verdi. “Siz de her türlü şeyi görüyor olmalısınız.”

Yanılmıyordu. Bu civarda yaşayan insanlar hakkında hatırlamak isteyeceğimden daha fazla sır biliyordum. Bir hasta ile terapisti arasındaki ilişki tuhaf bir anlaşma. Aslında başka hiçbir yerde benzeri yok. Eskiden hastaların kendilerini savunmasız halde hissetmeleri; yanısounuk ve acı içinde olmaları onların sırlarını ortaya dökmelerine sebep oluyor diye düşünürdüm. Ama artık fikrimi değiştirdim. Hastalarımın kendilerini gerçekten savunmasız hissettiklerini sanmıyorum çünkü rahatlamaları ve beni, meseleleri sakın bir şekilde ele alan becerikli ve güvenilir bir dost gibi görmeleri için çok uğraşırım. Yani hayır, o da değildi. Olay kapının kapalı olmasıydı. Dışarı ses geçirmeyen bir oda. Duyulmayacağınızı bilmek, hasta mahremiyetine bağlı kalan bir insanla konuşmak, hayatın başka hiçbir alanında olmayacağı kadar insanların üzerindeki yükü azaltıp, onları özgürleştirir. Belki bir rahiple yapacağınız konuşma hariç. Günümüzde kim gider bir rahibe sırrını anlatır ki? Henry Peachey işini bitirdiğinde bana bir parça pamuk verdi ve iğne deliğine bastırmamı söyledi. Eli çabuk biriydi.

Sırf muhabbet olsun diye, “İngiltere’nin bütün kuzeyi sizin sorumluluğunuz altında mı? O yüzden mi buraya sadece salı ve

çarşamba günleri geliyorsunuz?” diye sordum.

“Hayır. Haftada sadece iki gün çalışıyorum.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış olmalı ki, “Garip bir durum mu?” dedi. Kaşlarımı kaldırdım. “Şanslı demek daha doğru olur. Peki, nasıl idare ediyorsunuz? Vakıf fonunuz falan mı var?”

Gözlerine tekrar bir ışıltı gelerek kahkaha attı. “Hayır.”

“O zaman, böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Sadece kendini biraz kontrol etmek gerekiyor ve sanırım çok çalışmanın kendi çapında iyi bir şey olduğu fikrine kapılmakta kararlılık göstermek. İhtiyacımız olmayan ıvır zıvıra para harcayabilelim diye kığımızdan ter akıncaya kadar çalışmamız gerektiğine de inanmamakta kararlı olmak.”

Yapmacık bir gülümsemeyle, “Ah,” dedim, “Sen de *şu* insanlardan birisin yani.”

Duraksadı ve bana doğru sorgulayan gözlerle baktı. “Hangi tip insanlardan biri?”

“Hani vardır ya sepet ören, kimseye muhtaç olmadan yaşayanlar. Kapınızın eşiğinde içinde kurdele çiçeği yetiştirdiğin eski iş botlarından var mı?”

“Hayır,” dedi ve daha sonra kahkaha attı.

“Eskiden öyle bir adamla çıkıyordum. Geri dönüşümlü ıvır zıvırdan rüzgâr türbini yapardı, topraktan kıt kanaat geçinmeye çalışarak o kadar çok zaman harcadı ki, cebinde bir kuruşu bile yoktu. Çıkıp kendine yarı zamanlı bir iş bulsa, daha az zamanı gider ve daha az çalışmış olurdu.”

Bana baktı. Bir kaşını kaldırdı. Söylediklerimi sindirebilmek için biraz bekledi.

“Tıpkı senin şimdi yaptığın gibi ,” diyerek durumu kabullendim. “Ah, tamam, bu senin için iyi bir şey ama bizim gibi sorumlulukları olanların doğru dürüst para kazanmaları lazım.”

Bana plasteri uzatarak, "Güzel bir nutuktu," dedi.

"Teşekkürler. Bir dakika geçti.

Nazik bir tonda, "Çocuk yapmayı denemeye devam ettin mi? Yani, yurt dışında başına gelenlerden sonra?" diye sordu.

"Bir tane çocuğum vardı zaten. Bir erkek. Başka da olmadı çünkü maddi imkânlarımız yetmedi." Dediğim şeyi sorgular gibi kaşlarını çattığı zaman, "Seyahat sigortamız yoktu. Eski kocam gezimiz için bunu ayarladığını söylemişti ama yapmamış. Hastane masraflarını kredi kartı ile ödemek zorunda kaldık ki hâlâ onları ve diğer bir sürü şeyi ödüyorum. Her neyse," diye ekledim. Daha neşeli bir ifade ile tekrar ses tonumu değiştirmeye, "Birkaç dakika içinde benim hakkımda öğrenebileceğin her şeyi öğrenmiş oldun."

Gözgoze geldik ve yine aynı şey oldu. O dayanılmaz elektriklenme anı.

Henry, "Her şeyi değildir umarım," dedi.

9

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA geç bir saatte George ile arka bahçede piknik yaptık. Köyden birkaç ıvır zıvır aldım: Bir kâse fiyatı indirimli humus, son tüketim tarihi aynı gün olan yerel üretim sığır pastırması, bir salatalık ve teslimat sırasında biraz ezilmiş olduğu için on peniye düşmüş baget ekmek.

Dışarıdan bakıldığında her şeyin oldukça mükemmel olduğunu düşünebilirdiniz. Sıcaklık azalmaktaydı. George, polo yaka okul gömleğinde çimen lekeleri, polen izleri ve yakasında da sonradan güneş kremi olduğunu fark ettiğim biçimsiz sarı bir iz ile mutlu bir şekilde ağzına biberli sığır etini tıkıştırıyordu.

Çitin öte tarafında Celia ve Dennis'in bahçelerinde keyif yaptığını duyabiliyordum, Dennis ıslıkla The Waltons'u çalıyor, Celia ise çok önemli bir şey söylemesi gerektiğinde alçak bir ses tonunda konuşarak arada bir, "Dennis, *şimdi* beni dinle," diyordu.

Diğer yanımızdaki tatil kır evi, bu hafta Billericay'den gelen sakin, kitap okumaya düşkün yeni evli bir çiftte ev sahipliği yapıyordu. Orada bulundukları için sürekli özür dileyen bir ifade ile bakan bir çifttiler, bunu söylemeden geçemeyeceğim, son gelen şamatacı, pervasız gruptan sonra iyi bir değişiklik oldu. Geçen hafta, üzerinde Leeds United tişörtü olan bir beyefendiden verandamıza yoğun bir duman gelmesin diye mangalın yerini değiştirmesini rica ettim ve o da bana "lanet lezbiyen" diye haka-

ret ederek cevap verdi.

George'un yemek yemesini izlerken saçına saman rengi ışık yansıyınca, kulağının üst tarafında saçının olmadığı bölgenin artık daha az belirgin olduğunu fark ettim. Yapmayacağımı bildiğim halde , onu düzelttirmem gerekirdi diye düşündüm. Petra benim George'un çocuksu niteliklerine bağlı kalma alışkanlığım olduğunu söyledi ama bence daha ziyade çekici geldiği içindi. George'un konuşmasını düzeltmediğim zaman genelde bana fırça atardı çünkü "getirdi" diyeceğine "getidi", mektup yazdım derken "yattım" dediğinde ya da benden PBA yapıştırıcıyı isterken P ve B harflerini karıştırdığında *hoşuma* gidiyordu. Bunların çok yakın bir zamanda kaybolacağını biliyordum ve bu yüzden bu alışkanlıklarından kurtulmaya can atmadım.

Çimenlikten bir papatya kopardım ve George'a verdim. Gözlerini devirdi. Bu ona kız işi gibi geldi.

"Bugün okulda ne yaptınız?"

"Fen bilgisi," dedi.

"Deney yaptınız mı?"

"Farklı şişelerin içine ne olacağını görmek için beyaz kalıplar koyduk."

"Ne şişeleri?"

Omuzlarını silkti. "Süt, Coca Cola ve başka şeyler."

Bu deneyi hatırlıyordum. Diş çürüklerindeki oranları göstermek için kullanılıyordu, bunun amacı da çocukların içecek seçerken akıllı seçim yapmaları içindi. Fakat George'un üzerinde yaptığı etki kaybolmuş görünüyordu.

George ağzında çiğnediği şeyi bitirdi. "Finn Gibson-Morris diyor ki, onun anne babası gibi bir restoranımız olsaymış, biz de zengin olurmuşuz."

İfadesiz bir tonda, "Öyle mi dedi?" dedim.

“O kadar çok şeyi var ki anne. Anne ve babasının, yani, o kadar çok paraları var ki onlar...”

“Onun anne ve babasının kendi evleri yok. Kiradalar.”

Kaşlarını çattı. “Biz de kirada değil miyiz?”

“Evet ama, biz orada burada, küçük çocukları çok paraları yok diye bok gibi hissettirmiyoruz.”

Finn Gibson-Morris hakkında çok şey duymuştum. Sadece George’dan değil aynı zamanda onun küçük arkadaşlarından da. Bu cümle neredeyse her hafta ortalıkta dolanıyordu ve genelde ben de neyse ki dilimi tutuyordum. Ama bugün değil.

George’a tabağını işaret ederek, “Bitirdin mi?” diye sordum ve o da evet anlamında başını salladı. “O zaman git kendine bir elma getir,” dedim.

O giderken cılız, bronz ve dizinin arka kısmı süper esnek olan bacaklarını izledim. Aşırı hareketliliğini Winston’dan almıştı. Başparmağını geriye büküp bileğine kadar değdirebiliyor, tıpkı Winston gibi.

Winston Toovey kadar çevik, esnek bir adam tanımadım. İlk tanışma sebebimiz buydu. Sol diz kapağı neredeyse bacağından çıkıyordu ve ben de tekrar yürüyebilsin diye düzeltiyordum. Chartered Society’nin fizyoterapist-hasta ilişkisine karşı salık verdiği yönetmeliği göz ardı etmiş, onunla çıkmayı kabul etmeden önce iki defa tedavi seansı yapabilmıştim.

Bu konuda haklı oldukları ortaya çıktı lakin onların listelediği sebeplerden dolayı değildi.

George’un arka kapıdan elmayı iyice ısırp yüzünü ekşiterek gelişini izledim. Süt dişlerinden biri iyice çürüyene kadar inatla ıslımsıyordu ve ona acı verinceye kadar onun varlığını unuttuyordu. “İyi misin?” diye seslendim ve ağzından meyveyi çıkarıp parmağıyla dişini diş etine geri iterek düzeltti.

"Hı hı," derken dikkati arka bahçeyi çevreleyen taş duvarın üstündeki sürüden kaçmış gözüpek bir kuzuya takıldı. George'un ona bakışında bir şey vardı -hüzünlü ve düşünceli bir hâl- ve bu da benim boğazımın düğümlenmesine yol açtı. Belki yanlış cinsiyette doğduğu için kuzunun yakında götürülüp kesileceğini biliyordu. George ani bir sallanma hareketi yaptı, sanki kafasından düşünceyi atmaya çalışır gibi bir hâli vardı ve sonra da Foxy'yi görmek için komşu eve gitmek için izin istedi.

Onu, "Celia'nın ayağına dolanma," diye uyardım.

George gittikten sonra ön kapıyı biri tıklattı ve postacı elinde bir mektupla dikiliyordu. "Özel Teslim," dedi, "İmzalamanız gerekiyor."

Mektubu aldıktan sonra ona teşekkür ettim ve içeri girdim. Arka merdivene oturup, içinde ne olduğunu bildiğim mektubu açtım.

Tahliye ihbarı. İki haftam vardı.

Kirayı üç ay geciktirmiştım ve ödeme gibi bir ihtimalim kesinlikle yoktu.

Son olarak eldeki paranın hepsi beklenmeyen bir faturaya gitmişti ve haftalık bütçem yerle bir olmuştu. Arabamın iki yeni lastiğe ve triger kayışına ihtiyacı vardı. Bunların maliyeti yaklaşık sekiz yüz sterline yakındı. Babam neredeyse bir yıldır triger kayışını değiştirmem için başımın etini yiyordu, onun çoktan aşındığını, eğer yaptırmazsam kopacağını ve ardından da arabanın bozulacağını söylüyordu. En sonunda kirayı ödeyecek kadar param olmadığını bilerek dediğini yapmıştım çünkü araba olmadan işe gidemezdim. Üstüne bir de kış mevsimine ait ısınma faturası gelince ödemem gecikmişti ve böylece ben de borçlar sarmalına girmiştim.

Artık gerçekten başım beladaydı.

Hani öyle daha fazla sayıda kredi kartı, pişmanlık ve özür içeren mektuplar, aylık asgari ödeme vaatleriyle geçirilebilecek kadar az bir maddi sorun değildi.

Evi kaybetmek üzereydim.

Her şeyi kaybetmek üzereydim.

10

“KONUŞABİLİR MİYİZ?”

“Beni aramanı umuyordum,” dedi. “Umduğum şey...” dedikten sonra Elias Scott, bana daha çok rahatlamış gibi gelen bir tonda içini çekti. “Senden bu kadar çabuk haber almayı gerçekten beklemiyordum,” dedi.

“Dinle,” diye başladım. “Bu konuşmayı telefonda yapmayı tercih ederim ama bilmen gereken şu ki şartlarım değişti. Hâlâ geçerliyse teklifini tekrar düşünmek istiyorum.”

Yavaş bir ifadeyle, “Peki,” dedi. “Belki buluşsak iyi olur. Yani, detayları konuşmak için. Senin bazı şeyleri netleştirmek isteyeceğini düşünüyorum.”

Daha önceden karar verdiğim talimatları verirken ses tonumun ciddi çıkması için çabaladım ama sesimde bariz bir titreme vardı. “Kırk beş dakikalık yemek molam var,” dedim. “Kliniğe gel. Açık yerde buluşmaktan daha güvenli olacaktır. Seni açığa, hasta gibi araya sıkıştırırsak şüphe uyandırmayız.”

“Mantıklı.”

“Rahatsız edilmeden konuşabiliriz.”

“Saat kaçta orada olmam gerekiyor?”

“Biri çeyrek geçe,” dedim. “Geç kalmamaya çalış.”

“Ben hiç geç kalmam.”

Konuşmayı bitirdiğimde elim titreyerek telefonu masa-

nın üstüne koydum. Böyle bir kahpelik yaparken kendimi analiz etmek için bir sonraki hastayı çağırmadan önce bir dakika bekledim. Ayağa kalkıp aynada yüzüme baktım. İlk bakışta kızgın ama daha yakından bakınca korkmuş, sert, sıska bir kadın görünümüm vardı.

Gece boyunca Scott'ın teklifiyle boğuşmaktan kafam allak bullak olmuştu.

Yapar mıyım? Yapmaz mıyım?

Yapabilir miyim? Yapamaz mıyım?

Net bir sonuca varamadım.

Düşüncelerimi salıverince, bu karar neredeyse kolay göründü. Adamla yatacaktım ve böylece maddi sorunlarım çözülebilecekti.

Önceden daha kötü şeyler yapmak zorunda kaldığımı söyleyerek, kendimi ikna etmeye çalıştım, örneğin fizyoterapi eğitimim bunlardan biriydi.

Bazısı bir seksenden uzun, vücudunun bir tarafı tutmayan felçli hastaları banyoya götürmek sanki bir cesedi yüklenmişsin hissi verirdi. Bu da Scott Elias ile geçirilecek bir geceden daha fazla rol kesme ve bu umutsuz durum karşısında daha fazla güleryüzlülük gerektirirdi.

Böyle düşündüğümde, bunu yapabileceğime dair hiç şüphem yoktu.

Fakat bunun içinde barındırdığı riskleri düşündüğüm zaman şüphelerim oldu: başkaları tarafından öğrenilme riski; onun karısı, benim de kız kardeşimin arkadaşı Nadine'i mahvetme riski. Başka bir kadının kocasına asla yaklaşmayacağıma dair kendime verdiğim sözden bahsetmiyorum bile. Winston'ın geride bıraktığı enkazdan sonra bunu yapamazdım. Bütün bunları düşündüğümde, *yapamayacağımdan* kesinlikle emindim.

Ama artık telefon konuşması yapılmıştı.

Sabahın geri kalan kısmı benim kontrolüm dışında geçti. Benden bir konuşmayı veya herhangi bir hastanın o günkü haberlerle ilgili görüşünü hatırlamamı isteseniz, bunu yapamayacak durumdaydım. Wayne'den kaçıyordum. Bir ara, ben hasta bakmaya ara verdiğimde kahve getirmek için kapımı tıklattı. Fincanı masama koydu ve iyi olup olmadığını sordu. Bu sabah rahatsız görüldüğümü, bu yüzden yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sordu ve her zaman benim yanımda olduğunu söyledi. Bunu biliyordum, değil mi? Böyle davranması hoş bir şeydi ama ona iyi olduğumu, benimle ilgilendiği için minnettar olduğumu söyledim. Onu kandırıp kandıramadığımı bilmiyorum ama bir şey söylemeden gitti, sadece bana, eğer merak ediyorsam bir sonraki hastanın, kızının okuluyla telefonda görüşmek için aceleyle çıktığını bildirdi.

Saat bir çeyreğe yaklaştığında terden sırılsıklamdım ve benimle para karşılığında seks yapmak üzerine konuşmaya gelen bir adamı kabul edecek bir hâlde değildim sanki.

Scott, resepsiyon bölümüne uğramadan doğrudan gelerek kapıyı kararlı bir şekilde tıklattı ve ben kapıyı açınca, "Bana son anda randevu verdiğin için teşekkürler," dedi.

Ona cevap vermedim. Sırf Wayne'e karşı bir cevap vermem gerekirdi ama boğazım o kadar kurumuşt ki, tek yaptığım, başımı sallayarak ve yutkunarak, elimle içeri girmesini işaret etmek oldu.

Scott oturmaya çalışırken, ben de kendime gelmiş ve toparlamış görünüyordum. Ona, "Nasılsın?" diye sordum. "İyi misin?"

Kolunu büküp düzelterek, dirseğini biraz havaya kaldırdı. "Çok daha iyi," dedi. "Gerçekten mucizeler yaratıyorsun."

Söylediğini duymazdan gelerek, "Tedavi etmesi zor bir şey

değil. Şiddetli omuz ağrısı ve gut konusunda o kadar başarılı değilimdir; tedavisi zaman alır. Aslında sorunun ne olduğuna bağlıdır çünkü eğer bir kişi... “

Durdum.

“Saçmalıyorum,” dedim.

“Gerginsin,” diye cevap verdi. “Ben de öyleyim. Biraz saçmalasak o kadar da sorun olmaz, öyle değil mi?”

“Sanırım olmaz.”

“Şiddetli omuz ağrısı diyordun... Başımı salladım. “Konumuzla alakası yok.” Ne kadar vaktimiz olduğunun ve de aslında konuşmamız gereken şeyin bilincinde olarak tekrar başladım. “Buraya konuşmaya geldiğin konuya bağlı kalalım çünkü hiçbir şeyden emin değilim. Hatta bunu yapmak istiyor muyum henüz ona bile karar vermedim. Maddi olarak berbat bir durumdayım ve bu yüzden...” Başımı doğrultarak baktım.

Scott dikkatle beni izliyordu ama yüzünde içten bir ifade vardı, hiçbir yargılama izi yoktu.

Yere bakıp, “İşin aslı, berbat ötesi bir durumdayım,” diyerek itiraf ettim. “Evimden tahliye ediliyorum. O yüzden bunu yapıyorum, görüşmeyi kabul etmemin sebebi bu.”

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedi.

“Bence açıklama yapmaya *ihtiyacım* var. Senin şöyle düşünmeni istemem...”

“Hiçbir şey düşünmüyorum. Senin kim olduğunu biliyorum. Senden, sen olduğun için hoşlanıyorum. Üstelik seninle yakınlaşmak isteyen de *bendim*, hatırlıyorsan. Niyetim hakkında ne düşündüğünle ilgilenmiyorum. Sen de benim, seninle ilgili ne düşündüğümle ilgilenmemelisin. Bu ticari bir ilişki, o kadar.”

“Ticari bir ilişki,” diye tekrar ettim.

“Bu meseleyi böyle düşünmelisin.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

Nazik bir şekilde, "Böyle düşünürsen senin için daha kolay olabilir," dedi.

"Peki ama senin niyetin... Yani benimle?" diye sordum. "Çünkü bu sıradan bir iş teklifi olarak adlandırabilecek bir şey değil aslında."

"Senden hoşlanıyorum ve sana yardım etmek istiyorum. Bunun devamını getirmek istiyorsan, o zaman belki onunla ilgili konuşuruz ama başka bir zaman. Bunu yapma sebeplerini açıklamayı istemediğim gibi, senden de aynı nezaketi göstermeni rica ediyorum."

Başımı sallayarak onayladım. "Mantıklı görünüyor."

"Belki de sebepleri üzerine yoğunlaşacağımıza, bunu nasıl yapacağımızı tartışmalıyız. Ayrıca bir de ücret konusu var elbette."

Gergin bir kahkaha attım. "Benim ücretim," diye tekrarladım.

Doğal olarak bunu uzun uzadıya düşünmüştüm, kafamda rakamlar toplamış, parayı ev sahibine, kredi kartı şirketine, geçmiş vergi borçlarına taksim etmişim. Fakat şimdi böyle yüksek sesle söylenince, kulağa o kadar tuhaf, görgüsüz ve çirkin geliyordu ki, cesaretimi kaybetmeye başlamıştım.

Alçak bir sesle, "Benim ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordum.

"Acayip şeyler istemiyorum, eğer seni endişelendiren şey buysa."

Ciğerlerimde tuttuğum havayı üfleyerek dışarı attım.

"Bu beni rahatlattı."

Ellerini genişçe açıp, barış anlamına gelen işareti yaparak, zarar verme niyeti olmadığını ifade etti. "Basit," dedi, "Benimle ilgili acayip bir şey yok. Senden tek istediğim seninle bir gece geçirmek."

“Bütün bir gece mi?”

“Sorun olur mu?”

“Hım, hayır,” diye kekeledim. “Hayır, sanmıyorum. Tabii ki George’u düşünmem gerek...”

“Yerine birini ayarlaması sorun olur mu, mesela bir çocuk bakıcısı?”

“Sorun olmaz sanırım.”

Devam etmeden önce başını salladı. “Bu aşamada konuşulması gereken diğer şey de elbette, bu konunun kesin bir gizlilik gerektirdiği tabii ki,” dedi ve duraksadı. Gözlerimin içine bakıp tepkimi ölçerek, “Benim de senin kadar kaybedeceğim şeyler var Roz, belki de daha fazla aslında. Bunun kesinlikle ikimizin arasında kalması şart. Sadece bizim aramızda.”

Hakarete uğramışım gibi hissederek cevap verdim. “Yani ben de kimseye söylemeyi planlamıyordum zaten.”

Gülümsedi. “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Söylemeye gerek olmadığını varsaydım tabii ki ama bilmiyorum sanırım yine de emin olmam gerekiyordu. Çok özür dilerim.”

“Tam olarak ne yapmamı bekliyorsun?” diye tekrar sordum. Bu defa ses tonum daha kararlı çıktı. Kendimden daha emin.

Buluşmaya karar verdiğimde, katı olmak zorunda olduğum tek şey buydu. Aksi takdirde bu işi yapamayacaktım. Bu aşamada herhangi bir olumsuz sinyal alırsam, hemen vazgeçecektim.. Bunu şansa bırakamazdım. Bir dereceye kadar alışılmadık bazı şeyler bekliyordum, yoksa gider karısıyla yatar Fakat Scott’ın deyimiyle bu ticari işe girmeden önce, sınırları bilmem gerekti, hem de net olarak.

“Beklemek mi” dedi. “Seni rahatsız edecek hiçbir şey. Ben senden olmadığın birine dönüşmeni beklemiyorum, bu böyle bir şey değil.”

Başını sallayarak, “Senin kesinlikle sado mazoşist bir kadın olmanı beklemiyorum,” dedi. “Bugünlerde erkekler arasında neyin popüler olduğunu, nasıl fetişleri olduğunu bilmiyorum. Her neyse, ben öyle biri değilim. Lafı dolandırmadan ifade edecek olursam, ben çekici bir kadınla bir gece geçirmek istiyorum. Benim yanımdayken kendi olabilecek ve umarım kendini rahat hissedecek biri. Umarım bu kadın sen olursun , Roz.”

Bir an teredüt etti.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Seni müthiş çekici buluyorum,” dedi. “Vücudunun kıvrımlarını, rol yapmaksızın kahkaha atmanı. Seni düşünmemem gereken zamanlarda aklımdan çıkmıyorsun. Seninle yan yana yatmak nasıl olurdu diye düşünüyorum.”

Sonra kendini toparladı.

Tekrar resmî bir tonda, “Ve olumlu bir yönde karar verirsene,” dedi, “Bunun yürümemesi için herhangi bir sebep görmüyorum. İkimiz de aklıselim, yetişkin insanlarsınız nihayetinde.”

“Sadece netleştirmek için soruyorum Scott, bunun içine seks de dahil, değil mi?”

Benim açık sözlülüğüme gülümsedi. “Evet,” dedi. “Evet, Roz Toovey, bu daha çok seks üzerine olan bir şey.”

“Pekâlâ,” dedim.

“Ayrıca, ücretine gelince... Ben dört bin sterlinin makul bir miktar olduğunu düşündüm. O gece için.”

Tekrar, “Pekâlâ,” dedim.

Sonra ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi ve elini uzattı, benimkini iyice kavrayarak nıktı.

“Her şey kafandakine uygunsa bir tarih önerebilir miyim?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Bu muhtemelen biraz erken olabilir ama mümkünse yarın

akşam benim için uygun diye düşündüm, bilmiyorum sana...”

Onu susturmak için avucumu havaya kaldırdım.

“Ne yapabileceğime bakarım,” dedim.

11

“TANRIM, WINSTON, senden ne zaman bir kez bile olsa bir şey rica ettim?”

Eski kocamın annesinin mutfağındaydık. Saat akşam yaklaşık altı civarıydı. Winston’ın elinde bir kutu WD-40 sprey vardı ve mutfak masasının üstünde ters çevrilmiş şekilde olan BMX markalı bisikletinin zincirine sıkmadan önce elindeki spreyi bir ileri bir geri sallıyordu.

“Senden bir kez, *lanet olası bir kez* bile bir şey rica etmem,” dedim.

“Bütün geceyi dışarıda kalmanı gerektiren bu kadar önemli şey ne?”

“Ben sena ne yaptığını soruyor muyum?”

Omuzlarını silkti. “Sorsaydın söyledim. Ya kız kardeşin, o bunu yapamaz mı?”

“Kız kardeşim Vince ile New York’ta.”

Winston bana yandan bir bakış attı. Winston ve Petra’nın asla gerçekten hiçbir konuda anlaşamadıklarından bahsetmeme gerek yoktur herhalde ve bu, Winston’ın diğer bir sürü kadının peşinden koşmasından çok önceydi.

“Orada ne işi var?” diye sordu.

“Kırk yaşında.”

“Yani?”

Derin bir iç çektim. “İnsanların yaptığı şey bu, Winston. Normal insanlar hayatlarındaki dönüm noktalarını kutlamak için bunu yaparlar.”

Sanki bu gerçeği ilk defa öğrenmişçesine “Hee,” dedi ve düşünceli bir ifadeyle kafasını salladı.

Winston gerçekten kutlama yapmazdı. Otuzuncu yaş günüm için beni Kendal’da bir gece eğlencesine götürdü. Gece eğlencesi dediğim de bir bardan çıkıp ötekisine gitmek. Biraya para harcamak varken, bir restoran yemeğine bir günün çalışma ücretini harcamak Winston’a asla çekici gelmemiştir. Kapanış saatinde taksi durağına doğru sendeleye sendeleye gittik ve otuz kişinin sırada beklediğini gördüğümüzde, Winston bir kebab dükkânı bulana kadar yürümeye devam etti.

Camda asılı duran telefon numarasını aradı ve eve servis edilmesi için ekstra acılı, soğansız iki büyük döner istedi. Dakikalar sonra külüstür kamyonet dükkânın önüne geldiğinde Winston, yemeği getiren adamın eline beş pound tutuşturarak beni eliyle kavradı ve yolun karşısına taşıdı. Pizza kutuları ve bahçe ekipmanlarından oluşan tuhaf bir ürün yelpazesi (görünüşe göre arabayı kullanan kişinin gündüz işiydi) arasında eve giderken Winston Toovey’e âşık oldum.

Petra, Winston’ın bir adamın bedeni içinde sıkışmış bir çocuk olduğunu söylerdi. Winston’ın yetişkin dünyasına ait hiçbir kavrama sahip olmadığını ve kendi ihtiyaçlarından önce başkalarınınkini gözetmenin ne anlama geldiğini bilmediğini söylerdi. Bizi bu durumda bıraktığı göz önünde tutulursa, Petra’nın dediğine gerçekten de katılıyorum. Ama Winston’ın büyük sorunu, bana göre asıl sorunu *ertelenmiş doyum* anlayışına sahip olmamasıydı. Winston bir şey istediğinde, bunun için hemen harekete geçer ve elde ederdi. Parasız kalsa bile her zaman bir

yolunu bulurdu.

Önümdeki BMX markalı bisiklet yeni bir oyuncaktı. Winston kırk üç yaşındaydı, annesiyle yaşıyordu, kayda değer bir işi yoktu ve ne yapıyordu? BMX marka bisiklet sürüyordu.

Winston, Petra'nın kendini mağdur gösterdiğini düşünürdü. Petra'nın kendisi için, dolayısıyla da etrafındaki herkes için hayatı zorlaştırmayı sevdiğini söylerdi. Bana doğru baktı. "New York, yani," dedi.

"Evet."

"Petra'nın iki hafta boyunca çarmıha gerilmeyi tercih edeceğini düşündüm."

Onu duymazlıktan geldim.

"Vince iyi mi?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

"Bir süredir onu etrafta görmedim."

"Vince gayet iyi, Winston," diyerek cevapladım.

"Zavallı adamcağız," dedi.

Winston, Petra'nın kocasından bahsederken bu kelimeleri kullanırdı: "Zavallı adamcağız Vince." Sanki Vince'in ciddi bir hastalığı varmış veya korkunç bir trajedi yaşıyormuş gibi. Winston ile evli olduğumuz zamanlarda eğer sohbet esnasında Vince'den, Zavallı Adamcağız diye bahsettiğinde, onun aslında sağlıklı olduğunu hatta uzun süre Petra'nın kahrını çekmekten başka bir sorunu olmadığını insanlara açıklamak zorunda kalırdım.

Ona sert bir tonda, "Winston," dedim, "Oğluna bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

"Önümüzdeki hafta sonu oğluma *bakıyorum*. Anlaşmamız gereğince. Ama yarın gece planlarım var. Eve gelebilirim de gelmeyebilirim de. Henüz bilmiyorum."

“Kiminle görüşüyorsun? Bir genç kızla mı?”

Sprey kutusunu yere koydu. “*Sen* kiminle görüşüyorsun, Roz?”

“Hiç kimse ile. Kimseyle görüşmüyorum. Görüşmediğimi biliyorsun. Ama eğer birisi ile görüşüyor olsaydım, gidip şey yapacağımı düşünme...”

Gülümseyerek, “Roz,” dedi, “Rahatla. Kiminle istiyorsan görüşebilirsin. Aslında biraz rahatlamak sana iyi gelebilir. Belki biraz yakamdan düşersin.”

“Siktir git, Winston!”

Kahkahayla güldü ve zincirin sorun çıkarmadığını kontrol etmek için eğilerek bisikletin pedallarını ters yönde döndürmeye başladı. “Seksi konuşmana bayılıyorum, Roz. Bana tekrar küfür etsene, bu bana büyük bir kavganın ardından harika seks yaptığımız zamanları hatırlatıyor. Aira Force’da, hani o şelalede olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?”

Yüzünü efkar kapladı, ses tonu düştü. Çantamı kaptım ve George’un televizyon izlediği ön odadan gelmesi için ona bağırarak, “Ah, Tanrı aşkına,” dedim.

Winston uzanıp elini omzuma koyarak, “Roz, Roz,” dedi. “Seninle sadece dalga geçiyorum. Tabii ki yapacağım. Sadece seni biraz zorlamak istedim.”

Eline vurdum ve ona baktım. “Bazen o kadar lanet olası çocuk oluyorsun ki.”

“Kızma.”

Fısıldayarak, “*Sen* beni kızdırıyorsun, Tanrım,” dedim ve gözlerimi kapadım.

Yüzümü çevirerek her iki elimi de tezgâhın üzerine koydum ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Önümde düzenli şekilde dizilmiş sebzeler vardı. Bir büyük soğan, iki havuç, bir sap

kereviz ve altı büyük yıkanmış patates. Winston'ın annesi Dylis'i perşembe günleri dertsiz önlüğü ve Scholl markalı sandaletleri içinde kafamda canlandırdım. Hava durumu nasıl olursa olsun perşembe günleri kıymalı, sebzeli ve patates pürelı turta anlamına geliyordu ve Dylis ertesi gün pişirilmek üzere bütün malzemeleri hazırlamıştı. İşte bu, Dylis'in hayatının sadeliğini gösteriyordu.

Geri dönerek, Winston'a, "Şu sıralar çok büyük baskı altındayım," dedim.

George içeri girdiğinde, "Sen kendine çok baskı yapıyorsun. Her neyse," dedi. "Bana nereye gideceğini söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?"

Arabamın anahtarını bulmaya çalışıyor gibi çantamın içini karıştırarak, meşgulmuş gibi davranmaya çalıştım. "Dediğim gibi, işle alakalı."

Başımı kaldırdım ve Winston şüpheli bir şekilde dikkatle bana bakıyordu.

"Ya, evet," dedi. "İşle alakalı."

Kot pantolonun cebinden bir pound çıkararak George'a verdi.

Ona, "Annene iyi davran delikanlı," dedi.

Size bir uyarı: Eğer kendinizi benimkisi gibi bir durumun içinde bulursanız, hazırlanırken eskortlarla ya da eskort ajanslarıyla ilgili konular hakkında bir şey okumayın. Paniklersiniz.

Elbette ki Belle de Jour'un kitabı *The Intimate Adventures of a London Call Girl*⁴ başlangıç için muhtemelen muhteşem bir seçim değildi ama Windermere'deki W.H. Smith stokların-

4 *Londralı Bir Telekızın Gizli Serüvenleri.*

da konu ile belli belirsiz alakası olan tek kitap buydu. Benim için normal olan şeyin kesinlikle nüfusun büyük bir çoğunluğu için geçerli olmadığını fark edene kadar üçüncü bölüme gelmiştim. Kendimi kirlenmiş gibi hissederek kitabı kapattım. Scot Elias acayip bir şey istemediğini söylediğinde bunu gerçekten ima ettiğini umarak, kütüphaneden bir kopyasını almadığıma sevindim ve daha sonra biraz uyumaya çalıştım.

Uyandığımda acayip bir korku duyuyordum.

Kesinlikle yapmak istemediğim bu şey yüzünden yaşamak zorunda olduğum korku.

Petra kendisini ne zaman istemediği bir şey içinde bulsa, migreni tutardı. Korku hiçbir zaman bariz bir sebep olarak kabul edilmez. Ona göre bunlar, hava basıncından, hormonal dengesizliklerden ve zaman zaman domuz eti ürünlerindeki koruyucu maddelerden dolayı meydana gelen ataklardı. Bu atakları önlemek için bir ilaç kokteyli alırdı, ama değişmeyen bir şey vardı, ne ilginçtir ki bu tesadüfen, Vince'in Wigan'daki bakım evinde yaşayan annesini ziyarete gittiği ya da okul müdürlerinin toplantısında sekreter olarak tutanak tutması gerektiği durumlarla çakışırdı. Bu durumlar da hiç eksik olmazdı.

Oturdum ve yataktan aşağı doğru bacaklarımı sarkıttım. Süpürgeliğin üzerini bir toz tabakası kaplamıştı.

Kaloriferin altından üç tane örümcek ağı yığını sarkıyordu. Evin şiddetle bakıma ihtiyacı vardı.

Açık pencereden bir kapının kapandığını ve bir dakika sonra motorun çalışmasının ardından, Celia'nın kapısının hafif gıcırtısını duydum. Foxy'nin sabah yürüyüşü.

Birçok yaşlı insan gibi Dennis de evden çıkmadan yaklaşık yarım saat önce, arabanın hazır olması için, geri çıkarak, gideceği yöne çevirmeyi severdi. Sanki arabanın yola çıkmadan önce

herhangi bir hazırlığa ihtiyacı varmış gibi.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Dennis'in Rover marka arabasının sessiz ve yavaşça gidişini ve gözden kayboluşunu izledim. Salı akşamı George'u almaya gittiğimde, cep telefonu ile konuştuğu birine hakem düdüğü çalan Celia'nın aksine, çok kibar biridir Dennis.

Celia'nın boynunda kurdeleye asılmış bir düdük olduğunu fark etmiştim ve eğer Foxy uzaklara kaçarsa dolaşırsa bu düdüğü onu geri çağırmak için kullandığını düşündüm. Tabii, Foxy'nin bırakın uzaklara kaçmaya, yürümeye bile isteksiz olduğunu unutuyordum. Celia'ya soran bir bakış attığımda, telefonda satış yapmak için arayanlarla baş edebilmekböyle bir çözüm bulunduğunu açıkladı.

"Bu biraz acımasız değil mi?" diye sordum. "Şunu demek istiyorum, onlar kulaklık takıyor, Celia."

O da "Hiç de bile. Çok ısrarcılar... *Kaba* olduklarından bahsetmiyorum bile. Bunu fazlasıyla hak ediyorlar," dedi. Sonra George'un Foxy'i nasıl yürüyüşe çıkardığını ve Foxy'nin de George'un yanında nasıl *neşeli bir şekilde zıplayarak oynadığını* anlatmaya devam etti. Hemen hemen hiç tasmaını çekmediğini söyledi.

Pencereden uzaklaştım ve aynanın önünde dikildim.

Kırk yaşındaydım ama yaşıma göre genç gösteriyordum. Sağ elimi havaya kaldırıp yavaşça salladığımda, hafif sarkmış kol altımın sallandığını gördüm. Vücudumun orta yaş yolculuğunda fark ettiğim ilk deformasyondur, bu benim için yeni bir gelişmeydi. Hâlâ güçlüydüm. Vücudumun üst kısmı formdaydı ve mesleğim sayesinde yağsız, sert kaslarım vardı ama yine de...

Üstelik son zamanlarda köpeklere gülümsemeye başlamıştım. Ki bu kesinlikle yaşlandığımın bir işaretiydi.

Lancaster kuzeyinde, otoyol çıkışından çok uzak olmayan bir kır otelinde buluşmayı kararlaştırmıştık. Evden bir saatlik yolculuktu ki bunun yeterli olacağı konusunda Scott Elias ile aynı fikirdeydim ve karşılaşma ihtimalimiz olan insanların çoğunun gelmekten vazgeçmesine yetecek kadar pahalı gastro-pub tipi yemekler servis ediyorlardı. Gizli çiftler için özel olarak yapılmış gibi bir havası vardı. *"Nereden geldiniz? Daha önce bizde kaldınız mı? M6 otoyolu bugün gerçekten berbat mıydı?" türünden bir* turiste kendini iyi hissettirecek klasik soruları sormayan iyi eğitilmiş personeli ile zarif ve şık bir atmosfer sunuyordu.

Ne giyeceğime karar vermem zor oldu. Scott'ın beni kadınsı bir kıyafetle görmek isteyeceğini düşünüyordum. Fakat Lancashire gibi kırsal bir bölgede bir kır otelinde, hafta içi akşam yemeği için insan ne giyebilirdi ki?

Alengirli bir durumdu.

Bu bir randevu değildi. İş icabı şık ve bakımlı görünmeye çabalamanın beni rahatsız ettiğini hissederken, aynı zamanda normal koşullarda cinsel ilişkiye girmeyeceğim bir adam için seksi görünmeye çalışmak da beni tedirgin etmişti.

Elbise dolabımı açtım ve ilham gelmesini bekledim. En sağdaki, geçen yıl bir düğünde giydiğim sarı pembe güllerle kaplı Coast'tan aldığım dökümlü ve şifon bir elbiseydi.

Çok düğünvari. Hem de belki biraz bakirelere özgü bir kıyafet.

Onun yanında Noel partilerinde giydiğim demirbaş elbise vardı: Ön tarafı çok derin kesilmiş, dekoltesi olan siyah bir elbise. Gece başlarken önünü yukarı çekerdim, ilerleyen saatlerde ise biraz aşağıya çekerdim, ne kadar içtiğime ve etrafımda kim olduğuna göre değişebilirdi.

Ayrıca, Petra'nın istemediği ve muhafazakâr olarak tarif

edebileceğim üç tane birbirine çok benzeyen elbise vardı. Yine de doğru iç çamaşırı ile biraz seksi görünmemi sağlayabilirlerdi. Petra bu elbiseleri geçen yıl satın aldı, kilo verdiği için bu elbiselerin içinde kaybolduğunu iddia ediyordu, ben de onları memnuniyetle kabul etmiştim *Beleş atın dişine bakılmaz* vs. gibi saçma yorumlarına da hiç gücenmemiştim.

Parlak yeşil elbisede karar kıldım. Sarkan iplikleri ve karın bölgesinde çirkin kırıxıklıkların olup olmadığını ya da elbiseyi en son çıkardığımda fark etmediğim lekeleri kontrol etmek için elbiseyi hızlıca giydim. İşten sonra hazırlanmak için çok zamanım olmayacaktı ve o yüzden, buluşmadan önce işlerin bu bölümünün çok iyi organize olmasını istiyordum.

İyi görünüyordu.

Çekiciydi, fahişe gibi değildi ve kolayca bir şirketin CEO'su olarak kabul edilebilirdim, sırf pozisyonu yüzünden bir erkek gibi giyinmeyi reddeden bir kadın tipiydi.

Seçimimden memnun kaldıktan sonra, George'a Weetabix marka mısır gevreğini öğle yemeği olarak paketlemeye koyuldum. Yine artıklara kalmıştık: Hafif bayatlamış ekmek, bir ay kadar küflenmeyecek markasız peynir. Sandviç yapmak için ekmeğin kabuklarını aldım ve eğer farklı bir hayat yaşayan, farklı bir tarzda kadın olsaydım, sadece muzlu ekmek yapmak için uygun olduğunu iddia edeceğim muzı inceledim. Elimdekileri, ağzı nemli bulaşık bezi gibi kokmaya başlamış George'un su şişesi ile birlikte Bargain Booze mağazasının poşetine tıktım.

Zavallı çocuk.

Poşeti bağlarken, kendimi tüm bunların yakında değişeceğini söylerken buldum. Gelecek hafta bu zamanlarda, ev sahibime ödeme yapıldıktan sonra, Tesco mağazasından eve servis alışverişi yapmak için hesabımda yeteri kadar para olacaktı ve

eğer George isterse öğle yemeği için suşi yiyebilecekti.

Gelecek hafta bu zamanlarda işler tekrar yoluna girecek ve Scott ile geçireceğim akşam artık bir anı olacaktı.

12

“İYİ AKŞAMLAR,” dedim. “Burada kalan Scott Elias ile buluşmak için gelmiştim. Henüz girişini yapıp yapmadığını bana söyleyebilir misiniz?”

Scott’ın Ferrarisini otoparkta görmemişim, o yüzden geç kalıyordur diye düşündüm.

“Bay Elias sizi barda bekliyor. Size yolu göstereyim. İsterse-
niz valizinizi burada bırakın, odasına çıkarttırayım.”

“Teşekkür ederim, evet,” diye yanıtladım.

Genç adam durup sağdaki girişi işaret etmeden önce birbirinden farklı antik masalar ve Fransız yemek masası sandalyeleri ile döşenmiş hoş ve ferah bir koridora doğru onu takip ettim.

Genç adam gülümsedi. “Buradan,” dedi. “İyi akşamlar.”

Mahremiyet sağlayacak biçimde birbirinden uzak köşelerin sayısı arttırılmış ve mobilyalar da akıllıca yerleştirilmişti. Geniş kanepeler yoktu. Bunun yerine, farklı tasarımlı koltuklar ile çevrelenmiş cilalı akçaagaç sehpa-
lar vardı. Hepsi yumuşak yeşil bej tonlara uygun özenle seçilmişti.

İlerideki odaya girdiğimde, Scott’ın en uçtaki koltuktan kalkarken bana doğru gülümsediğini fark ettim. Altmışlı yaşlarının başında olan bir çiftin önünden geçtim. Kadın, ressam David Hockney’in hayatını anlatan *A Bigger Picture* adlı kitabı, adam ise A.P. McCoy adlı jokeyin hayatını okuyordu. Önlerine

geldiğimde kadın kafasını kaldırdı ve sonra hemen ayakkabılarıma doğru baktı, sanırım yeşil elbiseme uyup uymadığına baktı. Burun kıvrımına bakılırsa siyah rugan ince topuklular tamamen yanlış bir seçimdi.

Scott ellerimi tutup her iki yanağımdan öperek, "Roz," dedi, "Seni görmek çok güzel."

Limon ferahlığında bir kokusu vardı ve onu dün gördüğüm-den beri biraz bronzlaşmıştı. Yakışmıştı ona, daha genç ve sağlıklı görünüyordu.

Sehpa üzerinde açık bir evrak çantası ve yanında iki yığın evrak vardı.

Evrak çantasını başımla göstererek usulca, "İyi numara," dedim. Scott bir iş toplantısı izlenimi vermek için ustalıkla plan yapmıştı.

"Nefes kesici görünüyorsun," dedi. "Ne içersin?"

Kekeleyerek, "Ah -herhangi bir şey- herhangi bir şey," dedim. "Ne olursa."

"Ben kırmızı şarap içiyorum. Ama soda tercih edersen ya da bir kokteyle ne dersin?"

"Kırmızı şarap harika olur."

Barmene işaret etmeden önce, bir dakika kadar uzun uzun gözlerimin içine bakarak tekrar, "Seni görmek gerçekten çok hoş," dedi.

Koltuklarımıza yerleştik. Gergin bir şekilde önce bir yöne daha sonra diğer yöne doğru bacak bacak üstüne attım. İç çamaşırı giydiğimden dolayı Sharon Stone'un yaptığı şekilde yapmadım. İçinde bir türlü rahat edemediğim iç çamaşırı, beni oturduğum yerde kıpır kıpır olmaya zorluyordu.

"Arabayı görmedim," dedim.

"Evet, diğer arabamla geldim." Ses tonunu alçalttı. "Dürüst

olmak gerekirse siyatiğim azdığında Ferrari pek iyi olmuyor.”

Gülümsemeye çalıştım. “Demek bu yüzden artık bütün futbolcular Range Rovers marka araba kullanıyorlar.”

Şaşırarak, “Siyatik yüzünden mi?” diye sordu. “Ama bunun için çok genç değiller mi?”

“Eğer dizlerini kalçandan daha yüksek bir şekilde tutarak araba kullanırsan bu, sinir kökünü rahatsız ettiği için , baldırdaki kasların spazmına yol açar. Bu da kasların aniden gerilmesi halinde yırtılmaya daha müsait oldukları anlamına gelir.”

Kadehim geldiğinde, “Ya,” dedi. “Neyse, eminim işin hakkında konuşmak istemezsin. Günün nasıldı?”

“Sıcak. Sıkıcı. Seninki nasıldı?”

“Aynı.” Kadehi doldurup bana verdi ve kendi kadehini kaldırdı. “Sana,” dedi ve ben kadehi dudaklarıma götürene kadar bekledi.

Harika cüssesi ile insanı etkileyen cana yakın, genç bir şef garson bize menüleri sundu ve o gün için şefin tavsiyesi yemekleri önerdi. O ve Scott, Fransa’nın pek tanınmayan bir vadisinde Languedoc bölgesindeki üzüm hasatı ve hasat, bölgeleri hakkında konuşurlarken, onun ince zevkleri olan bir adam olduğunu fark ettim.

Ordövr seçeneğini geri çevirdim ve ana yemek için midyeli dülger balığını tercih ettim. Normal şartlarda, porto şarap soslu kırmızı et gibi uzun süre kısık ateşte pişirilmiş ağzıma layık bir yemek seçerdim, çünkü bu evde asla pişiremeyeceğim bir şeydi. Ama bu bir iş yemeği idi ve ben çok gergindim. Üstelik daha önce belirttiğim gibi Scott formdaydı. Hareketli ve atletik bir gece bekliyorsa beni, şişmiş mideyle bu zor olacaktı. Scott eğilip, “Kaşlarını çatıyorsun. Rahatla,” diye fısıldadığında aklımdan geçen şey buydu.

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Gecenin tadını çıkarmayacağımız anlamına gelmez bu. Buraya gelmeni rica ettim çünkü iyi vakit geçirmeni istiyorum, gergin olmanı istemem."

Başımı eğdim.

"Geldiğin için pişman mısın?" diye sordu.

Tereddüt ettim.

Uzanarak orta parmağı ile boynuma dokundu. Sanki bu hareketi daha önce binlerce kez yapmış gibi yavaştı ve sanki çok utanılacak yasak bir şey yapıyormuşuz gibi, kendimi gizlice etrafı süzerken buldum. Scott, "Tek bir saniyesi için pişman değilim," dedi ve sonra masamız hazırды.

İngilterenin sayfiye bölgesi yine sıcak, keyifli bir yaz akşamı geçirirken, yemek odasının ışıkları kısık ve loştu. Pencereler koyu ve boğucu perdeler ile örtülü, duvarlar çikolata renkli kendir bezi tarzında bir duvar kâğıdı kaplıydı. Bu da odaya zarif ve seksi bir hava vermişti.

Yirmi dakikada bir arama alışkanlığım olduğundan şimdi sebepsiz yere düşüncelerim George'a kayıyordu. Cep telefonumun kırmızı ikaz ışığını kontrol etmek için içgüdüsel olarak el çantamı açtım.

Masaya oturduğumuzda Scott, "Her şey yolunda mı?" diye sordu ve kafamı salladım.

"Kayda değer bir felaket yok."

Tekrar konuşmaya yeltendim, sonra vazgeçerek çenemi kapattım.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu.

"Önemli değil."

"Bana oğlun hakkında bir şey anlatacaktın."

Bu doğrudu. Anlatacaktım.

“Hadi anlat lütfen,” diye ısrar etti.

Bir süre, önemsiz şeyler söyleyip lafı dolandırıp durdum. Sanki çok önemli ve esprili bir şeyler söylüyormuşum gibi Scott anlattıklarımı, başından sonuna kadar büyük bir ilgiyle dinledi. Tek çocuk sahibi boşanmış anne ve babalara eğer izin verirsen sabaha kadar çocukları hakkında konuşabileceklerini öğrenmek için yeterince fırsatım olmuştu. Üç veya dört çocuk sahibi anne ve babalar ise nadiren onlardan bahsederler. George hakkında konuşarak insanları sıkmamak hep özen gösteririm. Zaten bu geceye başlamadan önce de karar verdiğim gibi, Scott’ın kendisi hakkında konuşmasına izin verecektim. Beni dinlemek için para vermiyordu.

Şu an hariç. Çünkü gerçekten dinlemek ister gibi bir hâli vardı.

Biraz daha şarap koydu ve kısa hikâyemin sonuna geldiğim-
de öne doğru eğilerek çenemi ellerimin üzerine koydum.

Açık açık, “Neden burada olduğumuzu söyle bakalım,” dedim.

“Bunu açıklığa kavuşturmuştum sanırım,” diye cevap vere-
rek güldü.

Başımı salladım. “Neden olduğunu bilmek istiyorum. Neden ben? Niye bu şekilde?”

O da omuzlarını silkti.

“Scott,” dedim fısıldayarak, “Senin durumunda olan bir erkek için pek çok seçenek mevcut. Demek istediğim, eğer bu konuda gerçekçi olacaksak, günlük hayatında ‘para almadan senin metresin olmak isteyecek pek çok kadınla karşılaştığına oldukça eminim.”

“Para almadan mı?” diye cevap verdi, ses tonu alaycıydı. Bu da şu anlama geliyordu: Ona göre hiçbir şey ücretsiz değildi.

“Tamam, belki bedava değil,” dedim. “Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Arada sırada küçük kaçamaklar yaptığında, partnerine ufak, güzel bir kolye hediye etmen gerekebilir, ama istediğini de elde edersin..”

Yüzünü inceleyerek kadehimi dudaklarıma götürdüm. İfadesi belirsizdi ama gözlerinde muzip bir bakış vardı ama gözlerinin içine bakamıyordum. İlk defa, Scott’ta gördüğümünden çok daha fazlası olduğunu, sezinledim. Daha derinlerde, anlatmaya hazır olmadığı şeyler var gibiydi. “Metreslerle işler senin dediğin şekilde yürümez,” dedi.

“Öyle mi?”

“Daha fazla isterler. Her zaman tüm paketi isterler. Tabii ki başlangıçta hep senin duymak istediğin şeyleri söylerler. Bir ilişki istemezler, kaçamak buluşmalar onlar için çok uygundur vesaire. Ama bu kadınlar romantizm isterler, şey yapma fikrine gelmeden önce, iki ya da üç kez akşam yemeğine çıkmak isterler...”

Duraksadı. Gerisini benim anlamamı bekleyerek başını çevirdi.

“Bunun biraz zaman alacağını anlayabiliyorum,” dedim.

Arkasına yaslandı. “Esasen, zor bir iş hâline gelir. Ve bir kez seks yaptın mı da daha fazla isterler. Öyle olmadığını iddia etmelerine, yedekte kalmaktan mutlu olmazlar. Nadine’in yerini almak istedikleri için surat asarlar. Ben bunu anlayabiliyorum, gerçekten anlayabiliyorum. Ama açık söylemek gerekirse, sürekli mızımızlanmalarını duymaya ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ, daha doğrudan teklif etmeye ne dersin?” diye öneride bulundum.

“Bir eskort mu demek istiyorsun?”

Elimi havada sallayarak, “Evet. Tüm bu masrafa, bu kadar zahmete katlanasın ki?” dedim, “Benim gibi normal bir insan

için? Tanrı aşkına, bu konuda uzman değilim, Scott. Beklediğin şeyi sana vermem mümkün olmayabilir."

Cevabını ölçüp tartarken, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Oda artık yemek yiyen insanlar ile doluydu, çiftler bahçeden dosdoğru odaya girdiklerinde duraksıyorlardı, gözleri loş ışığa alışıyordu. Erkekler ütülenmiş kısa kollu gömlek giymişler, alınları güneşten parlıyor ve yürümek için eşlerinin gelmesini bekliyorlardı. Kadınlar dekolterleri hafif kızarmaya başlamış, ellerinde şampanya kadehlerini taşıırken, platform topuklu ayakkabılar üzerinde yalpalıyordu.

Scott her iki avuç içini düz şekilde, çatal bıçak takımının her iki tarafındaki masa örtüsünün üzerine yerleştirdi ve parmaklarını iki kere hafifçe vurdu.

Alışılmadık şekilde, konuşmaya isteksiz görünüyordu. Bir dakika sonra, "Geçmişte mevcut olan diğer seçenekleri inceledim ve çok fazla ayrıntıya girmeden sana söyleyebilirim ki, hiç biri bana göre değildi. Her birinin kendince dezavantajları var var," dedi.

Usulca, "Ya Nadine?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?"

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Elbette," dedi. "Tabii ki onu seviyorum."

"Ama?" Ve sonra birden aklıma bir şey geldi. Panik içinde he-men, "Scott," dedim, "Nadine bu meseleyi bilmiyor, öyle değil mi?"

Sanki *Nasıl böyle bir şey sorabilirsin ki?* der gibi kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Nadine bilmiyor," dedi. "Nadine asla bilmeyecek. Bu bir oyun değil, Roz."

"O zaman ne?"

Şarabını almak için uzandı ve kadehin geri kalanını midesi-

ne indirdi. “Tamam,” dedi. “Açıklamak için elimden geleni yapacağım. Nadin’e âşığım. Onu her zaman seveceğim. Birlikte iyi bir yaşantımız var. Sadece...”

“Seni anlamıyor mu?”

“Hayır,” dedi. “Öyle değil.”

“Artık ilişkinin fiziksel yanından zevk mi almıyor?”

Garip bir kahkaha attı. “Pek değil, hayır. Ama bu da değil.”

Sandalyeme yaslandım. Sessizce, “Ha,” dedim.

Yemeğimiz geldi ve garson her yemeğin içindeki malzemeleri açıklayarak şovunuyaptı. Garsonun sözünü kesmek isteyerek, “Evet, *ne sipariş ettiğimi hatırlıyorum*, teşekkürler,” dememek için kendimi zor tuttum. *MasterChef* programında yaptıkları şeyleri yapıyordu, dülgere balığı filetosunu, enginar ve kızarmış patatesle servis ettiğini söylerken, yemeğin kulağa daha pahalı ve kaliteli gelmesi için uğraşıyordu.

Enginarmış hıh!.

İnsanlar konuşma becerilerini ne zaman kaybetti?

Garson, Scott’ın yemeğindeki malzemeleri sayarken, ona bakıp gözlerimi devirdim ve o da gülümsedi. Ortamdaki havanın yumuşamasıyla birlikte, “Daha fazla açıklama yapmana gerek yok,” dedim. “Özel hayatına burnunu sokmak istememiştin. Sanırım meseleyi açıklığa kavuşturmaya ihtiyacım vardı.”

“Yani, deli olmadığımı mı?”

Kafamı sallayarak onayladım. “Sanırım bu tür şey için para veren erkeklerin farklı bir deneyim aradıklarını farz ettim. Eşlerinden elde edemeyecekleri bir deneyim.”

“Yani para ödedikleri için, erkeklerin bir kadına ne isterlerse onu yapmaya hak kazandırdığını mı demek istiyorsun?”

“Evet.”

“İlişkide dominant olmak veya kadını aşağılamak gibi bir

arayışım yok," dedi. "Nadine ve ben aramızdaki bağı kaybettik, hepsi bu. Hâlâ bir seks hayatımız var ama bunda samimiyet ve gerçek duygular yok. Ve bunu özlüyorum. Tıpkı bazı erkeklerin rahatlamak için, stresten kurtulmak için bir eskortla buluşmaya ihtiyaç duyması gibi , ama benim için bu tam tersi. Normal hayatıma devam etmek için fiziksel aşka ihtiyacım var ve çeşitli nedenlerden dolayı artık bunu Nadine'den alamıyorum."

"Ama neden ben? Niçin bütün gece?"

"Bir profesyonel yerine mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Basit. Sen, tam da bir kadının nasıl olması gerektiğini düşündüğüm gibi birisin. Çaba göstermeksizin seksisin, çoğu kadında eksik olan sıcaklığın var. Bir profesyonele gelince, başka bir adamın yatağından geçmiş birini istemem."

Şaraptan küçük bir yudum alarak öksürdüm. "Ben de baki-re değilim, Scott."

Gülümseyerek, "Evet," dedi, "Bakire değilsin. Ama birkaç saat önce başka bir adamın olduğu yerde olmak istemiyorum. Bu, bana kirli bir şeymiş gibi geliyor. Seri üretimde taşıma bandından geçiyormuş gibi. Bu, bana göre değil. Ayrıca, bunu söylediğimde kulağa kendini beğenmiş biri gibi görünmek istemem ama hayatta bunu kendi yöntemlerimle yapmaya gücüm yetebilecek seviyedeyim. Bu işi istediğim şekilde yapmaya yetecek mali gücüm var artık. Gerçek bir kadınla gerçek yakınlık kurarak."

Bakışları tüm ağırlığıyla üzerimdeydi, sandalyeye iyice yaslandı. "Kısacası," dedi, "Sana sahip olmaya gücüm yetiyor, Roz."

13

AHLAKSIZ *Teklif* filmini izlerken hatırladığım bir şey var. Üniversitedeyken resmî bahar tatili için memlekete gelen bir grup arkadaş ile Bowness'deki Royalty Sineması'na gittik. Köhne olmaya yüz tutmuş, tuhaf eski sinemalardan biriydi. 1993'te sadece bir tane perdesi vardı ve biletleri kesen kız aynı zamanda koltuğunuzu gösterir, sonra film başlamak üzereyken bir bakmışsınız boynuna bir askı ile takılı dondurma dolu bir tepsi ile ortaya çıkıverirdi. Ön tarafta dikilir, bilinçli olarak insanların yaklaşmasını bekler ve ona üst balkondan atılan şeker kâğıtlarını büyük bir çabayla görmezden gelirdi.

Ahlaksız Teklif, aramızda gerçekten tartışma konusu olan bir film. Grupça fikir ayrılığı yaratan "yapar mıydın, yapmaz mıydın" meselesi yüzünden tam olarak ikiye ayrılmıştık.

Robert Redford'la bir milyon dolar karşılığında bir gece geçirir miydin?

O zamanlar, o yaşta naif ve oldukça prensipli olanlarımız heyecanla, "Kesinlikle olmaz. Aşkı *satın alamazsın*," dedik. Fakat sonra hepimiz, Demi Moore'un siyah askılı elbisesinin *harika* olduğu konusunda fikir birliğine vardık. Aslında ne pahasına olursa olsun, diye düşündük. Üstelik kendini böyle bir kıyafetle sana sunan biri karşısında ne yapacağını kim bilebilirdi ki? Tabii ki Robert Redford o yıllarda yaşını almıştı ama o elbi-

se *çok* hoştu.

Ne kadar basit hayatlarımız vardı. Aptal kızlardanmışız, her birimiz dünyayı yerinden sallayacağımızdan emindik ve herhangi bir sebeple başarılı olamazsak, yakışıklı bir adamın bizi kurtarmaya gelme şansımızın olduğunu düşünürdük, çünkü filmlerde böyle olurdu.

Scott ile randevuma gelmeden önce, iç çamaşırlarımla aynanın önünde dikilmiş, benim gibi normal bir kadınla seks yapmak için para ödemek isteyecek bir adam olup olmadığını gerçekten merak ediyordum. Bundan şüpheliydim.. Fiziksel olarak çirkin değildim ama genç erkek dergilerinin ön kapağında bulunan fotoğraflardan ve tipik erkek fantazilerinin uzağından ya da yakınından geçmeyen biriydim. Şimdi ise Scott'ın biraz önce söyledikleri ve yaptığı kısa konuşmada ifade ettiği tutku benim yanıldığı göstermişti. Scott benim gibi normal bir kadına para ödemeğe hazırды. Aradığı ama bulamadığı normal bir kadındı.

Ama ben bunu *gerçekten* yapabilir miydim?

Bir adamın yanına yatabilir miydim ya da içime girmesine izin verebilir miydim? Para için bunu yapabilir miydim?

Winston ile ayrıldığımızdan beri geçen birkaç yılı düşündüm. Alkollüyken ya da acıdığım için birkaç mutsuz arkadaşla seks yaptığım oldu. Yaşanmamış farz ettiğim Winston ile yaptığım şu seks de var ama ben ne zaman ondan para istesem bu meseleyi açmayı severdi. Bir de gerçekten hoşlanmadığım ama benden daha genç, çekici ve okulun futbol koçu diye egomu tatmin etmek için bir adamla yattım. Otuz yaşının üzerindeki her kadın onun bulunduğu yerde saçlarını savururdu. Yani, bu adamların her biriyle seks yapmak hoşuma gitmişti, gerçi hiçbir mükemmel değildi ya da kalpler çiçekler havada uçuşmuyordu ama bu yüzden evet, bu işi yapabilirim diye düşündüm.

Ama şimdi gergindim.

Şimdi Scott Elias'ın karşısındayken bunun sarhoşken yapılan, gelişigüzel bir seks olmadığını fark ettim. Bu adam gerçek bir *deneyim* bekleyen akıllı, düzgün konuşan bir adamdı. Sandalyelerimizi iterek masadan kalkarken, koluma girip kibarca beni diğer yemek yiyen insanlardan uzaklaştırırken, umarım ona istediğini verebilirim diye düşündüm. Çünkü normalde bir erkekle yatağa girmeden önce hissettiğim kıvılcım kaybolmuştu. Sözleri elbette gururumu okşamıştı, çünkü böyle sözler kimin hoşuna gitmezdi ki? Böyle anılmak çok hoştu. Hem de itiraf etmeliyim ki, Scott ile ilk tanıştığımda aramızda gerçekten bir çekim vardı. Ama şimdi kendinden bu kadar emin tavrı, hoşlandığı ve istediği her şeyi parayla alabileceğini zannetmesi üzerimde *itici* bir etki yapmıştı. Çok az insanını aşmayı düşüneneği bir sınırı aşmıştı ve beni satın almakla ilgili söyledikleri ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı.

Her şeye rağmen dürüsttü. Ben de orada tam da bu sebepten dolayı, yani beni satın aldığı için buradaydım.

Bu yüzden kabul ettiğim şeyi yapabilmeyi umdum. Çünkü bir şey yapmazsam, iki haftadan daha az bir süre içinde evimden tahliye edilecektim. Üstelik şimdiye kadar, bir mucize olsun diye dua etmenin hiçbir yardımı dokunmadı, bu yüzden gördüğüm kadarıyla bu tek şansımdı.

Scott, "Barda bir içki daha içmek ister misin?" diye sordu ve istememe rağmen bir içkinin beni sakinleştireceğini ve yapacağımız şeyi geciktireceğini düşünerek teklifini kabul ettim. Cin ve tonik ısmarladım. Ertesi gün işe gitmek zorundaydım ve şaraptan ziyade yavaş içilen hafif bir içkiden sonra sabahleyin kendimi her zaman daha iyi hissederdim. Neyse ki Scott'ın elektronik işiyle ilgili, sürekli kas rahatsızlıkları yaşayan büro personelini

kaybetme gibi bir durumla karşı karşıya kalması üzerine derin bir muhabbete daldık. O esnada biraz uyuklamaya başladım, bu yüzden sözlerine pek konsantre olamadım. Özür dileyip yüzüme su serpmek için tuvalete yöneldim.

Vestiyeri geçerken, resepsiyonun biraz ilerisindeki küçük barda oturan bir adama gözüm takıldı.

Benden kan örneği alan sigorta görevlisiydi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, kravatını gevşetmiş ve sıcaktan dolayı kollarını sıvamıştı. Yan tarafa doğru oturmuştu ve yanında da cüssesi küçücük tabureye sığmayan iri kıyım bir adam vardı. Birlikte sert biralarını yudumluyorlardı.

Kalbim düzensiz atıyordu.

Kim olduğunu fark ettiğimde betim benzim atmış olmalı ya da donup kalmış olmalıyım çünkü bardağını bana doğru kaldırmadan önce gülümsedi. Başkaları tarafından neredeyse algılanamayacak kadar belirsiz bir hareketti. Yanındaki arkadaşşı dönüp bakmadı bile, barın üstünde çerezi avuçlayıp, neşeyle konuşmasına devam etti.

Aceleyle tuvalete giderken nabız atışlarım nefesimi tıkamış bir hâldeydi. Tanıdığım birine, en azından ona rastlayabileceğimi ummamıştım ve yaptığım şeyin riski aniden kafama dank etti.

Döndüğümde Scott, “İyi misin? Biraz rengin solmuş,” dedi.

“Ne? Ah, hayır, iyiyim. Şeyden önce belki ferahlasam diye düşünüyordum... Yani demek istediğim,” diye kekeledim çünkü biraz önce tam da bunu yapmamış mıydım? “Demek istediğim şey, geldiğimde eşyalarımı yerleştirme fırsatım olmadı.”

Sinirlerimin gergin olduğunu fark edip, “Sorun değil,” dedi, “Ben aşağıda kalmaktan memnunum. Sen nasıl rahat edeceksen.”

Öne doğru uzanarak, başparmağı ile avuç içimi okşadı.

Bakışlarım sabit, gözlerimi ayırmadan parmağına baktım.

Başımı çevirip omzumun üzerinden arkayı kontrol etmeyi çok istiyordum ama yere bakmaya devam ettim. Scott, “Roz?” diye sordu. “İyi olduğuna emin misin? Elin titriyor.”

“Öyle mi?” Hemen elimi geri çektim. Scott’a gülümsedim ve ayağa kalkmaya çalıştım. “Bana on beş dakika verir misin?”

Merdivene doğru yürürken gizlice ikinci bara baktım. Sigorta görevlisi şimdi ayakta dikiliyor, gitmeye hazır bir hâl-deyi, birlikte içtiği arkadaşının elleri ile uçak uçuruyormuş gibi yaptığı abartılı hareketlere gülüyordu. Bana sanki zoraki gülüyormuş gibi geldi. Belki o da benim gibi iş için buradaydı.

Etrafa bakınırken, benim onu izlediğimi görünce göz kırptı. Ben de utanarak, acele oradan uzaklaştım.

Her şey apaçık ortadaydı: Gece umduğum gibi değildi.

Para her şeyi değiştiriyor, bundan eminim. Hastalarımın herhangi biri ile konuşacak olsanız, fizyoterapist Roz Toovey’in nazık, özenli, oldukça iyi bir dinleyici, ön yargısız ve sızlanmak istediklerinde ya da rica ettiklerinde tavsiyelerde bulunmak için her zaman onları dinlemeye hazır biri olduğunu söyleceklerdir.

Tabii ki her zaman bunları yapan biri değildim. Bunları yapmak için bana para ödeniyordu. Bir düşünün bakalım, en son ne zaman patronunuza tam olarak düşündüğünüzü söylediniz? Ya da aynı şekilde iş yerinde herhangi bir kimseye?

Serbest çalışıyorsanız, müşteriler sizin patronlarımızdır. Onlara istedikleri şeyleri vermezseniz, size para ödenmez. Bu kadar basit. Ben artık kendi işimde çalışmamama rağmen, eğer bir klinik tedavi uzmanı olarak işimi iyi yapmazsam, hastalara beklentilerinin tam karşılığını vermezsem yerime başka birini alacaklarının farkındaydım. Bu yüzden, ben de fiziksel olarak yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalıştım; hastaları bütün

ağırlığınca kaldırıp, çevirmekten ve uzun süre öne doğru eğilmekten sırt ağrısından geberdim, sürekli bastırmaktan başparmaklarım hissizleşti. En anlayışlı hâlimi sundum: Hastaların dertlerini, kendi hayatları veya çocuklarının hayatlarıyla ilgili kaygılarını, parasal sıkıntılarını, ve de sağlıkla ilgili problemlerini dinledim. Onları eğitmek için elimden geleni yaptım; Tedavileriyle, duruşlarıyla ilgili gerçekleri, kronik ağrıyla stres arasındaki ilişkiyi, günlerce hatta yıllarca anlatıp durdum. Ayrıca en neşeli ve en eğlenceli halimi sundum, sanki hastalarım dünyanın en komik, en kıvrak zekâlı, en eğlenceli insanlarıymış gibi. Yaşlı adamlar sıkıcı espriler yaptığında ve yine yaşlı bir kadın, komedyen Alan Carr'ın ne kadar komik olduğundan bahsettiğinde onları gülümseyerek dinledim. Her günün sonunda George'la ilgilenecek halim kalmazdı öyle tükenmiş olurdum ki, tek yaptığım uyku vakti gelinceye dek sessizce ve ifadesizce oturmak olurdu.

Kendimi ve aynı zamanda odayı misafirimize hazırlarken, yapacağım şeyle ilgili duyduğum utanç silinip gitmişti. O noktaya kadar çok korkmuştum, bir tanıdığa yakalanmaktan, genel olarak da toplum tarafından yargılanmaktan korkmuştum. *Ne tarz bir kadın vücudunu para için satar ki?* Kendimi zaten yaklaşık yirmi yıldır sattığımı fark ettim, gerçi bu toplum tarafından kabul gören bir yoldu, ama dürüst olmak gerekirse, nihayetinde o da bunun kadar zarar vericiydi, hatta bir açıdan insan ruhunu daha fazla zedeleyiciydi. Bütün bunları düşününce uzun zamandır hissetmediğim bir güç geldi bana.

Hani bir kadının doğum yapmadan hemen önceki anı vardır ya. Kontrolü ele alıp o bebeği vücudundan güvenli bir şekilde çıkarması gerektiğini fark edince, dehşet duygusu yerini güce, kimsenin seni yıkamayacağı duygusuna bırakır. Eğer bunu o

yapamazsa başka kimse yapamaz, diye düşünür.

Otel odasında tek başımayken içimi kaplayan işte bu histi, bu amacın güçlülüğü, hakim olan bu dirayetti. İçinde bulunduğum maddi durumdan hiç kimse gelip beni kurtarmayacaktı. Ya vazgeçip pes ederek, yenilgiyi kabullenecek ya da devam etmek için bir yol bulacaktım.

Bu yüzden artık korkmuyordum. Meydan okuyordum. Eğer Scott cinsel ihtiyaçlarını tatmin edecek sıcak ve nazik bir kadın istiyorsa, işte o buradaydı. Tam burada.

Suit oda, Yeni İngiltere konseptiyle döşenmişti: Beyaz mobilyalar, uçuk cam göbeği kumaş kaplamalar, Nantucket deniz fenerlerinin resimleri, beyazlatılmış parke zeminin ortasında büyük, yumuşacık beyaz halı. Yatak, tam da korktuğum gibi sayvanlı karyolalardandı. Bacaklarım açık, ipile bağlanmış ağızma çorap tıkanmış görüntülerim dün gece bütün rüyalarımın girmişti. Ama Scott'ın bu suit odayı sadeliğinden ve özel bir oda hissini vermesinden *dolayı* seçtiği hissine kapıldım. Sanki sekse hazırlanmak için bu tür numaralara ihtiyacı yok gibiydi.

Tahta stor perdeleri biraz alacakaranlık gelsin diye ayarladım ve bir gece için hazırladığım valizimden eşyalarımı çıkardım. Banyoda elbisemi üzerimden çıkarıp, kozmetik malzemelerimi düzenledim, sonra kirpiklerimin nemli pamukla hafifçe sildim. Acele ile makyaj yaptıktan sonra ruj ve parlaticı sürdüm. Son olarak da eğer gerekli olursa hemen açılabilsin diye gevşek bir topuz yaptım.

Elbisemi tekrar giydim ve bütün açılardan görüntümü kontrol ettim.

Önce askılı gecelik almayı düşünmüştüm ama sonra kapıyı topuklu ayakkabılarla, ağır makyaj ve üstünde gecelik ile açmak çok bayağı gelmişti. Doğru ya da yanlış, Scott'ın bir kadını soy-

maktan ya da bir kadının soyunmasını izlemekten hoşlanan bir tip olduğuna karar vermiştim ve üstelik gecelik de yoktu.

Yatak örtülerini çektim ve sırasıyla önce yatağın yanındaki ışığı, sonra televizyonun yanındakini açtım. Ardından, odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra tepeden gelen keskin ışığı kapattım. Hazır sayılırdım.

İçki dolabındaki buzdolabının içinde minyatür içki çeşitleri vardı. İki tane malt viski alıp bardaklara döktüm.

Kapı sesi.

Aynada son bir kez kendime baktım. Genel görünüşümden memnundum ama yarışmadan önceki Olimpiyat koşucuları gibi kontrollü ve sert bir ifadem vardı.

Gerginliğimi azaltmak için derin bir nefes aldım ve kollarımı sallayarak omuzlarımı daire şeklinde çevirdim.

Hazırdım.

Kapıyı açtım ve Scott'ı selamladım. "Oda harika," dedim. "Beğenmene sevindim."

Onun geçmesine izin vermek için yana doğru çekildim.

Hakkını teslim etmek gerekir ki, Scott'ın kendine olan güveni çok etkileyiciydi. İşte buradaydı ve kibar çevrelerde centialmence sayılmayan bir şey yapıyordu ama bundan göcunan bir hâli de yoktu. Ne vücut duruşunda bir kamburluk, ne de gözlelerinde bir tereddüt yansıması vardı. Kendinden çok emin duruyordu. Bundan etkilenmemek kolay değildi.

O an kafamda, evrimsel olarak kadınlar, kendilerini koruma güdüsüyle böyle bir özgüvenle tahrik olmaya programlan-salar diye düşündüm. Böyle bir adamla beraber ol, seni ölümüne korusun. Ya da saçmalıyordum, bütün mesele sadece paraydı. Kadınlar parayı görünce tahrik oluyorlardı çünkü bu güvence demekti. Üstelik, belki de Scott'ın kendine bu kadar güvenmesi-

nin tek nedeni buydu, çünkü çok parası vardı.

Scott masaya oturdu. "Ne içiyoruz?" diye sordu.

"Malt viski."

Bardağı elinde, beni baştan aşağı yavaşça inceledi ve sonra kesinlikle çok beğendiğini ifade eden bakışlarını tekrar yukarı çevirdi. Satılık klasik bir Jaguara ya da ödül kazanmış güçlü kuvvetli damızlık bir hayvana bakıyor gibi bir hali vardı. Daha sonra hemen ciddileşti. "Saçının şeklini beğendim," dedi.

Bana iltifat edilmesine alışkın olmadığım için içgüdüsel olarak elimi yüzüme götürdüm.

Ona doğru yaklaştı, artık birbirimize değecek kadar yakındık. Ayakta öylece durdum ve çıplak bacağımla Scott'ın bacağı arasında bir elektriklenme oluştu. O bölgedeki karşılıklı ani bir ısınmayı hissedebiliyordum.

"Nasıl yapacağız.", diye fısıldadım.

"Sen nasıl hissediyorsan öyle yap..." Duraksadı ve sonra, "Ben sadece burada..."

Yine duraksadı. Daha fazla şey söylemek, kendini daha fazla ifade etmek istediğini sezinledim ama her nedense bunu yapmayacaktı ya da yapamayacaktı. Parmakları kalçalarımın üzerinde gezinmeye başladı. Onun, kalça kıvrımlarıma hayranlıkla bakışını izledim. Parmakları popomun altına indiğinde, soluğunu koyverişini dikkatle izledim.

İçkisini elinden alıp masanın üzerine koydum.

Eğilerek her iki elimi onun sandalyesinin arkasına yasladım ve yüzüm onunkine yaklaştırarak, "Bu senin partin, Scott. Ne istediğini söyle bana."

Dudaklarını benimkilerin üstüne koydu ve ben de küçük, güçlü bir titreme hissettiğim için kendime şaşırdım.

Öpüşme. Beklediğimden daha hoştu.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım.
“Elbiseni çıkar,” dedi.

14

BANKA OTURUP beklerken sandviçin içine patates cipsi koydum.

Petra bir önceki akşam New York'tan dönmüştü. Bana telefonda birlikte kesinlikle öğle yemeği yememiz gerektiğini çünkü seyahatiyle ilgili her şeyi anlatmak için yanıp tutuştuğunu söylerken, doğum günündeki aşağılanma ile ilgili olanları unutmuş görünüyordu. Sonra da seyahatiyle ilgili her şeyi anlatmaya başladı ama ben de zaten onu görmek için can atıyordum. Seyahate gittiğinde onu gerçekten özliyordum., Bir çeşit yuva özlemi gibi içim ağrıdığında bu duygu beni şaşırtıyordu çünkü yakınımda olduğunda beni deliye çeviriyordu.

Aileler. Bu aile bağlarını tam olarak anlayabildiğimizden emin değilim.

Oturduğum bank, Cockshot Point'de, Kültür ve Çevre Değerlerini Koruma Kurumu'na ait göl kıyısı boyuncayerleştirilmiş banklardan biriydi. Arabaların geçemediği, gölün yukarı ve aşağı kıyısının engin manzarasına varmadan önce hoş bir ağaçlık alanda kıvrılarak giden, çakıllı geniş bir patika vardı.

Turistler, yerel halk, köpek gezdirenler ve bebek arabası ile yürüyen anneler tarafından sevilen bir yerdir. Ben kafamı dağıtmak istediğimde, genelde buraya gelirim. .Dalgaların hafifçe kıyıya çarptığı suya bakarken zihnimin berraklaştığını hissed-

rim. Beni rahatsız eden bir sorunum olduğunda, bir çıkış yolu bulmamı sağlar.

Burası kliniğe ya da onun okuluna uzak olmadığı ve böyle bir günde Bowness turist ile kaynadığı için Petra'ya burada buluşma teklifinde bulundum.

Petra'nın bana doğru yaklaştığını gördüğüm anda dört tane kuğu sırasıyla gölün üstüne kondu ve bunu gören tekerlekli sandalyede oturan bir genç neşeyle el çırpıttı.

Ağaçların arasından görüldüğünde pembe dar elbisesi ve aynı renkte topuklu gece ayakkabılarıyla modern, şık şehirli bir hanımefendi gibi görünüyordu. Yeni bir el çantası taşıyordu ve yüzüne büyük gelen güneş gözlüğü takmıştı. Bu sabah öğretmenler odasındaki kot etekli ve ucuz pamuklu önlük giyenlerin onun bu görünüşünü nasıl bulduklarını merak ettim. Petra beni gördüğünü belirtmek için hafifçe elini salladı ve bana doğru yöneldi. Hızlı yürüyordu ama dar elbisesi yüzünden rahat adım atamadığı için, bu da ona birinin ağzının payını vermeye giden, görev başındaki bir kadın izlenimi veriyordu.

Petra, patika yoldan ayrılıp çimenlerden kestirme bana doğru yürürken, belki de gerçekten öyle diye düşündüm istemsizce. Belki de bu sabah benimle konuştuktan sonra, buraya gelinceye kadarki zaman dilimi içinde, Scott Elias ile kır otelinde yaptıklarımın haberdar olmuştu. Scott ile daha sonra başka bir yerde buluşmak üzere program yapmışım ve gizli fahişe gibi davranmanın verdiği gerginlik dışında, daha öncekinin aksine bu kez fazla korkmuyordum.

Scott Elias hakkında öğrendiğim şuydu; onun aldığı zevk, birlikte olduğu kadına verdiği haz ile doğrudan bağlantılıydı.

Bu açıdan bakıldığında, onun ender rastlanan bir erkek olmadığını söyleyebilirim. Tanıştığım birçok erkek yatakta ben-

cil değildi. Bu dediğimi unutun, tanıdığım *hiçbir* erkek yatakta bencil değildi. Onlar kadınlarının da doyumuna ulaşmasını istiyorlardı. Kadının doyumuna ulaştıran erkek olmak istiyorlardı. Orgazma ulaşmak için, kadının kaslarının onu iyice kavradığını hissetmeye ihtiyaçları vardı.

Scott da onlardan farklı değildi. Sadece, para ödediği için benim zevk almamın anlaşmamızın bir parçası olmadığını zannetmek konusunda yanılmışım.

Yanılmışım. Scott müşfik, şehvetli, ayrıca da verici bir adamdı ve sabahın üçünde hâlâ yataktayken nihayet durmaya karar verdiğimizde, *gerçekten bunu yaşadık mı*, diye düşünüyordum. Aklımı başımdan alan, hayatımdaki en iyi seks değildi ama yaptığım en kötü seks olmadığını da kesinlikle söylemek zorundayım. Gerçek arzunun o heyecanlandırıcı hazzı yoktu ama ben kendimi biraz daha kaptırmışım. Üstelik geçmişte tecrübe ettiğim saçma sapan deneyimler ile karşılaştırdığımda, bütün bu yaşananın tam bir ahlaksızlık olması insanı daha da fazla tahrik ediyordu.

Eğer Scott o geceyi tekrar etmek isterse, bir daha yapacağıma işte o an orada kararımı verdim.

Gecede dört bin sterlin mi?

Bunu reddedecek lükse sahip değildim.

Birkaç hafta sonra ayaklarımın üzerinde durabilirdim. Ev sahibime borcumu ödeyip, kredi kartı borcumu kapatabilir ve hayatım boyunca borcumu ödeyebileceğimi düşünmediğim insanlardan aldığım borçları da geri ödeyebilirdim.

Yeni bir başlangıç yapmak için bir şans olacaktı. Geçmişte yaptığım hataları nihayet ardımda bırakacaktım. Tekrar onunla beraber olmak zorundaydım.

Kucaklaştıktan sonra Petra küçümseyerek, "Patates cipsli

sandviç mi?” dedi ve yanıma oturmadan önce bankın üzerindeki tozu silerken, kafasını bunu onaylamadığını belirten bir ifadeyle salladı.

“Isırmak ister misin?”

“Peki, bakalım,” dedi ve ağzını açtı. Ağzındakini çiğnerken, sol elinin işaret parmağını gösterdi. “Sana şişmiş gibi geliyor mu?”

“Olabilir.”

“Sence ne yapmış olabilirim?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Gözlerini devirdi. “Roz, en azından biraz ilgileniyormuş gibi yapsan. Bütün gün bunlarla uğraşmak zorunda kaldığını biliyorum ama ben endişeleniyorum. Eklem iltihabı olabilir mi acaba?”

“Muhtemelen valizini kaldırırken burktun.”

“Peki sence kan testi yaptırmam gerekir mi?”

“Hayır.”

“Ama ya *gerçekten* eklem iltihabıysa?”

“Değildir. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, test yaptır. Ben olsam endişelenmezdim. Eğer bir hafta sonra ağrısı geçmezse,” dedim bıkkın bir tonda ve “O zaman bakarım,” diye ekledim.

Petra sakinleştikten sonra tüm ağırlığını banka verdi, derin ve uzun bir nefes verirken yüzünü güneşe çevirdi. “Tanrım, şu ofiste sonsuza kadar hapsolmuşum gibi hissediyorum. Dışarıda olmak ne kadar güzel.”

“Geri döneli daha sadece bir gün oldu.”

“Evet ama bana bıraktıkları saçma sapan işi görmelisin. Ben orada olmadan hiçbir şey yapamıyorlar. Nasıl başa çıkacağımı düşünmeden her şeyi masama atıyorlar.”

Petra, okul sekreteri olarak haftada bir tam gün ve üç sabah

çalışıyordu. Küçük bir okul olduğundan tam zamanlı istihdam yapılmıyordu. Duyan da, Petra orada olmasa her şeyin darmadağın olacağını sanırdı.

“Clara ve Liz birlikte güzel vakit geçirdi mi?” diye sordum.

Liz, Vince’in kız kardeşiydi. Yine yalnızdı. Art arda yaşadığı ilişkiler fiyaskoyla sonuçlanmış görünüyordu ve bu da zavallı kadını yaralanmış, afallamış ve neyi yanlış yaptığını bilemez bir hâle getirmişti.

Yüzünü güneşe doğru tutan Petra, oturduğu pozisyonu değiştirdi. “Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum,” dedi, kelimeler ağzından sert bir ifade ile çıkıyordu. “Clara, Liz’in ona sürekli zorbalık yaptığını söylüyor.”

“Zorbalık mı?”

“Yani, belki de zorbalık çok ağır bir kelime oldu,” diyerek kabullendi, “Ama bir süredir ona devamlı sataşiyor. Sence bu konuyu Liz’e nasıl açmalıyım?”

Yeğenini oldukça fazla seven Vince’in nazik kız kardeşini ve onun hiç kimseye karşı kaba olmadığına tanık olduğumu düşünerek, “Belki Clara durumu abartıyordur?” diye fikrimi söyledim.

Clara’nın, kendisini azıcık geri planda veya dışlanmış hissettiğinde şikayet edip, karalar bağlayan bir yapısı olduğu aklıma geldi. Petra, kızının incindiğini düşündüğünde suçlu kişiye doğrudan saldırmaya başladı.

Petra’nın bu düşünme biçimi, grup hâlindeki çocuklarla ilgilenirken onun tereddütsüz bir şekilde adil olmasını sağlardı. Ben işte buna hayrandım, herkesle haşır neşir olur, herkesi davet ederdi. Fakat onun çocuğu dışlanırsa, n’olurdu? Aman işte, o zaman felaket olurdu. Bundan her kim sorumluyorsa, onu vurmaya hazır olurdu.

Petra, “Eğer George’a biri zorbalık taslasa, eminim *senin* de

diyeceğın bir şeyler olurdu," dedi.

"Olacağını biliyorsun. Ama Liz'i rencide etme riskine girmeden önce, Clara ile tekrar konuşman gerektiğini düşünüyorum. O tatlı bir kadın Petra, böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirdiğini sanmıyorum."

Onun beklediğı gibi öfkeli bir cevap vermeyeceğimi anladığı zaman, "Tamam, tamam, bırakalım bu konuyu," diye kestirip attı.

Aman Tanrım. Liz fırça atma modundaydı.

Birden neşeli bir hâle bürünerek, "Sen ne yaptın bakalım ben uzaklardayken?" diye sordu.

"Pek bir şey yapmadım."

"Kimseyle çıktın mı?"

"Sayılmaz. Çalıştım ve daha çok çalıştım."

Bana doğru dönerek, güneş gözlüklerini kaldırdı ve anlayışla gülümsedi. Ciddi bir şekilde konuşarak, "Paraya sıkışmışsın yine. Vince ağzından kaçırdı,," dedi.

"Her zamanki halim.."

"Bu sefer durum ne kadar kötü?"

"İdare ediyorum."

Sessizlik.

Petra, "Bu sadece..." dedi ve durdu. Birkaç defa gözlerini sıkıca kırptırdı ve bu konuyu açarak varmak istediğini bildiğim noktaya kadar gitmeyeceğini düşündüm.

En sonunda, ağzında baklayı çıkardı. "Sadece geçen seferki gibi olmasın, Roz."

"Endişelenme, öyle bir şey olmayacak."

"İşte mesele de bu," diye cevapladı. "Gerçekten endişeliyim."

"Buna gerek yok."

"Daha önce böyle söylemiştin."

“Kapat bu konuyu, Petra.”

Gözlerini korumak için gözlüklerini aşağı indirdi ve av köpeği için göle tahta çubuklar atan sakallı genç adamı izlerken, her ikimiz de sessiz kaldık. Uzun boylu ve zayıf bedenine bol gelen zeytin yeşili bir tişört ve aynı renkte bir pantolon giyiyordu. Ormancı kıyafeti. Bir süre sonra, sudan fırlayan köpek, üstündeki suyu saç a saç a bizden birkaç adım ötede, patikada yürüyüşe çıkarılmış buldog benzeri küçük bir köpeğe doğru koştu. Petra her iki eliyle bankın oturma yerini sıkıca tutarak vücudunu geriye doğru çekti. Av köpeği yanımızda silkelense, tepeden tırnağa ıslanacaktık.

Petra, sözlerinin ağırlığını gizlemeye çalışan bir tonda sıradan bir şey soruyormuş gibiydi, “Yani bizimkilerden istemedin, değil mi?” dedi.

“Hayır.”

Havadaki gerginliği hissedebiliyordum. Yana doğru kaçmak bir bakış attığımda Petra’nın gerginlikten kaskatı kesildiğini fark ettim ve bu buluşmanın da, aslında neyle ilgili olduğu böylece açığa çıkmış oldu.

“İşler yine o noktaya gelirse, benden para istemeni tercih ederim.”

“O noktaya gelmeyecek.”

Başını salladı.

Sonra da, “Peki,” dedi. “Öyle diyorsan. Sanırım bunun için sana güvenmem gerekecek.”

Fizik tedavi uygulaması yapmak amacıyla yer aramaya başladığım ilk zamanlarda küçük yerler olacağı çok açıktı. Kısa dönem için kiralık yerler ya da benim aklıma yatan kira sözleşmeleri yoktu. Emlak piyasasında talep yoğundu ve bu yüzden itibari

değerlerinin üstündelerdi. Wildermere ve Bowness civarındaki mülk sahipleri kiracıları on yıllık anlaşmalarla bağlıyordu, binaların bir çoğunun içi ve dışı bakım gerektiriyordu; hatta bazıların da ısıtma sistemi yoktu. Benim iki tedavi odası, bir bekleme salonu, bir tuvalet (yürüme zorluğu çeken hastalar için hepsi tercihen zemin katta) ve park yerinden hemen kolayca erişilebilecek bir yere ihtiyacım vardı.

Böyle bir yer yoktu ve ben de o noktada hayallerimden vazgeçmeyi ya Sağlık Bakanlığı'nda kalmayı ya da Kendal'da daha ucuz yerleri kiralamayı düşünürken babam bana satın almamı tavsiye etti. Doğal olarak fiyatlar fahişti, vergiler acımasızdı ama başlıca sorunum ise paranın yüzde kırkını depozito olarak veremezsem, mortgage ile ticari mülk satın almaya uygun olmamamdı. Elbette o kadar param yoktu.

Hayalimden vazgeçtiğimi görmek istemeyen annem ve babam, bu işe yatırım yapmak için birikim hesaplarından para çekmek niyetiyle bir akşam bana ziyarete geldiler. Emlak fiyatları hâlâ yükselişteydi, tasarruf hesaplarındaki faiz oranları düşüktü. Onlar da, paralarını bankada tutmaktansa, mal mülke yatırmanın daha güvenli olacağına ve hatta daha yüksek getirisi olacağına karar verdiler.

Bana yüz on bin sterlin borç verdiler. Parayı, daha küçük tek katlı bir eve geçerek arttırmışlardı ve zamanı geldiğinde emekli maaşlarına takviye olacaktı. Ben de geri kalan iki yüz kırk bini bankadan borç aldım.

Winston'un maaşının kesilmesi, zamparalığı, bebeğimi kaybetmem, kredi kartları ve son olarak da onun evden ayrılmasıyla aklımı tam olarak işe vermedim. Hem iş hem de ev için aldığım ipoteklerin her ikisinin de ödemelerini yapamadım ve her şeyi kaybettim.

İkisini de banka geri aldı ve ben de çok utandığımdan, her şey için artık çok geç olana kadar olayın boyutunu kimseye söylemedim. Düşük fiyatta acele ile satmak için de vakit kalmadı, bu da annem ve babam için paralarının en azından bir kısmını kurtarabilecekken, ellerinde hiçbir şey kalmaması anlamına geldi.

O noktada yapmam gereken şey iflasımı ilan edip, Winston'un kredi kartı borcunu temizlemektir. Ama gelecekte mortgage için tekrar müracaat ettiğimde reddedilirim korkusuyla, biraz da gururumdan bunu yapamadım. Annem ve babam emekli olmadan hemen önce, iyice düşünüp taşındıktan sonra kır evlerini satışa sundular ve buraya araba ile bir saat uzaklıkta olan Silloth'a, bölgenin nispeten daha ucuz tarafına taşındılar. Bunu, ömürlerinin kalan kısmında, ellerinde yeterli bir para olsun diye yaptılar.

Ailemiz çatırdamıştı.

Utancımдан berbat bir hâldeydim, beni tanıyanların gözünde artık bunun suçlusu bendim. Para konusunda güvenilmez, gerçek bir sorumluluk verilemeyecek, küçümsenerek ve acınarak tepeden bakılan bir insandım.

Petra da bebek bakıcılarını kaybetti. Bugün Liz'e yüklenmesinin gerçek sebebi buydu. *O kadar parayı kaybetmeseydin, ben de Vince'in kız kardeşiyle idare etmek zorunda kalmayacaktım...*

Sonra bu böyle devam etti. Konunun etrafında dolanarak, iki kız kardeşin yapacağı sıradan muhabbeti ettik, Petra elinden geldiğince, rahatsızlığını ve hayal kırıklığını göstermemeye çalıştı ama nihayetinde bütün yollar yine bu meseleye çıkıyordu. Sen nasıl olur da anne ve babamın hayatlarını bu şekilde sabote edersin?

Keşke buna verilecek bir cevabım olsa.

Petra, üzerine yapışan negatif enerjiden kurtulmak ister

gibi hafifçe titredi. "Nutuk faslı bitti," dedi ve elini benimkinin üstüne koydu. "Dinle, Scott ve Nadine ile cumartesi günü akşam yemeği için dışarı çıkacağız. Öyle gösterişli bir yer filan değil. Sen de gelsene? Ben ısmarlayacağım."

"Hayır, ben... Yapmak zorunda olduğum..."

Petra yüzüme bakmak için döndü ve kaşlarını çattı. "Ne yapman gerekiyor? Bu hafta George'a bakma sırası senin değil, öyle değil mi?"

"Hayır, ama ben..."

Yeterince hızlı düşünemedim. Aklıma tek bir laf, tek bir yalan gelmiyordu. Cuma gecesinin tamamını Scott ile geçirdikten sonra benim, Nadine ve Scott ile akşam yemeği yiyebilme-me imkân yoktu.

Petra beni konuşturmaya çalışarak, "Roz?" dedi. "Neler oluyor? Biriyle mi çıkıyorsun?"

Hemen "Hayır," cevabı verirken, aslında evet demiem gerektiğini fark ettim. Bir ilişkim varmış gibi davranmak, bu durumda mükemmel bir kılıf olacaktı.

Petra elimi sıkmadan önce şaşkın bir hâlde başını salladı. "Bunun ne ile ilgili olduğunu biliyorum," dedi. "Şu kendini küçümseme olayını aşmanın zamanı geldi de geçiyor bile, Roz. Kendinin bu kadar değersiz olduğunu düşünmeye devam edemezsin. Nadine ve Scott'ın varlıklı olmaları, seninle zaman geçirmek istemeyecekleri anlamına gelmiyor. Onlar öyle değil-ler. Diğer insanlar gibi seni yargılamıyorlar."

Kız kardeşimin yüzüne bakmaya dayanamadığım için, birbirine kenetlenmiş ellerimizden gözlerimi ayırmadım.

Israr ederek, "Lütfen gel," dedi. "Güzel vakit geçireceğini biliyorum. Orada olmanı çok istiyorum hem sen güzel yemek yemek için hiç dışarı çıkmıyorsun. Hadi."

Tam ben konuşmak üzereyken, lafımı kesti.

Ciddi bir tonda, “Roz,” dedi, “Eğer gelmezsen bunu şahsıma karşı yapılmış hakaret olarak algılayacağım.”

15

BİRÇOK SABIKALININ başına geldiği gibi, işlenilen suç değil, eldeki nakit parayla ne yapılacağı problemdi.

Her şeyin dijital platformda yapıldığı bir çağda, maaştan tutun dış randevularına kadar borcunuz ne olursa olsun, bunu yeni ele geçmiş bir sürü yirmi sterlinlik banknot ile kapatmak, ilk önceleri düşündüğüm kadar basit değildi. Aslında hiç de basit değildi.

Scott'ın bana elden verdiği dört bin sterlini kendi hesabıma yatırıp oradan da gecikmiş kira borçlarımı ödeyebileceğimi düşünmüştüm.

Ama hayır.

Parayı yatırdıktan kısa bir süre sonra, bankadan beni telefonla arayıp özür diler gibi ama kararlı bir ses tonuyla, yatırılan nakit paranın kaynağını onaylayacak belge istediler. Sahtekârlık ile mücadele etmek için yüksek miktarda para çekilmesi ve yatırılması durumunda bunu kontrol etmek zorundaydılar. Ayaküstü hemen uydurarak, "Ailem bana maddi sıkışıklığımı yüzünden yardım olarak borç para verdi," diye cevap verdim ama görünüşe göre bu mazereti sürekli olarak kullanamayacaktım. Eğer tekrar olursa tabii. Her şeyden önce, Milli Vergi ve Gümrük dairesi başka hesapların da kaynağını bilmek isteyecekti.

Borçtan kurtulmamın en güvenli yolu olarak düşündüğüm

şey birden öyle olmaktan çıktı. Ben de, şu yarı müstakil evlerindeki ekstra yatak odalarında iş yapan eskortların kazandıkları parayı tam olarak nasıl “gösterdiklerini” merak ettim. Evi bir şey olmadan döndüremezsin. Ya yardım parası olduğunu iddia ediyorlardı ki böylece gelirlerine nakit para eklendiğini beyan ediyorlardı ya da vergi beyannamelerinde “fahişe” yerine başka meslekleri yazıyorlardı. Belki de kendilerini “masöz” diye tanımlıyorlardı.

O akşam Scott ile randevum vardı, George’u okul sonrası ettütten Winston alacaktı. Görünüşe göre, uluslararası iş adamı ülkeye geri dönmüştü. Böylece şüphe uyandırmadan, hizmetlerime karşılık para kabul etmenin bir yolunu bulmak için bütün bir öğleden sonram vardı. Borçlarımı ödemek için elimden gelen her şey yapıyordum ama kanunlar bu yöntemi uygulamamın yasak olduğunu söylüyordu. Trafik Polisleri dizisinde sıkça gördüğümüz uyuşturucu tacirlerini film camlı ciplerinde düşünüp onların bu işi nasıl çözdüğünü merak ettim. (Uyuşturucu işinin de, tıpkı eskortluk gibi çoğunlukla nakit paranın döndüğü bir iş olduğunu sanıyorum.)

Scott’m da benzer zorluklar yaşadığı ortaya çıktı. Nakit para dolu çantayla gelmediğini fark ettiğimde randevunun ortasında çekip gitmeyeyim diye, yeni planımızı, seçenekleri ve bana yapacağı yeni teklifi konuşmak için, haber vermeden kliniğe geldi.

Tüm diğer kötü kararlarımızın içinde alacağımız bu karar, hayatlarımızı bir hız treninin yörüngesine oturtup, her şeyi değiştiren şey olacaktı.

Babasında kalacağı için küçük bir sırt çantasına gerekli oyuncaklarını, ıvır zıvır şeylerini koyarak George’u daha önce okula bırakmıştım. Winston bana çocuk için nafaka veremeyi beceremese de yeterince giysi, pijama ve oyun konsolu sağlamakta oldukça iyiydi. Üstelik Dylis her gün düzenli üç öğün

yemek ve sürekli temiz çamaşır sağladığı için orada kalacağı zaman George için asla endişelenmedim.

George ve Winston, çoğu ebeveyni hafta sonu evlerine bağlı kılan sorumluluklar ya da zorunluluklar olmadan, canlarının istediği şekilde heyecanlı şeyleri yaparak eğlenecekti. Bunun, bohem hayatı yaşayan kaygısız, en sevdiğin amcanla kalmak gibi olduğunu hayal ettim ve böyle bir hafta sonu belki de George'un tam da ihtiyacı olan şeydi. Özellikle de icra memurunun ziyareti ve müdürle yapılan toplantıdan sonra yaşanan kargaşanın ardından.

George'un hırsızlık meselesini Winston ile ayrıntılı bir şekilde konuştuktan sonra, Winston, George'un anneannesinden de birkaç defa para çaldığını itiraf etti. Bunu benden sakladığı için tepem attığında, bana verdiği cevap şu oldu, "O sadece bir köpek istedi, Roz. Bu kadar yüklenme çocuğa."

"Yani bir köpeği olamaz, olabilir mi? Kiralık bir yerde kalırken, bir köpeğe bakamayacağımızı *biliyor*."

Onu yerin dibine batırabileceğim hâlde, bunu yapmadım. Köpeğin gitmiş olmasının, öncelikle Winston'ın hatası olduğu konusunu açmadım, çünkü bir anlamı yoktu. Artık kısasa kısas yapmayı geçtiğimiz için değil, Winston'ın bunu anlamayacağı içindi. Ne kendi sadakatsizliği ve George'un köpeksiz kalması, ne de benim fazladan para kazanmak için ek iş yapmam arasında bağlantı kuracaktı. Winston'a göre davranışlarının kötü bir etkisi yoktu.

Winston, bana George'un yastık kılıfının içinde elli sterlin-den fazla para bulduğunu söyledi, bu da, George'dan şüphelenmemizden çok daha önce, onun bu işe sardığı anlamına geliyordu. Muhtemelen, Petra ve Vincent'tan da çok kez çaldı, demekti. Şimdilik bu bilgiyi kendime saklamaya karar verdim ve George'u

Bir daha asla köpek yok diye uyarmamın, onun gelecekte bir şey çalmaması için yeterince caydırıcı olduğuna kanaat getirdim.

Araba parkındaki Ferrari'nin bilindik kükreyişini duyduğumda sabahın 11'iydi. Yaşlı bir kadın, 900cc'lik Fiat Panda motoruna abandığında dalga geçen insanların aynısını yarış arabası yapınca, büyük saygı duymaları tuhaf, değil mi? Wayne'in eli ayağına dolanarak, Scott'ı kapılarda karşıladığını duyabiliyordum. Lyth Vadisi'nde bir tur daha atmak gibi bir beklentisi vardı. Scott'ın dediğine göre, beni elde etmek için Wayne'e tolerans göstermişti. Onu kliniğe bırakmadan önce, Winster'dan geçip Strawberry Bankası'ndan sağa dönmüş, Gummer Howe'dan ilerlemiş ve Windermere'in doğu sahili boyunca kuzeye doğru hız yaparak, bütün yöreyi dolaştırmıştı. Scott'ın dediğine göre Wayne, televizyoncu Jeremy Clarkson'un tarzında sesini alçaltıp yükseltmeye ve ritmini değiştirerek, değişik konuşmaya başlamış. Ben bununla dalga geçip, Wayne ile alay edince, Scott arabasına binen her adam ile bunu yaşadığını söyledi. Bu bilinçaltından gelen bir şeydi ve ne yaptıklarının farkında değillerdi.

Wayne'in kapıyı çalmasını beklemektense, başımı dışarı doğru uzattım. Yanımdaki hasta, başı öne eğik, akupunktur iğneleri ile kaplanmış olarak birkaç dakika yalnız bırakılabilirdi. Başına iğneler batırılmış hastalar, herhangi bir konuda konuşmaya genelde hevesli değildiler. Sanırım yapacakları en ufak bir harekette iğnenin beyinlerini deleceğini sanıyorlardı. Bu mümkün değildi ama bu bilgiyi onlarla paylaşmaya hazır değildim çünkü bunun sağladığı kısa süreli sessizlikten hoşnuttum.

Klinik kapısı sonuna kadar açıktı, Wayne arkası dönük olarak kapı aralığında dikiliyordu. O sabah muson yağmurlarına benzer sağanak yağış vardı, yağmur çatıya askeri bir bando yürüyüşü gibi ritmik tıkırtılar çıkararak yağıyordu. Son birkaç haftadır

yaz mevsiminin yumuşak ve kuru kokusu rüzgârla taşınmış, artık buhara dönüşmüştü. Ayrıca hava birden ağırlaşmış, rahatsız edici derecede yapış yapış olmuş ve bunaltıcı bir hâle gelmişti.

Scott arabanın içinde oyalanmış olmalıydı çünkü arabanın kapısını çarparak kapattığını şimdi duydum ve Wayne de el çırparak peşinden gelip, onu sanki kankasıymış gibi bir ifadeyle ama daha çok dalkavukluk yapan biriymiş gibi görünen bir tavırla selamladı.

Beni tedavi odasından başımı uzatmış bir şekilde bakırken gören Scott, benimle acil bir mesele üzerine konuşmak zorunda olduğunu söyledi. Wayne bir hastadan böyle bir rica geldiğinde şüphesiz genellikle duymazlıktan gelirdi; onlara benim rahatsız edilemeyeceğimi, randevu almaları gerektiğini söylerdi. Resepsiyon salonunun karşısındaki boş olduğunu bildiğim diyetisyen odasını işaret edince, o da çaresizce beni izledi.

Scot'tın artık işine yaramayan birini terslediğine ve, her zamanki sevimli tavırlarını sergilemediğine ilk defa tanık oldum. Wayne'in önünden sanki hayatlarında daha önce hiç muhabbet etmemişler gibi, onu kısaca selamlayıp hiç dikkatini vermeden kolaylıkla geçince şaşırdım. Wayne afallamış görünüyordu. Scott'ın onu hiçe saymasından dolayı kafası karışmıştı ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Diyetisyen odası o gün, depo olarak kullanılıyordu, toptan satın aldığımız hasta yataklarına serilen rulolar, kutu mendiller ve tuvalet kâğıtları Wayne'in düzenlemesini bekliyordu.

Scott, "Bir sorunumuz var," diye başladı.

Bağırarak, "Dirseğin nasıl?" diye sordum ve o anda kapıyı kapattım. Fakat tamamen kapamadım çünkü Scott ile ikimizi kapalı kapılar ardında bırakırsam, aramızda bir şey olduğu şüphesi uyandırabilir diye düşündüm. En iyisi rahat görünmekti.

Onun dirseği hakkında konuşuyormuş gibi, bunun için mahremiyete ihtiyacımız olmadığını göstermek en iyisiydi.

Ben döndüğümde Scott da bana, *Dirseğimi siktir et*, anlamında bir bakış fırlattı. Sonra odayı arşınladı, yüzümü avucunun içine alıp beni öptü.

Dehşet içinde, "Yapma," dedim. "Burada olmaz."

Özür dilemedi.

İfşa olmaktan duyduğum dehşetle, "Nasıl bir problem?" diye sordum. "Nadine mi?"

Başını salladı.

Tedirgin ve huzursuz görünüyordu, bu alışık olmadığım bir Scott'tı ve onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ettim.

"Para ile ilgili," dedi. "Parayı denkleştiremiyorum."

Geri adım attım. "Dört bin sterlini mi denkleştiremiyorsun?"

Bu olası bir durum gibi görünmüyordu.

"Dört bin sterlini *nakit* olarak denkleştiremiyorum. En azından şimdilik."

"Ah," dedim, "Ben de sandım ki..."

Gülümsedi. "Hayır, o kadar parasız kalmadım."

"Peki, şimdi durum ne?"

"Bir fikrim var ama senin bu konuda ne düşüneceğinden emin değilim."

"Anlat hadi," dedim.

"Şey, işten nakit para çekmeye devam edersem, fark edilmemesi imkânsız olacak. Muhasebeci bunun ne için olduğunu öğrenmek isteyecek, adama güvenebilirim ama aslında burnunu sokmasını istemiyorum. Ayrıca da onun karısıyla Nadine arkadaşlar. O, kendisinden sır çıkmayacağını iddia etse de, hepimizin bildiği gibi herkes karısıyla sırlarını paylaşır."

“Bu gece hâlâ geçerli mi?” diye sordum.

“Bu sana bağlı. Ben öyle olmasını çok istiyorum aslında,” dedi ve uzanarak parmağını çenemin alt kısmında gezdirirken duraksadı. “Sanırım bir çözümüm var gibi. Ama bu da senin bir süreliğine paran için beklemek zorunda olman anlamına geliyor.”

“Ne kadar süre?”

“Birkaç gün.”

“Ah.”

“Senin acilen paraya ihtiyacın olduğunu görüyorum, bunun farkındayım. Ama şunu düşün: Nakit parayı Maliye’den saklayamazsın. Eninde sonunda yakalayıp, onu nereden elde ettiğini bilmek isteyeceklerdir. Bunu yaptıklarında ise durumu nasıl idare ettiğine bağlı olarak, benim işlerime burunlarını sokacaklardır, Roz ve ben de bu olasılığı göze alamam.”

“Tamam,” diyerek kabullendim, “Bu durumda ne öneriyorsun?”

“Sen kendini danışman olarak adlandır.”

“Ne danışmanı?”

“Ne istersen. Gerçekten bir önemi yok. Mühim olan şey senin inandırıcı bir fikirle gelmen, benim şirketime fatura kesebileceğin bir şey ve biz de senin hesabına yirmi dört saat içinde para yatıracacağız. Ben ergonomi gibi bir şeyler düşünüyordum ama daha iyi bir fikrin varsa dinlerim.”

“Ergonomi olur.”

“Sen fatura çıkarır çıkarmaz, ödeme yapılacaktır,” dedi. “Bize masa yüksekliği, sırt desteği gibi şeyler hakkında tavsiyelerde bulunabilirsin, değil mi?”

“Bunu yapabilirim.”

Çekinerek, “Peki, bu gece olur mu?” diye sordu.

“Para ödmeden demek diyorsun?”

Evet anlamında başını salladı.

“Bu beklenmeyen bir durum, bu yüzden tamamen sorun olmadığını söyleyemem ama senin son ödemenden sonra biraz rahat nefes alabildim.. Ama anlaşılmayı da bozmak istemiyorum, yani... Hâlâ tüm gece mi istiyorsun?”

“Elbette,” dedi. “Saat yedide buluşalım mı?”

“Yedi olur.”

“O zaman ben gidiyorum,” dedi. “Seni de işinden alıkoyamayayım.” Kapıya doğru ilerledi, açtı ve dönerek yüzüne baktı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Anlayışın için teşekkürler.”

Scott’a veda etmek için elimi kaldırdığımda aniden donakaldım. Onun arkasında Wayne, su soğutucusunun orada duruyordu.

Scott geçerken yine onun varlığını görmemezlikten geldi.

Geçen seferkinden tek farkı, Wayne’in gözlerinde bir incinme ya da reddedilme işareti yoktu. Aksine, ılık öttürmeye başladı.

Neşeli ve uydurma bir melodiyle ılıkla çalarak, fincanını doldurduktan sonra bana her şeyi *biliyorum* der gibi gülümsedi.

16

İNSANLAR ŞAŞIRTICI DEĞİLLER Mİ?

Her zaman hiyerarşi kavramına belirli bir düşkünlüğüm olmuştur. Her insan için, bunun farkında olsalar da olmasalar da, herhangi bir durumda bir hiyerarşi vardır.

Genellikle bu, birbirimizin etrafında yaptığımız, görünmez bir danstır. Senin *hayatının neresinde yer alıyorum? Hayatında ben ne kadar önemliyim?*

Genellikle, yine de nerede yer aldığımızı biliyoruz. Önem skalasında nerede olduğumuzu biliyoruz, buna göre davranıyoruz. Şikâyet etmeden, terk etme ve de reddedilme korkusundan dolayı daha fazlasını istemeye cesaret etmeyerek, bize tahsis edilmiş alanlarda kalma eğilimindeyiz.

Bu yüzden akşama doğru Wayne'in de o anlaşılmaya dahil olma istediğine dair haberi beni şaşırttığında, pekâlâ, anlaşılır biçimde, bunun akıl almazlığım gösterecek şekilde onun yüzüne karşı kahkaha attım.

Onun gerçekten de ciddi olduğunu gördüğümde, "Ne anlaşması?" diye sordum ve o da "Beni aşağılama, Roz," dedi.

Sessiz kalması için kazancımdan bir pay istediğini sandım. Çenesini tutması, Scott ile olan işimin mahiyetinin ortaya çıkarmaması ve Scott'ın karısına, işverenlerime ve etrafa söylememesi karşılığında bin sterlin gibi bir para mesela.

Ama mesele bu değildi.

Wayne ciddiyetle, "Seninle bir gece geçirmek istiyorum," dedi ve ağzım bir karışık açık kaldı.

Sözlerime, "Wayne," diyerek başladım, "Arada bir fark var... onunla aramızdaki şeyle bunun arasında çok büyük bir fark var..."

Sakin bir şekilde, "Hiçbir fark yok," dedi.

Bir sessizlik oldu.

Beslenme uzmanının odasını işaret ederek, "Daha önceki konuşmandan anladığım kadarıyla," dedi, "Scott Elias bunun için sana para ödüyor. Hizmetlerin için sana önemli bir miktarda ödeme yapıyor. Yoksa yanılıyor muyum?"

İnkâr etmedim. Bunu söylerken nereye varacağını görmek istedim.

"Ben de aynısını istiyorum," dedi.

Çok öfkeli olduğumu göstermemeye çalışarak ona dikkatle baktım. Tane tane konuşarak, "Wayne," dedim. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Roz," diyerek cevap verdi, "Bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum," ve bilgisayara doğru gitti. Bilgisayarın ekranını işaret ederek, "Sana gösterdiğim anormalliği hatırla," dedi.

Elbette, bakmama izin yoktu, görmek için boynumu uzattığımda sayfayı simge durumuna küçülttü.

"Ne ile ilgili bir anormallik?"

"Hesaplarla ilgili," dedi.

"Evet. Yani, bana bunu şimdi söylüyorsun çünkü?"

"Genel merkezdeki muhasebeciler, bu konuya dikkatimi çekti," dedi, "Özellikle de bu klinikte para kaynaklarının kötüye kullanımı söz konusu.."

Gerçekten ne demeye çalıştığı kafama dank ettiğinde, ses tonundaki aptalca yılışıklığı ile alay etmemeye çalışarak *genel*

merkez diye düşünüyordum.

“Çalmak mı?” diye sordum.

“Kesinlikle öyle görünüyor.”

“Ama çalınacak bir şey yok ki,” diyerek karşı çıktım. “Hiçbir şeyi stoklamıyoruz... Çalınacak işe yarar yok ki.”

Yakın zamanlarda aldığım poşet çaylarından ve tuvalet kâğıtlarından mı bahsediyor diye merak ettim. Ama sonra bunu aklımdan sildim çünkü *elbette* hiç kimse bunların normal kullanım miktarını belirlemek için saatlerini harcamaz?

Nihayet, “Bu beni nasıl etkiler?” dedim.

“On tane klinik içinden, ki buna elli fizi tedavi uzmanı dahil, hasta randevularını iptal etmede en yüksek orana sahipsin.”

“Ama ben de en yüksek sayıda hasta sahibiyim,” diyerek bir gerekçe gösterdim. “İptallerin sayısı tabii ki daha yüksek olacak. Bu oransal bir şey.”

“Görünüşe göre öyle değil. Genel merkezdeki muhasebeciler hesapları denetlemişler ve senin kaçırdığın randevularının oranı başkalarından beş kat daha fazla. Fazlası var, artık verileri daha detaylı incelediğimde, kaçırdığın randevuların hepsi benim kliniğe gelmediğim zamana denk geliyorlar.”

Yutkundum.

“Ve tüm bu hastalar nakit ödeme yapan kişiler,” diye ekledi.

“Burada ileri sürdüğün şeye dikkat et, Wayne.”

Ona sert bir şekilde gözlerimi diktim.

O da bana gözlerini dikti.

İhtiyatlı bir tonda konuşarak, “Tabii ki genel merkez meydana gelmiş her suçu görmezlikten gelmek isteyebilir,” dedi. “Belki de onları görmezlikten gelmeye *ikna edebilirim*, ne demek istediğimi anlıyorsan.”

“Hiçbir kanıtın yok. Hem de hiç Wayne, bunun benimle bir

ilgisi yok.”

Sonra bana son bir hafta civarı içinde topladığı “kanıtları” göstermeye başladı.

Klinikte meydana gelen bir dizi hırsızlıkları ve bunların içinde benim payımın tartışmasız olduğunu açıkladı. Hastaların kendilerine tahsis edilmiş zamanlarda, klinikte olduklarını doğrulayıp doğrulamayacaklarını veya yalanlayıp yalanlamayacaklarını sormuş; yok olarak işaretlediğim hastalar ile iletişime geçecek kadar ileri gitmişti. Birçok hasta bu talebi yerine getirmekten hoşnut bir şekilde, günlüklerini, duvar takvimlerini gözden geçirmişti. Bunun sebebi ise Wayne’in bilgileri gerçekten neden istediğini söylemeyip, bilgisayarın günlük sisteminde bir problem çıktığını ve bu bilgileri tekrar girmesi gerektiğini söylemesiydi.

Wayne’e, “Ya önerdiğin şeyi yapmayı reddedersem?” dedim.

“O zaman polise giderim.”

“Bunu yapar mısın?”

“Neden yapmamam gerektiğini söyle bana? Şirketi dolandırıyorsun. Üstelik sadece bu da değil, kliniğin tedavi odasında kapalı kapılar ardında hepimizin tahmin edebileceği ek bir işi de sürdürüyorsun.”

“Böyle bir şey *asla* olmadı.”

“Ama bunu bilmiyoruz, öyle değil mi? Bunun nasıl görüneceğini düşün, Roz. Eğer hasılatı çalmanın yanı sıra, insanlardan seks için para aldığı ortaya çıktığında bunun nasıl görüneceğini düşünsene? Hastalar artık buraya gelmezler. Bu, kliniğin batması demek. Ve bizimki gibi belli bir amaç için tasarlanmış bir kliniğin sahiplerinin yatırdığı yüz binlerce sterlinin havaya uçması demek. Bu adamlar senin peşine düşmek için ellerinde geleni ardına koymayacaklardır Çünkü bir sağlık kuruluşu olarak itibarları tehlikede.”

“Lütfen polise gitme.”

“Gitmeyeceğim,” dedi. “İstediğimi yap ve ben de sana polise gitmeyeceğime dair söz veririm. Kimseye söylemeyeceğim. Her zaman senden hoşlandığımı biliyorsun, Roz. Bunu kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum.”

Derin bir nefes alıp verdim ve gözlerimi kapadım. Düşünmeye çalıştım.

Köşeye sıkışmıştım ve bir çıkış yolu bulamıyordum. Çaresiz kaldığım zaman bu parayı cebeye indirmiştim. Gerçekten çaresizdim. Çok fazla para değildi. Oradan buradan otuz beş sterlin idi. Ama yine de bu hırsızlıktı.

İyi seçenek diye bir şey yoktu. Sadece biri diğerinden daha kötüydü. Aslında ne yapılması gerektiğini bilirsin. İçgüdülerin sana geri adım atmanı söyler. Geri adım. Şimdi temize çık ve işler gerçekten de kontrolden çıkmadan önce sorumluluk al. Ama yapmazsın çünkü zayıfsındır. Ve zaten seni de bu noktaya getiren şey, daha az kötü seçeneği tercih etme alışkanlığıdır.

En sonunda, “Hasılat kaybını nasıl açıklayacaksın?” diye sordum. “Muhasebe departmanı yine de paranın nereye gittiğini öğrenmek isteyecektir, sanıyorum.”

Wayne, boşver der gibi bir hareket yaptı. “İki hafta önce ayrılan temizlikçiyi suçlayacağım. Onlara elimde bir kanıtım olmadığını ama buradaki personele güvenimin tam olduğunu ve bunu başka kimin yapmış olabileceğini bilmediğimi söyleyeceğim. Tabii ki artık hırsızlık durduğu için bunların hepsi mantıklı gelecektir.”

Tepkimi bekledi. Dudaklarını ıslattı.

Son çare olarak ona yalvarıp, “Lütfen,” dedim, “Bunu yapma. Bu saçma bir şey.”

“Öyle mi?”

“Biliyorsun ki öyle. Lütfen Wayne, beni yalvartma.”

Uzun ve bıkkın bir nefes vermeden önce her iki avuç içini masanın üzerine dayadı.

“O kadar itici miyim?” diye sordu.

“Hayır.” (*Evet.*)

“Sana bunu sormam *o kadar* saçma mı?”

Cevap vermedim. İsteddiği şeyi zihnimde canlandırdığımda, akan gözyaşlarım gözümü sızlatıyordu.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Bu işin içinden çıkabileceğim bir yol kesinlikle yoktu.

Magdalena’nın odasından bir hasta dışarı çıktığında fısılda-
yarak, “Artık bu oyunun senin için bittiğini biliyorsun, değil mi,”
dedi. “Asla tekrar çalışamayacaksın. Tekrar hastaların yanında
yaklaşmana *izin verilmeyecek.*”

Bana bir kâğıt mendil uzattı.

“Teklifimi reddetmeden önce, ben olsam bunu uzun uzun
ve iyice düşünürdüm, Roz.”

17

DUŞTAN ÇIKIP başıma havluyu sararak, bornozumu giydikten sonra ön kapının çalındığını duydum.

Kapıyı açınca misafirimi elinde bir şişe şampanya ve diğerinde de büyük bir çilek sepeti ile buldum.

“İçeri gel istersen, Celia,” dedim.

İçeri girdi ve bomboş odaya göz gezdirdi.

Boş duvarlara, boş zemine bakarak, “Böyle nasıl yaşadığına aklım ermiyor,” dedi, konuşurken Liverpool aksanını normalden daha fazla vurguluyor gibiydi. “Gerçekten, aklım almıyor.” Sonra, “George babasıyla mı birlikte?” diye sordu. Ben de ona, George’un pazar akşamına kadar Winston ile kalacağını söyledim ve o da ikimize bardak bulmak için harekete geçti.

İcra memurlarının almadığı birkaç şey arasında şampanya kadehleri olması tuhaftı. Kapının pervazına yaslanarak Celia’nın mutfakta koşturmasını ve kapalı mantarı daha sıkı tutabilmek amacıyla kurulama bezini kullanmadan önce, temiz olup olmadığını anlamak için burnuna götürüşünü izledim.

Celia birinci bardaktan sonra, diğerine şampanya koyarken, “Neyi kutluyoruz?” diye sordum.

“Neyi mi?” diye sordu. “İlla ki bir sebebi mi olması lazım?” Bana bardağı uzattı. Sonra ben arabadayken, yatak odasının camından beni izlediğini kabul etti ve beni neşelendirecek bir

şeye ihtiyacım varmış gibi göründüğümü söyledi. "Omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi görünüyorsun."

"Sadece, iş yerinde birkaç sorun."

Sandaletlerini çıkarırken, "Ahh, iş deyince aklıma geldi," dedi, "Dennis'in tam şurasında bir ağrı başladı." Topuğunu gösterdi.

"Sabahları kalktığında canını yakıyor mu?" diye sordum.

"Bıçak gibi!" diye çılgık attı. "Zar zor yürüyor."

"Topuk dikenini." Tavsiye ettiğim ortopedik iç tabanın ismini bir kâğıda yazdım. "Boots mağazasından bir çift al," dedim. "Hafta sonu bakacağım."

Celia notumu okuduğunda kaşlarını çattı. Taban kullanmanın zaman kaybı olacağını düşündü.

Notu katlayıp cebine koydu ve bardağına uzandı. "Neden akşam yemeğine gelmiyorsun?" dedi. "Harika pisi balığım var ve her zamanki gibi altı kişiye yetecek kadar aldım. Sen Dennis'in ayağına bakarsın ve ben de..."

"Olmaz."

İçkisini elinden bıraktı. "Neden olmaz?"

"Biriyle buluşacağım."

Komşu olmaya başladığımızdan beri, Celia pek çok kez bana seçkin adamlar ayarlamaya çalışmış, çoğunda da başarılı olmuştu. Onlardan birkaçı okuma grubundan arkadaşlarının oğullarıydı. Diğerleri onun resim çerçevesiydi. Başka biri de, evine ayda bir fırınına temizlemeye gelen adamın kuzeniydi. Fotoğraflarda hepsi iyi görünüyordu. İnsanlar, birinin oğlu/erkek kardeşi/kuzeninin ezelden beri neden bekâr kaldığını bir türlü anlamadı söylediğinde, bunun için genelde geçerli bir sebepleri olduğunu Celia'ya anlatmaya çalıştım.

"İyiler hemen başkaları tarafından kapılıyor," dedim.

“O zaman sen neden havada kapılmadın?”

“Kötü seçimler yaptım.”

“Belki de çok seçici davranıyorsun.”

“Belki,” diyerek konuyu kapadım.

Fakat doğrusunu söylemek gerekirse bu adamları görmeliydiniz. Zalim olmak istemiyorum ama her sabah onların ayakka-bılarını kendileri bağlamayı becerip nasıl evden nasıl çıktıklarını merak ederdiniz.

Celia benden ayrıntıları vermemi beklediği için ona, “Heyecanlanma,” dedim. “Bu benim iş vasıtasıyla tanıştığım biri. Ciddi bir şey değil.”

Celia suratını astı. Aşağılayarak yazık der gibi bir ifadeyle, “Senin neslin,” dedi. “Romantizm nasıl bu kadar ciddiye alınmaz? Ayrıca bu ne anlama geliyor. Televizyonda yerleşik bir hayat kurmak istemediğini, serbest ilişkiler istediğini söyleyen aptal adamları görüyorsun ve ben de Dennis’e ‘Hangi aptal kadın böyle bir şeye katlanabilir?’ diyorum. Tanrım bunlar televizyona devam ettikçe ancak oyunun içinde kalırlar, o kadar..” İçki-sini bitirdiğinde bu gerçeği uzun uzadıya düşünerek duraksadı.

Başını sallayarak, “Dünyanın en eski mesleği,” diye ekledi.

“Öyle,” diye cevapladım.

Bir saat sonra arabamla kuzeye doğru yoldaydım.

Yol boyunca düşündüğüm tek şey Wayne’di. Çok kızgındım. Ona kızgındım. Kendime kızgındım. İhtiyacım olduğunda gururu bir kenara bırakıp, Petra’dan biraz nakit alsaydım, kendimi bu durumda bulmayacaktım. Rydal Water boyunca bulunan kaygan dönemeçleri başarıyla geçtim ve onu düşünürken mide-me kramp girmeye başladı. Hastalar kliniği terk ettikten ve her gün yaptığı gibi notları toparlayan Gary kaldıktan sonra, Wayne

günün sonunda beni köşeye sıkıştırmıştı. Bir karara varıp varmadığımı sormuştu.

Konuşmamı beklerken, konsantre olmaya çalışırken her zaman yaptığı gibi ağzını hafifçe aralık bıraktığı için, dikkatim onun kocaman diline takılıp kaldı. Dili şişmişti ve tüylü, beyaz kalın bir tabaka ile kaplıydı, maya mantarlarının sebep olduğu bir enfeksiyon belirtisi diye şüphelendim.

Tersleyerek, “Bana bundan başka bir seçenek vermediğin için onu yarın akşam yapacağım,” dedim. O an beni bu duruma soktuğu için çok öfkeliydim ve bunu da saklamaya çalışmadım.

Neşeli bir tonda, “Ah,” diye yanıt verdi. “Bu kadar çabuk mu?” Aptal serserinin gururu okşanmıştı.

Dilinden gözümü ayırmadan, bu meseleyi bir an önce yapıp halletmekten başka bir şansım olmadığını söylemekten çekindim. Eğer bundan dolayı tereddütle vakit harcarsam, Wayne bana onunla beraber olmamam durumunda ortaya çıkacak sonuçları açık bir şekilde izah etmişti.

“George bu hafta sonu babasıyla beraber,” dedim. “Bu demektir ki ya yarın ya da iki hafta sonra.”

Aceleyle, “Yarın,” diye cevap verdi. “Evet, yarın bana da kesin uyar, aslında çünkü bu ay içinde daha sonraki hafta sonlarımın bazıları yoğun, işin doğrusu...”

Sonra da bana kendi sıkıcı küçük dünyasını oluşturan aktiviteleri sıralayarak devam etti.

Bitirdiğinde bir süre gözlerinin içine baktım, hâlâ bu şantajı yapabilmesine şaşıırıyordum. Wayne ile ben her zaman çok iyi geçinirdik. Elbette insanı gıcık eden huyları vardı: Genelde çok boktan şakalar yapardı ve klinikteki rolünü aşırı ciddiye alırdı. Ama bana karşı her zaman nazikti. Birbirimize karşı öyleydik. Bu yüz seksen derecelik dönüşüne inanamıyordum. Kendi-

mi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Wayne'i şimdilik kafamdan atmaya çalıştım çünkü Scott'ın yanına asabi bir hâlde gitmeyi istemedim. Beni bu kadar kısa bir süredir tanıyan birine göre Scott'ın sezgileri olağanüstü güçlüydü ve ona Wayne'in taleplerinden bahsetmenin, berbat bir hata olacağını biliyordum.

Scott'a göre Wayne, bir insanın başıyla verdiği nazik bir selamı bile hak etmeyen, işe yaramaz bir insandı. Bu, onun öğleden sonraki davranışından da belliydi, bu yüzden Wayne'in niyetinden Scott'a bahsedip bahsetmemeyi fazla düşünmem gerekmedi.

Her şeyden önce, Scott bu fikri daha önceden dile getirmese de bana para öderken ona ait olduğumu biliyordum. Sadece ona. Scott, seri üretim gibi yapılan seksin çirkinliğini tanımlarken bunun kadınlarla bir ilgisi yoktu. Bu daha çok, kendinden önce o yatakta yaşanan iğrençlikleri hayal etmesiyle ilgili bir şeydi.

İşte bu kadar.

Scott'a Wayne meselesini söylememenin sebebi, insanın, yattığı birisinin, kendisinden sonra başka biriyle yattığını duyunca neler hissedebileceğini düşündüğündendi. Üstelik senden daha aşağı gördüğün biriyle. Ayrıca, ilk kez mükemmel bir seks yaptığın kişiden hoşlanmış olsan da, artık bunu tekrar yapamazsın çünkü senden sonra beraber olduğu kişi ile aynı kefeye konmak seni incitecektir. Aşağılayıcı bir şeydi bu. Her neyse, bütün bunlar Wayne ile yarınki buluşmadan Scott'ı haberdar etmenin akıllıca olmadığını açıklamak içindi. Onun yaptığımız sözleşmeyi sona erdirmesini göze alamazdım.

Ve, elbette kredi kartlarını ödemek için hâlâ paraya ihtiyacım vardı.

Wayne konusuyla ertesi gün ilgilenecektim. Şimdilik, ken-

dimi önümdeki gece için hazırlamalıydim. Bu yüzden radyoyu açtım ve bası yüksek, aptalca müzikler çalan bir istasyon buluncaya kadar aradım.

Fırsattan istifade kör bir noktada bir çift bisikletliyi solladım ve bu da adrenalimin yükselmesine sebep oldu. Derbeder Roz'u kafamdan atıp yerine Seksi Yaramaz Roz'u koyabilmem için böyle pervasızca bir davranışın getirdiği adrenaline ihtiyacım vardı.

Scott beni otel odasının balkonunda bekliyordu. Yağmur dindiği için akşam yemeğini Grasmere manzarası karşısında, açık havada yiyebileceğimizi düşünerek, temizlik görevlisinin yerleri ve mobilyaları kurulamasını istemişti. Otele varır varmaz doğrudan odaya çıktım. Scott, resepsiyona uğramama gerek kalmasın diye, bana oda numarasını,ve yerini mesajla atmıştı, Yemek öncesi içkisini muhasebecisi ve şirketin avukatıyla içmiş, Nadi-ne'e de toplantı sabahın erken saatlere sarkacağı için gece evde olmayacağını açıklamıştı. Sonra, ertesi günkü Carlisle Yarışlarında sabahtan akşama kadar içeceği için erken ayrılması gerektiğini söyleyip, özür dileyerek, iki adamı barda bin iki yüz sterlin değerindeki konyak ile bırakmıştı.

"Biraz geç kaldığım için özür dilerim," dedim. "Trafik vardı."

Scott boşver diyerek, sorun olmadığını söyledi. Kapıyı açtı ve ben de içeri girdikten sonra çantamı koltuğun yanına bıraktım. Geleneksel tarzda döşenmiş bir odaydı. Bu tarz bir oda Grasmere'de Noel'i kutlayan yaşlı bir çiftin hoşuna gidebilirdi. Dekor çok kalabalıktı, zambak desenleriyle dolu altın renkte duvar kâğıdı ve koyu kırmızı perdeler. Demirbaşlar ise pirinçten ya da altından yapılmıştı ve mobilyalar da masif meşeydi.

Scott ile konuşmadan birbirimizi selamladık.

Hafifçe gülümsedi. Burada olmak istediğini, muhtemelen buna da ihtiyacını olduğunu bilmeme rağmen, yüzündeki ifadeden zihnini başka şeylerin meşgul ettiği anlaşıyordu.

Bu, bildiğimiz geleneksel İkinci Randevu sınıflamasına uygun düşmüyordu ama bazı tipik özellikleri barındırıyordu. Scott yeni duş almış ve tıraş olmuş, yeni bir kadınla baş başa kalacağı için gerginken, gözlerindeki merakın getirdiği o ışıltı yoktu. Zaten sevişmiştik. İşin büyüğü bozulmuştu. İş ve gerçek hayat artık düşüncelerinde baskın olacaktı. Ayrıca tahminiye göre, yemekte nezaketen bir sohbet olsa da, akli başka yerde olacaktı.

Balkon kapısının aralığından bir göz attım. Üzerinde mumlar ve buza yatırılmış bir şişeyle masa hazırды. “Doğrudan yatağa gitmek ister misin?” diye sordum.

Söylediğime şaşırarak, hafifçe öksürdü ve gözlerini iyice açarak, “Sence mahzuru var mı?”

“Hiç sorun değil. Sonra yemek yeriz.”

Öyle yaptık. Bu sefer o üstünü hiç çıkarmadı ve banyoda bana arkadan sahip oldu.

Yüzündeki ifadeden, bir fahişeden beklediği şipşak seks istediğini anladım ve topuklu ayakkabılarımı çıkarmadan yüzüm aynaya dönük bir hâlde durdum. O esnada o da külodumu yana doğru çekti ve sanırım Nadine ile eskiden yaptığı gibi -beni arkadan becerdi.

Ardından, hava soğuduğu için dışarıda ısıtıcının altında oturduk. Saat dokuzu geçiyordu. Scott, neye ihtiyacı olduğunu sezdiğim için bana teşekkür etti.

“Anlaması çok da zor bir şey değil,” diye cevap verdim ama doğrusunu söylemek gerekirse bunu, Scott için olduğu kadar

kendim için . Kafam hala Wayne ile doluydu ve bu da ondan biraz olsun uzaklaşabilmek için iyi bir yoldu.“Güzel görünüyorsun,” dedi. “Yengeç nasıl?”

“İyi.”

“Keşke ben de ondan ısmarlasaydım.”

“Al biraz,” dedim, o da bana ustura midyesinden almamı söyledi. “Teşekkürler,” diye cevap verdim, “Ama ben pek sevmem.” İşin aslı, daha önce hiç yememiştim. İlk baktığımda bana antiseptik içine doğranmış, yıllarca okulun biyoloji laboratuvarında beklemiş bağırsak solucanını anımsatıyordu. Petra son zamanlarda ustura midyesinden hayranlıkla bahsediyordu ve ben de onun büyük ihtimalle, Scott ile yemeğe çıktıklarında denemiş olabileceğini fark ettim.

Araba kapılarının birbiri ardına kapandığını duyduğumuzda, gün ışığı son demlerindeydi. Belki de otel sakinlerinden değillerdi, otelde akşam yemeği yiyip evlerine gidiyorlardı veya bu sakin otelin cuma akşamı sunduğundan biraz daha fazla heyecan arıyorlardı. Yarın burası yine bir düğüne ev sahipliği yapacaktı.

Göller’e gelip böyle bir kır otelinde kalırsan, her cumartesi akşamı kendini, kötü giyinmiş, takma kirpikleri düşen, iki soyadı olmakla övünen, çocukların eteğini çekiştirdiği gelinlerle ve olmazsa olmaz havai fişek gösterisini izleyen sayısız gürültücü düğün davetlisiyle çevrili bulursun.

Scott, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Önemsiz şeyler.”

“Yalnız olmak senin için bir sorun teşkil ediyor mu?”

Dürüstçe, “Evet,” dedim.

“Yalnızlıktan keyif almıyor musun? Her zaman hoşnut olduğum şey benim kendi özel...”

“İdaho mu?”

“Karavan,” dedi.

“Ah, içinde saklanmak için tekerlek üzerinde bir kulübe gibi. Bunun ne kadar hoş olabileceğini hayal edebiliyorum. George var, hatırlarsan, yani yalnız geçirilecek çok zaman yok. Ama hayatımda bir adam olmasını özlüyorum.” Yemek yemeyi bitirdim ve bıçak ile çatalı tabağımın yanına koydum. “Sorumlulukları paylaşabileceğim birini özlüyorum, işin romantik yanını pek değil, onsuz yaşayabilirim. Ya da o olmadan yaşamayı öğrendim de bunun farkına varmıyorum. Ama bir adamın varlığını özlüyorum. ‘Senin için arabadaki benzini ve suyu kontrol edeceğim,’ diyen ya da kontrol lambasının yandığını söyleyen biri. Bütün bunlardan bahsedince sanki kulağa babamı özlemişim gibi geliyor. Winston bana bakma konusunda berbattı.”

“İstediğin bu mu, sırtını dayayacak biri olması, sana bakacak biri?”

“Sanırım, evet.”

“Benden her zaman bunu isteyebilirsin.”

“Hayır, yapamam Scott,” dedim. “Bu anlaşmamızın bir parçası değil. Senin de yapmak istemediğin şey bu değil mi?”

Kaşlarını çattı. *Anlamıyorum* manasına gelecek bir bakış attı.

“Bunun böyle olmasını *özellikle* sen istedin *çünkü* başka bir kadına bakmak istemiyorsun. Seks için para vermek seni özgür kılıyor. Bunlar senin sözlerin, Scott. Bu benim için sorun değil. Bana da uyar bu.”

Bardağına uzandı ve bana ciddi bir ifade ile baktı. “Senin kendi başına mücadele ettiğini düşünmekten gerçekten nefret ediyorum,” dedi.

Kullandığı kelimeler o an sanki tüylerimi ürpertti. Bunun

üzerine vücudum titredi.

Niçin bilmiyorum. Belki de konuşma biçimi, kelimeleri benim tam olarak kavrayamadığım bir anlamla yüklüydü.

Gizemli bir ifadeyle “Bir dahaki sefere ciddi bir sorun yaşadığında, Roz,” dedi, “Beni aramaktan çekinme.”

18

ERTESİ SABAH Scott'ı yatakta derin uykudayken bırakarak kalktım. Dün gece ona, uyanır uyanmaz hemen gideceğimi söylemiştim. Yarışmalar için, arabayla kuzeye gitmeden önce kahvaltı yapmayı planlıyordu. Sonra, o ve Nadine, Petra ve Vince ile sıradan bir İtalyan restoranında yemek yiyeceklerdi. Aslında ben de oraya gitmeyi kabul etmişim ama sonra migren yüzünden verdiğim sözden vazgeçecektim.

Hiçbir zaman migrenim olmaz. Ama Petra bu mazere-ti çok kullandığı için, bunu neredeyse hiç sorgulamadı. Yaptığım bu numaradan çok hoşnuttum ve saat iki civarı Petra'ya kısa bir mesaj atıp kendimi pek iyi hissetmediğimi söylemeyi planladım. Bu da saat altı dolaylarında yapacağım iptalin bir ön hazırlığı olacaktı.

Mesaj gönderme çıkmadan önce nasıl yapıyorduk acaba biz?

Hani akşamdan kalma olunca iş yerinize telefon ederken yaşanan, midenizin bulandığı o giderek artan endişeyi hatırlar mısınız? Siz kısık sesle inleyerek konuşurken, patronunuzun size inanmadan sorgulamasını duymak: *Evet, sanırım yediğim bir şeyden oldu... Hayır, kesinlikle haklısınız, balık konusunda ne kadar dikkat etmeniz de fark etmez.*

Wayne'den mesaj atarak kurtulabilsem, harika olmaz mıydı?

Üzerime kot pantolon, parmak arası terlikler ve pembe bir tişört geçirdim. Scott'a not bırakmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kanıt bir şekilde yanlış ellere geçebilir. İskoç kurabiyelelerinden iki tane, masanın üzerine ikram için konulan yiyeceklerin içinden birkaç tane incir yiyip aceleyle Çin çayından içtim. Sonra da yola koyuldum.

Çantam omzumda asılı ve ben Scott'a fatura çıkarır çıkarılmaz banka hesabıma yatacak bir yığın parayı düşününce, çok çabalayıp da hedefine ulaşmış biri gibi hissettim.

Fakat kimi kandırıyordum ki? Yaptığım şeye baksanıza.

Yan yana duran yemyeşil ağaçların gölgesinden geçerek arabamı sürdüm. Bu erken saatte yolun ötesindeki tarlalarda, fidanların arasına hızla kaçan az rastlanan geyikleri görebilmek için hâlâ vaktim vardı; günün ilk teslimini yapmak için Grasmere'e doğru giden Fleetwood balık kamyonetlerini yakalamak için daha erkendi. Upuzun bir sabah emrime amadeydi, fırsatlarla doluydu. Sadece ufukta kocaman bir leke vardı. Wayne. Acil olan borçlarımı ödedikten sonra, banka hesabımda bin sekiz yüz sterlin kaldı. Kendal'a saat sekizden önce ulaşmayı ve sabahı orada geçirmeyi planladım. B&Q'ya gidip yeni kanepeler, kapacak, nevresim, kanape için küçük yastıklar ve etrafı biraz canlandıracak şeyler almaya gitmeden önce, evi yiyecek ve temel ihtiyaçlarla dolduracaktım. Kendimi meşgul edersem, Wayne ile buluşmamı belki son ana kadar kafamdan atabilirdim.

Onunla bütün geceyi geçirmeyecektim. Bunu yapmayı net bir şekilde reddettim. Ama seks yapmaya razı oldum. Bir defa, kesinlikle bir defalığına.

Morrisons marketinin otoparkına girerken, Wayne'in evine girmeden hemen önce kafaya dikmek için birkaç tane küçük Jack Daniel's viskisi almayı zihnime yazdım. Bu hizmet için ödeme

olmayacaktı. Sadece para kazanma yöntemime devam etme özgürlüğü ve elbette hırsızlık konusunda da hiçbir işlem olmayacağına dair söz. Bu da Wayne'in hesapladığı kadarıyla yaklaşık toplam bin yedi yüz sterlindi.

Tahminimce, burada iki şey yolunda gitmeyebilirdi. Birincisi, Wayne'in yalan söylemesi ve beni sonsuza kadar rehin tutarak şantaja devam etmesiydi. (Gerçekleşme olasılığı yüksek ama yine de seçeneğim azdı.) İkincisi ise midem o kadar kötü olurdu ki, bu işi yapamazdım. (Yukarıya tekrar bakın, yanıt: Jack Daniel's.)

Saatimi kontrol ettim: 8.53. Bundan on iki saat sonra, o iş bitmiş olacaktı.

Market neredeyse bomboştu, böylece kalabalıkların yarattığı o sıkıntı olmaksızın reyonları inceleyebildim. Alışveriş arabasını meyve ve sebzelerle doldurduktan sonra, ilaç ve kozmetik bölümüne gittim. Orada kimsenin rahatsız edeceği korkusu olmadan farklı prezervatifleri inceleyebildim. Sonra da onu meraklı gözlerden uzak tutmak için bir salkım muzun altına sakladım.

Wayne'e önceden, ekstragüvenli iki prezervatif takmasını istediğimi söylemiştim. İlişkiye girmeden önce de derisinde ülserli yara ya da yarılma olup olmadığını kontrol edecektim. Bunun rutin yapılan bir şey olduğunu söyledim, o da ciddi bir şekilde başını sallayıp, "Tamamen katılıyorum. Kesinlikle," dedi.

Alışveriş arabasına anti bakteriyel duş jeli, ağız yıkama suyu, genital bölge yıkama jeli Femfresh (evet, vajina kendi kendini temizleyen bir fırın ama bahis konusu olan kişi *Wayne*) ve sonra beni uyutsun ve bilinmezliğe doğru göndersin diye iki şişe Night Nurse koydum.

Hazırdım.

Ev, Kirkstone Geçidi'ne giden yolda, Ambleside'nin kenar bölgesine inşa edilmiş sevimli küçük bir kır eviydi. Eğer Kirkstone Geçidi tanıdık geliyorsa, büyük bir olasılıkla ulusal seyahat raporlarından duymuş olmalısınız. Yoğun kar yağışından sonra kapanan ilk dağ geçidinin ve İngiltere'nintepelerinde bulunan barlar arasında en yükseğe kurulmuş üçüncü barın burada olduğu iddia ediliyor.

Wayne'in evi ebeveynlerinden kalmaydı. Babası postacıydı, on yıl önce vefat etmişti ve annesi de huzurevinde yaşıyordu.

Wayne akıllı olduğu için babasının ölümünden sonra annesini, evi kendi adına yapması için ikna etti, devlet annesinin bakımını karşılıyordu ve Wayne'e ipoteksiz, bağımsız bir hayat kalmıştı ve cebinde bir sürü parası vardı ve neye harcıyordu, inanabiliyor musunuz? Balıklara!

Odaya tam olarak bakmadan önce, "Akvaryumun olduğunu biliyordum," dedim, çoğu yer kromdu. Minimalist bir tarz. Fildişi renkte iki deri kanepeler.

Camdan yapılmış dikdörtgen geniş sehpa, zeminin çoğunu kaplıyordu ve dekoru da oldukça şık bir bekâr eviydi. Temizlik standardı beni şaşırttı. Eviyle gurur duyan biri olduğu gayet belliydi.

Oturma odasındaki bütün duvarı kaplayan akvaryumdaki en değerli balığını göstermeye başladı.

Aslında ev çok تنها bir yerdeydi. Tek şeritli bir yoldan buraya ulaşılabiliyordu. Altmışlı yıllarda, faalolan bir çiftlikti ama çiftçi öldükten sonra, ev Wayne'in ailesine satılmış ve evi çevreleyen arazi de ikiye bölünüp ayrı ayrı satılmıştı. Diğer taraf, artık Troutbeck'deki iki çiftçinin koyunlarını otlatmak için kiralandıkları bir yerdi. Buraya gelmeyi kabul etmemin sebebi, arabamı kimsenin görmeyeceğini bildiğim içindi ve Wayne'le otelde

buluşup seksen sterlin zarara girmeyecektim. Wayne'in evime gelmesinin söz konusu bile olmayacağını söylemeye gerek yoktur sanırım. Celia'nın meraklı bakışları olmasa bile.

İki tane deniz atı, akvaryumun köşesinde alçalıp yükseliyordu ve istemeden elimi uzatarak cama dokundum. Ne kadar sevecen, narin küçük yaratıklar. Çok kötü yüzücü oldukları belli, aynı yerde çırpınıp duruyorlar. Ayrıca erkek cinsinin hamile kaldığı konusunda doğru mu düşünüyordum acaba? İşte bu ilginç.

Wayne'e, "Jeneratörün var mı?" diye sordum.

"Elbette," diye cevapladı.

"Sen tatile gidince ne oluyor? Balıkları kim besliyor?"

"Glenridding'teki kuzenim. Kendisi sürüngen besler."

Elbette besler.

"Seyahate çıktığımızda," diye açıkladı, "birbirimizin hayvanlarına bakarız."

Birden fark ettim ki, bütün bunlardan haberim olmamasının tuhaftı. Wayne ile epeyce bir süredir çalışmaktaydım, bana çiftlik evinden bahsettiği zaman balıklar hakkında konuştuğunu hatırlayamadım. Görünüşe göre bütün hayatını kaplayan bir şeydi. Sanırım o konuştuğunda şalterlerimi kapatmış, sadece genel şeyleri algılamıştım. Petra, ona da aynı şeyi yaptığımı söyledi. Hafızamın dolu olduğunu ve biraz yer açmak için parçaları birleştirmem gerektiğini söyledi.

Biraz zaman geçtikten sonra, "Pekâlâ," dedim, "Bu biraz garip."

"Öyle mi?" Şaşırmış görünüyordu.

Kendimi kötü bir porno filmindeymiş gibi hissettim, seks yapmadan hemen önce basmakalıp replikleri tekrarlayan aktörler gibiydik.

Ya da Fransızların bir sanat filminde. Acayip, derisi sark-

miş bir adam ve makyajsız bir kadın (boyalı basın onu *Cesur!* ilan ederdi) çok kötü kavga ederler... Aniden seks yapmaya başlamadan hemen önce.

Wayne'in kendini bu gece için özel olarak hazırlaması bir nevi acınası bir durumdu. Saçını kestirmişti, her zaman gittiği berberden farklı birine gitmişti; bu buluşma için biraz daha fazla para ödemişti. Ortaya çıkan görüntüde, neredeyse renksiz sarı saçının üstleri daha uzun bırakılmış ve yanları da ustura ile kesilmişti. İnce dudakları, terleyen alnı ve yakalara kadar düğmelenmiş gömleği ile Nazi askerlerine benziyordu.

Ruhsuz bir şekilde gülümsedim ve işe koyulabileceğimizi söyledim. Neredeyse, "Bir an önce halledelim şu işi," diyecekken, son anda kendimi tuttum. Wayne'in evine girmeden önce arabada Jack Daniel's viskisini kafama dikmiş ve sarhoş olmama ramak kaldığı için iyice pervasızlaşmıştım.

Hani öz güveniniz tavan yapmıştır, ve her şey size olduğundan daha komik gelir ya, o anlardan biri işte. Artık şu işi yapmanın tam vaktiydi. Eğer biraz daha uzarsa, kanımdaki alkol seviyesi hızla düşerek beni melankoliye sürükleyecek ve çok büyük bir olasılıkla utanç duyacaktım. Her zamanki gibi durursam, bu utanç verici durum, hafif bir saldırganlık olarak dışa vuracaktı.

Gömleğimi çıkardım.

Wayne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne, burada mı?" dedi.

"Yatağında yuvarlanarak bu işi yapacağımızı gerçekten düşünmüş olamazsın, öyle değil mi?"

Alçak bir tonda, "Hayır," dedi ama hayalindekini bu olduğu mahzun bakışlarından gayet iyi anlaşıyordu.

Tiksintiden burnumu kıvrarak, "Wayne," dedim, "Özür dilerim ama hayır."

"Soyunayım mı?"

Omuzlarımı silkerek, "Sen bilirsin," dedim.

Onun kıyafetlerini hiç çıkarmamasını umuyordum ama hayır, tabii ki. Önce gömleğinin düğmelerini açtı ve göğsünün balık eti gibi beyaz derisini görebiliyordum. Bana doğru baktı, kaçabilirim diye şüpheli ve gergindi sanırım, bu yüzden en tahrik edici bakışımı attım. Wayne oyalandıkça, ben de orada çakılı kaldım.

Perdeleri kapattım, parmak arası terliklerimi ve kot pantolonumu çıkarttım. Hareketlerim hızlı ve mekanikti. Bir doktor için soyunurken yapıldığı gibi ciddi bir hava ile soyundum ve Wayne'in beni izlediğini fark ettiğimde bir an onun adına üzüldüm bile denebilirdi.

İş yerinde, yetki kullanma pozisyonunda olduğu ve de detaylar konusunda titiz olması onu ara sıra itici yapıyordu. O, herkesin nefret etmek istediği patrondur çünkü ondan daha eğitilmiş ve daha fazla para kazanan personeli üzerinde bir yetkisi vardı. Tuhaf bir durumdu ama olması gereken de buydu. Eğer bir iş yerinden nefret edilen bir kişiyi çıkarırsan, personel birbirine kızmaya ve bağırmaya başlar. Herkesin hakkında şikâyet edebileceği bir kişi bulundurmamak çok daha etkili bir yöntemdir. Şirket sahiplerinin bunun epey farkında olduklarından eminim. Wayne'in klinikte olmadığı günlerde, atışırdık. İş yerinde hiç olmasaydı, birbirimizi eleştirmekte daha ne kadar ileriye gidebileceğimizi kendi kendime merak ederdim. Belki birbirimize saldırırdık, tıpkı Easter Island'da yaşayan insanların böyle yaptıkları iddia edildiği gibi. Ama Gary'yi gerçekten yerken kendimi hayal edemediğimi söylemeliyim. Sinirime ne kadar dokunursa dokunsun.

Wayne'in iç çamaşırı ve çorapları ile üzgün bakışlı bir tip olarak önümde dikili olması meselesine gelemim. Beni şantajla

tutuyor olmasına rağmen ve buraya gelmem için zorladığı için ondan nefret etsem de bunu kesinlikle çaresizlikten dolayı yaptığını artık anlamıştım.

İç çamaşırımı çıkarınca Wayne geri çekildi. Orada hemen boşalabileceğini düşündüm ama kendini tutmayı becerebildi.

“En son ne zaman çıplak bir kadın gördün?” diye sorunca başını salladı. Söylemek istemiyordu. “Pekâlâ,” dedim. “Çantamdan birkaç şeye ihtiyacım var.”

Odanın diğer tarafına giderken birkaç adım attım ve gözümün ucuyla baktığımda, Wayne’in çoraplarını ve iç çamaşırını çıkardığını fark ettim.

Elimde iki tane prezervatifle ona doğru gittim.

Paketleri yırtarak açarken gözlerine baktım.

“Bir defa, sadece bir defa, Wayne. Anlaşma bu. Bu konu da net miyiz?”

Başını salladı.

“Bunu söylediğini duymak istiyorum.”

Nefesi kesilerek “Söz veriyorum,” dedi. “Acele et, olur mu?”

“Hayır. Sen beni bir daha rahatsız etmeyeceğini söyleyinceye kadar olmaz. Bu konunun bir daha *geçmeyecek*. Ne benim Scott ile görüşmelerimizden, ne de kayıp para hakkında kesinlikle kimseye bilgi vermeyeceksin.”

Suratını ekşitti. “Vermeyeceğim. Söz veriyorum. Acele et, Roz, Tanrı aşkına.”

“Her şey açığa kavuştu mu Wayne? Çok ciddiylim.”

“Evet, evet. Kesinlikle.”

“Peki o zaman.”

Wayne havaya girmiş ve hazırken, ben de arkamı döndükten sonra ellerimi pencere pervazına koydum ve ona başlama-sını söyledim. Onunla yüz yüze olmak istemedim. Dilini ağzı-

mın yakınlarında istemediğim kesindi. Bu yöntemle onun tahrik olup kısa sürede işini bitirmesini ümit ettim.

Birkaç saniye içinde biter diye umdum.

Hiçbir şey olmadı.

Bekledim. Yirmi saniye geçti ve tık yoktu.

“Wayne?” diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Tam dönecektim ki bana uzanarak engel oldu. “Bakma,” dedi, sesi kesik kesik çıkararak, “Bana bakma,” diye tekrarladı.

“Wayne, sorun ne?”

“Yapamıyorum,” diye inledi. “Beceremiyorum.”

Sonra bir şeyler söyledi, vücudunun ona ihanet ettiği tarzda bir şey.

Bir çeşit ahlaki bir aydınlanma mı yaşadı ya da sadece sertleşemediği için miydi, emin değildim.

Onu yatıştırmaya çalışarak, “Wayne, sorun değil,” dedim. Sonra, ona bakmayacağımı söyledim. Uzaklara bakacağımı söyledim ama giyineceğimi ve ardından da belki konuşabileceğimizi söyledim.

Bir dakika sonra, parmak arası terliklerimi giyiyordum, neredeyse giyinmiş sayılırdım.

Ondan sonra, onun ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok çünkü arkadan kafama vurunca bilincimi kaybetmiştim.

19

HAYATTA HİÇBİR ZAMAN bilincimi kaybetmemiştim. Bayıldığım oldu ama bu aynı şey değil. Aslında ikisi arasındaki farkı açıklamak için bir dakika ara vereceğim.

Bayılma, eğer beyne kan gitmezse meydana gelir. Vücudun düzeltme mekanizması devrededir. Bayılırsınız, yere düşersiniz, kan boynunuzdaki şahdamarma doğru gitmek için yerçekimi ile mücadele etmek zorunda kalmaz ve beyin de eksik kalan oksijene hemen kavuşmuş olur. Geçit törenlerinde uzun saatler ayakta duran askerler bu yüzden bayılırlar. Kanları kelimenin tam anlamıyla postallarındadır.

Başınıza vurulduktan sonra bilincinizi kaybetmeniz ise çok farklıdır; ciddi bir sorundur. Örneğin, filmlerdeki gibi kötü karakterin birkaç dakikalığına hareket etmesini engelleyerek, kahramanın kaçmasına yardım etmesi, sonra da bu kötü karakterin ayılıp biraz daha kızgın hayata dönmesi gibi bir şey değildir.

Beyin sarsıntısına neyin sebep olduğunu kimse gerçekten bilmiyor ama çoğu kişi şu noktada hemfikirdir: Beyin zarar görmüştür ve bu da geçici ve bazen kalıcı olarak fonksiyonunu yitirmesine sebep olur. Uzun süreli, sürekli gözlem altında olmayı gerektirecek problemler çıkabilir. Kafadan bir darbe alan hastaların sonsuza kadar peltek konuşma ihtimali vardır, yüz ifadeleri değişebilir ve bazı durumlarda, kişilik özellikleri değişebilir.

Seyyar merdivenden düşen bir adamla tanıştım. Eskiden hep asık suratlı, bir şekilde mutsuz, başka inşaatçıların işlerini aşırı derecede eleştiren dalavereci bir tipti. Ama birden mutlu bir insan oluverdi. Yüzünde hayat dolu, neşeli bir ifadeyle ortalıkta gevezelik yapması insanlar tarafından tuhaf karşılanıyor olmalıydı. Herkes onu gözlerini kısarak şüpheyle izlerlerken, hiçbiri karşılarında duran mucizeye inanmaya hazır değildi.

Tabii ki Mama Cass'ı unutmamak lazım. Bir inşaat alanındayken başına bakır boru parçası düştükten sonra, ses aralığının yükseldiği söylendi. Ama bu hikâye Cass Eliot'in⁵ arkadaşları tarafından yıllarca sorgulandı. Onlar, John Philips'in Cass Eliot'ı The Mamas and The Papas grubundan uzun süre uzaklaştırmasına bir açıklama olarak, bu hikâyenin kullanıldığını söylediler. (John Philips'in bunu yapmasının asıl sebebi, Cass Eliot'ın aşırı kilolu olmasıydı.)

Neyse, konudan uzaklaşıyorum.

Wayne'in halısının üzerinde başım geriye doğru uzanmış, durmadan yutkunarak, görünüşe göre aşırı miktarda salgıladığım salya ile yarım yamalak

bir cenin pozisyonundaydım. O an korkmadım ve bilinçsiz olup olmadığımı merak ettim. Sarsıntıların çok aızı bilinç kaybı ile sonuçlanır ve ben de daha önce neler olduğuna tam olarak emin olamıyordum. Bildiğim tek şey, böyle bir şeyin olmaması gerektiği idi.

Wayne'in sesi sanki suyun içinden geliyordu. Panik olmuştu ve adımı söylüyordu ve ben de kafamın içinden ona cevap veriyordum. Küvetin içinde kulakların suyun içindeyken, sana bir soru sorulduğu zamanlardaki gibi yüksek sesle bağırarak cevap

5 *Mama Eliot diye tanınan Amerikalı Cass Elliot, The Mamas and The Papas müzik grubunun üyesi olduğu gibi, aynı zamanda oyuncuydu.*

veriyordum.

Ama Wayne beni duyamadı ve ben de onu göremedim. Üstelik onun nerede olduğunu anlamak için başımı çeviremedim.

İşitme sistemim dengesini tamamen kaybetmişti. Wayne'in sesi giderek uzaklaşırken, akvaryumun uğultusu ve su kabarcıklarının sesi her birkaç saniyede sürekli yükselerek dayanılmaz hale geldi. Ellerimle kulaklarımı kapatmaya çalıştım. Ama hareket etmem imkânsızdı. Sonra, doğal olarak aklıma George geldi.

Ne gariptir ki o ana kadar tehlikede olabileceğim aklıma hiç gelmemişti. Aptalca gerçekten ama düşüncelerimi taramak için çaba göstermeye ve nerede olduğumuanlamaya o kadar yoğunlaşmıştım ki biraz içgüdüsel olarak, duyularımın uyum hâlinde olduğunu ve aslında güvende olduğumun farkındaydım.

Ağzımdan daha çok salya aktı. İşte o an, gözlerimi açabilmiş ve daha önce istifra ettiğimin farkına varmıştım. Başıma gelen darbe kusmama sebep olmuştu.

Odaya şöyle bir göz gezdirdim ve bakışlarım Wayne'in üzerinde durdu.

Yemek odası sandalyesinde, ellerini önünde kavuşturmuş bir şekilde, öne ve arkaya doğru sallanıyordu.

Böyle mi sona erecekti?

Geçmişteki hataları düzeltmeye çalışırken aldığım gülünç riskler beni buna mı sürüklemişti?

Öyle görünüyordu.

Çok zalimce bir ikilemdi. Borç yüzünden köle olduğum bir hayattan, kendimi özgürleştireyim derken tutsak olmuştum.

"Wayne," dedim ama sesim doğru düzgün çıkmadı. Kelime belirsiz ve anlaşılmıyordu. O ses beni de şok etti. Wayne için de öyleydi, çünkü aniden başını kaldırıp, gözlerini bana dikti.

"Kahretsin," diye fısıldadı. Sonra tekrar ileri geri sallanma-

ya başladı.

Sırtımı kullanarak ve bacaklarımı uzatarak kusmuğuma ters döndüm. Dizlerimi esnetmiş bir şekilde ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre uzandıktan sonra, dizimin arkasındaki kirişleri esnetmek beni rahatlattı. Ayak parmaklarımı kendime doğru çektim, baldırımdaki kaslardan aşıl topuklarına kadar esnediğimi esnediğini hissettim. Felç geçirip geçirmediğimi kontrol etmek için ellerimi havaya kaldırmaya çalıştım. Her iki kolumu eşit derecede havaya kaldırarak, başımı Wayne'e doğru çevirdim.

Ona gülümsedim.

Dehşete düşmüş bir hâlde, "Niçin gülümsüyorsun?" diye sordu.

Ve ben de şöyle düşündüm: Güzel. Yüz kasları hâlâ düzgün bir şekilde çalışıyordu. Felç olasılığı söz konusu değildi. Şansım varsa, beynimdeki yangı azaldığında sesim de geri gelecekti.

O yüzden hiçbir şey yapmadım.

Üzerime adeta bir yorgunluk çöktü ve biraz uyudum.

Uyandığım zaman, oda yarı karanlıktı.

Gözlerimi açmadan, Wayne'in yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Hareket etmeden öylece durdum ve dinledim. İlk önce nefes almakta zorluk çektiğini düşündüm; nefessiz kalmış ve rahatsız bir durumdaymış gibi bir ses çıkıyordu. Fakat birkaç dakika dinledikten sonra, onun kendini sakinleştirmeye çalıştığını fark ettim.

Kısa bir süre onu izledim ve çıkaracağım sestten korkarak kendimi konuşmak için hazırladım.

"Yardım et."

Sesim bana normal geldi. Bu yüzden bir daha söyledim ama

bu sefer daha yüksek sesle.

“Bana yardım et.”

Wayne put gibi kesildi. Elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya çalışırken vücudu zangır zangır titriyordu.

Başım zonkluyordu. Arkadan yediğim darbeye kafamda bir şişlik oluşmuştu.

Kafatasımın arkası yere dokunmasın, diye yüzümü yana doğru çevrili tutmak zorundaydım. Dilim ağzımın içinde pamuk varmışgibi kalınlaşmıştı. Kafam karmakarışıkve dağınıktı.

“Kalmanı istedim sadece” diye inledi. “Panikledim. Senin daha uzun süre kalmanı istedim.”

“Başım gerçekten çok acıyor, Wayne. Bana ne ile vurdun?”

Masaya doğru ilerledi. Üzerinde kromdan küçük, portatif bir yangın söndürücüsü vardı. Bir teknenin kabininde ya da bir karavanda görebileceğiniz tarzdan. Üzerine kan bulaşmıştı. Elimle kafatasımın arkasını yokladım. Saçım kan ile doluydu ve yaranın etrafındaki derim de kalkmıştı.

Wayne’e baktım. Benimle ne yapacağına emin değildi, ki bu da iyi bir şey değildi. Üstelik de çok terliyordu.

Oturmaya çalıştım ama en ufak bir kıpırdanmamda, başıma bir ağrı saplanıyor ve beni yere yapıştırıyordu.

Onu yatıştırmak için yalan söyledim. “Sana kızgın değilim, Wayne.” Cana yakın bir ses tonuyla ve sakın konuştum. “Ama ayağa kalkmama gerçekten yardım etmen gerek. Banyoya gitmem lazım ve dengemi kaybettim.”

“Sana zarar vermem, biliyorsun.”

Bu düşünceyi çok tatsız bulmuş gibi bir havası vardı. Bu sanki onun, yapamayacağı kadar aşağılık bir şey gibiydi. Sanki o kadar da alçalmayacağını vurgular gibiydi.

Durumun mantıksız olduğuna katılarak, “Böyle bir şey yap-

mazsın biliyorum,” dedim. “Korkmuyorum Wayne, ama tedirginim.”

Olduğu yerde kaldı; sanki ben hiç konuşmamışım gibi. Bana baktıktan sonra pencereye doğru bakışlarını çevirdiğinde yaşlı gözleri kurumuştı. Bana vurduktan sonra perdeleri açmış olmalıydı. Dalgın bir ifade ile “Pazartesi senin yüzüne bakamayacağım,” dedi.

“Panik yaptın. Bir saniyeliğine kontrolünü kaybettin. Bu anlaşılabilir bir şey. Seni kesinlikle anlıyorum.”

Gözlerini kırptı. “Anlıyor musun?”

Nazik bir tonda, “Evet,” dedim.

“Sana bunu yapmamalıydım,” dedi. “Bu affedilebilir bir şey değil. İkimizin arasının böyle olmasını istemedim. Bu şekilde değil. Asla böyle bir şey değil.”

“Şu anda ikimiz de olmak istediğimiz kişi değiliz, Wayne. Bundan eminim. Fakat sen kendini çaresiz hissettin. Bu biraz da benim hatam. Ben sana bunu sadece bir defa yaparım, burada kalmam diyerek senin kendini kötü hissetmene sebep oldum. Ama senin de anlamam gereken bir şey var ki Wayne, bu olayı ben sadece Scott ile yapıyorum çünkü ben de çaresizim. Dediğim gibi, o da benim birlikte olmak istediğim kişi değil.”

Tekrar hareket etmeye çalıştım ama ağırlı kafatasımdan içeri doğru saplandı.

Wayne sesi titreyerek, “Neyi elde etmeye çalışırsam çalışayım, bu hep ancak onu kapana kısıtırsam oluyor,” dedi.

“Bu doğru değil... Ayrıca, Wayne? Bana melodram yapma.”

Yanındaki lambayı açtı. Loş, belki de otuz vatlık, bebeğinize süt verirken gece boyu açık tutacağınız tarzda bir lambaydı. Terliklerinize takılıp düşmeden bebeğinize bakmak için kullanacağınız bir ışık.

“Polise gidecek misin?” diye sordu.

“Gidip de ne diyeceğim? Sen bana şantaj yaptığın için buraya geldiğimi ama bunun yerine bana vurarak beni bayıltmaya karar verdiğini mi? Buna gerçekten inanacaklarını sanmıyorum.”

“Sana tecavüz ettiğimi söyleyebilirsin.”

“Ama öyle bir şey yapmadın.”

Ayağa kalkarak yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Tuhaftır ki Wayne’e ve bu pozisyona düşmeme izin verdiğim için kendime içimden hâlâ çok öfkeli olsam da korkmuyordum. Wayne’in üzüntülü, özür dileyen yüzünü izledim ve ona sadece acıdım.

Nazıkçe bir elini boynumun altına, diğerini de omuzlarıma koydu, oturmamı sağlamak için hazırlanıyordu. “Çok ama çok özür dilerim,” dedi.

Yumuşak bir tonda, “Wayne,” diye cevap verdim, “Düzelecek, biliyorsun. Söz veriyorum, her şey düzelecek. Pazartesi günü bunu hiç yaşamamış gibi davranacağız ve bu konuda asla konuşmayacağız. İkimizden başka birinin bilmesine gerek yok.”

Gözlerini kapattı ve sanki derin bir düşünceyle boğuşuyormuş gibi başını ciddi bir ifade ile salladı. Sanki, şüphesiz bunun düzelmeyeceğini biliyormuş gibi. Ben ne söylersem söyleyeyim, bu mesele bitmemiş gibi.

Çünkü nasıl bitebilirdi ki?

20

EVE YAPTIĞIM YOLCULUĞU zar zor hatırlayabiliyordum. Wayne beni oturtuktan sonra, kafamdaki şiddetli ağrı yüzünden birkaç saniyeden fazla ayakta kalamadım ve biraz daha dinlenmem gerektiğini fark ettim. Ya bilincimi kaybetmiş ya da uyumuş olmalıydım -hangisi olduğundan emin değildim- üzerimde bir battaniyeyle uyandığımda, Wayne'den hiçbir işaret yoktu ve sonra arabaya bindim. Hawkshead'e doğru eve yöneldim. Tek parça hâlinde eve gelmem bir mucizeydi.

Artık ertesi gün olmuştı ve Petra'nın mutfağındaydım, beni bir önceki gece Scott ve Nadine'in akşam yemeği için verdiği sözü tutmamam hakkında sorguluyordu.

"Aura⁶ oldun mu?" diye sordu.

Petra'nın neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim olmadan, "Aura mı?" diye cevapladım.

Kibirli şekilde, "Evet, *aura*," dedi. "Bulanık görme, yüzde uyuşukluk, karıncalanma?"

Hafifçe omuzlarımı silktim. Portakal suyundan bir yudum aldım. "Sanmıyorum."

"Yani o zaman gerçek bir migrenin yokmuş. Baş ağrısıdır. Arada büyük bir fark var. Baş ağrıları rahatsız edicidir. Migren-

6 Migren hastalarında görülen duyuları etkileyen belirti.

ler sersemleticidir. Eğer migrenin olsaydı bunu bilirdin. Ibuprofen ağrı kesicisinden içtin mi?”

“Elbette.”

“Yine de bir değişiklik yok mu?”

“Hayır. Zerre kadar bir değişiklik yok.”

“Karanlık bir odada yatmayı denedin mi?” diye sordu.

Neredeyse bir kahkaha atacaktım. “Denedim sayılır,” demek istedim.

“Hayır, bunu denemedim,” dedim. “Gelecek sefer denerim.”

Daha en başından, migrenim olduğuna inanmamış gibi şüpheyi bana baktı. Dünkü akşam yemeğinden geçerli bir nedene olmaksızın kaydardığımı biliyordu ve bir de üstünemaddi durumum konusunda açık davranmamam onu iyice germiştii.

Petra bilmemeye katlanamıyordu.

Pastırmaları ince uzun dilimlerine ayırarak ızgaraaya koydu. Bahçeden yüksek sesli bir çığlık geldi, öyle bir çığlıktı ki bu, genelde Petra'nın, çocuğunun merdivenlerin dibinde iki büklüm kıvrılmış bir şekilde uzanıp uzanmadığını soluk soluğa kontrol ederek, çığlığın nereden geldiğini bulmak için evin içinde çılgın gibi koşmasına neden olurdu.

Kafasını kaldırdı, ilgisizce tüh diyerek bahçeye göz ucuyla bir bakış attı. Sonra pastırmaları ızgara üzerinde biraz daha tıktırtmak için, onları yeniden düzenleyerek ve bir sıra boyunca her dilimin yer değiştirerek pastırmalara geri döndü.

“Gidip Clara'yı kontrol etmemi ister misin?” diye sordum.

“Vince oralarda.”

“Evet ama hâlâ oldukça kötü ağlıyor.”

“Ağlamaktan ölmez.”

Sıcak suyla ellerini durularken, bana dün gecenin aslında çok da keyifli geçmediğini anlattı. Scott, ilgilenmesi gereken bir

ış sorunu hakkında bir bahane uydurduktan sonra, akşam yemeği oldukça erken, *aslında oldukça ansızın* sona ermişti. Petra'nın ses tonundaki kırılganlıktan, hiçe sayıldığını hissetmiş olduğu anlaşılıyordu.

Birisine sinirlendiğinde her zaman yaptığım gibi "onların büyük olasılıkla çok meşgul olduğunu, normalde düşüncesiz davranmayacaklarını" söyleyerek teselli edecekken,, Petra; bana gerçek bir migren atağı yaşamadığım hâlde çok yorgun göründüğümü ve de hiç de iyi olmadığımı söyleyerek konuyu değiştirdi.

"Endişelendiğin bir şey mi var?" diye sordu.

Şaşırmış numarası yaptım. "Hayır," dedim. "Aklıma gelen bir şey yok, aslında." Kulağa hiç de inandırıcı gelmiyordum fakat öte yandan böyle bir soru sorulduğunda kim inandırıcı olabilir ki? "Gerçekten o kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordum. "Bugün oldukça neşeli göründüğümü düşünüyordum. Niye bu kadar çok pastırma var?"

"Altı kişiyiz. Clara'nın çok az yiyeceğini düşünürsek. Biz yataktan kalkmadan önce mutfak dolaplarını yağmaladı ve Liz'in dün gece bıraktığı tatlı çörekleri buldu."

"Altı mı?" diye sordum. "Kim bu altı kişi?"

Petra kaşlarını çattı. "Dördümüz, bir de Scott ve Nadine. Onların pazar öğlen kahvaltısına geleceklerini sana söyledim."

Sıcak bastığından alnım karıncalandı. "Söylemedin."

Petra parmak hesabı yapmak için duraksayarak, yumurtaları bir kâsenin içine kırdı. Yüksek sesle, "Vince için iki tane," dedi. "Scott için iki tane, bir tane mi yoksa iki tane mi yumurta yersin?"

Gerçekten ne yaptığımın farkına varmadan tabureden aşağı kaydım ve çantama uzandım. Petra, "Nereye gidiyorsun?" dedi. "Ayrılmıyorsun, tabii ki?"

Tabii ki ayrılıyorum, demek istedim. Gerçekten kalmamı beklemiyorsun herhâlde.

Bitkin bir şekilde, "Sadece yer açıyorum," diyerek cevap verdim. "Keşke bana geleceklerini söyleseydin, Petra. Bu sabah nezaketen sohbet edecek halde değilim. Başım ağrıyor ve..."

"Söyledim *ben* sana."

Söylememişti. Söylemiş olsaydı gelmezdim. Tabii ki, bunu da söyleyemezdim, bu yüzden tartışmayı kesmek zorundaydım.

Bir süre sonra, "Berbat görünüyorum," dedim.

Petra elindeki işi bırakarak bana döndü. Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Az önce oldukça neşeli görüldüğünü söyledin. Scott'm senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmiyorsun, değil mi? Çünkü şunu söyleyebilirim ki sana bakmayacaktır bile. O, öyle bir adam değildir. Kadınların farkına varmaz. Onun önünde çıplak olabilirsin ve o şey konusunda daha çok aldırış eder..."

"Nadine'i kastediyordum," diyerek hızlıca cevap verdim. "Her zaman o kadar bakımlı ki."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, gidip yüzünü yıka ve rujumu kullan. Beş dakika içinde burada olurlar. Gerçi niye telaşlandığını bilmiyorum, sana söyleyip duruyorum, onlar senin düşündüğün gibi değiller. Onlar gerçekten şey gibi değiller..."

Petra lafı döndürüp uzattı ama dinlemeyi bırakmıştım. İçimden telaşlanıyordum. Bir kaçış, bir bahane bulmak için sağa sola bakınıyordum, bu yüzden Petra'nın teninin koyulaştığını da hemen fark edemedim. Boynu ve kollarının üstünde koyu kırmızı lekeler vardı. Sedef hastalığında beliren lekeler gibi ateş kırmızısıydı.

İlk başta bunun sebebinin, bu çifte olan düşkünlüğünün azalması olduğunu düşündüm. Petra öyle bir enerji ile bu

yeni arkadaşlıklara girişmişti ki, diğer taraf işleri biraz soğutmak istediğinde, belki de kendisinininkinin yerine başka bir daveti kabul ettiğinde, terkedilmiş gelin gibi davranabilirdi. Pekâla, belki bu biraz acımasız oldu ama belki de bu acıyı olağanüstü derinden hissetti.

Petra'nın mutfakta dolanıp durmasını izledim. Onun kısa ve kesik hareketlerini izledim, nefesi tıkanıyordu ve işte o zaman, görüldüğünden başka bir şey olduğunu anladım.

Dehşete kapıldım.

Petra, Scott'ı çekici buluyordu.

Sonra terasa açılan çift kanatlı, camlı kapıda Vince göründü. Neşeli bir şekilde, "Günaydın, Roz," dedi.

"Günaydın."

"Pazar kahvaltısına ne kadar kaldı?" diye sordu.

Petra ona dikkatle bakarken çenesi gergindi. "On beş dakika. Ayrıca bu şortu değiştirmek gerekecek."

"Tamamdır," dedi ve bana hızlı bir gülücük attı. "George iyi mi?"

"Harika."

"Perşembe akşamı balık tutmaya gelmek ister mi?"

"Buna bayılacaktır."

"Altı buçukta o zaman," dedi. "Akşam yemeğinden sonra onu alırım."

Vince, üst kata giderek ortadan kayboldu. Onun gidişini izlerken, Petra'nın anlamsız şekilde ona gıcık olduğu görülüyordu. Petra'nın Vince'e patronluk taslamasında alışılmadık bir şey yoktu. Onların ilişkileri böyle yürüyordu. Ama Vince'in şort ve parmak arası terlik içinde ayağını sürüyerek giderken Petra'nın gözlerindeki bakış, o küçümseme tamamen yeni bir şeydi. Bu arada, şortu oldukça kötüydü. Açık kahverengiydi ve Vince

gibi tombul birisi için biraz fazla kısaydı. Golf turnuvalarındaki şekilsiz Amerikalı izleyiciler tarafından giyilmiş türdendi.

Petra'nın davranışının, Scott'tan dışında bir sebebi olması umuduyla ona, "Kavga mı ettiniz?" diye sordum.

Şaşırmış bir şekilde, "Kavga mı?" dedi. "Hiçbir zaman kavga etmeyiz. Kızdığım zaman onu görmezlikten gelirim, biliyorsun bunu."

"O zaman kızgın mısın?"

Nefes alıp verdiğinde, omuzlarını görünür bir şekilde kaldırdı. "Hayır," dedi. "Sadece... Sadece bazen beni çok...Hayal kırıklığına uğrattıyor" demeden önce duraksadı. Sonra sanki çizgiyi aştığını biliyormuş gibi, suçlu hissederek bana baktı, ama kendisini tutamamıştı.

Kapının zili çaldı.

Pastırmaya dikkatle bakarak, "Tanrım," dedi. "Bunları şimdi çevirmem gerek. Kapiya sen bakar mısın?"

Uzun lafın kısıası, Scott kapıyı açtığımda yaşadığı şoku gizlemeyi başardı. Herkesin dikkati, acayip tantanalı bir şekilde öfke krizine giren Clara'ya yöneldiği için, "çok uygunsuz bir an" yaşanmadı. İyi bir öfke krizini izlemeye bayılıyorum. Bu, etraf-taki yetişkinlerin tuhaf tepkilerini ortaya çıkarır. Özellikle de, Clara'nın neden bu şekilde davrandığına dair mazeretler yağdıran Petra'nın. Ve Petra'ya, *kötü bir ebeveyn olmadığı ve kesinlikle kusuru bulunmadığını söyleyerek onu sakinleştiren Nadine'in yaptığı gibi..*

Tüm bunlar meydana gelirken, Scott bana mutfağın öbür tarafından *Kahretsin! Bu beklenilmeyen bir şey!* diyen bir bakış attı ama bunu hemen, *Olan oldu. Bunu berbat etmeyelim*, dercesine bir omuz silkme ve samimi bir gülüş takip etti.

Dolayısıyla berbat etmedik.

Herkesin kendi çocukları hakkında yaptığı sudan sohbete daldık. Nadine ve Petra'nın mızızlanmalarını dinlemek sıkıydı ama bir yandan da güvenliydi ve Nadine, işin içine ettiği sırada bir mazeret uydurup ayrılmak üzereydim.

"Biliyorsun Roz, düşünüyordum da. Sen ve erkek kardeşimin anlaşacağından eminim."

"He?" dedim.

"Evet, o uzun zamandır bekâr. Neden böyle olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Oysa ki çok kaliteli bir adamdır."

Üzerinde fazla durmadan "Neden onunla karşılaşmadığımı merak ediyorum," dedim ve sevinçten yüzü parlayan Petra'ya göz ucuyla baktım. Onun ifadesinden, Nadine'in sanki kraliyet ailesinden söz ettiğini zannederdiniz. Nadine'in devam etmesi için hevesle ona doğru baktı.

Ama Scott oldukça açık bir şekilde, "Erkek kardeşinin Roz'a bir faydası olmaz," dedi. Nadine ona döndü, sakın görünüyordu ama içten içe gücendiğini gizliyordu.

"Neden?" diye sordu. "Niye bir faydası olmaz?"

Scott omuzlarını silkti. "O," sözlerini dikkatle seçerek duraksadı- "Düzenli bir işi var diyebileceğin birisi değil, öyle değil mi?"

Petra'ya bir bakış attığımda yüzü düştü. Sanki içinden bütün hava çekilmiş gibi görünüyordu. Nadine'i üzmeden, bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi hissediyordu, "Roz istikrarlı birisini arıyor. Her şeyden önce en önemlisi finansal istikrar, gerçekten," diye ifade etti.

Hikâyeyi bilmeseniz, bu size kendini beğenmişlik gibi gelebilirdi ama Petra burada beni olduğu kadar, kendisini de koruyordu. Öyle görünüyordu ki, Nadine, Petra'nın söylediğiyle ilgi-

lenmiyordu. Scott'ın, onun erkek kardeşiyle ilgili yaptığı yoruma çok sinirlenmişti ve biz de, Nadine'in patlamasını beklerken çaresizce birbirimize baktık.

Dışlerini sıkarak, "Erkek kardeşim," dedi, "Hiçbir mali sorunu olmayan tamamen düzgün bir insandır. Kadınlara karşı naziktir, inanılmaz sadıktır ve sırf *senin gibi hırsı* yok diye, Scott, bu onu ezik yapmaz."

Scott sandalyesine yaslandı. "Ona ezik demedim. Sadece onun Roz için doğru insan olmadığını düşünüyorum, hepsi bu."

Nadine bir daha ona baktı. "Ayrıca sen bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü," derken bakışlarını bana yöneltti, "Roz birşeylere sahip bir adam isteyen biri gibi görünüyor. Senin erkek kardeşin bir serseri. İyi bir adam, ama bir geleceği yok. O altmış yaşına geldiğinde hâlâ günü kurtarıyor olacak."

Nadine başını salladı. "Böyle düşünmene inanamıyorum."

Bitkin bir hâlde, "Dürüst olmak gerekirse," diyerek araya girdim, "Zaten şu anda bu imkânsız. George'un babasına gitmesine birkaç hafta daha var, bu yüzden evde olmam lazım. Bundan şikayetçi de değilim, sadece..."

Vince lafa girip, "Perşembe günü çıkabilirsin," dedi, oturduğumuzdan beri ağzından çıkan ilk sözlerdi. "Onunla perşembe günü dışarı çıkabilirsin." Kendisine pastırmalı ve yumurtalı bir sandviç yapmıştı ve ısırdığında sandviçten biraz yumurta sarısı dışarı taştı. Petra yüzünü başka tarafa çevirdi. "Onu balık tutmaya götürüyorum. Geceyi burada geçirebilir veya sana adamla bir şeyler içme fırsatı verecekse, George'u geç saatlerde sana bırakmak benim için sorun olmaz. Eğer istersen tabii."

Nadine eğilerek tekrar bana baktı. Bir cevap bekliyordu.

Ağzımı açtığımanın farkına bile varamadan, "Tamam," dey-

verdim.

Scott'a göz ucuyla baktığım zaman ne yapmış olduğumu anladım.

Kızgındı.

Nadine'in erkek kardeşi ile buluşmamı kesinlikle istemiyordu.

Winston George'u saat tam yediden sonra eve bıraktı.

George somurtkan ve sessiz bir şekilde yanımdan geçerek kendi odasına doğru yukarı çıktı. Winston da o esnada, "Onunla konuşman lazım," dedi.

Celia kendi ön bahçesinde, özel olarak bu iş için tasarlanmış bir çiçek sulama pompasıyla, asılı duran sepetleri suluyordu. Pompanın ağzını ayarlarken tamamen odaklanmış görünüyordu, hatta hafifçe kaşlarını çatmıştı ama gizlice konuşmalarımıza kulak kabarttığı anlaşıyordu.

Kapı ağzında George hakkında tartışmak istemediğimi söyleyerek kafamla Celia'yı işaret ettim ve Winston'a içeri girmek isteyip istemediğini sordum. Ama o reddetti.

"Heyecanlı bir randevum var," dedi.

"Öyle mi?"

"Mickey Tallis. Moracambe Sands'de uçurtma sörfü yapıyoruz."

"Kendini öldürmemeye çalış."

Winston, Mickey Tallis'i yıllardır tanıyordu ve daha iyi bir alternatifi olmadığı zaman onunla gezerdi. O, son kalan bekarlardandı.. Mickey, özellikle de iki tek attığında, muhabbeti her zaman Ultravox müzik grubuna getirdiği için ondan kaçmaya çalışırdım. Ayrıca, Joe Dolce'nin saçmasapan yeni plağı "Shaddap You Face" yüzünden, "Vienna" albümünün listenin bir numarasına yükselememesi kesinlikle rezil bir durumdu.

Bunların hiçbirinin konumuzla ilgisi yok ama öylesine aklı-

ma geliverdi. Gitmeye niyeti yokmuş gibi, kapı pervazına abanmış duruyordu Winston. Celia'ya doğru bir bakıp, merhaba der gibi kafasını salladı ve bana doğru döndü. "Okuldaki olay yüzünden hâlâ oldukça sarsılmış durumda."

"George mu? Ona ne söyledin?"

"Diğer insanların parasını ve eşyalarını alamayacağını çünkü onların bunu sorun ettiğini anlattım. Ama bunun, onun kötü biri olduğu anlamına gelmediğini söyledim."

Sesini biraz daha alçaltması için ona sessizce *Şşiişşt* dedim.

"O ne dedi?"

"Eski okuluna geri dönmek istediğini söylüyor. Burada hiç arkadaşı olmadığını düşünüyor ve Windermere'e geri dönmek istiyor."

"Onunla konuşacağım," dedim.

"Tamamdır."

Sonra bir sessizlik oldu.

"Roz?"

"Ne oldu, Winston?"

"Yorgun görünüyorsun."

Omuz silktim. "Zor bir hafta sonuydu."

Kibarca, "İyi misin?" diye sordu. "Demek istediğim baş edebiliyor musun?"

"Ben iyiyim, Winston. Git uçurtmanı uçur."

Üst katta, George Poundstretcher mağazasından onun için aldığı yeni armut koltuğun üzerinde oturuyordu. Ucuz bir şeydi. Muhtemelen en fazla beş dakikalık ömrü vardı. George'un sırtı kapıya dönüktü, ve sanki armudun içinde yok olmak istercesine küçük vücudunu yerleştirmeye çalışıyordu.

Usluca, "Selam," dedim.

“Selam,” diyerek cevap verdi.

“Armut koltuğunu sevdin mi?”

“Evet.”

Yatağına oturdum. Yatak örtüsünü işaret ederek, “Senin için onu yıkadım,” dedim. “Sonra yatağa girdiğinde güzel ve temiz kokacak.”

“Teşekkürler,” diye cevap verdi ve kendimi aptal hissettim. Ona ne ki?

Öğleden sonra, George’un yatağına temiz çarşaf sererken, kırıışıklarını düzeltirken, yastıklarını kabartırken ve pencere pervazındaki Pokémon resimlerini düzeltirken, kısa bir süreliğine de olsa, iyi bir annemişim hissine kapılmışım.

“Baban senin okul konusunda endişelendiğini söylüyor.”

“Okulumu değiştirmek istiyorum.”

Dikkatli bir şekilde, “Tamam,” dedim, “Ama nereye gideceksin ki? Hawkshead’de sadece bir okul var. Bu işleri bir nevi zorlaştırır.”

Yüzünü bana çevirdi. “Taşınabiliriz.”

“Taşmamayız, canım. Yani, hemen olmaz. Üstelik eve tekrar taşınsak da taşınmasak da, yarın yine de okula gitmek zorunda olacaksın.”

“Eski okuluma gidebilirim, sen işe giderken beni oraya bırakabilirsin. Ollie Mundine her gün Windermere’e gidiyor çünkü annesi postanede çalışıyor.”

Yani, bu konu hakkında gerçekten biraz düşünmüştü.

“Tamam, ne demeye çalıştığını anlıyorum’ve evet bu mümkün olurdu. Okulunu değiştirebilirsin, evet işe giderken ve işten gelirken seni oraya bırakabilirim ama bunu yapmayacağım.”

“Neden?”

“Çünkü ayrılmak istemenin tek sebebi yaptığın şeyden uta-

nıyor olman. Birtakım şeylerden kaçamazsın, George. Bir son-
raki okulda da başın derde girerse ne olur? O zaman ne olacak?
Tekrar mı taşınacağız? Tekrar tekrar? Bir şeyi sevmediğinde,
öylece vazgeçip kaçamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü bir gün elinde başka seçenek kalmaz da ondan,,
canım. Er ya da geç yaptıklarınla yüzleşmek zorundasın.”

21

ERTESİ SABAH, işyerinde Wayne'den hiçbir iz yoktu. Artık saat onu çeyrek geçiyordu, günün üçüncü hastası ile ilgileniyordum ve diğer fizik tedavi uzmanları Wayne'in yokluğu konusunda yorum yapıyorlardı.

Telefon edip, bir açıklama yapmadan yokolmak Wayne'e göre değildi.

Garry onu aramayı üstlendi, ama ne cep telefonundan, ne de sabit telefon hattından ulaşabildi. Bu yüzden, genel merkezi bu konuda bilgilendirmemiz gerekip gerekmediğini bizlere sordu ve hayır cevabı aldı. Ertesi gün gelmediği takdirde merkeze haber vermeyi uygun bulunca, Gary de dediğimizi yaptı.

Cumartesi günü yaşanan olaylardan sonra, Wayne'in izin almadan ortadan kayboluşuna tam olarak da şaşırmadım ama bu kadar karakterine ters bir şekilde hareket ettiği için biraz endişeliydim. Wayne hastalık nedeniyle yatağa düşmediği sürece asla işe gelmezlik yapmazdı ve her zaman arardı. Sanki vazgeçilmezmiş bir elemanmış gibi bize telefonla talimat geçerdi.

Hangi cehennemdeydi? Olanlardan sonra ben işe gelebilseysem, o da gelebilmeliydi.

Belki de Wayne, cumartesi günkü davranışından dolayı iyice utanıp, kendini içkiye vermişti. Belki de akşamdan kalma bir halde yarın çıkagelip, özürler yağıdıracaktı.

Dediğim gibi cumartesi gecesi başımdaki darbeden sonra Wayne'den ayrılma anımı hayal meyal hatırlıyorum. Gevezelik ettiğini ve bana defalarca yaptıkları için üzgün olduğunu, belki de pazartesi günü işe gelemeyeceğini söylediğini hatırlayabiliyordum. Kafasını boşaltmak için birkaç güne ihtiyaç duyabileceğini söylemişti. Ya da sanırım en azından öyle dediğini hatırlıyordum. Ne hatırladığımdan da artık emin değildim.

Eve gidince kafayı vurup yattım. Night Nurse ilaç şişesine ihtiyacım yoktu, kafamdaki travma sayesinde, genç kızlığımdan beri ilk defa deliksiz on saatlik bir uyku çektim. Sersemlemiş ve nerede olduğumu bilemez bir hâlde uyandım. Arabayla eve gelişimi hayal meyal hatırlıyordum. Aslında vücuduma teslim olup, derin bir uykuya dalarak Wayne'in evindeki geceyi tekrar tekrar gözümün önünde canlandırmaktan kurtulduğuma da sevinmiştim.

Ertesi sabah saat on gibi, banyoda uzun bir zaman geçirdikten sonra bedenim el değmemiş görünüyordu. Duyularım tekrar çalışıyordu. Tüm olanları düşündüğümde, kafamda küçük şişkinliği ve saçlarımın gizlediği bir yarığı saymazsan, Petra'nın evindeki kahvaltı haftayı kapatacak en talihsiz olay gibi görünmemişi.

Artık bir randevumun olması dışında.

Para için cinsel ilişkiye girdiğim adamın kayınbiraderi ile bir randevum vardı.

Randevuyu kabul ettikten sonra, durumdan sıyrılmak için defalarca denemelerde bulunmuştum. Ama Nadine'in Scott ile karşılıklı atışmasından sonra, Nadine çok üzülmüştü ve bu durum ikisi arasında bir çatışma yaratmıştı. Nadine, Scott'ın onun erkek kardeşini haksız bir şekilde sınıflandırdığına inanmıştı. Scott, kendinden farklı yaşam biçimini tercih eden herkesi aynı şekilde sınıflandırıyordu. Scott onun fikrini değiştirmeye çalıştıkça, o da daha fazla inat etti.

Ayrıca henüz ilk başlarda Scott'ın tarafını tuttuğu zaman Petra, “Nadine’in erkek kardeşinin *Roz’un hayatının bu bu aşamasında* uygunsuz bir seçim olacağı” düşüncesini belirtmişti ama sonradan, “Biz kimiz ki, onun hayatı hakkında karar veriyoruz?” diyerek çark etti.

Scott, Nadine’in erkek kardeşinin sorumsuzluğunu gösteren örnekleri sıraladığında, yanlış veya hatalı bir şey söylememek için, meselenin giderek tırmanmasını dehşetle izledim.

Elbette ki, bu pazartesi sabahında tüm bunlar aklımda dolaşıp dururken ve tamamen dolu bir hasta listem varken, Wayne’in yokluğuna kafa yoramazdım. Bu yüzden onun izini takip etme işini Gary’e bıraktım.

Keith Hollinghurst, torakal omurga eklemlerini bükteğüm anda inledi. Hareket etmesini engelleyen, sürekli olarak saplanma hissi veren ve inatçı bir hâle dönuşen -T8- spinöz çıkıntısı vardı. Tedavi yatağının üzerine çıkarak başından itibaren dik bir şekilde tam ağırlığımı almak için Keith’i arkadan kucakladım ve başparmaklarımla içe doğru bastırdım.

Yirmi defa bastırdıktan sonra Keith merhamet diledi ve biraz nefes almak için yalvardı.(bu gerçekleştirilirken nefes almak oldukça zordur) Boynunu uzatarak ve zor bir şekilde nefes alarak, bana bir teklifi olduğunu söyledi.

Geçen seferkini hatırlayarak, “Yine aynı şey olmasın,” dedim.

“Beni bir dinle. Şey değil...” ve bir kadının önünde bunu söylemeyi kendisine yediremeyerek, “otuzbir çektiği” yeri işaret ederek kafasını salladı. Suçlu bir biçimde, “O saçmalık bir daha olmayacak,” dedi.

Keith kendini döndürmeye çabalarken,—(bir tespih böceğinin kendisini dik konuma getirmeye çalıştığını hayal edin) teda-

vi yatağından inip ellerimi yıkadım. Keith'in çok vakit geçmeden alçakgönüllü tespih böceği gibi bir pozisyonda tutuk bir hâlde kalacağı ve yardım almadan dönemeyeceği aklıma geldi.

Oturduktan sonra, nefesi normale dönmeye başlayınca bana açık arttırmada küçük bir pansiyon aldığını söyledi. "Gerçekten saçma," dedi. "Para fazla geldi ben de düşünmeden bunu aldım."

Bu konunun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, Keith'i ve daha önceki isteklerini bildiğim için bu gerçekten her şey olabilirdi. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Her neyse," diyerek devam etti, "Ona baktığım zaman personel sağlamanın çok zor olacağının farkına vardım. Böyle yerlerde işin başında durmak zorundasın yoksa para kazandırmazlar ..."

O an öksürmeye başladı. Yüksek sesle kuru kuru öksürüyordu.

Ona bir tutam kâğıt peçete uzattım ve balgam çıkarırken bekledim. Bu, üç kez hırıldama ile sürdü ve diğeri de uzun ve yoğun öksürüklerle devam etti. Yorum yapmadan ve de hatta en ufak bir iğrenme göstermeden kirlenmiş kâğıt peçete birikintisini atması için ona çöp kutusunu uzattım.

Bir fizyoterapist olarak mesleğin ilk kalifiye olma aşamalarında, her tedavi uzmanı, bilginin geniş bir tabana yayılması ve uzmanlaşmak istedikleri alan hakkında bazı fikirleri edinebilmeleri için bölümler arası dönüşümlü olarak yer değiştirir. Bu, ifadesiz yüz şeklimi geliştirdiğim, yani Keith'in balgamını çıkarması gibi böyle mide bulandırıcı durumların üstesinden geldiğim alan solunum hastalıkları bakım ünitesiydi.

Ünitedeki hasta kadın, çoğu kronik bronşit hastaları gibi, küçücük kuş kadardı, çünkü çalışmayan ciğerlere hava girsin diye nefes alabilmek için sarfettiğiniz enerji, vücudunuzdaki kalorileri yediğinizden daha hızlı yakar. Bu kadıncağz da ağzına

bir kaşık domates çorbası götürdüğünde, göğsü eski bir Ewbank marka gırgır gibi hırıldardı. Yanında balgam kabı vardı. Solunum hastalıkları bakım ünitesindeki bütün hastaların yanında balgam kabı vardı ve birkaç saatte bir bunların renklerini kontrol ederek enfeksiyon, kan ve diğer iğrenç bulguları kontrol etmek benim işimdi. Odanın köşesindeki yüksek bir askı aparatındaki televizyona donuk gözlerini diktiğinde, derinlemesine düşünmeden önce ekmegini nazik bir şekilde balgam kabına batırmasını izledim.

Her neyse, demek istediğim, bu durumda birçok insanın Keith'den iğreneceği halde ben o kadar etkilenmedim ve onun söyleyeceği şeyi gerçekten merak ettim.

Gözlerini kuruladı. “Şu anda içeriği yıkan inşaatçılar var.”

“Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Ofisler yapmayı planlıyorum,” dedi. “Birini isteyebilirsin, diye düşündüm.”

Bekledim.

“Uzun vadeli kontrat filan yok,” dedi. “Sadece aydan aya kira. Telefon dışında tüm faturalar dâhil. Aşağı katta bir tuvalet ve müşterilerinin koridorda beklemeleri için bir alan olacak.”

“Ne kadar?”

“Aylık yedi yüz. Ama ihtiyacım olduğu zaman beni ücretsiz tedavi edersen ilk iki ayın kirasından vazgeçeceğim, kendi ayaklarının üzerinde durana kadar.”

“Bunu gerçekten yapar mısın?”

“Bana karşı hep iyi davrandın, Roz? Ve oradaki Yılışık Heri-fin gözlerinin devamlı senin üzerinde olmasından hoşlanmadığını biliyorum.”

“Wayne'i mi kastediyorsun?”

“Tekrar kendin için çalışabilirsin, canım,” diyerek devam

etti. “Kendi patronun ol. Ne diyorsun?”

Kafamda hızlı bir değerlendirme yaptım. Keith’in önerdiği şeyle, genel genel giderleri düşersem haftalık ücretimi yaklaşık yüzde otuz arttırabilirdim. Yine tabii işleri elime yüzüme bulaştırmazsam.

“Teşekkür ederim, Keith,” derken ismini söylediğimde sesim titredi. “Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Harika,” dedi. Gözlerimin yaşardığını gördüğünde, şefkatle omzuma dokundu.

Sonra Galli Midilisi’ni sever gibi, sert bir şekilde sırtımı sıvazladı. “İşte benim kızım,” dedi. “Aferin benim kızıma. Ofis bir ay içinde hazır olacak.”

22

ÖĞLEYE DOĞRU çay molam sırasında bir telefon geldi. Dışarıda, bir ardıç kuşunun, bir parça kırılmış kiremi-di keski gibi kullanarak bir salyangoz kabuğunu zorla açmaya çalışmasını ilgi ile izliyordum. Pat, pat sesleri bana, Winston'ı temelli olarak evden attığım zamanlar, bar çıkışı evine giderken yatak odamın penceresine fırlattığı çakıl taşlarını hatırlatmıştı. Roz Toovey?"

"Evet," diye cevap verdim. "Daha yüksek sesle konuşabilir misiniz? Yoldan gelen trafik sesi oldukça gürültülü."

Arayan kişi, "Sizi aramam söylendi," dedi. "Ablam tarafından. Nadine?"

"Ha, evet." Kendimi suratımı ekşitirken buldum. Daha fazla konuşmadan görüşmeyi sonlandırmak istiyordum.

"Bunun için," dedi, "sizi arıyorum. Gerçekten biraz garip bir durum."

Nefes aldım. "Nadine niye benimle temasa geçmenizi istediğinden bahsetti mi?"

Küçük bir kahkaha attı. "Evet. Ona göre ilginç bulabileceğim, hoş biriymişsiniz."

"Öyle mi dedi?"

"Tabii ki hayır. Gerçeği mi istiyorsunuz?"

"Neden olmasın?"

"Sizi, işlerin içine etmeyen birisi ile buluşturmaya can atan kız kardeşinizin arkadaşı olduğunu söyledi. Ve bir anda aklıma geldi. Açıkçası, bana göre kız kardeşiniz muhtemelen sizin bekâr olduğunuzu duymaktan bıkmış."

Neşelenerek, "Benim hakkımda başka ne söyledi?" diye sordum.

"Fiziğinizin iyi olduğunu, tıpkı benim gibi biraz pejmürde olduğunuzu düşünüyor, bu yüzden biraz şüpheyle yaklaştım. Bir süreliğine sizin eğlenceli sayılabilecek türden biri olduğunu söyledi. Benim hakkımda size ne söyledi?"

"Sizin kesinlikle bir ezik *olmadığınızı* söyledi."

"Ezik değilim," dedi.

"Pekâlâ, o zaman iyi."

"Sanırım perşembe günü ı çıkmak zorundayız. Bu doğru mu?" dedi.

"Bu doğru."

"Aklınızda bir yer var mı?"

"Beni şaşırtın," dedim.

"Pekâlâ, Roz Toovey," dedi. "Öyle yapacağım."

Görüşmeyi bitirdiğimde gülümsüyordum. Scott'ın dirseğini tedavi ederken, onun ismini sormayı unutmuş olduğumu fark ettim.

Scott sabit bir şekilde bana dikkatlice bakarak, "Adı Henry," dedi.

Bir elimle Scott'ın kolunun ön kısmını tutmuştum ve diğer elimle kol kaslarını germek için bileğine bastırıyordum. Dirseği daha iyi gibiydi ve bu, son tedavi seansı olacaktı. "Onunla *çıkacaksın* yani?" diye sordu.

Durdum ve geri çekildim.

"Yapmamı istemiyorsun," dedim. "Hayır, kiminle görüşmek

istiyorsan onunla görüşebilirsin," dedi. "Benim ne düşündüğüm ile hiçbir ilgisi yok. Bu sadece, dün dediğim gibi. Henry dünya-sı dar bir adam."

"Dar mı? Hoş biri gibiydi."

Öfkeyle, "Hoş," diye tekrarladı, tükürür gibi.

Oynadığı oyun karşısında sabrım taşarak, "Bak, Scott," dedim, "Ne yapmamı öneriyorsun? Bunu organize eden senin eşindi, aslında beni bu işe zorlayan senin eşindi. Hayır demeyi denedim.

Aslında hayır da dedim. Dün belki de kayınbiraderine saldırırken bu kadar şiddetli saldırmamış olsaydın, o zaman bu sıkıntılı duruma düşmeyecektik."

"Sence Nadine aramızdaki şeyden şüphelendiği için mi bunu yaptı?"

"Bence hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Üstüne gitti çünkü en çok sen karşı çıktın bu duruma. Çünkü erkek kardeşini o kadar eleştirdin ki. Bunu izlemek şaşırtıcıydı. Petra'nın buna anlam vermediğini görebiliyordum, o..."

"Petra'nın canı cehenneme!" diyerek aniden çıkıştı. "Petra'nın kafasında doğru dürüst tek düşünce yok."

Tekrar geri çekildim.

Sessizce ve net bir tavırla, "Kes şunu, Scott. Bu kadarı yeter," dedim.

Şaşırmıştım. Onu daha önce böyle görmemiştim.

"Neyi keseyim?" diye sordu.

Onu sinirlendirmeden sesimi alçaltarak, "Neden böyle davrandığını anlamıyorum," dedim. "Sanki ilişkimizin ortaya çıkmasını *istiyor* gibiydin. Aramızda neler olup bittiğini bilmelerini mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Bu kadar gülünç olma."

“O zaman ne? Ne?”

Sanki kaçamak yanıt veriyormuş gibiydi. Konuşmayı kestim çünkü aniden yüz ifadesi bozuldu ve ellerini yüzüne götürdü.

Derin bir şekilde nefes almadan önce kafasını eğdi.

Sonra sanki, *Bana bir dakika ver. Kendimi toparlamama izin ver*, der gibi elini uzattı.

Gözleridi daha yumuşak, artık pişman olmuş şekilde, “Bu benim için çok zor. Seni tekrar ne zaman görebilirim? Seni görmem *lazım*,” diye fısıldadı.

* * *

Scott sözünü yerine getirdi, faturamı onun bürosuna yollar yollamaz, bir saat sonra dört bin sterlin hesabıma girdi ve geleceğe dair hayal kurmaya başladım. Son aylardaki düşüncelerimi meşgul eden olmayacak gülünç hayaller kurmuyordum artık. Piyango kazanmayı ve beklenmedik bir parayı hayal etmeyi hemen bıraktım ve gelecek ayları planlanmaya tekrar başladım. Aileme olan borcumu hemen kapatamazdım, tabii , ama eğer işler Keith Hollinghurst’un yardımıyla da yolunda giderse, kendimi geçindirecek düzenli bir gelir etmeye başlar, ve her ay kenara biraz para koyarak annemle babamın mali kaybını telafi edebilirdim.

Bu noktada, Scott ile bu işin ne kadar devam edeceğini bilmiyordum. Sonsuza dek devam etmeyecekti, bunu biliyordum. Bu son davranışı, bir saniye içindeterbiyesiz birinden, hastalıklı yapışkan birine dönüşmesi beni oldukça tedirgin etmişti. Ama o paranın çoğalmaya başladığını gördüğünüzde ve posta kutunuz-

dan başka ne çıkacak korkusunu her gün yaşadığınızda, bu kadar kazançlı bir şeyden vazgeçmek zor olabilir. Onunla iki gece daha geçirince kredi kartımın bakiyesi sıfır olacaktı.

Ayrıca, eğer gizli tutarsak, hiç kimse yaptıklarımızdan zarar görmeyecekti. Para kazanmak için kimseyi ezip geçmiyordum, hiç kimseyi kazıklamıyordum. Çevreme bir zararım yoktu. Kazancım üzerinden vergi bile ödeyecektim. İçimdeki sosyalist bu durumu neredeyse onaylıyordu.

Yine de yaptığım şeyin doğru olduğuna kendimi ikna edemiyordum. Hangi açıdan bakarsam bakayım.

Ayrıca bir iş anlaşması olarak başlayan şeyin, ki benim açımdan *hâlâ* bir iş anlaşmasıydı, Scott için giderek önemli hale gelmesi bende tedirginliğe neden oluyordu. Ve düşüncelerim Nadine'e kaydığında, tabii ki suçluluk duygusuyla kendimi kötü hissediyordum.

Bir şeyler olacağı içime doğduğunda, bu bizim üçüncü buluşmamız olacaktı.

Bu sefer bütün geceye ihtiyacımız yoktu. Scott ısrarla buluşmak istiyordu ve ona tüm bir gecenin imkânsız olduğunu söyledim. George'un hala kırılgan bir durumda olduğunu açıkladım. Anlayış gösterdi ve ertesi gün eğlenceli ve keyifli bir öğleden sonrası için bin beş yüz sterlin üzerine pazarlık ettik.

Yani artık, salı sabahı Wayne'in meraklı gözleri olmadan genelde yapamayacağım bir şeyi yapmam mümkündü ve bu da öğleden sonraki hastaların randevularını iptal etmekte. Nedenini belirtmeden bir "hastane randevusu" mazereti sunarak, hastalarımı başka günlere yerleştirdim. Soramayacakları kadar ciddi ve kötü bir şeyim olduğumu sanan hastalar,lar, itiraz etmeksizin randevularını yeniden programladılar. Olabilecek en kötü şey olur da, ben dışarıdayken Wayne geri dönerse, bahanem "Beyin

röntgeni için hastanedeydim,” olacaktı ve bu da onu sessiz tutmaya yetecekti.

Scott önümüzdeki üç hafta için Coniston Water’ın kuzeydoğu kıyısında bir kır evi kiralamıştı, parasını nakit vermişti, bu yüzden kimse izini süremezdi. Scott’ın planı, kır evini yazın tamamı için kiralamaktı ama kiraya veren acente ona, Bristollu bir ailenin ağustos ayının ortası gibi rezervasyon yaptırdığını söyledi.

Coniston, Windermere’in batısına doğru uzanıyordu. Göl hayli sessizdi ve kır evine ya doğrudan gölden ya da özel bir patika yoldan ulaşılabilirdi. Ev sahiplerinin kır evini kiraya verebilmek için bakım yaptırdıktan sonra ellerinde para kalmadığını düşündüm çünkü patikanın da düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Patikanın iki kenarına çakıl döşenmiş, arasında büyüyen yabancı otlar arabanın altına sıkışıyordu. Ben ciple neredeyse sorunsuz idare ederdim ve Scott’ın Range Rover’ı da bu patikadan geçebilirdi ama standart bir sedan araba, yolda sapa bir yere park edecek ve yolcuları da eve yaya olarak gelmek zorunda kalacaklardı.

Sanırım Scott’ın burayı seçmesinin nedenlerinden biri buydu.

Orada rahatsız edilmeden ve gölün bu tarafından gelen herhangi bir arabaya görünmeden kalabilirdik. Tabii ki de esas cezbedici şey, dilediğimiz gibi gelip gidebilmemizdi. Bu, bir saklanma yeriydi. Aslında Scott rezervasyonu ayarladıktan sonra, bunu daha önce düşünmediği için kendi kendine söylendi. Kolayca böyle bir yeri kiralayabilecekken, neden durumumuzun ortaya çıkma riski olan otellerde zaman harcayalım ki?

Benim için avantajı, evimden araba ile sadece sekiz kilometre ve on iki dakikalık mesafede olmasıydı. İşten sıvışıp Windermere’in diğer yakasına arabalı feribotula geçer, öğleden sonra Scott ile seks yaptıktan sonra, George’u almak için orada olabilir

masaya çayımı koyabilir ve bütün bunların hepsini beş buçuktan önce gerçekleştirebilirdim.

Ayrıca bin beş yüz sterlin kârlı olurum.

Öğlen saat 1.50'de patikada ilerliyordum. Patika, klasik duvarla değil, kalın çalı çitlerle çevrelenmişti.

Cipin yüksek koltuğundan dolayı oturduğum yerden, ilerideki U şeklindeki vadi tabanının, son buzul çağı döneminde bir buzulla oyulmuş tepelerini görebiliyordum Patikanın sonunda Scott'ın Range Rover markalı arabası, odun ambarının yanına düzgün biçimde geriye doğru park edilmişti. Arabasının ön camına yansıyan güneşten dolayı, onun ön koltukta oturduğunu fark etmedim ve beklenmedik bir şekilde araçtan inmesi beni ürküttü.

"Affedersin," dedi. "Seni burada beklemek istedim."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"İçeri beraber girebiliriz diye düşündüm. Bunun iyi olabileceğini düşündüm."

"Ne? Sanki tatilini birlikte geçirengerecek bir çiftmişiz gibi mi davranmayı mı?"

İncinmiş görünüyordu. Sessizce, "Onun gibi bir şey," dedi.

Kır evinin içerisi hoştu, ama aceleyle bitirilmişti. Aydınlatma lamba düğmeleri sıvı karışımı ile lekelenmişti ve süpürgeğin bazı kısımları birbirleriyle oldukça uyumsuzdu. Masanın üzerinde ana banyonun duşunu tamir etmek için ertesi sabah bir elektrikçinin geleceğini yazan bir not vardı. "Rahatsızlıktan dolayı özür dileriz" yazıyordu.

Odadan odaya dolaşırken Scott'a, "Eski ama hoş," dedim.

"Baştan savma yapılmış," diye cevap verdi. "Bütün sezon için burayı kiralamadığıma sevindim. Daha iyi bir yere bakacağım."

Çift kanatlı camlı kapıdan dışarı bakarak ayakta dikildik. Göl önümüzde uzanıyordu, cam gibi düz ve durağandı, göl kıyı-

sının karşı yönündeki ağaçlar üzerine yansiyordu. Lake District'i oluşturan suyun diğer kısımları ile birlikte Coniston'da saatte 16 kilometre hız sınırı var. Uzun bir süre Windermere'in böyle bir sınırı yoktu ve dökülen mazottan dolayı kıyı şeridinin sürekli yanar döner yağlı bir görüntüsü vardı. Sabahın erken saatlerindeki yürüyüşler, jet skilerini sesli bir şekilde hızlandıran dalış kıyafeti içindeki aptallar tarafından berbat olacaktı. Hız yasağı getirilmesi konusunda birçok kişi üzülmeye karşı, ben üzgün değildim. Scott da üzgündü. Sürat teknesini satmak zorunda kalmıştı.

Zamanın farkına vararak Scott'a dönüp onu öpmeye başladım.

Kalçalarımı onunkilere doğru iterek, dilimin ucunu onun ağzının içine doğru kaydardım.

Direndiğini hissedebiliyordum.

Nasıl bir oyun istediğinden emin olmayarak gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ama Scott elini uzattı. Duygusuz bir tonda, "Yapma," dedi, "Bir fahişe gibi davranıyorsun."

Kollarımı indirdim ve ona baktım. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsun, Scott?" diye sordum. "Fazla zamanımız yok. Şey yapmak istersin diye tahmin ediyorum."

"İşe girişmek mi?"

Sesi iğneleyiciydi. Yüz ifadesi sertti.

Geri çekildim. Düğmelerimi ilikledim.

"Bunu bugün yapmamayı mı tercih edersin?" diye sordum.

"Ben sadece kapıdan girer girmez sevişmek istemiyorum," dedi.

Rahatsız olmuş bir şekilde, "Özür dilerim," dedim, "Ama geçen sefer bunu yaptın. Geçen sefer tam olarak bunu yapmamızı istedin."

Yutkundu ve sessizlik içinde ayakta durduk. İkimiz de nasıl

davranacağımızı pek bilmiyorduk.

Bir süre sonra parmaklarının ucuyla yanağıma dokunarak, "Hey," dedi. "Üzülme. Ne istediğimi bilmiyorum. Seni istediğimi biliyorum ama sadece para için buradaymışın gibi hissetmek istemiyorum."

Peki buna ne demeli?

Ortamı yumuşatmayı düşünerek, "Bunu herhangi biri ile yapamazdım," diyerek söze başladım. Biraz egosunu okşadım.

"Biliyorum, biliyorum. Bu yüzden özür dilerim," dedi. "Sana bu şekilde hissettirmemeliydim. Hadi yukarı çıkalım."

Hafif bir tebessüm etmeyi başarabildim. Yukarı çıkarken, kendisi yatakta çıplak bir şekilde beklerken, benim yavaş yavaş soyunuşumu izlemek istediğini söyledi.

Benim fizyoterapist üniformama atıfta bulunarak, "Bir hemşire olabilirsin," dedi.

İstediği gibi soyundum ve sonra benden yatağa uzanmamı istedi.

Fısıldayarak, "Gözlerini kapat," dedi, daha sonra ayak bileklerinden başlayarak nazikçe beni öpmeye başladı. Karşılık vermeye yeltendiğimde, "Hayır, yapma," dedi.

Benimle öyle bir sevgi ve özveri ile sevişti ki, işte tam da o anda onun duygularının boyutunun gerçekten farkına varmam gerekirdi.

Ama farkına varmadım. Aptaldım.

Ya da belki de sadece bunu basitçe görmezden gelmeyi seçtim.

23

PETRA SİNİRLİ BİR ŞEKİLDE, “Neredesin?” diye sordu. “Elimde bir adet peynirli ve domatesli kiş ile tedavi odanın önündeyim ve şu Gary denen adam senin hastaneye gittiğini söylüyor. Hastanede ne işin var ki?”

Hemen doğrularak, Scott’tan uzaklaşıp yatağın kenarına kaydım, “Gary seni duyabiliyor mu?” diye karşılık verdim.

“Hayır.” Ses tonunu alçalttı. “Sanmıyorum. Odasına geri döndü.”

Bir oh çektim. “İşten kaytarıyorum,” dedim.

“Oh, çok şükür... Senin hasta olduğunu düşündüm.”

Daha fazla bir şey ağzından kaçırmadan önce onu, “Petra!” diyerek uyardım.

“Evet, evet, affedersin.” Konuşmasını kesti ve zemin boyunca ilerleyen ayakkabı topuklarının sesini duydum. Bir süre sonra, “Şimdi dışarıdayım,” dedi. “Beni duyamaz. Neden işten kaytarıyorsun?”

“Çünkü kaytarabiliyorum. Wayne her hareketimi izlemek için orada değil, bu yüzden kendime öğleden sonrası için izin verebilirim diye düşündüm.”

“Ne mutlu sana.”

“On beş yıldan fazla tam zamanlı çalışmayan biri bunu söylüyor.”

"Sayıyorsun bakıyorum da. Her neyse," dedi, "Bu kişi ne yapayım?"

"Yarına kadar bekleyemez mi?"

"Bekleyebilir."

"Tamam, buzdolabına koyuver."

"Hangi buzdolabına?"

"Kliniğin arka tarafındaki mutfaktaki buzdolabına. Buzdolabını açtığın zaman gözlerini kapamak zorunda kalacaksın çünkü içi oldukça pis. Hiç kimse temizlemiyor. Üstüne 'Dokunmayın' yazan bir not yapıştır yoksa Gary aşırır. Yarın onu eve götürürüm."

"Pekâlâ. Şimdi neredesin? Evde değilsin."

"Evdeyim."

"Yani eve gidip birdenbire halılardan kurtuldun, öyle mi? Seninle konuşurken sesin genelde sanki bir kargo konteynerinin içindeymişsin gibi geliyor. İçinde mobilya olmayan bir metal bir tankta gibi."

"Yataktayım."

"Öğleden sonra mı?"

"Evet. Petra. Öğleden sonra. İnsanlar böyle yapar, biliyorsun."

Gerçekten şaşırmış bir şekilde, "Hımm," dedi.

Petra'nın genelde tutucu bir dinlenme anlayışı vardı. O, geçerli bir sağlık sebebi olmaksızın dinlenen insanlardan şüphelenebilirdi ve geç saate kadar yatan insanların günü boşa harcadıklarını düşünürdü.

Önceki konuya dönmesini sağlamaya çalışarak, cılız ve ikna edici olmayan bir tonda, "Pekâlâ, kişi için teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil," diye cevap verdi ve o sırada telefonu kapat-

mam için beni acele ettirdi çünkü telefonuna mesaj geldi ve benimle konuşurken mesajı okuyamıyordu.

Arkamı döndüm. Scott kolunu yüzüne doğru atmıştı.

“Çok rahat yalan söylüyorsun,” dedi, cinsel ilişki sonrası mahmurluğuyla sesi yavaşlamıştı.

İrtesi sabah, çarşamba günü, işe erken geldim. Dün öğleden sonraki bir hastayı saat sekizde gelmesi için yeniden ayarlamış olduğumdan, George’u okul sonrası etütün aksine, önceden rezervasyon yapmanız gerekmeyen sabah etütüne bıraktım. Resepsiyonda sesler duyduğumda yirmi dakikadır seanstaydım. Randevu almak isteyen bir hasta veya Wayne’in gereksiz sağlıklı besin takviye ilaçlarından satın almak isteyen birini göreceğimi zannederek merakla başımı dışarı uzattım.

Ama resepsiyonda bir çift vardı. Birbirlerine pek yakışmayan bir çift.

Kapıda beni gördüklerinde, ilk olarak kadın durdu. Yaklaşık kırk yaşlarında ve orta boydaydı, yakasının etrafı siyah biyeli, iki düğmeli, gri ve süslü bir döpiyes giyyordu. Döpiyesin içinde ilk defa giydiği belli olan bembeyaz, yuvarlak yakalı bir tişört vardı. Saçını ensesinde toplayarak, düzgün bir atkuyruğu yapmıştı ve yüzünde biraz makyaj vardı.

Hemen ona aşına olduğumu hissettim, belki de eski bir hastaydı? Karar veremedim çünkü ifadesi hoş, konuşmaya hevesli görüldüğü hâlde, tanımama beklermiş gibi bakmadı benden yana.

Adam daha yaşlıydı ve son derece kılıksız bir hali vardı. Kısa boyluydu, yuvarlak hatlara sahipti ve üzerinde bir önceki gün giydiği anlaşılan aşırı derecede kırışmış bir gömlek vardı. Bıyığının düzeltilmesi gerekiyordu.

Kadın, "Merhaba. Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın," dedi. "Ben Dedektif Joanne Aspinall ve bu da meslektaşım Dedektif Ron Quigley. Bay Geddes ile konuşmayı umuyorduk."

"Wayne Geddes burada değil."

"Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Ne yazık ki yok."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

Bu soruya hazırlıksız yakalandım.

"Ben... Çok özür dilerim," diyerek kekeledim, "Ama aslında şu an bir tedavi seansının ortasındayım. Bunu daha sonra yapabilir miyiz?"

Dedektif Aspinall, "Tabii," dedi.

"Biraz uzun sürebilir."

Gülümsedi. "Acele etmeyin. Tabiri caizse, ofiste sakın bir gün. Bitene kadar beklemek bizim için sorun olmaz."

Kapıyı kapattım.

Ne bitene kadar?

İhtiyacım olan en son şeydi bu. Polis, sadece herhangi bir polis de değil, ortalıkta bilgi toplamaya çalışarak gezinen Cınayet Masası ayrıca. Wayne'den ne istiyorlardı Tanrı aşkına? Anlaşmamızı bozup Genel Merkez'e parayı alanın ben olduğumu mu söylemişti? Onlar da konuyu polise mi bildirmişlerdi? Tanrım.

Kafamı toplamam için biraz zaman kazanmam lazımdı. Onlara ne söyleyeceğimi tasarlamam lazımdı.

O an itibariyle tedavi ettiğim hastanın fazla bir işi kalmamıştı ama işi ağırdan aldım. Hastanın sorununun kaynağı arka delta kası bölgesiymiş gibi davranarak, buradaki dokuları yumuşatarak, kürek kemiğini harekete geçirmek için gereğinden fazla zaman harcadım, bütün bunların hepsi oldukça gereksizdi.

Daha fazla oyalanacak bir şey kalmadığında, tedaviyi bitirip

hastaya onunla resepsiyonda buluşacağımı söyledim.

Dedektifler gayet rahat görünüyorlardı. Biraz sonra acı çekeklerini bilerek bekleyen hastaların aksine, ikisinin de yüzünde göze çarpan bir endişe yoktu. “Fizyo teröristler” diye anılmadan geçen bir hafta yoktu ve her defasında bu terimi ilk defa duyuyormuşçasına gülümserdim. Ama iki dedektif, sanki bira içerek televizyon izliyor gibi, omuzlarını gevşetmiş ve bacaklarını hafifçe açıp ileri uzatmış olarak mutlu bir şekilde oturuyorlardı.

Başka bir randevuyu planlayıp hastama veda ettikten sonra, iki dedektif bana doğru yaklaştılar. Ekrandaki rezervasyon sayfasını kapattım ve kısa bir sonra onlarla birlikte olacağımı söyledim.

Adam, “Siz hazır olana kadar biz burada oyalanırız,” dedi.

“İstemedен oyalanmak,” diye cevapladım ve o da gülümsemeye çalıştı.

Sonunda onlara müsait olduğumu söyledim ve nasıl yardımcı olabileceğimi sordum.

Yüzlerinde ciddi bir ifade vardı. Bana kimliklerini gösterdiler ve bu resmiyete karşısında, gergin biçimde gülümsedim. Durum, sanki garsonun tatmanız için biraz şarap koyduğunda, bunun uygun olduğunu söyleyerek, saçma sapan konuşmak zorunda kaldığınız zamanlardaki gibi yapay ve aptalca görünüyordu. *Çok güzel, teşekkür ederim. Lütfen geri kalan şarabı da koyun.*

Dedektif Aspinall, “Wayne Geddes’in bulunduğu yeri öğrenmeye çalışıyoruz,” diyerek söze başladı. “Bize sağlayabileceğiniz herhangi bir bilgi bizi mutlu edecektir.”

“Wayne’in nerede olduğunu bilmiyorum,” diyerek cevap verdim.

“İşe gelmemesi onun için normal bir durum mu?”

“Karakterine aykırı bir şey.”

Her ikisi de düşünceli bir şekilde kafalarını salladı, ardından Dedektif Aspinall bir defter çıkararak içine okuyamadığım bir şey yazdı.

Dedektif Aspinall not alırken, Dedektif Quigley’e doğru döndüm. “Bunun ne ile ilgili olduğunu sorabilir miyim?”

“Ön soruşturma,” diye cevapladı.

“Neyin ön soruşturması?” diye sordum.

Şu an için söylemeye izinli değilmiş gibi suratını ekşitti.

Dedektif Aspinall, “Demek işe gelmemesinin Bay Geddes’in karakterine aykırı bir şey olduğunuzu söylüyorsunuz... Kaç gündür işe gelmiyor?” diye sordu.

“Eğer bugün işe gelmezse üçüncü gün olacak.”

“Genellikle bu saate kadar burada olurdu, öyle değil mi?” diye sordu.

Kafamı sallayarak onayladım. “Erken gelir.”

“Açmak için mi?”

“Evet ama onun Genel Merkez’de olması veya başka bir kliniği denetlemesi ihtimaline karşı hepimizin bir anahtar takımı var.”

Wayne’in terimi olan “GM” terimini gerçekten de kullandığıma inanmadım.

“Peki onu en son ne zaman gördünüz?” diye sordu.

Tereddüt ettim.

“İş çıkışı cuma öğleden sonra diyebilirim,” diyerek yalan söyledim.

“Size göre, o nasıl görünüyordu?” diye sordu.

O anda Wayne’i düşündüm. Wayne bana ultimatoma veriyordu. Eğer taleplerine razı olmazsam, boyun eğmezsem polise gitmekle tehdit ediyordu.

“Ne demek istediğinizden emin değilim,” dedim.

“Endişeli görünüyor muydu? Tedirgin miydi?”

“Pek değildi.”

“Ne hakkında konuştunuz?”

“Hatırladığımdan emin değilim. İş hakkındaydı. Önümüzdeki hafta sonunu. Planlarımızı.”

“Hafta sonu için Wayne’in planları neydi?” diye sordu.

“Söylediğini sanmıyorum.”

“Yani sen mi ona planlarını anlattın?”

Dedektif Aspinall pişman olacağım bir şeyi ağızdan kaçırmama zorlamadan önce, yavaşlamaya çalışarak ve cumartesi günü Wayne’in evindeki meselemin iç yüzünü deşifre etmeyi istemeden, “Sanırım ben anlatmış olmalıyım. Bakın,” dedim, “Gerçekten hatırlayamıyorum. Ben ve Wayne, bildiğiniz anlamda pek yakın değildik. O benim patronum. Hoşbeş ederim, mesafeli davranırım. Onun hayatına burnumu sokmam, o da benim hayatıma burnunu sokmaz.”

Dedektif Aspinall gülümsedi. “Anlıyorum.”

Hızla defterinden bir sayfa çevirdi ve birkaç şey not düşerken biraz beklememi istedi.

Gevezelik ederek doldurmak eğiliminde olduğum şu garip sessizliklerinden biri oldu. Masanın üzerindeki birkaç eşyayı yeniden düzeltirken sessiz kaldım. Delgeçin arkasını çıkarıp iki kez hafifçe vurdum, küçük beyaz yuvarlak kağıtlar çöp sepetinin içinde uçuştular.

Kafamı kaldırdım ve Dedektif Aspinall’in hâlâ yazdığını gördüm.

Dedektif Quigley’in elleri ceplerindeydi ve topuklarından ayak parmaklarının ucuna doğru bir ileri bir geri sallanıyordu. Ayakkabıları kendisinin farkında olmadığı yumuşak bir şlap sesi çıkarıyordu. Döndü ve resepsiyon alanının etrafına bakındı.

Bana, “Burada ne tür şeylerle uğraşıyorsunuz?” diye sordu.
 “Ne tür sorunları tedavi ettiğimizi mi soruyorsunuz?”

Kafasını sallayarak onayladı.

“Çoğunlukla sırt ve boyun.”

Söylediğim şeyi beklemediğini ima ederek kaşlarını kaldırdı.

“İlk çağlardan beri insanlar dik durmaya, dik bir şekilde hareket etmeye karar verdiğinden beri omurgaları ile ilgili sorunlar yaşamışlar,” diye açıkladım.

Dizlerini esnetirken yüzünü acıdan hafifçe buruşturarak, “Ben dizlerin sorun yaratacağını düşünmüştüm,” dedi. Doğrulurken bir kemiğinin diğerine sürtünürken çıkardığı sesi duyabiliyordum. (Aklıma gelmişken, daha çapkın erkekler, kasık gerilmelerine bakıp bakmadığımızı sorarlardı.)

“Çok sayıda diz sorunu ile karşı karşıya kalırız,” diyerek devam ettim, “Ama çoğunlukla sırt ve boyun sorunları... Sonra diz, omuz ve ayak. Ayrıca, birkaç spor incinmeleri.”

Dedektif Quigley dalgın bir şekilde başını salladı.

Dedektif Aspinall, “Bay Geddes’in buradaki görevi nedir?” diye sordu, not alması şimdilik bitti.

“Kliniğimizin yöneticisi.”

“Sevilen birisi midir?”

İstemsizce gözlerimi kocaman açtım ve hafif bir kahkaha attım. “Yorum yok.”

Bunun üzerine Dedektif Aspinall gülümsedi, sonra daha fazla bir şey ekleyip eklemeyeceğimi görmek için bekledi.

Ses tonuma dikkat ederek, “Wayne’in başı belada falan mı?” diye sordum.

“Onu bulmamız gerekiyor,” diyerek cevap verdi.

“Evini kontrol ettiniz mi?”

“Bundan sonra oraya gideceğiz. Burası yolumuzun üzerin-

deydi, bu yüzden ilk buraya uğramak mantıklı geldi. Bize cuma gününden beri işyeriyle irtibata geçmediği söylendi. Bu doğru mu?”

“Bildiğim kadarıyla evet, ama dediğim gibi sorulması gereken kişi gerçekten ben değilim. Gary size yardımcı olabilir. O da yaklaşık sekiz kırk beşte burada olur. Şirketin merkezini arayıp Wayne’in işe gelmediğini bildiren kişi o.”

Dedektif Aspinall, gözlerini bana doğru dikti ve bir anda onu nereden tanıdığım kafama dank etti. Okulda birkaç sınıf altımda okumuştum ve o andan itibaren onu, zaman zaman etrafta görmüştüm. Gerçi, kilo vermiş veya görünüşünü değiştirmişti. Onda kesinlikle farklı bir şey vardı. Ama ne olduğunu tespit edemedim.

Bir süre sonra, “Bay Geddes’in yanında yaşayan ailesinden biri filan var mı?” diye sordu.

“Babası öldü ve annesi ise bir bakımevinde.”

“Herhangi bir kardeşi var mı?”

“Bahsettiğine göre yok.”

“Tamam, teşekkür ederim,” dedi. “Sanırım ihtiyaç duyduğumuz şey şimdilik bu kadar. Eğer daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarsak daha sonra yine geliriz.”

Normalde *asla* yapmayacağım bir şeyi yaparak, onun duruşu üzerine yorum yaparak, sorgunun bitmesinden dolayı rahatladığımı saklamaya çalıştım.

“Boyun sorunlarından muzdarip misiniz, Dedektif?”

“Niye soruyorsunuz?”

“Hareket etme şeklinizden dolayı sadece C5/6 düzeyinde boynunuzda sanki biraz sertlik var gibi görünüyor.”

Bizim pek süslemeden kullandığımız tabirle “çenenin öne sarkması” duruşuna sahip olduğunu söylemekten çekindim. Genellikle alt boyunda ve omurganın üst torasik bölgesinde-

ki sertlik, insanların çenelerini ileriye doğru çıkarmasına neden olur. Bu, onların vücutlarını döndürmelerini kısıtlar, kafalarını bir tarafa çevirmeye çalıştıklarında aynı zamanda omuzlarını kaldırırlar. Paula Abdul'u düşünün, *American Idol* programının ilk günlerinde Simon Cowell'i azarlamak için robot gibi dönerdi.

Dedektif Aspinall rahat bir tavırdaki, "Meme küçültme ameliyatı oldum," dedi. Yıllar boyunca sırtımın üst kısmı tutuktu..." Cümlesini yarım bırakarak durdu. Boşlukları doldurmayı bana bıraktı.

Ortağı Dedektif Quigley yere bakıyordu.

Artık kendi çöplüğüme döndüğümüz için istifimi bozmadan, "Ya," dedim, "Çekilmez bir durum olabilir. Bazen yukarıya doğru bakan köpek pozisyonunda gerinmek size yardımcı olabilir. Bunu yaparken ayrıca başınızı geriye doğru kaldırırsanız da iyi olur. Nasıl gerineceğinizi biliyor musunuz?"

"Biliyorum. Bunu denerim," dedi.

Not defterini kapatıp gitmeye hazırmış gibi yaptı.

Dikkatinden kaçmış hiçbir şey olmadığından emin olmak için son bir kez resepsiyon alanına göz gezdirirken, zaman ayırdığım için bana teşekkür etti ve Wayne irtibata geçerse, üzerinde kendi bilgileri olan bir kart uzattı.

Masadan birkaç adım uzaklaştı, onlardan kurtulduğumu düşünürken kafa karıştırıcı bir düşünce ile boğuşmuşçasına kaşlarını çatarak durdu ve bana doğru döndü.

"Bay Geddes herhangi bir kayıp paradan hiç bahsetti mi?" diye sordu.

24

“**P**ARA MI?” DİYE TEKRARLADIM.

Dedektif Aspinall, “Evet,” dedi, “Para.”

Klinikten daha önce ayrılan Dedektif Quigley geri dönmüş ve çalışma arkadaşının biraz arkasında durmuş oyalanıyordu. Tepkisiz, açık bir yüz ifadesi vardı ve bunun, ikisi arasında iyi çalışılmış bir sahne olduğunu hemen fark ettim.

Cinayete girişmeden önce, kurbanın korunmasız kalması için cana yakın, arkadaşça tavırlarla onu ayartma taktiği.

Mırıldanarak “Wayne’in bir şeyden bahsettiğini sanmıyorum,” dedim.

Dedektif Aspinall beni konuşmaya teşvik ederek, “Geçen haftayı hatırlamaya çalışın,” dedi. “Hesaplarda düzensizlik olduğuna dair sizi sorguladı mı?”

İşte tam o anda, kliniğin ön kapısı açıldı ve Magdalena, elinde bütün ana sinirleri ve L5 seviyesinde bel fıtığı gösteren bir omuriliğin ölçekli maketi ile içeri girdi.

Dün, bir hastaya, sırtındaki sinire baskı yapan bir şeyin öndeki kaval kemiğine acı verebileceğini izah edebilmek için, onun elindeki maketi arıyordum. Röntgen sonucu ona aksini söylemesine rağmen, hâlâ bir kırığı olduğuna inanıyordu.

Magdalena muhabbete dahil olmak istemediğinde her zaman yaptığı gibi, iki dedektife yapmacık bir şekilde gülümse-

yerek, "Günaydın," dedi. Kendisine ait tedavi odasına girdikten sonra, kapalı kapının ardından duyulacak yüksek sesle Classic FM'i açtı.

Dedektif Aspinall, Magdalena'nın odasını işaret etti. "O da burada mı çalışıyor?"

"Evet."

"Alman mı?"

"Avusturyalı."

"Bir ara hepinizi sorgulamamız gerekecek," dedi.

Bunun sorun olmadığını söyledim ve onun tekrar ayrılacağını söylemesini bekledim.

Bu defa daha önceki cümlesini soruya çevirerek, "Geçen hafta hakkında düşündünüz mü?" diye hatırlattı.

Tamamen unutmuşum numarası yaparak gözlerimi tavana çevirdim ve geçen birkaç günü hatırlamaya çalışıyor gibi bir tavır takındım. Sonra da, "Ah evet," diye cevap verdim.

En sonunda da başımı sallayarak, "Hayır. Gerçekten çok üzgünüm ama Wayne'in herhangi bir usulsüzlükten bahsettiğini hatırlayamıyorum. Muhasebe işlerini kendi kendine halletme eğilimi vardı. Bunu bizim anlayamayacağımız kadar zor olduğunu göstermeye çalışan bir tavır sergilerdi. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musunuz?"

"Elbette," dedi. "Anlıyorum."

Sorgulamanın bittiğini düşünüp, bir sonraki hastam için hazırlanmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak masadan kalktım.

Dedektif Aspinall, zaman ayırdığım için teşekkür etmeden önce beni dikkatli bir şekilde süzdü.

"Görüşmek üzere," dedi.

Zoraki gülümsemeye çalışarak, "Evet, görüşürüz," dedim.

Her iki arabanın kapılarının hızla kapatıldığını duyduktan

sonra tedavi odasına koşup panjuru araladım. Ford gibi bir araba kullanıyorlardı. Hangi model olduğunu anlayamadım. Ama yeniydi ve arka koltuk kısmı geniş bir arabaydı, tıbbi mümessillerin kullanıldığı, modeli belli olmayan en iyi sınıf arabalardan biriydi.

Arabayı Dedektif Aspinall kullanıyordu. Hızlıca geri geri gitti. Dikkatsizce demek daha doğru olurdu. Sonra da kliniğin girişinden hızla çıktı.

Titriyordum.

Wayne *neredeydi*?

Eğer beni ele vermişse, o niçin burada değildi? Bu durum hiç de normal değildi.

Biraz hava almam lazımdı.

Otoparka gittim ve banka oturdum. Tepemde bir şahin yükselerek daire çiziyordu. İki küçük karga dalış bombardımanına girerek kuşa saldırdı ve onların yuvasından rotasını değiştirtinceye kadar tiz bir sesle onu uyardılar.

Arkamdaki kliniğin kapısı açıldı.

Sabahleyin gelen iki ziyaretçimizi kastederek, “Ne ile ilgiliydi?” diye sordu Magdalena.

“Polis. Wayne’i arıyorlar.”

“Bir sürü kayıp çocuğumuz varken neden onu arıyorlar ki?”

“Hangi kayıp çocuklar?” diye ona sordum.

Savunmaya geçerek, “Bilmiyorum,” dedi, “Ama illaki vardır. Kesin.”

Dediğini dinlemedim. Magdalena ile sohbet, sanki sen ona direkt olarak saldırmışsın gibi, genelde incinmiş olarak yürüyüp gitmesiyle sona ererdi. Çeviriden dolayı tam anlaşılmadığından mı yoksa sadece onun öyle bir karakterde biri olmasından dolayı mı olduğunu anlayamıyordum.

Bunu hastalar da hissediyorlardı. Onun tedavi odasından

kafaları karışmış, utanç dolu bakışlar ile çıkarlardı. Bu, ya Magdalena'yı gücendirdiklerini düşündükleri için ya da hastaların fiziksel olarak canlarını yakmasından şikayet edildiği içindi. Bu da Magdalena'yı gücendiriyordu.

"Wayne sana hiç hesaplar ile ilgili bir şey söyledi mi Magdalena?" diye sordum.

Başını hayır anlamında salladı. "Her zaman aptal balıklarından bahseder."

"Sana kayıp para ile ilgili bir şey sordu mu?"

Gözleri yuvasından çıkacak gibi oldu.

Anlatsana der gibi bakarak, "Sormadı," dedi.

Ayağa kalktım. İfadesiz bir şekilde, "Bana da sormadı," dedim ve içeri doğru yöneldim.

Kendimi meşgul etmeye çalışarak ve düşünmekten çıldırmamak için Scott'ın ofisine yollamak üzere bir fatura hazırladım. Bu sefer onlara eşyaları kaldırma-taşıma kursu için fatura kestim.

Scott'ın ofisine tam bin beş yüz tutarında fatura kestim. Ve sonra yakın zamanda ödeme yapılır umuduyla bir kopyasını alıp posta ile göndermek yerine e-mail'e ekledim.

Gary geldi ve ona polislerden bahsettim. Sordukları soruları harfi harfine açıklamamı istedi. Ben bitirdiğimde, "Sanki bir sahtekârlığı araştırıyorlar gibi görünüyor. Sence bütün tahsilatı alıp kaçtı mı?"

"Pek olası değil," diyerek hemen cevap verdim. "Ayrıca, hangi hasılatı? İşlemlerimizin çoğu elektronik, o yüzden paralar bankada."

Gary omuzlarını silkti. "Golf kulübündeki şu adamı hatırlıyor musun, hani sekreter olanı, üyelik ücretlerini yiyeni?"

"Pek değil."

"O işi yıllarca yapmıştı. Kimse fark etmeden altmış bin sterlin ile tüydü."

"Ne oldu ona?"

Gary parmaklarını oynatarak garip hareketler yaptı. Dramatik bir ifade ile "Kimse bilmiyor," dedi. "Fakat arabasını Stranraer'deki iskelenin yakınlarında buldular. Bu demektir ki, ya kendini denize attı ya da kimseye görünmeden Kuzey İrlanda'ya gitti."

Gary'ye baktım ve birden kaçma isteğiyle *doldum*.

Mümkün müydü?

Bankada param vardı. George buradan ayrılmak istiyordu. Aslında, daha o sabah bana, başka bir yere taşınabilir miyiz, diye bir kez daha sormuştu. Winston oğlunu görmezse mahv olurdu ama iyi de başka kadınlarla yatarken bunu düşünmemişti, değil mi? Bugün gidebilirdim. Dedektif Aspinall ve meslektaşının geri dönüp, bana daha fazla soru sorma ihtimali olmadan önce hemen o an eşyalarımı toparlayabilirdim. Yeni bir başlangıç. Nereye giderdim? George ile benim pasaportlarımızı yenilememiz lazımdı, arabayla güneye doğru giderdik ve hoşumuza gidecek bir yer buluncaya kadar seyahat etmeye devam ederdik. Aquitaine'de deniz kenarında yaşırdık. Sınırdan geçerek İspanya'ya giderdik ve Galicia'da ucuza yaşırdık.

"Roz?"

Gary'nin sesini duyabiliyordum ama sanki uzaklardan geliyordu.

"Roz!"

"Ne?"

Gary bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. Poposunun bir tarafına bükülerek oturmuş, yüzünde sancılı bir ifade ile duran Sue Mitchinson'ı göstererek, "Hastan geldi," dedi.

Aklımı başıma toplayarak, “Kendine ne yaptın böyle, Sue?” diye sordum.

“Hoover ile kavga ettim,” dedi. “Merdivenlerde.”

Bir şeyler geveleyerek, beni tedavi odasına doğru takip etti. “Seni gördüğüme çok *sevindim!*” diyerek, kaçma planlarımı rafa kaldırarak kapıyı kapattım ve elimden geldiğince onu iyileştireceğimi söyledim.

Beklediğimin aksine, o gün polisler geri gelmedi ve böylece benim de provasını yaptığım cevaplar an itibariyle boşa gitmiş oldu. Wayne’in nerede ve beraberinde götürdüğü para miktarının ne kadar olabileceğine dair Gary ve Magdalena’nın abartılı varsayımlarının haricinde bir şey olmadı aslında.

İlginç bir biçimde, bu olay sanki gerçekmiş gibi, konuyla ilgili konuşabilirdim. Ben de Wayne’in sorumlu olduğunu düşünüyormuşum gibi. Korkunç, gerçekten. Ama çok fazla seçeneğim yoktu. Gerilmiş bir vaziyette, Wayne’in telefonunu birkaç saatte bir aradım ama hep aynı sonuç. Cevap vermiyordu.

* * *

Nasıl olduğunu anlamadan perşembe akşamı oldu ve Wayne’in ne aptallıklar yaptığına dair endişelendikten ve o kadar huzursuzluktan sonra, düşünecek başka bir şeyin olması hoştu. Nadine’in erkek kardeşi aradıktan sonra ona adresimi yolladım, beni saat yedide alacaktı. Onun ne planladığına dair bir fikrim olmadığı için orta karar bir şeyler giydim, yazlık bir etek, kolsuz bluz ve sandalet. Dudaklarıma çok az parlatıcı sürmenin hari-

inde, makyaj yapmakla uğraşmadım çünkü cildimin rengi fena değildi ve daha önce söylemiş olabileceğim gibi, makyaj yapmakta çok beceriksizdim.

Vince, George'u saat beşte almıştı. Onun karnını doyurmak için endişe duymama gerek olmadığını söyledi. Yoldan balık ve patates kızartması alacaklardı. "Bu kadar iyi bir kayınbiradere sahip olmak için ne yaptım?" diye sordum. O da aslında benim ona iyilik yaptığımı söyleyerek cevap verdi. Petra, o berbat surat asma günlerindeydi, ki bazen haftalarca sürebilirdi, bu yüzden Vince de evden dışarı çıkmaktan hoşnuttu.

"Bu sefer ne oldu?" diye sordum.

"Ah, milyon dolarlık soru. O bana söylemeden tahmin etmek zorunda olduğum, pardon *zaten* bilmem *gereken* bir şey."

"Ah," dedim.

"Evet," diye cevap verdi. "Ah."

Sonra, "Onu saat on civarı mı getireyim? Bu süre sana yeterli mi?"

"Bunun yeterinden de fazla olacağından eminim. İstersen onu saat dokuzda getir. Eğer randevum sıkıcı geçerse bu bana ayrılmam için geçerli mazeret sağlar"

"Nasıl istersen... Ama, Roz?"

"N'oldu Vincent?"

"Sanırım bu adam düzgün olabilir."

"Neden böyle diyorsun?"

"Sadece, içime öyle doğuyor."

Nadine'in erkek kardeşi erken geldi. Salonun camını sonuna kadar açmış ve arka kapıyı da cereyan yapsın diye açık tutmuş-tum. Evin kasvetli, genel olarak boş ve sevimsiz bir hâli olduğu için onu içeri davet etmeyi planlamadım. Petra telefonda söylediği gibi daha yeni halı almamıştım, bu yüzden hâlâ siyah zemin kaplama ile idare ediyorduk. Evin acınası bir görünüşü vardı, bu yüzden utandım.

Ayrıca, tüm gün güneş vurduktan sonra, eski kiracıların evin içine sinmiş kokularının salonu sarma ihtimali vardı. Odaya yanık kahve, tütün artıkları ve kaynağını hiç bulamadığım kullanılmış çorapların keskin kokusu hâkimdi.

Ayak tırnaklarıma şeker pembesi ojenin ikinci katını sürerken, açık pencereden Celia'nın sesini duydum.

"Demek Roz'un bizden gizlediği iş yerindeki beyefendi *sizsiniz!*"

Birden mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Tam olarak ne dediğini anlamak mümkün değildi ama randevulaştığım adamın ses tonundan onun nazik ve mütevazı olduğunu sezebiliyordum. Sadece beni, "iş yerinden" sır olan adam konusunda sorgulamamaya karar vereceğini umuyordum.

Neyse ki kapıyı açtığımda bütün bunları hemen unuttum, kendimi durduramadan "Sen?" deyiverdim.

Mahcup bir ifade ile gülümseyerek, düz bir ifadeyle, "Sürpriz," dedi.

Yüzüme birden ateş bastı.

Karşımdaki Henry Peachey'di. Kan almak için başparmağıma iğne batıran sigorta elemanı.

Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Yakışıklıydı ve üstüne üstlük Nadine'in erkek kardeşıydı.

Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Bu, hiç de beklediğim bir şey değildi. Bu sefer randevulaş-
tığım kişiyi bir daha buluşmamak üzere nazik bir şekilde başım-
dan savmayı planlamıştım.

Benim panik olmuş ifademi görünce Celia'nın kafasının
karıştığını fark ettim. Hatta potansiyel taliplerimi böyle karşılı-
yorsam, hâlâ bekâr olmamın bir sürpriz olmadığını düşündüğü-
nü hisseder gibiydim.

Fısıldayarak, "Sen olduğunu neden söylemedin?"

O da fısıldayarak, "Senin randevuyu kabul edip etmeyece-
ğinden emin değildim," dedi.

"Ederdim," diye cevap verdim. Kendimi toparlamaya çalış-
şarak, "Neyse, burada bekle," dedim. "Ben çantamı alayım. Nere-
ye gidiyoruz?"

Elini havada sallayarak, "Nereye istersen," dedi. "İçimizden
neresi geçerse."

Üzerinde solmuş kot pantolon ve kumlu gri bir tişört vardı.
Benden yaklaşık on santimetre daha uzundu ve bedeninin arka
kısmı da düzgündü. Sırtının üst kısmı yapılıydı. Ve bir boksör
gibi yürüyordu. Sağlam ve kararlı.

Ne yapıyordum ben? Gidemezdim. Gitmemeliydim.

Ama gitmek zorundaydım. Kendimi durduramadım.

Celia'nın yanından geçerek bahçe kapısına doğru yürüme-
ye başladık. Ben çantamı alıp ayakkabılarımı giyinceye kadar,
Celia da ruj sürmeyi ve kafasına gülünç derecede büyük, kenar-
ları geniş bir şapka geçirmeyi becermişti. İpek tülünden bir kumaş
ile onu çenesinin altına bağlamıştı ve ben de geçerken Celia'ya
şaşkın gözlerle baktım.

Araba kırmızı bir Peugeot'ydu. Son derece temiz, yaklaşık
on beş yıllık, ergenlik çağındaki bir erkek çocuğa araç kullanma-

yı öğrensin diye bağışlayacağınız makul bir arabaydı.

Celia, “İyi eğlenceler!” diye ellerini mutlu bir şekilde çırparak çığlık attı. Etrafa neşe saçıyordu.

Henry yolcu kapısını benim için açarken, “Öyle yapacağız,” diye cevap verdi.

“Görüşürüz, Celia,” dedim.

Bizi el sallayarak uğurladığında, Henry ile ilgili daha fazla detay öğrenmek için baskı yapmamasından dolayı derin bir nefes alıp rahatladım. Ama bir yandan da Henry benden kimliğini saklayıp beni faka bastırdığı için, aşırı derecede rahatsız ve gergin hissediyordum. İlk tanıştığımız anı hafızamda kurcalayarak, kayınbiraderi Scott Elias’tan bahsedip bahsetmediğimi hatırlamaya çalıştım.

O zaman ben Scott ile yatmış mıydım?

Hayır. Bu, Henry ile tanışmamızdan sonra olmuştu. Oteldeyken, Henry’nin bana göz kırptığı zaman yatmıştım. Kahretsin. O gece orada Scott’ı görmüş *olabilir miydi* acaba? Onu görmesi an meselesiydi. Bu bir tuzak mıydı yoksa?

Her şey ne kadar da karışmıştı. Doğru düzgün düşünemiyordum. Soğukkanlılığımı kaybetmeye başladığımı hissediyordum.

Evden çok uzaklaşmadan, yaklaşık birkaç yüz metre sonra, Henry arabayı yana çekmek için sinyal verdi. El frenini kaldırıp yüzünü bana doğru çevirdi. Ona baktığımda beni bir korku sardı. İçindekileri dökecek birinin bakışlarına sahipti ve ben de onun söyleyeceği şeyden korkuyordum.

Elini ani bir hareketle uzattı. “Henry Peachey,” dedi gülümseyerek. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Elini tuttum ve titreyerek, “Roz Toovey,” dedim, “Ama sanırım, biz daha önceden tanışmış olabiliriz.”

“Bu konuda çok özür dilerim. Telefonda senin kim olduğunı bildiğimi söylemeliydim. Seni telaşa düşürdüğümü görebiliyorum. Sanki bir hayalet görmüş gibisin. Tekrar baştan alabilir miyiz?”

Gülümsemeye çalıştım. Cılız bir ses tonuyla, “Peki,” dedim.

Tuhaf bir sessizlik oldu, ikimiz de o boşluğu dolduracak bir şey bulmaya çalıştık ve sonra aklıma bir şey geldiği için kahkaha atmaya başladım.

“N’oldu?” diye sordu.

“Adresim.”

“N’olmuş adresine?”

“Çoktan biliyordun. Biz telefonda konuştuğumuzda, sana adresimi mesaj olarak atacağımı söyledim ama sen zaten benim nerede yaşadığımı biliyordun. Kliniğe geldiğinde sana verdim.

Yüzünü buruşturdu. “Ah, evet,” dedi. “Senin kayıtlarında yazılıydı.”

“Sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun.”

“O kadar da çok değil,” dedi. “Her neyse, bu senin için bir sorun olur mu?”

Omuzlarımı silktim. “En azından bende AIDS olmadığını biliyorsun.”

Koltuğunda pozisyonunu değiştirdi ve yüzü birden tekrar ciddi bir hâle büründü. “Kan testinin sonuçları ile ilgili konuşmam gerçekten yasak. Gizli bilgi. Sana posta ile gönderilecek.”

Ona şöyle bir baktım.

“Ah, hadi,” dedim. “Eğer test pozitif olsaydı, burada olmazdın.”

Winston’un başka kadınlarla yattığını öğrendiğimde, test yaptırdığımı ona söylemedim. Ayrıca, altı ay sonra emin olmak için bir defa daha yaptırdığımdan da bahsetmedim.

Ona bir içki içmenin bana yeterli geleceğini söyledim ve o da bu fikrimi neşe ile karşıladı. Heyecanla, "Bara gitmeye ne dersin?" diye bir öneride bulundu. "Ya da ucuz yollu bir şey?"

"Ucuz yollu derken?"

"Co-op mağazasına uğrayıp bira seçeriz ve senin seçtiğin güzel bir yerde içeriz. İstersek cips de alırız. Haydi, öyle yapalım," dedim.

25

TARN HOWS diğer yerler kadar iyi bir yerd. Hawkshead'den yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta ve güzel bir yere oturup güneşin batışını izlemek için hoş bir alan. İnsanlar buraya akın ediyor çünkü bu küçücük alanda ihtiyacınız olan bütün manzarayı izleyebilirsiniz aslında.

Sadece dağ gölü bile yeterli, mavi gökyüzünün altında koyu Çin mavisi rengiyle mükemmel bir konumda bulunuyor; bulutun altındayken ise kapkara oluyor. Orman ise suyun kenarında, uzun çam ağaçları ile buraya romantik bir hava veriyor. Ayrıca Langdale Pikes'ın bütün tepelerinin bu açıdan ve tepeden daha heybetli görünen bir manzarası var.

Tarn Hows'ın olumsuz yönü ise, özellikle son zamanlarda orayı ziyaret edenlerin çok sayıda olması. Bunun sebebi de gölün etrafındaki patika yol o kadar düzgün bir hâle getirildi ki, eğer isterseniz patenlerinizele gezebilirsiniz.

Bu saatte, yedi kırk beşe yaklaşırken, burada sadece birkaç tane salınarak yürüyen insanla, bir grup Japon turist var. Grup minibüsten yeni çıkarken arabada kaldık çünkü güneş şemsiyesi olarak kullanmak amacıyla alınmış şemsiyeler açılmış, fotoğraf makineleri boyunlarına asılmış, selfie çubukları uzatılmış ve apartman topuklu spor ayakkabıları ayaklarına çekilmiş olduğu için bu genel karmaşaya yakalanmak istemedik.

Biralarımızı ve güneş gözlüklerimizi alıp yola koyulduk. Patika yoldan gitmek yerine, onu arkamızda bırakıp yolun kuzeyine doğru uzanan küçük tepeye tırmandık. Manzara kıyaslanamayacak derecede daha iyidir ve National Trust'ın uyarı levhalarına karşı gelecek kadar asi olan çok az insan vardır, bu yüzden buranın az çok kendinize ait olduğuna inanabilirsiniz.

Ayrıca Henry de doğduğundan beri bu bölgede yaşadığını söyledi. Bütün gençliğimizi Tarn Hows'ı ziyaret ederek geçirdiğimiz için, bu güzel yerle ilk defa karşılaşan birçok insanın yüzlerinde beliren o mest olma ifadesi bizde yoktu. Sadece yaşadıkları bu deneyimin bütün ilişkilerinin dönüm noktası olduğuna inanan çiftler, gelecekle ilgili umutla doluydular. Yaylanarak yürüyen kızların, kelimeleri yapmacık bir edayla seslerini alçaltıp yükselterek, *İşte böyle olacak*, diyen tavırlarına şahit olursunuz. Ben de zalimce şöyle düşünürüm: *Her gün, aşkım. Her gün.*

Henry elinde taşıdığı şişeler birbirine çarpıp ses çıkarırken zirveye ulaştığında bana, "Burası iyi mi?" diye işaret ederek sordu.

İki kişilik yatak kadar bir alanda, daha önce insanların piknik yaptığı yerdeki çimenler düzleşmişti. Henry'ye oranın uygun olduğunu söyledim ve o da cebinden şişe açacağını çıkartırken yerleştik. Yaptığım seçim karşısında hayal kırıklığına uğradığını belli eden, nazik ve kınayan bir bakış atarak, bir şişe Miller'ı uzattı.

Co-op'ta satışa sunulan dizilmiş içeceklere doğru giderken, "Bütün bunlar dururken," diye bana takılmıştı ve "sen gitmiş tatsız Amerikan birası seçiyorsun," demişti.

"O, benim sevdiğim tatsız Amerikan birası işte," diye cevap verdim.

Kendi şişesinin kapağını açarken, "Ne yani?" dedim. "Erkek-

lerle rugby maçı izlerken, bir büyük Guinness ya da Caffrey's için şu kadınlardan birini mi tercih ederdin?"

Hoşnut bir tavırla gülümseyerek bana baktı. "Onlardan birkaçıyla da çıktım, aslında."

"Tahmin etmiştim. Hiç evlendin mi?"

"Sadece bir kere," diye cevap verdi. "Bir kere evlendim."

Bir süre konuşmaya devam ettik. Hani konuları dolandırıp, birbirinizi ölçüp tartarken karşınızdakini gücendirmemek için veya etkilemek için abartıya kaçmamaya çalıştığınız türden konuşmalardan biriydi. Karşılıklı atışmalarımız cilveli ve muzipçeydi ama ben bütün bu süre içinde Scott ile ilgili durumu aklımdan asla çıkaramadığım için aşırı ihtiyatlıydım.

Sinir olduğumuz filmlerden, müzisyenlerden ve seyahat etmek istediğimiz yerlerden bahsettikten sonra, Henry, "Pekâlâ," dedi. Ölmeden önce ya pılması gereken şeylerden bahsedip durmadığı için ferahladım. Çünkü tanıdığım birçok adam, GQ erkek dergisi okuyan herkesin yaptığı listeyle, aynısı olduğunu fark etmeden sıralıyordu: Avustralya'daki Grand Barrier mercan kayalıklarında tüple dalmak, Barselona'da bir yıl yaşamak, pilot lisansı almak. Sıradan bir soru sorar gibi, "Peki, işten biriyle mi çıkıyorsun?" diye sordu.

Beni hazırlıksız yakalamıştı. Celia'nın daha önce yaptığı yorumu hatırlayacağını ummuyordum.

Bir şey söylemekte bocaladığım için, "Kim olabileceği aklıma gelmiyor. Wayne değil, elbette ki?" diye sordu.

"Hayır," diye bir çırpıda cevap verdim. "Hayır, Wayne değil."

Gülümseyerek bir oh çekti, "Öyle bir ilişkiyi gerçekten kafamda canlandıramadım. Dürüst olmak gerekirse."

Konuya bu şekilde devam etmenin en iyi yöntem olduğunu düşünerek biradan bir yudum içtim ve yavaştan aldım. Biriyi-

le çıktığımı kabul edersem ki, gerçekte böyle biri olması gerekmiyor, bu durumdan bir çıkış stratejim olur.

Bu randevuyu kız kardeşi Nadine'in ısrarıyla kabul ettiğimi ve kimsenin bilmediği biriyle görüştüğümü söyleyebilirdim.

Böyle söylemeliydim.

Yapılacak mantıklı şey de buydu. Hiç kimse incinmeden işin içinden şimdi sıyrılıp çıkabilirdim.

Fakat bunu yapamadım. Henry fena halde yakışıklıydı ve ben kendimi ona çoktan kaptırmıştım. Ben hikâyeme devam edip, Henry'ye başka bir adamla ilişkim olduğunu söylesem de, ağzımdan tamamen yanlış bir şey çıkacak gibi bir hisse sahiptim.

Henry yumuşak bir tonda beni ikna etmeye çalışarak, "Burumu sokmak gibi bir amacım yok," dedi, "Ama burada vaktimi harcayıp harcamadığımı bilmem iyi olur."

Bira şişemi kafama diktim.

Kararlı bir şekilde, "Kimse yok," dedim ve o da şaşırarak kaşlarını havaya kaldırdı. "Bir adamla çıkıyordum ama bitti. O yalanı komşuma yutturdum çünkü bana her zaman birini ayarlamaya çalışıyor. Ona iş yerinden biriyle çıkıyorum dedim, sadece şey için ...

Rahatlamıştı ve aynı zamanda duyduğundan gerçekten hoşnut görünerek, "Ah," dedi. "Ah, peki, o zaman güzel. Senin için kavga etmek zorunda kalmak istemedim."

Hafif bir tebessüm ettim.

"Özellikle kötü bir kavgacı olduğum için," diye ekledi ve yeni bir şişeye başladı.

"Neyi iyi yaparsın? Sadece meraktan soruyorum," dedim.

"Ben mi?" diye cevap verdi, nefes bile almadan hemen, "Yaşamak," dedi.

"Bu nasıl bir cevap bu?"

“Verebileceğim tek cevap bu.”

Kahkaha attım ve bira şişesinin yan tarafındaki ıslak etiketi koparmaya başladım. “Bu tam kendini beğenmiş birini çağırıyor,” dedim.

“Öyle mi?” diye cevap verdi. “Amacım o değildi. ‘Hey, benim hayatım harika, sizinki ise boktan değil mi?’ demiyorum. Sadece günlerimi, hoşlandığım şeyleri olabildiğince çok, sevmediklerimi de az yapmaya çalışarak geçirmeye çalışıyorum.”

“Örneğin, çalışarak,” dedim.

“Evet,” dedi. “Aynen öyle.”

Çilekli fermente birasını benimkinin ucuna hafifçe dokundurdu ve mutlu bir tonda, “Şeref,” dedi.

Eve geri döndüğümüzde Foxy acı acı havlıyordu.

Celia düdüğünü çalmadan önce, “Sessiz ol!” diye bağırdı.

Henry’nin hem evimin içini görmesini, hem de George geldiğinde etrafta olmasını istemediğim için kahve içmeye içeri davet etmedim. Aslında, arabanın kapısını kapatırken, ona veda edivermiştim. Öpüşmedik. Celia ve Dennis yeni aldıkları bankta akşam güneşinin son demlerinin tadını çıkarıyorlardı ve öpüşürsek çok tuhaf olacaktı.

Fakat Henry kendi kendine, beni ön kapıya kadar götürmeye karar vermişti.

Celia, “Güzel vakit geçirdiniz mi?” diye sordu ve ben de “Harikaydı, teşekkürler,” diye mırıldandım. Onun Dennis’e bir bakış fırlattığının farkındaydım. Şimdi de benim, çok pımpirikli davranarak her ilişkiyi sabote eden bir kadın olduğumu düşünüyordu. Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. ağzının kenarlarındaki jestlerden onaylamadığı gün gibi ortadaydı.

Kilidi açarken Henry’ye, “Seni davet ederdim ama oğlum...”

George'un birazdan eve geleceğini ve orada bulunmasının uygun olmayacağını anlamasını umarak sözlerimi tamamladım.

"O zaman beni içeri davet et," dedi.

"George gelecek."

"Yani arkadaşın yok mu etrafında?" diye sakince sordu. "Hiç mi?"

"Erkek yok."

"Neden?"

"Çünkü, 'Bu adam annenin yeni arkadaşı' ya da 'George, hadi gel de Henry Amca ile tanış' saçmalığına dayanamıyorum. Çocuklar için kötü bir şey."

Bana George'a karşı aşırı derecede korumacı davrandığımı ima edermiş gibi baktı ve ben de ona yüksek sesle fısıldayarak, kendisinin George'un babası olmadığı için, ebeveynlik kararlarım üzerinde fikir yürütmesinin gerçek bir dayanağı olmadığını söyledim.

Bir saniyeliğine kızgın göründü. Ama bu geçiciydi. Hani önünüzdeki arabanın şoförünün yaşlı bir adam olduğunu fark etmeden önce, trafikte ilerleyemediğiniz için sinirlerinizin zıpladığı o kısa sürelik olan kızgınlık hissi gibi.

Henry, "Sadece beş dakikalığına," diye ısrar etti.

"Hayır," dedim. "Yapamam. Üzgünüm."

"Senin nerede yaşadığını görmek istiyorum."

"Ben istemiyorum."

O anda Celia banktan kalktı ve elleri belinde sendeleyerek ön çimenliğe geldi. "Siz iki kumru, bir bardak Pimm's içmek ister misiniz?"

Henry duraksamadan, "Ben almayayım, teşekkürler," dedi, "Araba kullanıyorum. Roz da bana meşhur kahvesinden ikram

etme teklifinde bulundu.”

Celia'nın suratı düştü. “Belki bir dahaki sefere,” dedi ve Henry Celia'ya en sevimli gülücüğünden atarak, “Kesinlikle. Kaçırmayız.”

Arkasını döndüğünde gözleri haylazlıkla parlıyordu.

Böylece kapıyı açtım.

Duygusuz bir şekilde, “Salon,” diyerek Henry'ye içeri girmesi için işaret ettim.

Başımı çevirdiğimde Celia'nın yerinden kıpırdamadığını fark ettim. Hâlâ çimenliğin üzerindeki aynı yerde duruyordu. Alçak bir sesle, “Özür dilerim,” dedim, “Müsaade eder misin?” onun kendini reddedilmiş hissettiğini görünce kötü hissettim.

Kendini toparlayınca, “Hiç sorun değil,” diyerek tafra yaptı. “Hadi! Keyfine bak!” Sonra da “İnanılmaz derecede yakışıklı, Roz,” dedi fısıldayarak, o esnada ses tonu genç kızlara özgü ve fesatlık sezilen bir tarzdaydı. “Evlenilecek tiplerden mi??”

Henry yemek odasında dolandı. “Anladığıma göre minimalist bir görünüm seçiyorsun.”

“Dinle, eğer eleştirecek olursan...”

Parmağını dudağına götürdü. “Eleştirmeyeceğim. Ama Roz, hiç mobilyan yok. Ne oldu ki?”

“Ah, bilirsin işte. Bir şeyler oldu.”

“Yeni mi taşındın?” diye sordu.

“Pek öyle değil. İcra memurları geldi. Her neyse, hâlâ şu kahveyi istiyor musun?”

Dediğimi anlıyormuş gibi gülümsemeye çalıştı ama benim şaka yapıp yapmadığımdan tam olarak emin değildi. “İzninle,” dedi ve mutfığa doğru yürüdü. “Sen otur,” -odayı süzdü- “Sen şuraya otur... Şu kutunun üstüne.”

Olduğum yerde öylece kaldım. Sandaletlerim ayağımı vurmaya başlıyordu, bu yüzden onları çıkarıp yalınayak dikildim.

Bir dakika sonra geri geldi. "Fincanlar?"

Başımı salladım. "Lavaboda bekleyenler var sadece."

"Tıpkı öğrencilik günlerime dönmüşüm gibi," dedi neşeli bir tonda. "Bardaktan çay, kâsedan votka içmek."

Onun peşinden ben de mutfığa gittim. Yürüdükçe, ayak tabanım muşamba tabanın üzerinde pat pat diye ses çıkarıyordu. "Hangi bölümde okudun?" diye sordum.

"Kimya mühendisliği."

"Senin ilaç şirketi gibi bir yerde çalışman gerekmiyor muydu?"

Evet anlamında başını salladı. "Haklısın. Öyle yapmalıyım."

"Ama sen onun yerine?"

"Haftanın iki günü sigortacılık yapıp, kalan zaimanda avarelik yapıyorum."

"Çalışmadığın zamanlar ne yapıyorsun?"

"Genelde okuyorum," dedi.

"Neden?"

Kahkaha attı. Şaka yapmadığımı fark edince, sorduğum sorunun üzerinde düşündü. "Aslında biliyor musun," dedi, "Bunu bana bir yıl önce sorsaydın, o zaman cevap verebileceğimi sanmıyorum. Kesinlikle kaçmak için okumuyorum ya da kendimi geliştirme egzersizleri de yapmıyorum, eğer düşündüğün şey buysa."

Omuzlarımı silktim. "Öyle bir şey düşünmüyordum."

"Okumak bana hep keyif vermiştir," diye açıklamada bulundu. "Sebebini gerçekten sorgulamadan, kendimi elime hep bir kitap almak isterken buldum. John Malkovich tarafından bir kitap eleştirisini okuduğum geçen yıl hariç."

“Onun bir yazar olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Öyle olup olmadığından emin değilim. Eleştiri John Malkovich tarafından yazılmıştı, kitap değil.”

“Benim hatam.”

“Her neyse, A.M. Homes’un *Bizi Bağışla* adlı kitabı.” Duraksadı. “Bilir misin?”

“Bilmiyorum.”

“Boşver. Önemli değil. Eleştiride Malkovich’in üzerinde durduğu nokta yüzünden onu okuyorum. Bugünlerde herkesin çok sıkıcı olduğunu söylüyor. Genelde herkes başkalarını incitmekten o kadar korkuyor ki, gerçek karakterler yok artık. *Bizi Bağışla*’yı okumaya oturduğunda, en azından *ilginç* biriyle vakit geçirmiş oluyordu. Ana karakteri o kadar ilginç ve çekici bulmuş ki, kitabı tekrar eline almak için sabırsızlanıyormuş. Senin soruna gelince, ben de işte bu yüzden onu okuyorum.”

“İnsanlar sıkıcı olduğu için mi?”

“Evet. Dişlerin güzel, bu arada.”

“Teşekkür ederim.”

Henry o anda çıkan sestten anlaşıldığı gibi, ısıtıcıda yeterince su olmadığını fark etti. Lavaboda doldurduktan sonra, normal bir konudan bahsediyormuş gibi, “Peki, şu icra memurları. Bu büyük bir şey. Nasıl oldu?”

“Sahip olduğumdan daha fazlasını harcadım. Eski kocam başımı belaya soktu. Benim adımları kullanarak birkaç yere borç yapmış.”

“Ah, evet. Hatırlıyorum. Bu yaptığı boktan bir şey. Sen bu konuda üzölmüş gibi görünmüyorsun, tabii böyle söylememin mahzuru yoksa.”

“Üzölüyordum. Ama ne önemi var ki?”

Onu seçen bendim sonuçta. Bunun beni içinde bulundu-

ğum beladan çıkarmayacağını fark etmeden önce, ilk başlarda uzun bir süre kendimi suçlayarak zaman harcadım. Hiç kimse yanıma gelip, 'Biliyor musun? Sen tamamen haklısın. Hepsi Winston'un hatası,' demeyecekti. Üstelik başı benden daha çok belada olan bir sürü insan var. Ama ben bu durumla daha iyi baş edebilirdim. Her neyse," dedim, "Artık her şey daha kolay. En kötüsü bitti. İçinde bulunduğum çukurdan çıkmayı başardım ve işler daha iyiye gitmeye başlıyor."

"Mükemmel," dedi. "Bu konuda sana hayranım."

Bakışlarımı çevirdim.

"İşini seviyor musun?" diye sordu.

"Bazı yönlerini seviyorum. Acı çeken bir insanı rahatlatmayı seviyorum, sadece aldığı vakit..."

"Bütün vaktini mi alıyor?"

"Evet."

Kendi kliniğimin nasıl battığını ve hâlâ bir gün, tekrar kendi adıma çalışmanın özlemini çektiğimi açıklayarak, konuşmama devam ettim.

"Peki, neden öyle yapmıyorsun?" diye sordu. "Neden tekrar tek başına denemiyorsun?"

"Tam da bunu yapmak için bir fırsat var ama korkuyorum. En son işi yüzüme gözüme bulaştırdım ve insanlara hayır diyemediğim için, kendimi saçma sapan saatlerde çalışıyor buldum. Sonra da sorumsuzluğum yüzünden onları yüzüstü bıraktım."

"Sen sorumsuz biri değilsin," dedi. "Anladığım kadarıyla, tam zamanlı çalışıp tek başına çocuk büyütüyorsun, bunu yaparken de çok az yardım alıyorsun. Bunun neresi sorumsuzluk?"

"Çok nazıksın," diye cevap verdim. "Ama insanlar farklı bakış açıları var şey zamanlarda..."

Söylediğimin önemsiz olduğunu ifade etmek için elini,

Onlar ne biliyorlar ki? anlamında salladı. “Yüzde yetmiş bir oranında kişinin işini sevmediğine dair bir şey okudum. Hayatlarını sevmedikleri işi yaparak harcayan birçok mutsuz insan var.”

“Sen işini seviyor musun?” diye sordum.

“Tam olarak değil ama ben sadece haftanın iki günü çalışıyorum. İnsan haftanın iki günü ne olsa yapar, diye düşünüyorum. Elbette, bize daha önceden söylenene göre, hayatımızı kolaylaştıran aletlerin ortaya çıkmasıyla artık herkes haftanın üç günü çalışıyor olmalıydı. Fakat bu pek gerçekleşmedi.”

“Sence neden böyle?”

“Bizi haylazlık yapmaktan uzak tutmak zorundalar,” dedi. “Bize, birden o kadar boş zaman verilse, ne olur? Kargaşa çıkabilir.” Gülümsedi. “Bütün gün çalışmak isteyen insanlar her zaman olacaktır. Bırak çalışsınlar, diyorum ve bizi de rahat bıraksınlar. Doğal olarak, benim neden giderek daha az çalıştığımı anlayamamış *bazı* insanlar var. Çünkü günümüzde başarının tek göstergesi, varlıklı olmak ve bunun benzeri şeyler.”

Winston da, ticari anlayışa karşı durduğu uzun bir evreden geçmişti.

Kendi kendine yeterli olmak, yanlış anlaşılan Luddite’çiler,⁷ güzel bir hayat için çok sıkı çalışmak gerektiği masalı üzerine uzun uzun nutuklar atardı.

Sorun olan şey ise, Winston’un hâlâ bir şeyler satın almaya devam etmesiydi.

Henry’ye, onun seçimleriyle ilgili sorunu olan *bazı* kişilerden bahsederken kimi kastettiğini sordum ve o da cevap verdi, “Scott Elias.”

7 Luddites: Luttide isimli İngiliz tekstil işçisinin önderliğinde, 18. yüzyılın sonunda ve 19. yüzyılın başında işçilerin maaşlarının düşeceği korkusuyla protestolar yapan ve birçok makineyi kıran, makineleşmeye karşı kişiler.

Ağırlığımı diğer ayağıma alarak pozisyonumu değiştirdim.

“Scott ile tanışmışsındır, sanırım?”

“Hımm, birkaç defa.”

“Tam bir züppe,” dedi. “Nadine’in onunla neden evli kaldığını anlayamıyorum. Yani, sanırım anlıyorum. Çocuklar ve diğer şeyler. Ama yine de.”

Nötr bir ses tonu ve belirsiz bir yüz ifadesi takınarak, “Onu sevmiyorsun,” dedim. Kaşlarını çattı ve sonra da “Onun sevilecek nesi var?” dedi.

“Onunla niye aynı fikirde olamayacağınızı anlayabiliyorum.”

“Onunla aynı fikirleri paylaşmıyorum,” dedi, “Çünkü o tam bir salak.”

Şakacı bir şekilde, “Para babası olduğu için değil? Onun parasını kıskanmıyorsun yani?” diye sordum.

“İşte mesele şu: Parasını ve sonra adama bak. Geriye ne kalır? Hiçbir şey. Senin yanındayken hiç komik ya da ilginç bir şey söyledi mi?”

Cevap vermedim.

“Yani, ne yapıyor?” dedi. “Gerçekten neyi önemser? Scott çok varlıklı bir insan ama parayla ne yapıyor? Eşya alıyor. O kadar.”

“Dünyayı kurtarmasını mı öneriyorsun?”

“Yararlı bir şeyler yapabileceğini öneriyorum. Adam kiminle muhatap olsa canını yakıyor.”

“Hangi açıdan?” diye sordum.

“Her açıdan. Her şeyi zorlaması gerek, bırakamıyor. Bir kuruş bile kaybetmeye katlanamıyor.”

Tereddüt ederek, “Gerçekten mi?” dedim. “Bana oldukça cömertmiş gibi göründü. Kız kardeşim öyle düşünüyor görünüşe göre.”

Henry kahkaha attı. "Ah, evet, iyi adam Scott. Scott şarabı getirecek, faturayı ödeyecek. Ama sana şunu söyleyeyim, vergi indirimine tabi değilse, elini cebine sokmaz. Kendi parasından bir kuruş harcamaz. Her şeyi işi üzerinden elde eder. O sözde cömertlikte yaptığı her şeyi iş harcaması olarak yazar."

O an, verilen hizmetler için Scott'a fatura yazdığımı düşündüm. Onun bana nakit parayı bir araya getirmekte zorlandığını söylediği anı anımsadım. İnanması güç gelmişti.

"Kahveyi daha hızlı iç," dedim.

Henry, "Scott sistemi alt etmek zorundadır," diyerek konuşmaya aynı hızda devam etti. "O deliye dönmüş açgözlü birine harika bir örnek... Asla ve asla yetinmez. Kendisi için her şeyi ister ama asla geri vermez. Ayrıca, kötü, karanlık bir mizacı vardır."

Henry, "İşin aslı," dedi, "Scott Elias eğer bir başkasını becermiyorsa, asla mutlu değildir."

26

DEME Kİ BEN iş yerine gösterdiği bir masraftım yani. Bu konuda kızmaya hakkım yoktu, Scott buluşmalarımızı kendi karşılıyor olsa bile ne fark edecekti ki?

Evet ama tuhaf bir şekilde, masraftım zaten. Scott'ın benden aldığı "hizmetler" ona bedavaya geliyordu. Yalan söyleyerek, bu yöntemi kullanarak muhasebe kayıtlarıyla oynayarak, buluşmalarımızın parasını çıkarabiliyordu, Britanya Milli Vergi Dairesi'ne de bunun vergisini ödemek zorunda kalıyordu. Böylece, benimle dilediği kadar yatabiliyordu ve Henry'nin belirttiği gibi, bu ona bir kuruşa bile mâl olmuyordu.

Bu durum yüzünden biraz aşağılanmış hissetmeli miydim? Muhtemelen, hayır. Ama aşağılanmıştım. Ayrıca, Scott'ın başka ne amaçlarla mali bilançolarla oynarak kendi çıkarları için kullandığını merak ettim.

Scott'ın bana ödeme yapmak için, yeterli nakit parayı denkleştiremediği mazeretine asla gerçekten inanmadım. Aslında bana yapacağı ödemeyi *geciktirebilsin* diye mi, böyle bir faturalama planını kurmuştu acaba? Son buluşmamız için hâlâ ödeme yapılmasını bekliyordum çünkü. Bu durum üzerinde daha çok kontrolü olsun diye ödemeyi kasten mi geciktiriyordu? Ya da *benim* üzerimde daha çok kontrolü olsun diye mi?

Hafta sonu geldi. Cumartesi sabahıydı. İyi kalpli Dylis tara-

findan ödenmiş George'un yüzme dersindeydik. Beşinci seviyedeydi, bu da üç kulaç, su üstünde durma, plastik kalıp tuğla için dalma ama çok da uzağa yüzmek anlamına geliyordu. Bu ne George'un, ne de öğretmenin suçuydu. Birkaç yıl önce parası tükendiği için, belediye havuzunun kapanması yüzündendi. Güney Lakeland bölgesinde yaşayan çocuklar yüzme-yi artık çeşitli otellerin spa merkezlerinde öğrenmek zorundaydılar. İdeal bir havuz değildi çünkü havuzlar genelde on metre uzunluğundaydı ve huysuz bir müşteri, *burada olmak için sağlam para ödediğinde*, havuzu çocuklarla paylaşmaya itiraz ediyordu ve çocuklar da oradan çıkmak zorunda kalıyorlardı. Dola-yısıyla ders de bitmiş oluyordu.

Bugün sadece, kurbağalama yüzen yaşlı bir kadın vardı, başı suyun dışında vücudu da neredeyse dikey duruyordu ve aslında pek de ilerlemiyordu ama hep gülümsüyordu. Zayıf gövdeleri sık sık alçalıp yükselen ve kafaları birbirlerine çarpan çocukların, tüm güçleriyle sırtüstü suyun üstünde kalmaya çalışmalarını izlemek ona keyif veriyordu.

Dizüstü bilgisayarım açık bir şekilde küçük kafe barda oturdum. Saat henüz on buçuk olmasına rağmen, havada ağır bir klor kokusu olması gerekirken, onun yerine patates kızartması ve yemeklik yağ kokusu vardı. Benim yanımdaki masada iki anne vardı. Onlar her cumartesi gördüğüm, düzenli olarak gelen tiplerdi. Bir tanesinin fırça kullanarak elle yapılan tarzda kızıl röfleleri vardı, sanırım Gail'di. Diğer de her hafta saçının rengini değiştiriyordu. Ders boyunca, kamburları çıkmış bir şekilde, yüzleri birbirine üç santim uzaklıkta, gözlerini kısıp Gail'in boşanması üzerine konuşuyorlardı. Arada sırada, ayrılma ile ilgili söylenen kelimeler ve deyimler duyuyordum (İlişki olmak, ortak ebeveynlik... ve: "O nankör herif için haftada iki

kez akşam yemeğine rosto yaptım. O *kadınla* birlikteyken sürekli parmak balık yiyorlar. Tembel orospu.”) ve o yüzden de onları yok saymayı tercih ettim.

Ciğerlerine havuz suyu kaçan bir çocuğun etrafa tükürükler saçan sesini duyunca başımı uzattım. George olmadığını görünce, otelin ücretsiz kablosuz erişimini tıklayarak, banka bilgileri detaylarım için tuşlara basmaya devam ettim.

Banka hesabımda bir kıpırdanma yoktu.

Scott’ın son ödemesi hâlâ gelmemiştir.

Başparmak tırnağımı çiğnedim. Şirket sekreterini arayıp: “Size gönderdiğim şu fatura vardı? Hani o sahte olan? Evet, lütfen onu ödeyebilir misiniz?” tarzında bir şey söyleyemezdim elbet.

Üstelik, Scott’a telefon etmek istemiyordum.

Onu birkaç gün görmemeyi umuyordum. Henry ile buluştuktan sonra, ortalığın biraz yatışmasını bekliyordum. Ki, bu da Scott’ın pek hoşuna gitmemiştir çünkü bu konuda beni sorguya çekmek istediğini sezinliyordum.

Henry tekrar benimle görüşmek için baskı yapmıştı ve ben de kabul etmişim. Onu arayacağımı söylemişim ama telefon açmamışım.

Ondan hoşlandım. Gerçekten hoşlandım. Ama zamanlama o kadar boktandı ki. Niçin hayatıma Scott’tan kurtulduğum zaman, yani bir ay sonra girmemiştir? Borçlarım geri ödendiğinde?

Henry benim ruh hâlimden bihaber, Scott hakkında gevezelik yapıp dururken, benim de aldatmış olmanın iğrençliği beynimi yiyordu ve randevumuzun sonlarına doğru biraz sessizleşmişim. Tahminimce, ondan aniden uzaklaşmam onu şaşırtmış olmalı ki, evden gitmişti. Belki de kafasında ona karşı isteksiz olduğuma dair yanlış anlamlar çıkarmıştı ve bu da benim hissettiğim şeyden çok uzak bir şey değildi.

Parayı mucizevi olarak birden ekranda görmeyi umarak, sayfayı yeniledim.

Dikkatimi ekrana verdiğim için, George yanımda dikilene kadar onun yaklaştığını fark etmedim: Sırtını kamburlaştırmış, titriyor ve ayaklarını sırasıyla değiştirerek zıplıyordu. “Tualete gitmem lazım,” dedi.

“Git, o zaman.”

“Sen oraya tek başıma gitmemem gerektiğini söyledin. Bana, ancak ya sen oradaysan ya da diğer çocuklar varsa gidebileceğimi söyledin.”

Doğru, öyle dedim. Özür dileyip ayağa kalktım. Ama öyle dediğimi unutmuştum. Süpermarket tuvaletlerinde, yüzme havuzu soyunma odalarında saldırıya uğrayabileceğiniz söylenildiği için, çocuğunuzu tualete bile yalnız gönderemiyorsunuz.

Bizim ebeveynlerimiz, bu durumlarla ne kolay baş ettiklerinin farkında mıydılar acaba?

Annem, “Dışarı çık ve çay saatine kadar geri gelme,” derdi. “Patates kızartması ve sos için elli peni var. Şekerleme alma.” Bu da onun ebeveynlik anlayışıydı işte.

George’a, “Kadın tuvaletine girmek zorunda kalacaksın,” dedim ve o da bunu duyunca somurttu.

“Ben oraya gitmek istemiyorum.”

“Peki, erkeklerinkine de giremezsin.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü çıplaktırlar. Kadınlarinkine git, hadi çabuk ol. Derisini kaçıırıyorsun.”

Fırladı gitti ve ben de ilk defa olmasa da, medyada son zamanlarda çıkan haberlerden sonra kendimi, ünlüler arasında pedofil vakasının, toplumun genelinden daha yüksek olup olmadığını merak ederken buldum. Ya da toplumun tamamını mı

temsil ediyorlar?

Yoksa ünlü erkeklerin ruhunda zaten var olan bir şey mi onları çocuklarla seks yapmak istemeye meyilli kılıyor diye, git-tikçe artan bir şüphe içindeydim. Birileri bu konuda gerçekten bir araştırma yapsa iyi olur.

George, "Yaptım," dedi.

"Ellerini yıkadın mı?"

"Evet."

"Doğru söyle!"

"Havuzla gidiyorum," dedi ve ben onu tuvalete geri yollayamadan, ıslak karoların üzerinde yarı koşar, yarı zıplar vaziyette benden uzaklaştı.

Havuzla ulaştığında, onun hafifçe kaydığını gördüm, bir an önce sıcak suya kavuşmak istiyordu ve o an kalbim titredi. *Güvende ol, bebeğim.* Bu benim duamdı. Onu korumak için kendimi güçsüz hissettiğimde, söylediğim şey buydu.

İki hafta önce George'un, havuz sonrası çok az tanıdığım bir arkadaşının evine gitmesine izin verdiğimde de aynı duayı etmişim. George onunla iki tam gün geçirdikten sonra, onun hakkındaki her şeyi elbette ki biliyordu. Çocuğu yüzme dersine büyükbabası getirmişti, ailesi buralara yeni taşınmıştı ve adı Leif olan çocuklarının, arkadaş edinmesini çok istiyorlardı.

Büyükbabası tatlı, cana yakın biriydi ve sol kulağına bir küpe takmıştı, çenesinde de yarım daire biçiminde bir yara izi vardı, belki de eskiden kalma bir cam kırma olayıydı? George gömleğimi tutup çekiştirerek, benimle sıkıcı bir hafta sonu geçirmektense, onlarla gitmesine izin vermem için yalvarıyordu. İki arada kalmışım. Kafamda bir mazeret uydurmaya çalışırken ve aynı zamanda utançımdan sıcak bastığı için büyükbabaya tuhaf bir şekilde gülümsedim çünkü dış görünüşünden dola-

yı bu adama karşı tamamen ön yargılıydım.

Böyle bir durumda siz ne yaparsınız?

Sonunda gönülsüzce, "Peki gidebilirsin," dedim ve öğleden sonrayı dua ederek, mantramı tekrar ederek geçirdim.

Akşam olduğunda, korktuğum şey başıma geldi.

George eve geldiğinde içine kapanıktı ve ağzını bıçak açmıyordu, yemeğini yemedi ve benim yanımda dumamak için odasında oyun oynadı. O malum "konuşma"yı arada sırada yapardık... *Eğer birisi, senin külodunun içine dokunmaya çalışırsa... Eğer birisi benden bir sır saklamamı isterse, tarzında şeyler.* George benim ifade etmeye çalıştığım şeyin ciddiyetinin farkında olmadığı için, her zaman hızlıca kestirip atar ve aptalca bir şey söylerdi.

Odasının kapısını tıklattım. "Her şey yolunda mı?"

Bana bakmadan başını salladı.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Hayır, teşekkür ederim."

"George? Bugün bir şey mi oldu?"

Cevap vermedi.

"Leif'in büyükbabası sana kızdı mı?"

Alçak bir tonda, "Hayır," dedi.

"O... şey yapmaya çalıştı mı?" -o an duraksadım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım- "Sana hiç dokunmaya çalıştı mı?"

"Hayır."

"Evde başka bir var mıydı?"

"Leif'in erkek kardeşi."

"Peki, o kaç yaşında?"

"Bilmiyorum."

"Tahmin et," dedim. "Senden daha mı küçük? Daha mı büyük?"

“Daha küçük.”

“Başka yetişkin biri var mıydı?”

“Büyükkannesi vardı.”

“Nasıl biriydi?”

“Çok yaşlıydı.”

“Peki George, dinle. Tam olarak ne oldu orada? Çünkü anladığıma göre bir şey olmuş ve sen benimle konuşuncaya kadar yanından gitmeyeceğim.”

Sesim titriyordu. Sırf George’un hatırına sakın kalmaya çalışıyordum ama yapamadım işte.

Konuşmaya gönlü yoktu ve diz kapağındaki yara kabuğunu kaşıdı.

Ona baskı yaparak, “George!” dedim. “Konuş, hadi.”

Nihayet, derin bir nefes aldı.

Hiç canı istemeyerek, tereddütlü bir şekilde, “Şey,” diye başladı. Tekrar, “Şey,” dedi, “Pokémon’u biliyor musun?”

Gözlerimi kapadım. İçim rahatlayarak, duvara yaslandım.

“Biliyorum,” dedim.

“Şey, Leif’in otuz üç tane oyuncak figürü var, anne... Ve... Ve şey, onları gördüğümde *kıskandım*.”

Aman Tanrım.

Görüyorsunuz, insanın içine nasıl işliyor. İşte bu hâle dönüşüyorsunuz, paranoya böyle her düşüncenize musallat oluyor.

“Ben sana daha fazla Pokémon alacağım, aşkım,” dedim ve sonra gidip iki küçük bardak konyağı kafaya diktim.

Çocuklar şimdi de zıplıyorlardı, kollarını açıp kapayarak, sanki kendilerini acil bir durumun ortasında bulmuşlar da, bir tekenden dibini göremeyecekleri tuzlu suya atlar gibi zıplıyorlardı. Öğretmen onlara, yüzeye çarptıklarında kollarını sert bir şekilde bastırmalarının önemini açıklıyordu.

Ama çocuklar ona aldırmadan, bu anı, resmi olarak birbirlerine su sıçratma fırsatı olarak gördüler.

Sayfayı tekrar yeniledim. Hâlâ para yoktu. O an, bugün cumartesi olduğu için, en erken pazartesi gününe kadar havale yapılamayacağı kafama dank etti.

Camdan, otelin otoparkına boş boş bakıyordum ve para gelmezse yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ederken, siyah bir Range Rover dikkatimi çekti.

Siyah Range Rover'lar yaygındı. Şu sıralar, beyazlar kadar değil ama buralarda hep popülerdi. Bu ise, diğerlerinden farklı olarak geliştirilmiş Range Rover, uzun aks aralıklı Overfinch'ti. Fiyatı iki yüz bin sterlinden daha fazla olan bir arabaydı. Bu yüzden çok yaygın değildi.

Gördüğüm araba, Scott'm Range Rover'ıydı.

Dizüstü bilgisayarımın üzerinden bakabileyim diye, sandalyeden vücudumu hafif aşağıya kaydurdım ve arabanın otoparkta sanki birini arıyor gibi dolanmasını izledim. Bir sürü boş yer vardı, park etmeye çalışmadığı belliydi.

İkinci kez aynı yerden dolanmaya başladı. Onu gözetlediğimi henüz fark etmemişti. Eğer cama güneş vuruyorsa, belki de dışarıdan görünmüyordum.

Neden buraya geldi ki? Burada olduğumu nasıl öğrendi acaba?

Fakat beni arıyor olsaydı, arabamı hemen fark ederdi. Cip girişte duruyordu. Plakamı ezberlememiş olsa bile, kontrolden çıkmış bir süpermarket alışveriş arabası yüzünden ön kaputun üstünde oluşan çukuru görüp, arabanın bana ait olduğunu anlardı.

Peki beni aramıyorsa, kimi arıyordu o zaman?

Elim telefonun üzerinde kalakalmıştım. Bu korkutucu bir şeydi.

Cesaretim var mıydı? Ona kendisini açıklamasına izin vermiş miydim?

Beş kere telefonunu çaldırdıktan sonra, onun fren ışıklarını yaktığını ve otoparkın en sonundaki yere park ettiğini gördüm.

“Selam,” dedim. “Müsait misin?”

“Elbette.”

Ses tonu uyuşuk bir hâldeydi. Bunu bir şeyi gizlemek için yapıyordu çünkü eğer uyuklamıyorsa, böyle konuştuğunu daha önce duymamıştım. Arabasını biraz ileri sürüp köşeye almasını izlerken, mideme kramp girdi.

“Küçük bir problem var,” dedim.

“Nasıl bir sorun?”

“Gönderdiğim fatura. Ödemesi yapılmadı ve hâlâ para bekliyorum.”

“Ah,” dedi. “Ah, ilginç. Deborah genelde hızlıdır. Çarşamba günü göndermiş olması gerekiyordu. Elimden geldiğince en kısa zamanda bunu araştırıp, sorunun çözeceğim.”

“Harika. Rahatsızlık verdiysem özür dilerim ama biliyorsun sonuçta.”

“Özür dilemene gerek yok. Paranı istiyorsun, anlıyorum.” Sesi kızgın geliyordu artık. Bir kez daha frenlerden ayağını çekti ve arabasını sağa hareket ettirdi. Eğer o yönde devam ederse, benim oturduğum yerden geçecekti.

Yutkundum.

“Ee, iyi misin, peki?” dedim.

“Mükemmelim.”

“Neler yapıyorsun? Bugün için var mı bir planın?”

Arabanın burnu görüş açıma geldi.

Ön camdan Scott’ı net bir şekilde görebiliyordum ve o da beni görür diye korktuğum için göğsüm sıkışıyordu.

Park etmiş arabaları önce soldan sağa sonra sağdan sola doğru tararken, rahat bir tavırla, "Pek bir şey yok," dedi. "Sadece gazeteleri okuyup, evdeki ufak tefek işleri yapıyorum."

Söylediği yalan beni iliklerime kadar titretti.

"İyi fikir," dedim mırıldanarak.

"Evet, dinleniyor ve biraz enerji depoluyorum," dedi.

"Enerji depoluyorsun," diye tekrar ederken Scott biraz ilerideki külüstür Peugeot'un orada durdu. Araba Henry'ninkine benziyordu. Aynı renk. Aynı model.

Scott cevap vermeden önce tam on saniye arabayı inceledi. Benim Henry ile otelde olduğumu düşündü. Scott beni kontrol ediyordu. Peki ama burada olduğumu nereden biliyordu ki?

Dikkati dağılmış bir ifadeyle, "Dinle," dedi, "Seni sonra arayabilir miyim? Nadine'in mutfaktan geldiğini duyuyorum. Telefonu kapatmam lazım."

"Sorun değil," dedim.

Sonra da onun vitesi geçirip otoparktan hızla çıkışını izledim.

27

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA yeni yemek masası ve ocak geldi, seramik ızgaralı, set üstü tek parça elektrikli fırın. Pek sık görünmüyordu ama temizdi. Ben de ünlü şef Clarissa Dickson Wright'ın, iki gözlü elektrikli bir ocakta herkesin iyi yemek pişirebileceğini söyleyen yeni fikrine inanma eğiliminde olduğum için, Vince'in hediye ettiği yağ kaplı iğrenç şeyin yerine bunu kullanacağım için heyecanlıydım. Eskisini Mr. Muscle ile tamamen temizledikten sonra bile kullanmaya elim varmıyordu. Yanık yağ, insanın burun duvarlarına nüfuz eden iğrenç ve ekşi bir koku yayıyordu etrafa. 2001 yılında şap salgını esnasında yakılan hayvan leşlerinin kokusuna benziyordu. O koku aylarca havada kaldı ve insanın burnundan da gitmedi.

Yemek pişirmeyi özleyeceğimi ummamıştım. Uzun bir günün sonunda George için yemek hazırlamak fikri epeydir çekiciliğini yitirmişti. Ama hiç yemek pişirememek gibi bir durumla karşı karşıya kalınca, mutfağa geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Petra ve Vince, Clara'yı da yanlarına almış geliyorlardı ve bu yüzden ben de kalabalık için spagetti carbonara pişirmeye başladım. Son zamanlarda paraya sıkışık olmadığımı açıklayarak itiraz etmeye çalışsam da, Vince ısrarla şarabı ona bırakmamı söyledi. Portekiz F.B. Branco beyaz şarabı vardı ve yakın bir

zamanda onu keşfettiğinden beri denememi istediği için heyecanlıydı.

O sabah Dennis'in bahçeden topladığı domatesleri büyük parçalar hâlinde doğradım. Celia ve Dennis'i de çağırdım çünkü Petra, Celia'nın iki bardak şarap içtikten sonra ailesi ile ilgili aşırı övünmesinden şikâyetçi olsa da, ikisi iyi anlaşıyorlardı. (Eğer Petra benim kız kardeşim olmasaydı, Celia da Petra için aynı şeyi söylerdi.) Ama ikisinin de Lakeland Yılın Kitap Ödülü törenine bileti vardı. Celia'nın kitap gruplarından biri, William ve Dorothy Wordsworth'ün ince bir biyografisini bastırmıştı. Celia bu kitabın çok iyi yazıldığını ama pek benim tarzım olmadığı için uzak durmamın en iyisi olacağını söyledi.

Çocuklar için salata yapmadan önce, domateslere Dennis'in verdiği reyhanı, zeytinyağı, baharat ve şeri sirkesini ekledim. George taze domatesten kesinlikle nefret ediyordu, her şeyi ketçaba bulamasını engelleyecek bir şey değildi bu elbette.

Aylardır ilk defa mutfağın yiyeceklerle dolu olması bir yana, aynı zamanda kadehlerim, fincanlarım ile iki yeni tavam ve birbirile uyumlu tabaklarım vardı artık. Ayrıca, George'a yeni bir polo yakalı okul gömleği, banyo havluları, el havluları ve ikimizin yatağı için ayrı ayrı örtülere para saçmıştım.

Okul tatili neredeyse gelmek üzereydi. Yandaki yazlık evler, ardarda gürültülü ailelerle dolmadan önce, sessiz ve sakin geçen akşamlardan biriydi bu. Gece vakti içkiyi aşırıya çıkardıklarında, birbirlerine bağırarak ve birlikte bu kadar zaman geçirmeyi aslında sevmediklerini çok geç fark eden ailelerdi onlar.

Verandaya oturduğumuzda, Petra, "Eee," dedi.

"Eee, derken?" diye onun dediğini tekrarladım.

"Eee, Henry ile nasıl geçti?" dedi.

"Yani, ne açıdan?"

Bana, *Yatakta nasıldı demedim*, aptal şey, der gibi bir bakış fırlattı.

“Ondan hoşlanıyor musun, demek istiyorum,” dedi.

Alaycı bir ifade ile “Yeterince iyi görünüyor,” diye cevap verdim.

“Yeterince iyi derken? Takılmak için mi? Bir ilişki için mi? Evlenmek için mi?”

Duygusuz bir tonda, “Ah, kesinlikle evlenmek için,” dedim.

“Hollywood’un artık kendine ait, 5:2 diyetinin, evlilik diyeti versiyonu olduğundan haberin var mı?” diye sordu Petra ve ben de açıklamasını istedim.

“Beş gün yiyip iki gün aç kalmak yerine,” dedi, “Eşinle beş gün beraber yaşıyorsun ve geri kalan iki gün de görüşmüyorsun.”

Bu Vince’in ilgisini çekmiş görünüyordu.

“Ya da tam tersi mi acaba?” dedi. Petra bu işin nasıl düzenlendiğini analiz etmeye çalışarak bir dakika düşündü. “Evet, tam tersi olması gerek. Beş gün ayrı, iki gün beraber.”

“Tıpkı bir itfaiyeci gibi,” dedim.

“Kesinlikle,” diye cevap verdi. “Ünlü çiftler, ilişkilerin bu sayede daha iyi yürüdüğünü söylüyorlar *ve de* daha tatmin edici.”

Vince, “Bunun sebebi, aslında çıkıyorlarmış gibi olduğu için,” dedi.

“Bunu nerede okudun?” diye sordum.

“Öğretmenler odasındaki bir dergide. Öyle süprüntü bir dergi de değil. Müdür bu tarz dergilere izin vermiyor. *Marie Claire*’de yazıyordu. Ya da uzun ve iç daraltıcı makaleleri olan o ciddi kadın dergilerinden biri.”

Vince, Petra’ya ikisinin zaten 5:2 versiyonunu uyguladıklarını söyledi. Sebebini hiç bilmediği bir şey yüzünden Petra ona kızıyor ve sonra da iki gün boyunca o yokmuş gibi davranıyordu.

“Bize mükemmel uyuyor bu, değil mi sevgilim?”

Petra ona vuruyormuş gibi yaptı ve masaya su getirmesini söyledi.

Vince mutfağa, bizi duyamayacak kadar uzağa gittiğinde, aralarının iyi görüldüğünü söyledim.

“İyiyiz,” dedi.

“Mesele neydi?”

“İşin aslını söyleyeyim mi?” diye sordu. “Farklı şekillerde dışa vurduğumuz tatminsizlik sanırım. Hiç hayatına şöyle bir bakıp, daha fazlasına sahip olman gerektiğini düşündün mü?”

“Daha fazla neye?”

“Her şeyin daha fazlasına.”

“Petra, sen zaten her şeye sahipsin.”

“Biliyorum. Önemli olan her şeye sahibim. Nankör değilim. Gerçekten değilim. Ama sadece, bazen, diğer insanlara bakıyorum ve şöyle düşünüyorum...”

“Nadine hakkında düşünüyorsun.”

Kuzu gibi kabullenerek, “Bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum,” dedi. “Nadine harika bir insan, o ve Scott birlikte okadar iyiler ki. Üstelik, her zaman bu kadar varlıklı da değillerdi. Ama bazen kıskançlık baskın çıkıyor ve ben her şeye gıcık oluyorum. Çok fena sinirleniyorum.”

Yemek yemeyi bıraktım ve onun gözlerinin içine baktım. “Vince muhteşem bir adam, Petra.”

Petra başını salladı. “Ben de hıncını ondan çıkaran bir kaltağım, değil mi?”

“Peki o, senin yeterince iyi olmadığını düşünüp seni yok saysa, nasıl hissederdin? Yeterince güzel olmadığını? Ya da zengin olmadığını?”

Sinirden deliye dönmüş bir ifadeyle sanki bana, *O... buna...*

cesaret... edemez ki, der gibi bir bakış fırlattı.

“Kesinlikle,” dedim.

Ona daha nazik davranmaya çalışacağını söyledi. “İşte, Henry senin için biçilmiş bir adam olabilir. Nadine ona kesinlikle hayran,” diye geveledikten sonra duraksadı ve sert sert kızına baktı. “Clara, çatalında çok fazla makarna var. Ağzına bu kadar yemek tıkıştırmaman gerek.”

Bu arada çatalına doladığı spagettinin yarısını çaktırmadan tabağa boşaltan George ile göz göze geldim.

Birkaç hafta önce onu, çatalını tabağın ortasında çevirerek, makarnanın tamamını dolamaya çalışırken yakaladım ve inanılmaz bir şekilde bunu başardı. Çatalı dolu bir hâlde alıp, sanki bir elma şekerini yer gibi kenardan sarkan spagettileri yedi ve ben de, böyle yaptığı için onu azarlamadım. Bu bana, Petra ve benim küçükken en çok patatesi kim çatalına sığdıracak diye yaptığınız yarışmaları anımsattı.

Çoğu zaman Petra’nın kazandığını hatırlıyorum.

Petra, “Nadine, Henry’ye karşı çok korumacı davranıyor,” diye devam etti, “Olanlardan dolayı.”

Ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi bıraktım. “Ne oldu ki?”

“Sana söylemedi mi?”

“Bana söyleyip söylemediğini bilmiyorum çünkü senin ne hakkında konuştuğuna dair bir fikrim yok.”

Petra gözlerini tabağına indirdi ve sesini iyice alçaltarak fısıltıyla “Oğlu öldü” dedi.

Duyduğum şeye çok şaşırarak, “Ah,” dedim. “Bilmiyordum.”

Söylediği şeyi sindirebilmem için bir süre sessiz kaldı ve sonra devam etti. “Havuz kazasıydı. Penileri toplamak için daldığında, bozuk bir filtre onu içine çekti.”

“Aman Tanrım,” dedim.

Petra, “Felaket bir şey,” dedi. “Karısı bir parti sonrası temizliğe yardım ederken çocuğu gözetlemeyi bırakmış. Bu olaydan sonra evlilikleri uzun sürmedi. Anlaşılabilir bir şey, aslında.”

Petra çatal ve bıçağını tabağının yanına koydu. “Bunu bırakabilir miyim?” dedi ve ben de başımı salladım. Ona, benim de iştahımın kaçtığını söyledim. Petra, “Nadine, Henry’nin bu yüzden buraya geri döndüğünü söyledi,” diye açıklama yaptı. “Bu olayı bilen insanların arasında olmaya dayanamadı. Geçmişe sünger çekmeye ihtiyacı vardı.”

“Nerede oldu bu olay?”

“Bir arkadaşlarının evinde. Henry ve karısı iş için Londra’daydı. Henry’nin kimya ile ilgili ya da ona benzer üst düzeyde bir işi vardı.”

“Mühendislik,” dedim.

“Doğru.” Petra şarabının geri kalan kısmını bir dikişte içiverdi.

Vince tekrar dışarıya gelerek, “Bir tane daha açayım mı?” diye sordu.

Ses tonunda nazik, babacan bir tavır vardı. Sanki birine, bir tane daha buz torbası ya da ağrı kesici isteyip istemediğini sorar gibiydi.

Petra, “Lütfen,” diye cevap verdi. “Eve giderken arabayı senin kullanmanda sakınca var mı?” diye sordu ve Vince de onun için sorun olmayacağını söyledi.

Tazelenmiş içkisini elinde tutarken, Petra bana doğru eğildi. “Henry bunların *hiçbirinden* sana bahsetmedi mi?”

“Hiçbir şey söylemedi,” diye cevap verdim.

“Başına gelenlere dair bir imada bulunmadı mı? Üzüntülü bir hali yok muydu?”

“Aksine. Çok hayat doluydu, keskin fikirleri vardı. Bütün

akşam boyunca neşeli bir ruh hâlindeydi. Ama..." dedim ve o an tereddüt ettim. Hatırlayınca yere bakmaya başladım. "Şöyle bir an yaşadık, bir şey vardı..."

Olanlar aklıma geldiğinde utanç duydum.

"İçeri girmek istedi -evin içine - ve ben de buna izin vermek istemedim."

"Neden ki?"

"Çeşitli sebepler yüzünden. Onunla karşılaşmasını istemedim" -Duraksadım ve başımı yana doğru sallayarak George'u işaret ettim- "Yani, bu mesele vardı. Tabii bir de ev felaket hâlindeydi ve ben de onun içeri girip, beni yargılamasını istemedim."

"Her neyse," dedim, "Onun George'la karşılaşmaması konusunu abarttığımı söyleyince, ve ben de ona öfkelen dim. Onun babası olmadığı için, ebeveynlik tavsiyelerini kendisine saklarsa memnun olacağımı söyledim."

Petra yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum," dedim. "Özür dileyeceğim."

Konuştuklarımızın pek de farkında olmayan Clara ve George, masanın diğer ucunda aralarında konuşuyorlardı. "İkiniz de tabaklarınızı bitirdiniz mi?" diye sorduğumda George "Evet," dedi ama Clara tabağında kalan yemeğini bırakmasının sorun olup olmayacağını anlamak için Petra'ya baktı. Petra düşüncelere boğulduğu için fark etmedi ve ben de sesimi çıkarmadan ağzımı oynatarak, sorun olmadığını söyledim. Onlara alçak bir ses tonunda, "Haydi, tabanları yağlayın," dedim. "Gidin ve oynayın. Tatlı hazır olunca sizi çağırırım."

Bahçenin diğer ucundaki çocukları izleyerek sessizce oturduk. Yabani tavşanları göstererek kıkırdıyorlardı, George, söylediği her şeyle Clara'yı güldürebiliyordu.

Petra çocukları işaret ederek, yumuşak bir tonda, "Sadece

hayal et," dedi, "Sadece *hayal et*. O zavallı, perişan adamı," ve gözleri dolmaya başladı. Vince ile ben cevap vermeden başımızı salladık.

Dakikalar geçti.

En sonunda Petra'nın elini sıktım. "Seni seviyorum, Petra," dedim. "Sana bunu çok sık söylemiyorum. Sen iyi bir kardeşsin ve seni seviyorum."

Şaşırmış bir hâlde, "Ah, tatlım," dedi. Burnunu silmek için kâğıt mendil aradı. "Ben de seni seviyorum."

Sonra, gözyaşları süzülürken, "Vincent, şu çocuklara hemen buraya gelmelerini söyle. Onlara sarılmam gerek. Hem de sıkıca."

28

PAZARTESİ GÜNÜ İŞ YERİNE gittiğimde, otoparkta tanıdık bir araç vardı. İki dedektife ait olan siyah Ford. Wayne bir haftadır işe gelmemiştir.

Yağmur yağacak gibiydi. Havadaki yoğunluk solumayı zorlaştırıyordu. Arabanın tavanını kapattım ve indikten sonra Ford'un şoför kapısına doğru yürümeye başladım. Dedektif Aspinall camı aşağı indirdi. "Günaydın," dedi. İş arkadaşı sosisli böreğinin son lokmasını yemiş, kâğıt ambalajıyla bıyığında kalan artıkları temizliyordu. Arabanın içi tereyağlı börek ve adaçayı kokuyordu.

"Günaydın," diye cevap verdim.

Dedektif Aspinall, "Kısa bir konuşma yapmak için vaktiniz var mı?" diye sordu.

"Müsaadenizle kliniği açsam? Bana iki dakika verir misiniz?"

"Çok teşekkür ederim," diye cevap verdi ve camı kapattı. İsteğime uyararak, arabada kaldılar ve kliniğe girdiklerinde ben de su ısıtıcısını çalıştırmış, mektupları ortadan kaldırmış, içerisi biraz havasız kaldığı için resepsiyondaki pencereyi açmıştım. Az çok hazır sayılırdım.

"Haber var mı?" diye sordum.

"Wayne Geddes resmen kayıp."

“Daha önceden de kayıp değil miydi?” dedim.

“Tam olarak değil. Bay Geddes işverenleri tarafından hırsızlıkla suçlanıyor. Onlar bu hırsızlığı polise intikal ettirdiler ve biz de onlar adına bunu araştırıyoruz.”

Ses tonundan sezdiğime göre, az miktardaki kayıp para öncelikleri değildi. Hırsızlığın kayıp insan vakasına dönüşmesini beklemediğini gösteren bir ifadesi vardı.

Titrek bir hâlde, “Yani parayı bulamadınız mı?” dedim.

“Hayır. Wayne Geddes’i de bulamadık.”

Şaşkına dönerek, “Ona ait hiçbir iz yok mu gerçekten?” diye sordum çünkü hangi cehennemdeydi bu adam? Elbette onun birkaç gün saklanacağını ummuştum. Utancından kurtulacak, kafasını toparlayacak filan ama şimdi bu kadın bana onun hiçbir yerde bulunamadığını söylüyordu.

Evini terk edip ortadan kaybolmazdı. Bundan neredeyse emindim. O evde çok yatırımı vardı. Böyle bir durumda, sahip olduğu her şeyi bırakıp gitmiş olurdu. Gelecek için teminatını. Bunun mantıklı bir açıklaması yoktu.

Dedektif Aspinall, “Son zamanlarda cep telefonu da kullanılmamış,” dedi.

“Peki ya kredi kartları?” diye sordum.

Hayır anlamında başını salladı. “Ama ortadan kaybolmak isteyen bir kişi için bu beklenmeyen bir durum değil. Birçok dükkânın kasasının üzerinde ve bankamatiklerde kameralar olduğunu bilirler. Bir ay kadar süreyle hesaplarda bir hareketsizlik olur genelde. Özellikle de ellerinde çok fazla nakit varsa, ki biz Bay Geddes’in de çok nakit parası olduğunu düşünüyoruz.”

Ama yoktu. O nakit para çoktan yok olmuştu.

“Bu arada, tavsiye ettiğiniz esneme tekniği işe yarıyor,” dedi.

“Efendim?”

“Yukarı bakan köpek pozisyonu?” dedi. “Yoga esnemesi olan hani? Boynum oldukça iyileşti. O hareketin faydasını hemen gördüm. Artık canım yanmadan arabayı geri geri alabiliyorum.”

“Ah, güzel,” diye kekeledim. “Bunu duyduğuma sevindim. Baksanıza, Wayne’in evine gittiniz mi?”

“Gittik. Sizinle geçen konuşmamızdan sonra.”

O ana kadar sessizliğini koruyan Komiser Muavini Quigley, hipermetrop birinin yapacağı gibi not defterini kol hizasında tutarken arkadaşını onayladı.

“Belli ki orada değildi yoksa yeniden buraya gelmezsiniz,” dedim. “Ne buldunuz?”

“Söyleyebileceğimiz tek şey evde kimse yoktu ve...”

“İçeri girmediniz mi?” diye sordum şaşırarak.

“Bunu yapma yetkimiz yoktu. O zaman arama iznimiz yoktu, Bayan Toovey. İçeri zorla girmemiz yasak.”

“Arabası orada mıydı?”

“Sanırım.”

Tekrar ekip arkadaşına hızlıca baktı ve o da bir dakika sonra onu onayladı. “Pekâlâ, yapmak istediğimiz şey Bayan Toovey, bizi gerçeğe götürecek bir şey bulup bulamayacağımızı anlamak için etrafa bakmak. Bu onun masasıydı, değil mi?”

“Evet, Wayne burada vakit geçirirdi.”

“Ve sizin fikrinize göre alakalı olabilecek başka bir yer var mı?”

“Mutfak,” dedim. “Çok çay demlerdi. Malzemedен de o sorumluydu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun her yere eli uzanırdı.”

Cumartesi günü ben onun yanından sıvıştıktan sonra Wayne nereye gitmişti acaba? Evden ayrılma anıma dair hatırladıklarım kopuk kopuktu. Arada hatırlayamadığım zaman dilimleri vardı. Bu sürede hatırlayamadığım bir şey olmuş muydu? Wayne’e hatır-

layamadığım bir şey yapmış mıydım? Uyandığımda Wayne'den iz olmadığını hatırlıyordum ama Ama ya bu doğru değilse? Ya aslında, ben onun varlığını aklımdan silmişsem?

Tanrım.

Dedektif Aspinall, "Müşteriler ne zaman geliyor?"

"Hastalar. Benim ilk hastam on beş dakika sonra gelecek."

Etrafı araştırmaya başladılar. Alakalı bir şey bulabileceklerinden şüpheliydim ama üzerinde de durmadım. Birkaç tane daha soru sordular: Wayne hiç mali zorluklardan bahsetti mi? En son görüldüğü cuma günü ya da hafta sonunda iş yerinden çıktıktan sonra herhangi biriyle buluşacağından bahsetti mi? Buralardan ayrılacağından söz etti mi?

Hayır, hayır ve hayır.

İşlerini bitirmiş göründüklerinde, Wayne'in niye şimdi resmî olarak kayıp ilan edildiğini sordum. Tam olarak ne değişmişti?

Dedektif Aspinall, "Kuzeni," diye cevap verdi. "Bay Geddes'ten haber almamış ve bu yüzden de onun evine girmiş. İçeriye girdikten sonra endişelenmiş. Bay Geddes'in onunla temas kurmamasının, onun karakteri ile bağdaşmadığını söyledi."

"Yani, *onun kuzeni*, Wayne'in kimseye bir şey söylemeden ortadan kaybolmayacağını düşünüyor, öyle mi?" diye sordum.

"Öyle yapmaz diyor. Bay Geddes'in onunla doğru düzgün plan yapmadan asla bir yere gitmediğini söylüyor. Balıklarına bakması için yapılan planlardan bahsediyor."

"Ah," dedim. "Elbette. Balıklar."

"Evet," dedi bana bakmadan. "Hepsi ölmüş."

29

WAYNE'İN KAYBOLUŞU dengemi tamamen bozmuştu ve Henry'yi *gerçekten* aramak istememe rağmen, cep telefonumu elime alıp rehbera giriyor ve vazgeçiyordum. Korkaklık ediyordum. Doğru kelimeleri bulamıyordum işte.

Henry de geçen haftaki buluşmamızdan sonra iletişime geçmemişti. Scott Elias hakkındaki küçük sohbetimizden sonra düşündüm, neredeyse tek kelime bile etmemiştim ve sanki bozulmuşum gibi, ilgisizlik olarak yanlış anlaşılacak bir hava vermiş olabilirdim.

Ben ne zaman bunu *belki* yapmış olabilirim diyorsam, kesinlikle öyle yapmışımdır.

Henry, onu umursamadığım izlenimine kapılmış olmalıydı.

Ama bu meseleyi böyle bırakamazdım. Şimdi olmaz.

Ben on defa çaldırdıktan sonra, telefona cevap verdi.

"Henry," dedim.

"Roz," diye cevap verdi.

"Cevap vereceğini sanmıyordum."

"Ben de senin arayacağını sanmıyordum."

"Henry..." diyerek söze başladım ve duraksadım.

"Ne oldu, Roz?"

Derin bir nefes aldım. "Petra bana oğlundan bahsetti," dedim, "Sadece çok özür dilemek istedim. Perşembe günü

evdeyken kaba ve duyarsız davrandım ve bu yüzden özür dilemek istedim. Senin ebeveynlik tavsiyelerini istemediğimi söylediğimde, eğer şeyi bilseydim, böyle konuşmazdım ve...”

“Bilmiyordun ki,” diye sözümü kesti, ses tonu sertti ama kaba değildi. “İncinmedim.”

“İğrenç hissediyorum.”

“Senin bilmeni *istemedim*. Yani, hemen bilmeni. Hem bu altı yıl önceydi, o yüzden senin kabahatin yok.”

Sessizlik oldu.

Henry’nin sanki yürüyormuş gibi, ağır ağır nefes alışını duyabiliyordum.

Bir dakika sonra alçak bir ses tonunda, “Nasıl bir çocuktu?” diye sordum ve Henry bir şey demedi. Nihayet, keyifsiz bir ifadeyle hafif kahkaha attı ve o anda sorduğum sorudan pişman oldum.

“Özür dilerim,” dedim. “Henry, çok özür dilerim. Sormalıy...”

“Hayır,” diye cevap verdi. Sonra içini çekti. “Hayır, mesele o değil. Hiç kimse böyle şeyler sormaz, o yüzden. Hiç kimse bana onunla ilgili asla soru sormaz. Benim nasıl baş ettiğimi sorarlar. Günlerimi nasıl geçirdiğimi. ‘Nasıl devam ediyorsun,’ derler, ‘Dünyadaki en kötü şey olduğunda?’ Her şey benim hakkımdaymış gibi davranırlar. Kimse Elliot hakkında bir şey sormaz.”

“Korktukları için Henry.”

“Biliyorum.”

“Elliot,” dedim. “Bana Elliot’tan bahset.”

“Onu çok seviyordum.”

Nefes alıp verışı sakinleşti ve artık yürümeyi bıraktığını hissettim. Oğlu hakkında konuşmak için sokakta olduğu yerde durdu. Sustum. Bekledim.

“Baksana,” dedi, “Buluşmak ister misin? Çünkü onunla ilgili konuşmak istiyorum. Kahretsin,” dedi vurgulayarak, “*Gerçekten* onun hakkında konuşmak istiyorum. Her şey hakkında. Artık bunu fazla yapmıyorum. Biliyorum, bu benden kaynaklanıyor muhtemelen ama bazen şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum... Nadine ile konuşamıyorum. Çok ağlıyor.”

Yumuşak bir ses tonu ile “Elbette,” dedim. “Bunu yapmayı isterim, Henry.”

İki gün sonra buluştuk. Çocuk bakıcım yoktu, Winston Newquay'deydi, ben Winston'dan para istemeyeceğimi söyleyinceye kadar, annesi onun *nerede* olduğunu bilmiyormuş numarası yaptı. Sonra da yaz boyunca kamp alanında çalışan sarı, kirli, rastalı saçlı bir kızla gittiğini söyledi. “Cuma günü dönecek,” diyerek beni ikna etti. Her neyse, Henry ile programladığımız bir randevu değildi, bu yüzden eve uğradı ve biz de George ve çaya kalan arkadaşı Ollie ile hep beraber salıncaklara gittik.

Çocuklar futbol topuyla oynarken, Henry ile ben de piknik banklarından birine oturduk.

Henry'ye George'u getirmemin mahzuru olup olmadığını sordum. Çünkü kendi oğlu hakkında konuşmak için burada olması hassas bir durumdu ve kaşlarını çatarak, “İyi de başka ne yapabilirsin ki?” diye cevap verdi.

Bir süre çocukları izledik. George'un futbola yeteneği yoktu ve topa çok az hakimdi. Kırklı yaşlarında bir kadın, top yeni yürümeye başlayan çocuğunun yakınlarına geldiği zaman, George'a kızgın bir bakış fırlatıyordu.

“Buradayım ama nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi.

Eğer istemiyorsa, hiç anlatmamasını söyledim. Birlikte oturacak birisi olmasından hoşnuttum. Burada onunla olmak-

tan da. Genelde, buraya yalnız gelirdim.

Henry, korner atışı yapmaya hazırlanan George'u göstere-
rek, "O iyi bir çocuk, dedi.

"Evet... Elliot oynar mıydı?"

"Öğrensini diye çaba gösterdim ama hiç ilgisi yoktu."

"Aynı George gibi," dedim.

Henry, o anın hatırası gözünde canlanırken gülümseyerek,
"Büyükbabası kahroldu," dedi.

"George'un ki de," dedim. "Babam Bolton Wanderers hayra-
nıdır ve onun babası da öyleydi. George'un futbolla ilgisi yok diye
hayal kırıklığına uğramıştı. Artık kabullendi, sanırım."

"Evet, benim babam da aynıydı, o..."

George köşe atışı yaparken, nasıl olduysa, topa vurunca
arkasına göndermeyi başarmıştı.

Yakında oturan kadının, "Kusura bakmayın da!" diyen tiz
sesi duyuldu. Ayağa kalkarak, bize doğru hızlı adımlarla geliyor-
du ve ağzımızın payını vermek üzereydi. "Acaba mahzuru yoksa
şu çocuklar topa mukayyet olurlarsa, memnun olu..."

George ve Ollie'ye, "Çocuklar," diye bağırdım, "Sahanın
diğer kısmında oynayın." Onlar da şikâyet etmeden dediğimi
yapmak zorunda kaldılar ve kadına aldırmadan, Henry'ye doğru
döndüm. "Ne diyordun?"

"Çok iyi yaptın."

"Tecrübeliyim. Buralarda hemen öfkelenen bir sürü ebe-
veyn var. Kendi evlatlarının da eninde sonunda bir gün dokuz
yaşına geleceğini düşünmüyorlar."

"O tipleri hatırlıyorum," dedi Henry, "Parklar sanki sade-
ce kendileri için kurulmuş gibi davranan tipik ebeveynler. Beni
deliye çevirirlerdi, çocuklarını parktaki bütün aletlere bindirir,-
hiç susmadan çocuklarını teşvik edici sözler söylerler, -Tanrım,

rl çırparak hem de- bütün bunların hepsi Mükemmel bir ebeveyn değil miyim? zırvalığı."

Onaylayarak başımı salladım. "Çocuğunla ilgilenmen gereken zamanda gazete okuduğun için kendini bok gibi hissetmene sebep olurlar."

"Sence insan her dakika çocuğuyla ilgilenmeli mi?" diye sordu.

"Hayır, sence?"

"Kesinlikle tuhaf bir şey," dedi. "Her neyse, ne hakkında konuşuyorduk? Futbol mu?"

"Baban," dedim.

"Ah, evet," dedi ve yüzündeki ifade tekrar düşünceli bir hâle büründü.

"Peki baban torununu kaybetmekle nasıl baş etti?"

"Helena'nın anne ve babasından daha iyi," dedi.

"Helena senin karın mı?"

Başını salladı. "Öyleydi."

"Onlarla haberleşiyor musun? Helena'nın anne ve babasıyla mı?"

"İki haftada bir arıyorum, sadece kontrol etmek için. Helena'nın bundan haberi yok. Çok fazla ilaç kullanıyor, bu yüzden onun bakımını üstleniyorlar. Ben de ona bakmaya çalıştım ama sonunda beni yanında istemedi."

"Seni mi suçluyor?"

"Kendisini suçluyor. Onun suçu değil ama bu bir şeyi değiştirmedir. Kendini suçluyor ve sonuçta bize ne olduğundan emin değilim. Ona yardım edemediğim belliydi ve o da beni yanında istemedi, bu yüzden ebeveynleri taşınmamı istedi. Gönülsüz de olsalar son çare oydu. Ben insanlara, kazayı bilen hiç kimsenin yanında durmaya katlanamadığımı söylüyorum, ama mesele o

değildi. Karım artık *benim* onun yanında olmama katlanamıyordu. Onun için en iyisi neyse onu yapmaya çalıştım.”

Anladığımı göstermek için başımı salladım.

Söyleyebileceğim bir şey yoktu gerçekten. Dünyadaki en kötü şey olmuştu. Sonuç olarak da, evliliği de dağılmıştı. Teselli edecek kelime yoktu.

“Elliot hakkında soru sorduğun için teşekkür ederim,” dedi nazikçe.

“Hepimizin çocuklarımız hakkında konuşmaya ihtiyacı var.”

“Birçok insan, arkadaşlar bile, benim konuşmaktan nefret ettiğimi zannediyorlar. Bu benim isteyeceğim en son şey.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden tereddüt ettim. “Uzman falan değilim,” dedim, “Ama çocuğunu kaybettiğini bildiğim insanlar, gerçekten konuşmak istiyorlar. Acı vermekten ziyade, insanı rahatlatıyormuş gibi görünüyor.”

Ellerini birbirine kenetledi ve başını evet anlamında salladı.

“Bu arada, onun hakkında konuşurken, kendi yüzünü görmelisin. Bambaşka bir insan oluyorsun. Yüzün aydınlanıyor,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Aynen öyle oluyor.”

Çocuklar sahanın bu tarafına doğru yaklaşıyorlardı. Ayağa dikilmiş, elleri belinde, benim onları azarlamamı bekleyen bebekli kadına şöyle bir baktım. Öyle durduğu için, ben de çocuklara bir şey demedim.

Henry, “Geçen akşam yanlış bir şey söylediğime dair bir hisse kapıldım,” dedi. “Sanırım senin canını sıktım ve aslında gerçekten aramak istememe rağmen, benİ tekrar görmek istemeyeceğini düşündüm.”

“Canımı sıkmadın ki.”

“Öyle mi?” Kuşkulu görünüyordu.

“Son birkaç hafta kolay geçmedi aslında. Sanırım bunun etkisiydi.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Teşekkürler, ama geçti.”

Tam bir şey söylemek üzereyken, belki de beni rahatsız eden şeyi paylaşmak istemediğimi sezdiği için vazgeçti.

Aradan bir dakika geçtikten sonra uzanıp elimi tutarak, “Sanırım, bu yüzden sana kapıldım,” dedi, “Biliyorsun, hani o ilk tanıştığımız zaman?”

“Sigorta işlemleri esnasında mı?” diye şaşırarak sordum.

Hüzünlendi. “Kartlarımı kapalı oynamayı severim,” dedi. “Beni baştan çıkarmaya çalışmayacağından neredeyse emindim. Senin de kendi dertlerin vardı, bu yüzden denemeyecektin ve her şeyi daha iyi yapmaya çalışmayacaktın. Ya da *nasil hissettiğime* dair aptalca, boktan sorular sormayacaktın... Beni bu etkiledi.

Ona gülümsedim. “Nasil *hissediyorsun*, Henry?”

“Fena sayılmaz, aslında.”

Ollie’yi annesinin evine bıraktık ve eve yürüdük, George futbol topunu kaldırımda ayakları ile sürmeye çalışmaktansa, onu elinde taşıyordu. Cumartesi günü Vince, bir şişe beyaz Portekiz şarabı bırakmıştı, Henry ve George arka bahçede top oynarlarken, ben de onu açtım ve iki bardağa doldurdum.

Açık pencereden onları izledim.

Henry onunla iyi anlaşıyordu. Onu etkilemek ya da George’un sevgisini kazanmaya çalışmak gibi bir derdi yoktu. Rahattı. Yaklaşık bir dakika sonra, Henry topu eline aldı ve George’a, “Başka bir şey yapmak istiyor musun?” dedi, o da başını salladı. Henry, kendisinin de aslında futbolu sevmediğini söyledi ve

George da çekingen bir ifade ile gülümseyerek karşılık verdi.

Sonra ikisi yan yana verandanın ucuna oturdu, omuz omuzaydılar ve bir saniyeliğine hayatın nasıl olabileceğini gördüm. Geleceğimizden bir anlık bir kare.

30

MESAJDA ŞÖYLE YAZIYORDU: “Boş vaktin var mı?”
Benim cevabım: “Ne için?”

Scott: “Her zamanki???”

Ben: “Geçen seferki için hâlâ ödemem yapılmadı...”

Tabii ki bunun üzerine aradı.

Perşembe sabahıydı Scott’tan kaçıyordum, bunu sebebi Henry idi, biraz da yüzme havuzunda onun varlığından duyduğum rahatsızlık, ama en önemlisi bu görüşmeleri bitirmem gerektiğinin farkındaydım ve onunla yüzleşmek beni çok geriyordu.

Scott’a birkaç masum mesaj yollamış, kalan parayı takibe alması için nazikçe rahatsız etmişim ve o da bu işin peşinde olduğuna dair bir cevap yazdı, sonra tekrar iş yerinde muhasebe sistemiyle ilgili sorun yaşadıklarını söyledi. Şimdi her şey hal-lolmuştu, para yoldaydı falan filan.

Ama para gelmedi.

Telefona cevap verdiğimde, Scott nefes nefese kalmış bir şekilde, “Roz, çok ama çok özür dilerim,” dedi. “Senin hâlâ beklediğinden hiç haberim yoktu. Nakit para çekeceğim. Çok utandım. Borçlu olmaktan nefret ediyorum.”

Sakin kalarak, “Sorun değil,” dedim. “Eskisi kadar paraya sıkışık değilim.”

“Hayır,” diye kahkaha attı. “Yakında artık bana ihtiyacın

kalmayacak. Seni cezbedecek başka bir yöntem bulmam lazım.”

Ben de onunla birlikte kahkaha attım ama aynaya baktığımda gülümsemiyoordum bile.

“Ee, nasıl gidiyor?” diye sordu. “İş yerinde hâlâ yoğunsun, sanırım?”

“Her zaman. Nasıl olduğunu biliyorsun. Bir teklif aldım, aslında, yeniden kendi işimi kurmak için.”

“Aa?”

“Evet, bir hastadan. Yıllardır tanıdığım bir adam bana bir yer önerdi. Makul bir fiyatı var. Hem de peşinat filan istemiyor, bu yüzden çok büyük bir risk içermiyor.”

Scott sessiz kaldı.

“Scott?”

“Pardon, pardon, bir an dikkatim dağıldı. Bu gerçekten harika bir haber, Roz. Senin adına çok sevindim.” Ağzından çıkan kelimeler kulağa çok ruhsuz geliyordu. “Bu yeni işe ne zaman başlayacaksın?”

“Birkaç hafta sonra, sanırım. Tamamlanması gereken birkaç restorasyon işi var ama çok uzun sürmez.”

“Harika. Ya Henry? O cephede işler nasıl gidiyor?”

Duygularımı belli etmeden, “İyi,” dedim.

“Sence ilişki umut vadediyor mu?”

İnsanların bir şeyleri bilme hakkına sahip olduklarını düşünmeleri ne tuhaf. Ben şahsen, birinin evliliğinin nasıl gittiğini ya da anneleriyle olan ilişkilerini sormayı hayal bile etmem.

Ama Scott’ın beni sorgulamasının sebebi, benim uzun vadedeki mutluluğumla ilgili değil, daha çok kayınbiraderiyle yatıp yatmadığım konusunda duyduğu endişedendi.

Ciddi bir tonda, “Bana onun oğlunu kaybettiğinden bahsetmeyi düşünmedin mi?” diye sordum.

Scott boğazını temizledi. “Unutmuş olmalıyım.”

Tam ben cevap verecek iken, “Neden yine şu zavallı adam numarasını mı kullanıyor?” diye sordu.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum, neredeyse telefonu elimden düşürecektim.

“Bütün bunları artık geride bıraktığını sandım,” dedi. “Onun tekrar buraya taşınma amacının, her şeyi arkasında bırakmak olduğunu *saniyordum*. Her neyse, yeni bir olay değil zaten.. Ve o, insanların bu konuda konuşmasından hoşlanmıyor, bu yüzden...”

Nasıl cevap vereceğimden pek emin değildim.

Nihayet, şunu söyleyebilecek kadar kendime geldim, “Neyse, peki para, Scott?”

“Hakikaten,” dedi. “O para.”

“Sen ne öneriyorsun?”

Buna karşın o da, “Bir saat içinde yanımda parayla kliniğe uğramama ne dersin?” dedi.

Ön camın sileceklerini çalıştırdım. Hava aniden değişmişti. Hızla ilerleyen bir fırtına etrafı silip süpürüyordu ve herkes evlerine kaçışıyordu.

Cipin sürücü tarafındaki silicisi bozulmuştu. Her silme darbesinde, hafif bir gıcırtı sesi çıkarıyor, camda görüşümü engelleyecek derecede yağmur dolu, küçük bir alan bırakarak kuvvetli bir şekilde titriyordu. Önümdeki yolu görebilmek için, dik bir şekilde ve hafif yana doğru oturmak zorunda kaldım.

Scott’ın rahatça görüşebilmemiz için kiraladığı Coniston’daki kır evine doğru gidiyordum. Görülemeyeceğimiz bir yerde buluşmanın akla yatkın olduğunu düşünerek, kliniğe uğrama fikrini reddetmiştim. Buluşmayla ilgili konuşurken, bu

evden tam olarak yararlanamadığımız, belki de onun başlangıçta umduğu kadar faydalanmadığımız aklıma geldi. Scott'ın buna kızıp kızmadığını merak ettim. Eğer kızdıysa da, öyle hissettiğine dair bir izlenim bırakmadı. Aslında, hayatın en iyi yapılmış planların nasıl önüne geçtiğini söyleyerek, bu tespiti önemsemedi.

Ses tonunda bir kırılma mı sezmiştim acaba? Emin olmadım.

Hawkshead Tepesi'ndeki küçük köyün içinden, Baptist Kilisesi'nin önünden geçtim. Sıra sıra duran, düzenli sevimli beyaz dağ evlerinin arasına kondurulmuş minik bir kiliseydi. Yol, zirvedeki dört yola gelinceye dek yukarı doğru tırmanıyordu. Tarn Hows'dan sağa dönünce, Henry ile güneşin batışını izlerken bira içtiğimiz yere çıkıyordu Oradan da direkt Coniston'a ulaşıyordu.

Tepeden aşağı doğru yavaşça indim; araba çapraz rüzgârdan dolayı sarsılıp duruyordu ve ben de konuşmaya nasıl başlayacağımı prova ettim.

Scott'a anlaşmamızı bitirmemiz gerektiğini, ikimizin de bunun farkında olduğunu söylemeyi planladım. Devam edemeyecektik, çok riskliydi. Kader yolumuza, birçok şeyin yanı sıra Henry gibi bir engel koymuştu.

Benim için eğlenceli ve hatta karlı birkaç haftanın sonuna gelmiştik. Artık bitmişti.

Böyle söylesem tamamdır diye düşündüm. Bunu söyle, parayı al ve kaç.

Ayrıca, Scott da bir saat önce telefonda aynı cümleyi söylemeye çalışmıştı. Tam bana veda ederken kahkaha atarak, ilişkimizin belki de hayatının en başarılı ilişkilerinden biri olduğunu söylemişti. Dediklerine göre, bütün ilişkilerinin böyle basit olmasını dilermiş. Her ikimiz de bu ilişkiden ihtiyacımız olanı tam olarak elde etmiştik.

On dakika sonra, yoldan çıktım. Yakındaki bir meşe ağacından bir dal düşmüştü ve yolu kaplayacak şekilde duruyordu. Fark etmeden, onun üstüne sürmüştüm ve arabadan çıkıp, onu çalılardan yapılmış çite fırlatacağıma, üzerinden geçmeye karar verdim.

Şasinin altından tok bir ses geldi. Birkaç metre sonra arabadan düşmüş olmalı ki, artık aracı rahatça kullanabiliyordum. Kontrol etmek için çıkıp bakmadım. Her zaman, ne kadar zarar geldiğini bilmemek en iyisidir, diye düşünürüm.

Yolun sonunda dağ evi göründü. En son kaldığımız kadar güzel görünmüyordu şimdi. Aslında eskiden ne ise aynen öyle görünüyordu: Gözlerden uzak, ıssız ve biraz eski püsküydü.

İçeride ışık yanmıyordu. Arabanın içinden çıkmayıp, Scott'ı bekledim. Ön cam o kadar buharlaşmıştı ki, motoru çalışır konumda bıraktım ve ısıнын bir kısmını yukarı doğru yönelttim. İçerisi hemen havasız kaldı.

Arabanın camını birkaç santim indirince bir siren sesi duydum. Sesi az geliyordu. Ya bir yatın direğine yerleştirilmişti, veya sahilden uzak bir yerde gölün üzerindeki bir şamandıraya. Düzensiz aralıklarla çıkardığı ses tüyler ürperticiydi, sanki Jaws filminin açılış sahnesindeki yalnız bir yüzücünün denizin içine çekildiği görüntüyü çağırıyordu.

Birden içime bir titreme geldi. Sonra da farları gördüm. Uzun far ışığı aynama yansınca, beni bir anlığına kör etti. Çakıl taşlarının ezilme sesi. Bir araba çok hızlıca geldi ve kısmen kayarak yanımda durdu.

Başımı kaldırıp baktım. Scott elini havaya kaldırdı ve arabadan dışarı çıktı.

Bana parayı verip yola koyuluruz diye umdum ama hayır. Anahtarları şingirdatarak, ön kapıya doğru enerjik bir şekilde

de yürüdü ve ben onun adını haykırdığımda beni duymazlıktan geldi. Bu yüzden, ben de onu takip ettim.

Kapıdan içeri girer girmez, dudakları benimkilerinin üzerindeydi ve vücudum duvara doğru bastırılmıştı. Sırtımın olduğu yerde bir askılık vardı.

Nefesi kesilmiş bir hâlde, “Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi.

“Scott, bekle.”

“Bekleyemem.”

Aramıza mesafe koymaya çalıştım. Onu iterek, “Lütfen,” dedim. “*Lütfen* bana bir dakika izin ver.”

Bir adım geri gitti ve bana baktı. Yüzünde endişelenmiş ve emin olmayan bir ifade vardı. Bir bakıma, çocuk gibi duruyordu. Yetişkin birinin, ona neyi tam olarak yanlış yaptığını anlatmasını bekleyen küçük bir çocuktan sanki.

“Bunu beklemiyordum,” diye başladım.

İçtenlikle şaşıarak, “Yapmak istemiyor musun?” dedi.

“Ben sadece...” dedim ve hazırladığım konuşmayı hatırlamaya çalışırken duraksadım. Bu senaryoyu hayal etmemiştim. Onun tavrından, telefonda verdiği izlenimden, arkadaşça ve medenice kısa bir konuşma yapacağımızı ve her ikimizin de yaptığımız anlaşmanın bittiğine dair hemfikir olacağımızı umdum. Vedalaşacaktık. Belki de eski zamanların hatırına öpüşecektik. Ama bu şefkat öpücüğü olacaktı. *İyi olmanı diliyorum*, tarzında bir öpücük. Bana zorla dayatılan bir öpücük değil. Ardından şu an Scott’ın yüzünde beliren son derece kederli bakışın gelmediği türde bir öpücük.

Yutkundum.

Ben hâlâ cevap vermediğim için, “Neden buraya geldik ki o zaman?” diye sordu.

Omurgamı düzelterek, dik bir pozisyonda durdum. “Para

“İçin geldim, Scott.”

“Ah,” dedi.

“Bunu bildiğini sanıyordum.”

Hüzünlü bir kahkaha attı ve başını salladı. “Ben yanlış yorumladım. Burada buluşmayı önerdiğinde, ben senin şey yapmak istediğini zannettim...” Sözlerini tamamlamadı.

Ona doğru yaklaştım. “İkimizin birlikte olduğunu kimse-nin görmesini istemedim,” diye nazikçe açıklama yaptım. “Burada buluşursak, mahremiyeti korumuş olacaktık.”

Elini uzattı ama yüzüme dokunmadan önce, ben onun elini avcumun içine aldım. “Hayal kırıklığına uğradın,” dedim.

“Biz sadece...”

“Üzgünüm, yapamayız.”

“Bu, kulağa sanki tam bir son gibi geliyor,” dedi.

Of çekerek, “Scott, gerçekten bizim devam etmemizi öner-miyorsun, değil mi? Bütün bunlar çok riskli.”

Duygusuz bir tonda, “Henry yüzünden.”

“Henry yüzünden değil.”

“Onunla seviştin mi?”

“Hayır. Ama bu seni ilgilendirmez.” Çenesi titriyordu ve gözlerini de yavaşca kasti olarak kırıştırtıyordu. İçgüdüsel olarak geri çekildim ve saniye geçmeden tekrar üstümdeydi. Beni tüm gücüyle duvara yapıştırdı.

Kulağıma kızgınca fısıldayarak, “İstemiyorum,” dedi. “Henry ile hiçbir zaman sevişmeni istemiyorum.”

Ağzını benimkinin üstüne koydu ve eteğimin ucundan tuttu.

“Scott, yapma.”

Benim dediklerimi duymazlıktan geldi.

Elleri sert, nefesi düzensizdi. Eteğimi yukarı çekti ve beni

acıdan çığlık attırarak kadar hızla k lodumu çekti.

Sonra da kot pantolonunun fermuarını açmak için gerl çekildi.

Ona gözlerimi diktim.

Soğuk bir tonda, "Ne yapıyorsun?" dedim. "Ne yaptığını zann ediyorsun?"

O zaman durdu.

Bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Neredeyse dili tutulmuştu. Akli başında değildi sanki.

Fısıldayarak, "Bilmiyorum," dedi.

Eteğimi aşığı indirdim.  st m  başımı düzelttim.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye tekrar etti.

Sessiz kalarak öylece dikildik, ikimiz de konuşamayacak kadar şoktaydık.

Oradan çıkıp gitmeyi çok istedim. Evden uzaklaşmayı. Ondan uzaklaşmayı. Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Tam olarak nerede olduğumu bilen bir kişi bile yoktu şu yeryüzünde.

Nihayet, " z r dilerim, bu uygunsuz bir davranıştı," dedi.

"Aklından ne geçti ki?"

"İkinizi düşününce," dedi. "İkinizin birlikte olduğu düşüncesi kanıma dokundu."

Dilediği  z rle çelişen nefret dolu bir ifade vardı gözlerinde.  n kapıya doğru bakarak, kendimi kontrol etmek için çaba sarfettim.

"Scott, işte tam olarak bu yüzden devam edemeyiz," dedim. "Can yakıcı olduğu için..."

"Ayrıca, artık devam etmek *istemediğini* mi söylüyorsun?"

Sert bir tavırla, "Neden istemeyeyim, Scott?" dedim. "Bir düşünsene. Neden bunu yapmak istemeyeyim? Bu şey, bu anlaşıma beni neredeyse borçtan kurtarmış sayılır. Bundan önce

evimi kaybetmek üzereydim. Oğlum ve ben *evsiz* kalabilirdik. Yaptığımız şeye devam etsek. Tanrım, para bile biriktirebilirim. Bu hayatta yine bir yerlere gelebilirim. Ama bu devam edemez.”

“Neden?”

Gözlerinin içine baktım ama cevap vermedim.

“Bu güzel bir anlaşma, Roz,” diye savundu. “Kimseye zarar gelmiyor. Kimse öğrenmeyecek.”

“İşler değişti. Artık iki kişi değiliz, ortak bir kazanç için bir araya gelen iki yabancıyız. Şimdi başka insanlar da işin içine girdi ve bu da adil değil.”

“Kime? Neden adil değil?”

“Karına. Kız kardeşime. Ve evet, artık Henry de var.”

Henry’nin adını duyunca yine irkildi.

“Yakalanmak istemiyorum, Scott,” dedim. “En çok değer verdiğimiz insanlara zarar vermeden önce bunu bitirmek istiyorum.”

Başını öne eğdi.

Ben konuşmaya devam ettim, savunduğum şeyi açıklamaya devam ettim, ama lafımı kesti. “Tamam,” dedi. “Anlıyorum. Sen borç içindeyken, risk almaya istekliydin. Şimdi artık borcun kalmadığına göre, istemiyorsun. Anlıyorum.”

Bana olan borcunu uzattı ve sonra iç cebine elini sokarak içinden küçük, gece mavisini bir kese çıkardı. “Sana bunu aldım.”

Ben keseyi almayınca, “Lütfen. Bu senin için. Lütfen al,” dedi.

Kesenin etrafındaki bağcığı gevşettim. Bir kutuydu. İçinde de bir çift küpe. Beyaz altına döşenmiş küçük, sade elmaslar. “Gerçekten çok hoşlar, Scott, teşekkür ederim, ama ben gerçekten...”

“Al onları,” diye beni tersledi. “Aslında, şimdi tak onları.”

Korkudan, yapmaya gönülsüz de olsam, saçımı yüzümden çekerek istediğini yaptım.

Bir süre bana öylece bakakaldı, gülümsedi ve sonra başını sallayarak, "Sana gerçekten daha uzun süre sahip olacağımı düşündüm, Roz."

Ben de elimden geldiğince ciddi bir tavırla, "Çok özür dilerim," diye cevap verdim.

"Bu kadar çabuk biteceğini hayal etmedim," diye devam etti. "Sanırım ben istediğim sürece devam eder, diye umuyordum."

Nazikçe, "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Öyle umuyordum."

Gülümsemeye çalıştım. Dediğini önemsememeye çalıştım. Onun sakın kalması gerektiğinin farkındaydım. "Sanki beni ömür boyu satın aldığını düşünmüşsün, gibi konuşuyorsun," dedim.

Scott bir şey diyecekti, ama tereddüt etti.

Sonra, "Senin için bunu yapardım," dedi.

Söylediği şeylerden utanarak başımı öne eğdim. "Anlamıyorum."

Elini uzatıp yüzümü avcuna aldı. Çenemi sıkıca tutarak havaya kaldırdı.

Sıkıca tutmaya devam ederek, yüzü benimkine çok yakın oluncaya kadar bana doğru adım attı. "Sana *bakardım*," diye fısıldadı. "Eğer bana izin verseydin, senin daha önce dediğin gibi, sana *ömür* boyu bakardım."

31

AKŞAM ÜZERİ yağmur damlaları kliniğin camlarına vuruyordu. Başparmaklarımı insan vücudunda en büyük kas olan kıllı gluteus maksimus'a iyice bastırdım, hasta benim dokunuşumla gerildiği için vücudu sertleşmişti.

"Çok canım yanıyor," diye cevap verdi. "O bölgede kesinlikle bir sorun var."

Yeni bir hastaydı. Kliniğe patırtı ve kütürtüyle dalan bu elli yaşlarındaki avukat, sorularımı, *Şu işi hemen bitiremez miyiz?* havalarında ve gerçekten hiç zamanı yokmuş gibi cevapladı.

Soyunduğu zaman külodunu ters giydiğini fark ettim.

Diğer kalçasına doğru yönelip, başparmağımı oradan bastırdım. İrkildi ve bir şey ısırmış gibi çığlık attı. "İşte bu, ağrıyı tetikleyen nokta, görüyor musunuz?" dedim. "Sağdaki kadar sol taraf da ağrı yapıyor. Lütfen rahatlamaya çalışın."

Sessizliği, kışının yakında bir zaman aralığında düşmeyeceğini, istemeden de olsa kabul ettiğini gösteriyordu ve sean-sın geri kalan kısmında iletişim kurmadı. Sadece, ben daha derine baskı yaptığım zaman dişlerinin arasındaki tükürüğü emdi. Bu esnada ben de Scott'ı düşündüm. Daha önce söylediği şeyi düşündüm.

Elbette, onun saçma teklifinin planını yapacak kadar ileri gitmemiştik, çünkü ben mekânı elimden geldiğince çabuk terk

etmiştim. Fakat artık bu konu üzerinde düşünme fırsatım olduğu için, böyle bir anlaşmayı nasıl yürütebileceğimizi merak ediyordum, eğer, “bana ömür boyu bakma” teklifinde gerçekten ciddiye, tabii.

Hesabıma her ay para yatıracak ve sevişmeye ihtiyacı olduğu zamanlarda mı uğrayacak mıydı? Bir metres mi olacaktım, yani geleneksel anlamda?

Ya da yapılan hizmetlerin karşılığında, benim ona fatura kesme sisteminde mi kalacaktık?

Teklifinden sonra Scott, gözlerimdeki korkuyu fark etmişti ve yüzümü sıkıca kavrarken gevşetmişti. Yaptığı hareketlerden dolayı, kendi de bir kez daha dehşete düşmüştü. Bu davranışlarının kaynağının ne olduğunu tam olarak bilmediğini söyleyerek, defalarca özür diledi. Ardından, tam olarak ne ile karşı karşıya olduğumu merak ettim.

Scott bir psikopat mıydı? Hiçbir şekilde reddedilmeye katlanamayan yalnız ve zengin bir adam mıydı?

Anlaşılan ikisi de değildi.

Bunu nasıl biliyordum? Çünkü ona sordum.

Yaptığı şeyden utanç duyduğunu ifade ederken, kendini tutamayıp ağladı. Daha önce hiç bir kadını incitmediğini, hatta o noktaya bile gelmediğini söyledi.

Meseleyi, benim anlaşmamızı erken sonlandırmamın onu düşünebileceğinden daha fazla yıktığını ve bir çeşit ilkel bir saplantıya kapıldığı sonucuna bağladı. Daha önce hiç yaşamadığı bir şeye.

Hasta başını kaldırdı. “Sizce yüzmek iyi gelir mi?” dedi.

“Yüzmeyi seviyor musunuz?”

“Pek değil. Çok iyi yüzemiyorum.”

Niçin bilmiyorum ama bütün yeni hastalar yüzme hakkın-

da soru soruyorlar. Belki de yüzmenin eklemleri gevşetmesiyle ilgili olabilir ya da televizyonda safkan atlara havuzda su terapisi yapıldığını görüp, kendi sakatlanmaları için de aynı tedavinin yarayacağını düşünüyorlar.

İşin aslı şuydu, bu adamın sırtı ağrıyordu çünkü kocaman göbeği vardı ve yüzmek bir şeyi değiştirmeyecekti. Göbeği, bütün ağırlığı öne çekiyor, dolayısıyla belindeki eklemleri gerip, kalçasında da ağrıya sebep oluyordu.

Benimle değil de, daha çok kendi kendine konuşarak, “Biraz kilo versem iyi olacak,” dedi.

Cevap vermedim. Asla böyle bir şey yapmazdım. Kiloları yüzünden kötü hissetmek için bana gelmediler ve zaten aklım hâlâ Scott’a takılı kalmıştı. Önümüzdeki günlerde onunla karşılaşmaktan nasıl kaçınabileceğimi düşünüyordum. Petra sorun çıkarabilir. Tekrar bir araya gelme planı yapma ihtimaline karşı, birkaç tane geçerli mazeret bulmak zorunda kalabilirdim.

Hasta ısrar ederek, “Sizce, biraz kilo vermeli miyim?” diye sordu.

Çok önemsemeyen bir tavırla, “İşe yarayabilir,” dedim.

Scott’ın verdiği nakit para el çantamdaydı. Bu sefer parayı bankaya yatırmayacaktım, bu yüzden onu çok iyi saklamam gerekti. Sorun şuydu, ev sahibinde bizim evin anahtarı vardı ve pek güvenli bir yer olduğu söylenemezdi. Bu yüzden de, ekmek kutusu, buzdolabında peynir gözü gibi her zamanki zulalarım-dan birine koymak pek akıllıca olmazdı.

Bir de arabamı tamir ettirmek için biraz paraya ihtiyacım olabilirdi.

Scott ile buluştuktan sonra işe dönerken, alt taraftan, kulağa hoş gelmeyen, insanı kaygılandıran metal çarpma sesi geliyordu. Risk aldığınızı bile bile, duymazlıktan geldiğiniz seslerden

biriydi. Aslında, Feribot çalışanı Terry beni durdurup, arabamı yerleştirmemi bekleyip, sonra camımı tıklatıp, egzoz borusundan aşağıya bir şey sarktığını söyleyene kadar bu sesi dikkate almadım. Artık bir problem olduğunu kabul etmekten başka çarem yoktu ve oto tamircisinden randevu almam gerektiğini not ettim. Pahaliya mâl olacaktı.

O ağaç dalının üzerinden arabayla geçmek pahalı patlayacaktı. Newton'un dördüncü hareket kanunu⁸ gibi bir şeydi.

Avukatın bel omurunun eklemleri ileri doğru eğilme pozisyonuna kilitlendiğinden dolayı, ona birkaç sırt germe hareketi gösterdim. O da ilgilenmiş gibi davranarak, kaç tane ve günün hangi saati yapması gerektiğini sordu.

Egzersiz yapmayacaktı. Çok büyük bir olasılıkla bu randevuyu şikâyet etmekten vazgeçsin diye, karısı almıştı.

Aynanın önünde kravatını bağlarken, "Scott Elias sizin çok iyi olduğunuzu söyledi," dedi ve benim o an jetonum geç düştü.

Dikkatli bir tavırla, beni huzursuz hissettirdiğini çaktırmamaya çalışarak, "İkiniz arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Çok eskilere dayanır."

Tedavi yatağının köşesine yaslanarak ayakkağı bağcıklarını bağlamak için sırasıyla dizlerini kaldırdı. Doğrulduğunda, "Biliyor musunuz, son on yıldır oturduktan sonra, ne zaman ayağa kalksam sırtım ağrırdı. Şimdi o ağrı gitti."

Ona gülümsedim. "Daha iyi hissetmenize sevindim."

Saatin kaç olduğundan haberim vardı. Bir sonraki hasta gelmeden, hemen tuvalete uğramam gerekiyordu ve bu hastadan da bir an önce kurtulmak istiyordum.

"Karım bakır bilekliğin romatizmaya iyi geleceğini düşün-

8 Newton'un üç tane hareket kanunu vardır.

yor. Sizin fikriniz nedir?”

“Sizin romatizmanız yok ki.”

“Ama diyelim ki var.”

“O zaman, ben işe yarayacak ne varsa yapın derim.”

“Bunun bir safsata olduğunu düşünüyorsunuz,” dedi.

Kendimi bağlayıcı bir şey söylemek istemez bir tavır takındım.

“Peki ya miknatıslar, kristaller?” diye sordu. “Karım bütün bunlarla çok ilgileniyor.”

“Dediğim gibi, işe yarayacak her ne varsa.”

“Başka randevu alacak mıyım?” diye sordu ve gelecek haftaya randevu ayarlamak için, beni resepsiyona kadar takip etmesini söyledim.

Kapıyı açtığımda Dedektif Aspinall bekliyordu. Bana merhaba demek için elini kaldırmadan önce, okuduğu dergiyi önündeki masaya koydu. Yüzünde boş ve anlaşılmaz bir ifade vardı.

Avukatın kredi kartını aldıktan sonra, şifresini girmesini istedim. “Sizi partide görebilecek miyim?” diye sordu.

Yüzümde şaşkın bir ifade belirmiş olmalı çünkü o, “Scott ve Nadine’in evlilik yıl dönümü?” diye ekledi.

Omuzlarımı silktim. “Sadece yakın arkadaşlar ve aileleri için olmalı,” dedim.

Utandı ve Scott’ın benden bahsetme biçiminden dolayı, birbirimizi iyi tanıdığımızı zannettiğini söyleyerek özür diledi.

Biraz sert bir tavırla, “O kadar da iyi değil,” dedim ve o da cüzdanını topladı.

Avukat binayı terk eder etmez, Dedektif Aspinall masaya yaklaştı.

“Bir şey bulduk,” dedi.

32

“BİR İNSAN BEDENİ Mİ?” DİYE TEKRARLADIM.

Dedektif Aspinall başını salladı.

“Ölü bir beden mi?” diye sordum.

“Resmî olarak kimlik saptanmasını bekliyoruz ama şu aşamada, onun Bay Geddes’e ait olduğunu zannediyoruz.”

Arkamdaki sandalyeye yığıldım kaldım. “Wayne öldü mü?” diye fısıldadım. “Buna inanamıyorum.”

Bakışlarım ellerime kitlenmişti. Tanrım, bu mümkün değildi. Dedektif Aspinall’den yardım bekleyerek ona baktım. O ilk önce, benim haberi sindirebilmem için sessiz kaldı. “Sana bir şey getireyim mi? Bir bardak su? Çay?” diye sorarak konuşmaya başladığı anda, burada bir süre kalacağını, ve kliniğe sadece bana ölüm haberini vermek için gelmediğini anladım.

“Annesi biliyor mu?” diye sordum.

“Haber verildi. Kuzeni cesede bakmayı kabul etti, şey yapıldığında...” Daha fazla konuşmadan durdu. Dedektif Aspinall, “Sana ve meslektaşlarına birkaç soru sormam gerekecek,” dedi, “Sen hazır hissettiğinde. Mantıklı bir açıklama bulmanın senin için zor olabileceğini anlıyorum.” “Ama eğer herhangi bir şüphem olması durumunda,” diye ekledi, “Her birinizi şimdi sorgulamak zorundayım, Bayan Toovey. Bugün.”

Başımı kaldırdım. “Nerede bulundu?”

“Evinde.”

Elimle ağzımı kapattım.

“Ne zaman ölmüş?” diye sordum.

“Şu aşamada emin değiliz.”

Wayne, ne yaptın sen?

Onu terk ettiğimde depresyona girdiğini hissetmiştim. Yaşananlardan dolayı aklının karıştığını -hatta utandığını- ama ölmüş olması? Gerçekten mi?

Alçak bir ses tonuyla, “Nasıl yapmış?” diye sordum.

“Pardon?”

“Kendini nasıl öldürmüş?”

“Ah, Bayan Toovey, çok özür dilerim, siz yanlış anladınız. Wayne Geddes kendini öldürmedi.”

Kaşlarımı çattım.

“Evinin yanındaki ek binada dondurucunun içinde bulundu,” dedi.

Gözlerim yuvasından fırladı. “Birisi onu oraya mı koymuş?”

“Öyle olduğunu sanıyoruz, evet.”

Aptal bir soru olduğunu fark ettim. Wayne’in kendi kendine buzdolabının içine girmesi anlamsızdı.. Eğer Dedektif Aspinall karşısında bir aptalla konuştuğunu zannediyorsa bile, bunu belli etmedi. “Affedersiniz,” dedim, “Doğru düzgün düşünmüyorum.”

“Şu anda ölümün tam sebebini bilmiyoruz ama tahmin edebileceğiniz gibi bir an önce bu işe başlamak istiyoruz. Artık bir cinayet soruşturması olduğuna göre, size sormam gerekiyor, Bayan Toovey, hiç onun evinde bulundunuz mu?”

Titreyerek, “Wayne’in evinde mi?”

Başını evet anlamında salladı.

Yutkundum. “Zannetmiyorum.”

Başını yana doğru salladı. “Net bir şekilde, evet ya da hayır kelimesine ihtiyacım var.”

“O zaman, hayır.”

“Peki, güzel. İlk olarak yapmak istediğimiz şey, başlangıçta kapı kapı dolaştıktan sonra, Bay Geddes’in iletişimde olduğu herkesten parmak izi almak. Arkadaşları, iş arkadaşları vesaire. Bu şekilde onları bu davadan eleyebiliriz. Bize isimlerin listesini temin edebilir misiniz acaba, Bayan Toovey?”

“İsimler.”

“Evet,” dedi. “İş arkadaşlarının, anlaşmazlık yaşadığı hastaların ve benzerlerinin isimleri. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir yerden başlamamız lazım. Şu anki hâliyle, elimizde çok az şey var.”

Temporal atar damarımdaki nabzın hızla attığını hissedebiliyordum. Dışarıdan görülebiliyor mu acaba, diye merak ettim.

Parmak izlerim evin her yerindeydi. Wayne’in vücudunun her yerinde.

Dedektif Aspinall bana, üzerinde iletişim bilgileri olan bir kart daha vermeye hazırlandı ama onu sıkıca tutarak bana uzatmadan önce duraksadı. Bir an bana baktı, sanki başka açıdan bakmak aradığı cevabı sunabilirmiş gibi, başını yana çevirdi.

Sonra da gülümsedi. “Listeyi ne kadar hızlı ulaştırırsanız, o kadar iyi olur, Bayan Toovey,” dedi ve ben de ona hemen başlayacağımı söyledim.

Liste:

Roz Toovey.

Roz Toovey.

Roz Toovey.

Dedektif Aspinall gittikten sonra, başımı ellerimin arasına alıp çaresizce hatırlamaya ; o gece Wayne’in evinde olan biten ne

varsa anımsamaya çabalayarak öylece oturdum. İzlerimi nerede bıraktım? Peki ya, DNA'mı?

Dedektif Aspinall illa ki bana, "Yani oraya hiç gitmediniz, öyle mi, Bayan Toovey?" diye soracaktı. "Bay Geddes'in evine bir defalığına dahi hiç girmediniz mi? O zaman, yapabilirseniz, oturma odasında cinsel organınızın olduğu bölgenizden çıkan kılların varlığını açıklayın. Pencere pervazında bulunan bir dizi parmak izini açıklayın."

Teslim olmalıyım. Hemen şimdi arkasından gidip itiraf etmeliyim. Oraya Wayne ile seks yapmaya gittim ama onu ben öldürmedim. Bu, iki tarafın da rızasıyla yapılacak bir seksti.. Önceden kararlaştırılmıştı. Oraya özellikle Wayne Geddes ile seks yapmak için gittim ama bu gerçekleşmedi zaten.

Ama bahis konusu olan Wayne'di.

Aklı yerinde olan kim inanırdı ki buna? Kimse buna inanmazdı.

Bu yüzden, Dedektif Aspinall'e oraya Wayne ile seks yapmaya gittiğimi çünkü o çalınan para yüzünden bana şantaj yaptığını söylemeliyim.

Wayne'in aldığı için düşünmesi için Dedektif Aspinall'i yönlendirdiğim para.

Hakkımda dava açılacaktı. İsmim gazetelere çıkacaktı. İşime, kendi iş yerimi açmama elveda diyebilirdim. Hiç kimse bana güvenmeyecekti.

Kahretsin.

Peki ya ona, Wayne'in bana şantaj yaptığını çünkü Scott Elias'la para karşılığı seks yaptığımı söylesem?

O zaman şüpheliler listesinin en başına geçiverirdim hemen, çünkü sadece onun evinde olduğum için değil, aynı zamanda onu öldürmek için bir gerekçem bulunduğu için.

Onu öldürmek.

Birisi Wayne'i öldürmüştü. Zavallı, zavallı Wayne.

Kim böyle bir şey yapardı? Peki ya ben oradayken, onlar da evdeyse? Ya aramızda geçenleri *gördülerse*?

33

SONRA, İKİ ŞEY oldu.

Kendi çapında zararsız iki telefon araması gerçekleşti ama ikisi bir arada felaket getirebilecek potansiyeldeydi.

Arabayla eve doğru giderken, bir yandan Wayne'in cesedini ve kendi durumumu, diğer yandan da gerçek korkunun ne demek olduğunu ilk defa anladığımı düşünüyordum. Feribota geldiğimde o kadar korkuyordum ki bunu vücudumun kokusundan anlayabilirdiniz. Koltuk altlarımdan yayılan iğrenç terimden, etrafa kahve ve adrenalin kokusu yayılıyordu. Ellerimle direksiyonu sıkıca kavramış ve yüzümü de ön cama iyice yaklaştırmıştım.

Terry'nin vardiyası değişmişti, bu yüzden henüz yirmili yaşlarına basmamış ukala bir çocuk bilet kontrol görevini üstlenmişti. Cama aralıksız vurarak ödümü patlattı ve ben camı açar açmaz soğan turşulu cips kokan nefesine maruz kaldım. Alt dişlerinin arasına yiyecek artıkları dolmuştu.

Torpedo gözüne uzanarak bilet koçanını çıkartıp ona uzattırken telefonum çaldı.

BİLİNMEYEN NUMARA

"Roz?"

Bezgin bir ruh hâliyle of çektim. "Winston," dedim.

"Roz, bil bakalım ne oldu?"

"Newquay'de mahzur kaldın."

“Nereden bildin?”

“Şansım yaver gitti.”

“Evet, şey, beni eve götürecek kişiyi kaçırdım ve tren ücreti-
ni denkleştiremiyorum. Yarın George’u almak için o saatte geri
dönmüş olmayacağım. Sen bu hafta sonunu üstlensen, ben de
önümüzdeki iki hafta sonunda onu alsam, olur mu?”

“Kıza n’oldu?”

Masum bir şekilde, “Kız mı?” diye sordu.

“Annen Newquay’e, kamp alanındaki sarışınla gittiğini söy-
ledi.”

“He, o kız. Evet, o iş pek yürümedi. Sert marihuana bulabi-
len pis herifin birine kancayı taktı. Her neyse, dinle, eğer birkaç
gün sonra para bulamazsam, otostop çekeceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

“Senin için mahzuru olmadığına emin misin?”

“Mahzuru yok.”

“Sesin tuhaf geliyor, Roz. Her şey yolundaymış gibi davra-
nıp da, sonradan yüzüme vurduğun zamanlardaki gibi yapmı-
yorsun, değil mi?”

“Öyle bir şey yapmıyorum.”

“Harika. Rahatladım. Hiç anlayamıyorum çünkü. Eve gel-
diğim zaman görüşürüz o zaman.”

“Tabii, Winston. Eve geldiğin zaman.”

Telefonu kapattık ve ben koltuğuma yaslandım. Derin bir
nefes aldım.

Winston Toovey’in basit hayatı.

Oğlunu görmeye gelecek parasının olmaması? Hey, işler
bir şekilde yürür nasılsa. Onun arkasını toplayan ben ve annesi
olduktan sonra, tabii ki işler genelde yürürdü.

Feribot normaldendaha fazla gürleme sesi çıkararak, rıh-

tıma yanaştı. Turistler hızla arabalarına kaçıştı, motorlar çalıştırıldı ve hepimiz direkt güneşe maruz kalacak şekilde batıya doğru gittiğimizden siperlikler aşağı indirildi. Önümdeki kadın, arabasını vitese takılı bırakmış olmalı ki marşa basar basmaz araba öne doğru sarsıldı. Utancından defalarca saçına dokundu.

Wayne öldürülmüştü ve onu hayattayken gören en son kişi bendim. Wayne'i öldürüp cesedini dondurucuya atmayı kimin isteyeceğini bir türlü anlayamıyordum. "Ev ev dolaşarak sorgulama yapacağız," demişti Dedektif Aspinall. O gece Wayne'in evine gizlice gelen siyah cipi, hiç kimse hatırlayacak mı acaba? Daha sonra tekrar ayrılırken bahçenin köşesindeki çimenliği ezip geçen birini? Çünkü kaçmak için çok acele ediyordum.

Çiftlik evi, kısa bir patikanın sonundaydı. Fakat tarlaların karşısında onu gören bir ya da iki ev vardı. Birileri yatak odasının camından izlemiş olabilirdi. Birileri *bir şeyler* hatırlayabilirdi.

Peki ya tekerlek izlerini eşleştirdiyse? Tek umudum, yağmurun onları silip götürmesi olabilirdi.

Kasasında iki İskoç çoban köpeği ve birkaç saman balyası olan kamyonun arkasından, Claife Tepeleri'nden döne döne gidiyordum. Sürü otlatan çobanlar artık tarihe karışmak üzereydi. Bu adamlar Mitsubishi arabalarının arkalarındaki gıda malzemelerini dağıtırken, bir yerden diğerine hızla geçiyorlardı, bir çiftçiden ziyade sanki FedEx temsilcisi gibi çalışıyorlardı.

Vadiden aşağı inerken ben masumum, diye kendi kendime tekrarlıyordum. Erken saatlerdeki fırtına dinmişti ve şimdi de vadinin üstü kızıl renkle kaplıydı. İnsanın kalbini durduracak güzellikteydi. Wayne Geddes'i öldürmekten hüküm giyemezdim çünkü onu ben öldürmedim. Ben masumum, diye tekrarladım. Dedektif Aspinall'in soruşturmalarından bunu kanıtlayacak bir şeyin *-herhangi bir şeyin-* çıkmasını umuyordum.

Okul sonrası etüt salonuna gittiğimde George tek başına oturuyordu. Sol elinde bir kâğıdı tutuyordu ve okurken dikkatini ona vermişti. Ben tam yanına gitmek üzereyken, Iona'yı fark ettim.

Ses çıkarmadan ağzını oynatarak, *Konuşalım mı?* deyip başıyla yanına gitmemi işaret etti.

Tehlikeyi hissettiğim için, sanki kötü bir şeyin haberini alacağımdan habersiz gibi yaparak şen şakrak bir tavırla, "Diz kapağın nasıl?" diye sordum.

Iona hemen hiç düşünmeden ayağını havaya kaldırarak, diz kapağını büktü ve sonra esneterek uzattı. "Çok daha iyi. Üstüne koyduğun bant vardı ya, iyi geldi. Onun patentini almalısın."

"Hep öyle bir niyetim var da. Her şey yolunda mı?" diye sordum, George'u göstererek ve Iona'nın ifadesi hemen ciddi ve resmî bir hâle dönüştü.

"Bunu sana vermemi istediler."

Bana bir zarf uzattı. Zarfın üstünde "Bay ve Bayan Toovey" yazıyordu. Bir de "Kişiye Mahsus" ibaresi eklenmişti.

"Şimdi mi okuyayım?" diye sordum.

"Sen bilirsin."

Zarfı açtım ve okudum. Okul yönetimi pazartesi sabahı George hakkında yapılması planlanmış bir toplantıya katılmamı istiyordu. Yerel Eğitim Müdürlüğü'nden bir temsilci de hazır bulunacaktı.

Başımı kaldırıp Iona'ya baktım. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

Ses tonunu alçaltarak, öne doğru eğildi. "Üzgünüm Roz, bunu söylemek bana düşmez, onun öğretmeni değilim ama sanırım yine çalışıyor."

Mektubu zarfın içine geri koydum ve tuniğimin cebine iyice yerleştirdim.

Iona gülümsemeye çalışarak ve sanki küçük bir sorun olabilir anlamında, önemsemeyen bir tavırla, “Eminim pek kayda değer bir şey değildir,” dedi. Ama öyle değildi. Eğer işin içine Yerel Eğitim Müdürlüğü giriyorsa, değildir.

Gösterdiği nezaketten dolayı Iona’ya teşekkür ettim ve George’a eşyalarını bir an önce toplamasını söyledim. Bütün bu süre zarfında benimle göz kontağı kurmadı ve tek kelime de etmedi. Ancak ben onu arabaya sokup marşa basınca, “Ben yapmadım,” dedi.

Motoru durdurdum. “‘Ben yapmadım,’ diyerek, ne demek istiyorsun?”

Bana inanmayacağını biliyordum, manasında bir bakış attı ve daha sonra gözlerini ön camdan ayırmadı.

Güneş bir bulutun ardından çıkmış, her ikimizin de gözlerini kamaştırıyordu.

“George, çantama bir bak da,” dedim, “Güneş gözlüklerimi çıkar. Yan cepte olabilir.”

Çantayı dizlerinin üzerine koyup fermuarını açtı. Fermuar sıkışmıştı ve birkaç kere çekiştirince havaya yirmi sterlinlik banknotlar fırlayarak, etrafımıza saçıldı.

George heyecanlanarak bana baktı. Kahretsin, para. Aklımdan uçup gitmişti.

“Topla şunları,” diye bağırdım. “Başka kimse görmeden, acele et.”

George, ayak boşluğundakileri hızlıca toplayarak, söylediğimi yaptı. Son kalan banknotları da alınca, sessizce oturduk.

Nazik bir şekilde, “Artık zengin miyiz?” diye sordu.

“Hayır.”

“Bu kadar paramız varsa bile mi?”

“Bu kadar paramız varsa bile,” dedim. “Bu sadece üç aylık

kira paramızı karşılayacak, tatlım. Yani, hayır, zengin değiliz. Bana okulda ne olduğunu anlat, bakalım.”

“Anlatmak istemiyorum.”

“Maalesef, bir seçeneğin yok.”

Yüzünde aniden bir kızgınlık ifadesi belirdi. “Ben yapmadım,” dedi. “Onlara benim yapmadığımı söyledim. *Sana da yapmadığımı* söyledim. Ama kimse bana inanmıyor.”

“Ne çalındı?”

“Pokémon oyuncak figürleri.”

Kalbime bir sancı girdi. “Tam olarak hangileri?”

“Bilmiyorum. Leif çantasından üç tane alındığını söylüyor ve öğretmen de onları benim çantamda buldu.”

“Peki, onlar çantana nasıl girdi?”

Tekrar bana bir bakış fırlattı. “*Bilmiyorum.*”

“Tanrı aşkına, George, eğer onları çantanda buldularsa -eğer bir öğretmen bulduysa- o zaman başka kim olabilir ki?”

“Ama onları ben almadım.”

“Leif’in oyuncak figürlerini çok istediğin ve çok fazla sayıda olduğu için Leif’in fark etmeyeceğini düşünerek, elinde olmandan almış olamaz mısın?”

George sabırsız bir ifadeyle iç çekerek, “Hangilerine sahip olduğunu asla unutmazsın ki,” dedi.

“Peki, kim aldı onları?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

“Ayrıca, neden onları senin çantana koysunlar?”

“*Bilmiyorum.*”

“Biriyle kavga mı ettin? Birine kötü mü davrandın? Başka bir çocuk mu başına bu belayı sardı?”

“Bilmiyorum.”

“George! Tanrı aşkına, sana yardım etmeye çalışıyorum! Bir

defa bir şey çaldın mı, insanlar sonrakinde senin yapıp yapmadığını *önemsemiyorlar*, anlamıyor musun? Ne olursa olsun sen suçlanacaksın!”

“Ama ben yapmadım ve bu hiç de adil değil.”

“Adil olmadığının ben de farkındayım ama durum bu işte!”

Bu olay neden bugün olmak zorundaydı? Onca gün varken, neden bugün?

George’a baktım, ağlıyordu. Ona dokunamayacak kadar kızgındım. Ona kızgındım. Winston yine burada olmadığı için, ona da kızgındım. Beni parasız bıraktığı için. Böyle boktan biri olduğum için kendime de kızgındım.

Ellerimle yüzümü ovaladım. “Tamam,” dedim. “Tamam, hadi baştan alalım. Bağırarak istemedim.”

Gözyaşları, kirli yanaklarından süzülürken başını salladı.

Yumuşak bir tonda, “Şu anda sahip olduğun tek kişi benim,” dedim. “Baban hariç, o da aman ne sürpriz bir şey ki burada değil, *sadece* ben varım. Bunu anlıyor musun?”

Sızlanarak, “Evet,” dedi.

“Tanrı biliyor ki bugün bunu çekecek hâlim yok, George. Gerçekten. Ama ben senin tarafındayım ve oğlum olduğum için senin arkadayım. Senin yapıp yapmaman umurumda değil, çünkü sen sahip olduğum tek şeysin ve seni seviyorum. Ama bu işin içinden çıkacak bir yol bulabilmem için, bana o kadar *çok kızmayı* bırakman gerekiyor çünkü buna ben sebep olmadım. Kimseyi bir şey çalmaya zorlamadım. O her kimse.”

Hâlâ güçlüğüle nefes alıyordum ve başımı sallıyordum. Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tuttum.

George, “Özür dilerim,” dedi.

“Sorun değil. Hiç kimse suçlanmak istemez. Bunu anlıyorum.”

Marşa basıp, ana yola doğru yöneldim. Birkaç metre gittik-

ten sonra, George'un ellerini çok sıkı kenetlediğini ve bu yüzden parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ettim.

"Anne," dedi.

"Efendim?"

"Onları ben almadım."

"Almadığını biliyorum, bebeğim. Tamam. Hadi eve gidelim."

34

İKİNCİ TELEFON Nadine'den geldi.

Yemek odasında yankılanan sesini duyduğumda eve adı-
mımı yeni atmıştım. George, telesekreterin yanıp sönen ışığını
görüp, arayanın babası olduğunu düşündüğü için oynat düğme-
sine basmıştı. "Yani, nihayet Henry davetiye ile bu akşam sana
uğrayacak. Bu konuda özür dilerim ama Roz, bilirsin ne derler:
Bir şey yapılmasını istiyorsan, işleri yoğun bir kadına söyle. Bize
katılmanı bekliyorum. Çok utandım. Zavallı Petra bir şey söy-
leyip söylememekte kararsız kaldı. Scott'ın başının etini yedim.
Senin davetiyeni son terapi seansında verecekti. Her neyse, uma-
rım kimse incinmedi ve yarın görüşürüz."

Makineye bakarak ayakta dikildim. "Hayır, görüşemeye-
ceksiniz," dedim ve biraz alkol bulmak için mutfağa gittim.

Bahçe partisi ya da öğleden sonra çayı, her ne isim ver-
mek istersen. Nadine'in söylediği şey buydu. Evliliklerinin yirmi
beşinci yıl dönümü kutlanacaktı ve yakınlardaki bir otelde yapı-
lıyordu. Nadine telefonda bundan sanki önemsiz bir şeymiş gibi
bahsetmişti -mütevazı, abartılı bir şey değil-, ama o otel müteva-
zı bir yer değildi. Esthwaite Manor, Göller'i ziyarete gelen film
yıldızlarının kaldığı bir yerdi. Tanıdığım hiç kimse orada yemek
yememişti çünkü aşırı derecede pahalıydı ve otel dışında kalan-
lara da pek tavsiye edilmezdi..

Her neyse, elbette gitmiyordum. Kararımı değiştireceğinden değil ama zaten Scott benim orada olmamı istemiyordu, davetiyemi vermeyi ihmal etmesiyle bunu açıkça belli etti. Aklından uçup gidiverdi, belli ki. Sonra da kaybetti. Nadine benim orada Henry'nin misafiri olarak bulunmamı istedi: "Tabii ki senin için davetiye ayırmıştım," dedi.

Nadine'in düzgün bir akşam kutlamasından ziyade, öğleden sonra çayı tercih etmesinin sebebi neydi? Cumartesi günü Atlanta üzerinden Galapagos Adaları'na, sonra Ekvador'a uçuyorlardı. Ve Scott da bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Onun yıllardır bahsettiğı bir şeydi. Kocaman kaplumbağalar vesaire ve Nadine dedi ki, eğer bunu şimdi yapmazlarsa, hiçbir zaman yapamazlarmış. Dolayısıyla bir gün sonra uzun mesafe uçacaklarsa, tonla alkolün içildiğı bir gece söz konusu değildi.

Telefon konuşmasını, "Seyahat ile ilgili bir şey söyleme sakın, Roz," diyerek bitirdi ve sonra, "Seni görmek için sabırsızlanıyorum!" diye ekledi.

Pek nazikti.

Eskiden sigara içerdim. Tam şu anda, daha önce hiç olmadığı kadar özledim. Bir durum karşısında zorlandığımda, bir problemle karşılaştığımda, yaptığım ilk şey sigara içmekti. Sigarayı yakıp arka kapıda dikilerek birkaç defa içime çektim mi, o problem artık aşılamayacakmış gibi gelmezdi.

Hâlâ sigara içiyor olsam, ciğerlerim tutuşuncaya kadar zincirleme yakardım. Problemlerimden bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu; aslında daha çok beynimden. Parti, baş edebileceğim bir şeydi. Katılmamak için bir mazeret uydurur, onlara iyi dileklerimi sunardım. Dedektif Aspinall'e hazırlamam gereken listeden kaçamazdım. Bununla yüzleşmem gerekti. Bir de Yerel Eğitim Müdürlüğü ile yapılacak toplantı. Bütün bunları düşün-

mek için zamana ihtiyacım vardı. Ne yapacağıma karar vermek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Henry'nin gelip, benim neyim var diye endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

Evden dışarı çıkacaktım. Cevap buydu. Yok farz et, yok, yok öyle bir şey.

“George!” diye bağırdım. “Yüzünü yıka, dışarı gidiyoruz.”

“Nereye?” diye bahçeden bağırdı.

“Bilmiyorum. Yüzünü yıka, tişörtünü değiştir, ayağına temiz çorap giy.”

“Ben dışarı gitmek istemiyorum.”

“Dediğimi yap!”

Yanımdan koşarak geçip, merdivenlerden fırlayarak çıktı. Yere kuvvetle basıyordu. Tıpkı çocuklardan bir şey yapmalarını istediğinizde, bu onların hoşuna gitmediyse mümkün olduğunca fazla gürültü çıkarırlar ya, George da aynısını yapıyordu. Şarabın geri kalan kısmını lavaboya döktüm ve üniformamı değiştirmeye gittim.

Beş dakika sonra, beyaz gömleğim ve kot pantolonum üzerimde çantamı kaptım. Ön kapı aralıktı. Dennis'i yumuşak bir tonda mırıldanırken, George'u da onunla muhabbet ederken duyabiliyordum. George bir defasında, Dennis'i çok sevmesinin nedeninin (bir köpek sahibi olması hariç) diğer yetişkinlerin tersine, onun kendisiyle ilgileniyormuş gibi yapmadığı için olduğunu söyledi.

Dennis ya konuşurdu ya da konuşmazdı. O bir şey sormak istediğinde konuşur, sırf laf olsun diye konuşup sessizliği bozma ihtiyacı duymazdı. Celia bunu, her ikisi için yeterince yapıyordu zaten.

George'a *benim* onunla ilgileniyormuş gibi yaptığımı mı zannettiğini sormuştum ve o da biraz düşündükten sonra,

“Hayır. Sen bana soru sormak zorundasın, çünkü benim annemsin,” dedi.

Arka kapıyı kapatmak için gidip salona geri geldiğimde, el çantamı kanepenin üzerinde buldum. İçinde o kadar para varken oraya bırakmış olamazdım. Dışarıya şöyle bir baktığımda George’un çömelmiş ve ayakkabısının birini çıkarmış vaziyette, Celia’ya ait bahçe çitinin tarafında Foxy’nin karnını gıdıkladığını gördüm. Dennis, elinde George’un çıkardığı ayakkabıyı tutarak küçük bir bıçakla tabanından bir şey çıkarıyordu sanki.

Henry ortalarda yoktu.

Kanepe yastıklarının fermuarını açıp el çantamdaki paraları içine tıkmaya başladım. George birçoğunu kırıştırmıştı ama onları düzeltecek vaktim yoktu ve elimden gelen en iyi şekilde sakladım.

“Kimse yok mu?”

Kahretsin.

Henry, “Selam,” dedi.

Yavaşça döndüm. Kapıyı iterek açmıştı ve içtenlikle gülümseyerek kapı aralığında dikiliyordu.

Ne yapacağımı bilemeden, “Bana bir dakika müsaade eder misin?” dedim.

“Elbette,” diye cevapladı. “Girebilir miyim?”

“Hayır!” diye bağırdım ve o da olduğu yerde mihlanmış gibi kaldı. “Hayır,” diye yineledim ama bu sefer daha yumuşak bir ton kullandım. “Affedersin, bana bir dakika müsaade edersen yanına geleceğim. Yapmam gereken bir şey var.”

“Pe-ki,” dedi yavaşça, kafası karışmıştı ama bunu belli etmemeye çalıştı. Geri çekilerek, “Dışarıda bekleyeceğim,” dedi.

“Kapıyı kapatabilir misin?”

Parayı sakladıktan bir dakika sonra, Celia’nın onlara katıl-

miş olduğunu gördüm ve onu Henry'yi soru yağmuruna tutarken buldum.

Celia ertesi günkü kutlamayla ilgili sorguya çektiğinden, "Ne olduğundan emin değilim," diye açıklama yapıyordu Henry. Celia'nın kitap kulübünden arkadaşı Joyce, Esthwaite Manor ilk açıldığı zaman orada limonlu tatlı yemişti ve deliye dönmüştü. Resmen yutuvermişti.

Celia çok heyecanlıydı.

"Roz, davetiyeni aç da bir bakayım. Dennis, git okuma göz-lüklerimi getir."

"Buckingham Palace'dan gelmedi, Celia," dedim.

"Biliyorum elbette," diye beni tersledi.

Henry bana doğru döndü. Fısıldayarak, "İyi misin?" dedi, ve ben de hemen evet anlamında başımı salladım, bana bakmamasını umarak, gözlerimi kaçırdım.

Zarfı açmadan önce, "Üzgünüm ki bu davete gidemeyeceğim," dedim ve Celia anlamamış gibi ağzı açık bir şekilde donup kaldı.

"Gitmiyorsun da ne demek? Elbette gidiyorsun," dedi.

Henry kaşlarını havaya kaldırdı.

"Winston geri gelmedi," diye açıkladım. "Cornwall'da mahsur kaldı."

"George'u da yanında getir," diye bir öneride bulundu.

"Teşekkürler ama dürüst olmam gerekirse bunun çocuklar için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum, özellikle de..."

Celia sanki hayatım buna bağlıymış gibi konuşarak, "Buna gitmen gerek, Roz," dedi. "Bu daveti es geçemezsin. Çok," -durak-sadı ve doğru kelimeyi bulmaya çalışarak- "Çok önemli," dedi ve başıyla Henry'yi işaret etmeden önce bana baktı. Sanki Henry bu yaptığını fark etmeyecekti.

Henry, "Gelebilirsen gerçekten sevinirim. Baskı yapmak

istemiyorum ama aşırı sıkıcı olacak. Scott şu, *İyi yapmadım mı?* havalarındaki konuşmalarından birini yapacak ve eğer sen orada olursan buna katlanmak daha kolay olacak,” dedi.

“Gelebilmeyi çok isterdim.”

“Hem de onun bütün tayfası hangi işle uğraştığını ve Rotary’ye katılmak isteyip istemediğini soracaklar.”

Sessizlik.

Celia yüksek sesle, “George’a biz bakarız,” diye bağırdı. “Öyle değil mi Dennis?”

Dennis, elinde Celia’nın bardağı ile bahçenin diğer ucundan geliyordu. Dennis, George’a cilveli bir tavırla gülümseyerek, bunun hiç sorun olmayacağına dair hemfikir olduğunu onaylayan bir tavırla, George’un Foxy’ye yardım edebileceğini söyledi.

Bir şekilde buna sürükleniyordum.

Tekrar karşı koydum ama Celia beni dikkate almıyordu. Bana saçmaladığımı ve Dennis ile ikisinin elbette ki bunu yapabileceklerini, bu konuda tereddüt ederek onlara neredeyse hakaret ettiğimi söyledi. Sonra da benden davetiyeyi uzatmamı istedi.

O an Celia’nın bakışlarına garip bir melankoli çöktü. Davetiyeyi ağzını kıpırdatarak okudu. Onun muhtemelen hiçbir zaman Esthwaite Manor’a davet edilmeyeceği gerçeğini fark etmesini izledim. O gemi çoktan kalkmıştı. Ona dikkatlice bakınca, bir rüyanın uçup gitmesine izin verdiği anlaşılabiliirdi.

Kendini topladı. Üzerine yapışan hüznü silkeleyerek, her zamanki Celia’ya dönüştü. “Hafta içi akşamları şampanya içmiyoruz!” diyerek Henry’ye bir bardak İspanyol şampanyası ikram etti ve yanında Dennis’in yetiştirdiği çileklerden isteyip istemediğini sordu.

Ben mutlu ve minnettar görünmeyi beceremezken, Henry içkiyi kabul ettiğini söyledi.

Oradan bir an önce kaçmak için, kendi kendime mücadele ediyordum. George'u kolundan tutup, oradan sıvışmak ve bir daha asla dönmek istiyordum.

Aslında, tam da böyle yapmalıyım.

35

“**H**ER ŞEYE SAHİP BİR ÇİFTE insan ne alır ki?” diye Henry’ye sordum.

“Bir hediye alıp üzerine senin ismini yazacağım,” diye cevapladı.

“Elim boş gidemem.”

“Elin boş *olmayacaksın*, benimle gitmiş olacaksın.”

“Peki, o zaman sen her şeye sahip bir çifte ne alacaksın?”

“Bir şeyler düşünürüm.”

Nitekim, bir şey düşünmedi ve biz de korktuğum şeyi yaptık ve hediyesiz gittik. Oraya giderken arabada gerildiğim zaman, Henry bana kimsenin fark etmeyeceğini ve o şerefsiz için para harcamayacağını, Pasifik’ten döndükleri zaman Nadine’i güzel bir öğlen yemeğine çıkaracağını söyledi. “Nadine debunu tercih eder,” dedi. “Onunla yeterince zaman geçirmediğime ve hayatımda neler olup bittiğinden habersiz olduğuna dair sürekli şikâyet ediyor. Gerçekten Roz, sorun değil.”

Düğün-parti tarzı rahat bir kıyafet giydim: Üzerinde çay gülü desenli, Coast marka şifon bir elbise giymiştim ve yüzümde gergin bir ifade vardı.

Kıyafetinin içinde kendini şişman hisseden bir kadın ancak böyle bakardı ve bu hâldeki birine ne kadar tatlı söz söyleseniz de hiç işe yaramaz.

Korkuyordum. Önümüzdeki o öğleden sonradan ve Scott'ı topluluk içinde görmekten korkuyordum. Polise parmak izimi vermekten korkuyordum.

Dedektif Aspinall'in istediği liste üzerinde tekrar düşünmüştüm ve onu baştan savma yapmaktansa, üzerinde epeyce kafa yormuştum. Kadını oyalamak için aklıma kim gelirse listeye yazdım. Sıra benim parmak izimi almaya gelinceye kadar, beni aklayacak bir şey çıkar umuduyla, yaklaşık yüz kişinin içinden kendimi alttan üçüncü sıraya koydum.

Uzak bir ihtimaldi. Ama elimden gelenin en iyisi buydu.

Henry arabadan fırlayarak çıkarken içeride kalmamı söyledi ve benim tarafıma geçip, kapıyı açarak koluna girmem için bekledi. İki düğmeli, parlak mavi takım elbisesi ile muhteşemdi. Biz girişe doğru yönelmeden önce durdu.

Yüzüme bakarak, "Hadi bana cevap ver bakalım, bugün buraya gelmek istememenin nedeni, benimle olmak istememen mi yoksa hiç gelmek istememen miydi?" diye sordu.

Tereddütte kaldım.

"Gerçeği söyle lütfen, Roz."

Yere bakarak, "İkincisi," dedim. "Sorun sen değilsin, Henry."

"Peki o zaman," dedi ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırıp alnımdan öptü.

Dudakları tenime neredeyse değmemiş gibiydi ama onun dokunuşunu hissetmek nefesimi kesti. Utanarak geri çekildim.

Arkamızdan bir arabanın geçtiğini ve de hafif bir rüzgârın saçımı gevşettiğini fark ettim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, Henry dağılan saçımı kulağımın arkasına koydu. Sonra da beni öptü.

Vücudunun kokusu ve dilini yavaşça ağzıma koyması ile birlikte bacaklarım dengesini kaybetmeye başladı.

Beni otelin girişine doğru götürürken, "Buradan mümkün olduğu kadar çabuk çıkacağımıza söz veriyorum," dedi.

Kolunu belime doladığında, kendimi muhteşem hissettim. Bu tarz şeylere - merasimlere, doğum günlerine, vaftiz törenlerine- uzunca bir süre yalnız gittim. Henry ona ait olduğumu hissettirerek, beni kendine doğru çekti. O kısacık harika bir an, sanki ona aitmişim gibi hissettim. Ona ait olmak istedim. Takım elbisesinin içinde vücudu yağsız ve sıkıydı. Hoş bir kokusu vardı. Puşt bir herif değildi.

Henry, "Komşularına George'u saat kaçta alacağını söyledin?" diye sordu.

"Sekiz civarı."

Saatine baktı. "Üç saatten az vaktimiz var. Kendimizi gösterir, mesut çifte hoş cümleler eder ve ilk fırsatta gizlice sızırsınız."

O an Henry'den esrar kullanmışım gibi etkilendiğimi hissettim. Benden nereye gitmemi isteseydi, peşinden giderdim.

Esthwaite Manor, baştan sona Lakeland Taşı ile inşa edilmişti. Üç küçük kuleli ve dik eğimli çatısı ile gotik havası olan bir yerdi. Kapıya geldiğimizde Henry, "Sıkı dur," dedi.

Esthwaite Manor tamamen restore edilmişti. İnsanın zemine zarar vermemek için topuklarının üzerinde yürüyeceği tarzda bir yerdi.

Giriş kısmında misafirleri karşılayan kaliteli bir döpiyes giymiş hoş bir kız bize Elias'ların partisinin dışarıda olduğunu söyledi. Konuk ağırlama odasından geçtikten sonra, kızın dediği gibi onları kolayca bulmuştuk. Biz onlara yaklaşmadan önce, Henry elimi tutarak sıkıca kavradı. "Geldiğin için çok mutluyum," diye fısıldadı ve ellili yaşlarının sonlarında olan, hafif sarıhoş bir grup insanın arasından geçtik; bağış ve her türlü akti-

vitelere katılarak Cumbria Life dergisinin sosyete sayfalarını dolduran tayfa. Kahkahaları gürültülü, aksanları vurgulu tiplerdi ve ben verandaya doğru giderken, onlardan uzaklaştığım için mutluydum.

Dışarıdaki dövme çelikten yapılmış, antika, fildişi renkli çardakta yaylı çalgılar dörtlüsü popüler şarkıları çalıyordu. Biz oraya vardığımızda Sting'in "Englishman in New York" şarkısı bitmek üzereydi ve Henry alçak sesle, "Eleanor Rigby çalmasına ne kadar zaman var merak ediyorum," dedi.

Anlaşıldığı kadarıyla çok da zaman yoktu. Bir sonraki şarkıydı.

Gölün karşı manzarası tam olarak görülebiliyordu. Esthwaite Water, bir buçuk kilometreden daha az uzunluğu olan küçük bir göldü, o yüzden sadece balıkçılar arasında popüler bir yerdi. Batı kıyısında kürekli bir teknenin içinde yalnız bir insanın görüntüsü alçalıp yükseliyordu.

Sanırım yüzümde nostaljik bir ifade vardı ki, solumdan gelen bir ses, "O adamla yer değiştirmek ister miydin?" diye sordu.

Scott.

Gülümsemeye çalıştım. "Asla," dedim. "Ayrıca, tebrikler."

Bana davetiyeyi vermeyi unuttuğu için üzgün olduğunu fısıldayarak, yanağımdan öptü. Beni burada istememesinin mantıklı olduğunu ima edip, *Burada olmamam gerek*, diye belirtince şaşırarak bana baktı.

Sağındaki kadın garsonla konuşan Henry'nin duyamayacağı bir şekilde aceleyle ama sesini alçaltarak, "Elbette seni burada istiyorum," dedi. "Son buluşmamızda elime tezkereyi verdiğin için aklımdan gitmiş. O yüzden bundan bahsetmedim," dedi ve sonra Henry'ye doğru döndü.

Henry, Scott'ın elini sıkarak tebrik etti. Scott neşeli ve gür bir sesle, "Yirmi beş yıl," dedi, "Hani ne derler?"

Henry sorunun cevabını verdi. "Cinayet için daha az yıl yerin?"

"Ben de sonraki yıllar en iyisidir, diyecektim," diye cevapladı.

Oradan uzaklaşmam gerekiyordu. İkisinin bu kadar yakın bir açıda olması bana ağır geldi. Henry, Scott'a daha önce hiç görmemiş gibi gülümsüyordu; küçümserken eğleniyor gibi görünen bir gülümsemeydi. Scott'a baktığında gözleri fırıl fırıl dönüyordu ve ortaya çıkan tablo ürkütücüydü.

Ama, sanki bu Scott'ın umurundaydı.

Henry'nin kendisi hakkında ne düşündüğünü zaten biliyordu. Scott bana baktı ve onun yüzünde belirmeye başlayan gülümsemeyi fark ettim. O yapmacık gülümsemeden şu anlam çıkıyordu: *Şu adama bak, güzel yeni kız arkadaşını kimin götürdüğünü bir bilse.*

"Affedersin," dedim ve yanlarından kaçtım.

Başım zonkluyordu ve tuvalette çaktırmadan biraz vakit geçirmek için verandadan geçtim. Giderken, Petra ile göz göze geldik. Müzisyenlerin yanında deli gibi el sallıyordu. İçeriye göstererek, *Bir dakika sonra geleyim mi?* anlamında işaret ettim. Bana eliyle tamam anlamında karşılık vererek, yanındaki tanımadığım kadınla konuşmaya devam etti.

Kadınlar tuvaletinde krom, art deco tarzında bir sürü lavabo vardı, her birinde ayrı lamba ve saç kurutma makinesi bulunuyordu. Otuzlu yıllardaki makyaj odalarına benziyordu: Sevimli ve kesinlikle şimdiki modaya karşı duran bir havası vardı. İki tane sandalye, güzel giyimli iki kadın tarafından işgal edilmişti ve Polonyalı hizmetçiler eskisi kadar rağbette olmadığı için, Bul-

gar hizmetçilere dönüş yapma konusunda muhabbet ediyorlardı. Kadınlardan biri diğerine, "Artık İngilizler kadar tembeller," dedi.

Bir sandalyeye oturup, vakit geçsin diye oyalanarak, bu süre saçım ile oynadım. Tuvaletten çıktıktan sonra, müziğin durduğunu fark ettim ve neler olup bittiğini anlamak için dışarıya yöneldim.

Parti, insanların neredeyse yarı daire hâlinde durduğu, verandanın tam altındaki çimenlikte bir yerde toplanmıştı. Yaklaşık yüz kişi vardı. Nadine ve Scott, birlikte basamaklarda yüzleri onlara dönük bir şekilde duruyorlardı ve bana sırtları dönüktü. Hemen gruba katılarak, Petra ve Vince'in arasına girdim. Petra'ya kıyafetini beğendiğimi söyledim ve o da benim koluma girdi. Başını kaldırıp, Nadine'in söylediği her kelimeyi dikkatle dinledi.

Nadine üzerindeki güzel kesimli istiridye renkli pantolon takımıyla nefes kesiciydi. Cildi parlıyordu, hoş ve zayıf görünüyordu. Scott yanında dikilmiş, karısına gülümsüyordu.

Nadine, "Tabii ki Scott'ın bilmediği ve hepimizin gizlemek içinepey eziyet çektiğimiz şey," diyordu, "O seyahat."

Nadine, Scott'a doğru döndü ve sanki bağlılık yeminini yeniliyormuş gibi elini tuttu. Scott gergin görünerek, "Seyahat mi?" dedi.

Yarı dairenin en ucunda duran Henry'yi gördüm. Utangaç bir ifadeyle, bana doğru gülümsedi.

Nadine, "Bu harika yirmi beş yıl için sana teşekkür ederim, Scott. Heyecanlı bir yolculuktan ve hayatta bunu kaçırmazdım. Yarın, Galapagos'a gidiyoruz." Scott'ın şaşkınlıktan gözleri büyüdü ve konuşmasına fırsat kalmadan, Nadine, "Ayrıca ne düşündüğünü biliyorum. İşten izin alamayacağını düşünüyorsun. O da ayarlandı. Ve istesen de istemesen de geliyorsun."

Küçük çaptaki sevinç gösterisini, “Konuşma isteriz! Konuşma isteriz!” diye tempo takip etti ve ardından da sesler kesilince, Scott böbürlenerek birkaç kelime söyledi. Arkadaşlarının bir arada toplanmasından dolayı çok duygulandığını ve çocukların evde bulunmasının ne kadar muhteşem olduğundan bahsederek konuşmaya devam etti. Ertesi gün uçtukları için, onlarla sadece bir gece geçirecek olmak onu üzecekmiş ama... Ve durdu.

Sanki bu olayın duygu yoğunluğu ona biraz fazla gelmiş gibi durdu.

Sonra gözlerini bana dikti.

Sessizliğini bozmadı ama herkes hâlâ bihaber gülümsüyordu.

Ardından, olay sancılı bir hâle dönüştü ve yavaş yavaş yüzler düşmeye başladı. Topluluğun içinde alçak seste mırıldanmalar giderek arttı.

Sorun neydi?

“Scott dostum, iyi misin?” diye sordu birisi ama cevap alamadı.

Nadine, gözlerinde panik ifadesiyle Scott’a döndü.

Scott bana doğru bakmaya devam etti ve diğerlerinin de onun bakışını takip ederek, beni izlediklerini fark ettim.

Arkamdaki bir kadının, “Scott’ın nesi var?” dediğini duydum. “Doktora mı ihtiyacı var acaba?”

Sonra, olabilecek en kötü şey başıma geldi.

Gözlerini kapattı ve elini ağzına götürdü. “Çok özür dilerim,” diye haykırdı. “Çok özür dilerim ama bunu yapamayacağım.”

Nadine, “Scott,” dedi.

“Artık bunu yapamayacağım,” dedi.

Nefesim kesildi.

Nadine, “Neyi yapamayacaksın? Beni korkutuyorsun, Scott. Sorun ne?” diye sordu.

Elleriyle yüzünü ovaladı ve yanımda duran Petra'nın sessizce fısıldayarak, "Ah, hayır," dediğini fark ettim.

Kararlı bir şekilde, "Ben başka birine âşığım," dediği anda herkes dehşete düştü. "Ben başka birine âşığım," diye yineledi "Ve bence -hayır bu tam olarak doğru değil, *bundan eminim ki* o kişi de bana âşık."

Bana baktı ve bekledi.

Kıpırdayamadım.

Petra dirseğimi tuttuğu elini gevşetti ve arkamızda kim var diye bakmak için döndü. Scott'ın sevgi sözcüklerine uygun bir aday görmemiş olmalıydı ki, hemen bana dönerek kulağıma, "Ne oluyor?" diye sordu.

Scott beni konuşturmaya teşvik etmek için, "Roz?" dedi. Ben konuşmayınca da, "Sanırım bu doğru, değil mi? Onlara söylememiz gerek. Bu kadarını onlara borçluyuz."

Boğazım tıkanmıştı. Kalbime bir yumru saplanmış gibiydi ve sanki karnıma doğru bastırıyordu.

Petra kolumdan tamamen çıktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Öyle değildi," diye kekeledim. "Değil..."

Nadine gözyaşlarına boğulmuştu.

Scott, "Çok özür dilerim. Böyle olmasını istemedim. Tanrım, özür dilerim, Nadine," dedi ve etraf sessizliğe büründü. Diğer insanlar benden uzaklaşmış, orada tek başıma put gibi duruyordum. Vince'in Petra'yı benden uzaklaştırarak kendine doğru çektiğini hayal meyal fark ettim.

Henry'yi aradım. Kalabalık arasında kaybolmadan önce, kısa bir anlığına onun şaşkın ve donmuş ifadesini yakaladım.

Sesimi ancak çıkarabildim. Çaresizce, "Scott'ı sevmiyorum," dedim. Ama cılız ve acınacak bir tonda konuşabildim.

Petra, Vince'in elinden kurtulmaya çalışarak, "Bu hiç de önemli değil!" diye bağırdı. "Bak!" Merdivenleri gösteriyordu.

Nadine, verandada yere yığıldı. İnsanlar koşarak yardımına gittiler.

Petra bana yaklaştı ve elbisemin yakasından tuttu. Yüzünü iyice benimkine yaklaştırdı.

"Düşündüğün gibi değil," dedim.

"Onunla yattın mı?" diye kızgınlıkla sordu.

Cevap vermedim.

"Scott Elias ile yattın mı?" diye sorusunu yineledi. "Roz, bana cevap ver!"

Başımı salladım.

"Evet," dedim. "Ama Petra, düşündüğün gibi değil. Beni dinlemen *gerek*."

Fakat o, çoktan yanımdan gitmişti.

Müzik susmuştu. Ne müzik, ne insan sesleri, ne de kahkaha dahil çıt yoktu, sadece Nadine'in etrafını saran kadınların fısıltıları vardı.

Scott'tan yaklaşık altı metre uzaklıkta tek başıma dikiliyordum. Bir dakikadan uzun bir süre birbirimize baktık ve sesim çıkmadan sadece ağzımı oynatarak, tek bir kelime söyledim.

Neden?

Sersem gibiydim. Olanlar beni allak bullak etmişti. Başını yana doğru sallayıp, kaşlarını çatarak kendi kendine küçük bir kahkaha attığında ne yaptığını anlamadım.

Ona doğru yürüdüm. Alçak bir tonda, "Anlamıyorum," dedim. "Ne yaptığını anlamıyorum." Etrafıma baktım. Hâlâ herkes dik dik bakıyordu. "Neden bunu yaptın?"

Kestirip atarak, "Bana başka bir seçenek bırakmadın," dedi.

“Ama bir bak şuraya. Her şeyini kaybettin.”

“İstemiyorum,” diye cevap verdi. “Hiçbir şey istemiyorum.”

“Ama karın?” dedim. “Çocukların. Bak, senin hakkında ne düşünüyorlar şimdi.”

Bana doğru yaklaşarak bir adım attı. “Hakkımda ne düşünüyorsunuz umurumda değil. Nadine’in benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Sana bunu geçen gün gayet açık bir şekilde beyan ettiğimi sanıyordum.”

“Bunu planladın mı?”

Omuzlarını silktiler.

Söyleyecek bir kelime bulamadım. Konuşmasını yaptığında Nadine’in yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

“Ama ben seni sevmiyorum,” dedim. “Neden şansını...”

“Beni *henüz* sevmiyorsun,” dedi.

Dehşete düşmüş bir halde ona baktım. “Seni *asla* sevmeyeceğim.”

Derin bir nefes aldı. “Belki beni sevmeye ihtiyacın yok. Belki ben seni ikimize yetecek kadar seviyorumdur ve...”

Sinirlenerek, “Kafayı yedin,” dedim ve arkamı dönerek uzaklaşmaya başladım. “Karını aşağılıyoruz. Ben kendimi aşağılıyorum. Burada böyle bir şey yapmayalım.”

Kolumu yakalayiverdi. “Anlamıyor musun?”

“Asıl *sen* anlamıyor musun?” dedim. “Seni istemiyorum. Sana ihtiyacım yok, Scott.”

Scott’ın omuzunun hizasında bir hareketlenme olduğunu fark ettim. Nadine, diğerlerinden yardım alarak ayağa kaldırılmıştı ve kalabalık denilecek sayıda kadın, onu geriye çekerek zapt etmeye çalıştı. Onlardan kendini kurtardı ve yapmak üzere olduğu şeyi yapmaması için ona yalvardılar.

Bana bağırarak, “Ne kadar zamandır?” diye sordu.

“Nadine...”

“Ne kadar kahrolası zamandır?” diye bağırdı.

“Üç hafta,” diye cevapladım.

“Onu seviyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Sevmiyorum.”

Bunu duyunca yüzündeki ifadeden dağılmış olduğu anlaşıyordu. Elini boğazına götürerek, “O zaman, neden?” diye çığlık attı. “Neden böyle bir şey yapasın ki? Evliliğin senin için bir anlamı olmayabilir ama bu senin gidip başkalarının kocalarıyla yatabileceğin anlamına gelmez.”

Scott’a doğru döndüm. “Belki sen karına tam olarak ne olduğunu anlatabilirsin.”

Scott boş boş baktı. “Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi.

“Nadine, ben...” ama o zaman Petra geri döndü. Bana gitmemi söylemek için, verandanın diğer ucundan hızlı adımlarla geldi. “Git, hadi,” dedi.

Nadine başını salladı. “Hayır Petra, bunu duymak istiyorum. Bugün buraya gelmeye nasıl cüret etti, bilmek istiyorum. Bir yandan bütün bunları yaparken, diğer yandan hiçbir şey olmamış gibi benimle *muhabbet* edebildiğini bilmek istiyorum.”

Başımı dimdik tuttum. Söylenecek ne vardı ki? Hiçbir şey yoktu.

Vince, Petra’nın birkaç adım ötesinde duruyordu ve her zaman olduğu gibi, onun Petra’yı sakinleştirmesini bekledim. Ama o da fikrini söyledi. Makul bir tavırla, “Bence Nadine bir cevabı hak ediyor, Roz,” dedi.

Başımı salladım. “Hayır,” diye fısıldadım.

Nadine hemen, “Hayır mı?” diye sordu. “Hayır? Bu kadar mı, yani? Söylemen gereken tek şey bu mu? Evliliğimi ve hayatı-

mı mahvediyorsun ve bunun için bir tane bile sebebin yok mu?"

Yalvarıyordu. Korkunç bir şeydi. "Scott'a sormalısın," dedim.

"Ben sana soruyorum."

Nihayet sesim neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir hâlde, "Bana para ödedi."

Petra böyle bir şey karşısında kafası karışmış ve afallamış olarak, "Bir şey söylememen için mi?" diye sordu.

Petra'ya baktım. "Hayır, Petra. Onunla yatmam için para verdi."

Hiç kimse bir şey demedi.

Küçük grup gergin bir şekilde birbirine baktı.

Ne dedi o? Söylediğini düşündüğüm şeyi söylemedi, öyle değil mi?

Nadine sesi titreyerek, gözlerini Scott'tan ayırmadan, "Sana ne kadar verdi?" diye sordu.

"Yapmayı kabul edeceğim kadar yeterli bir miktar. Özür dilerim, Nadine ama parasızdım ve bu da bir çözüm gibi geldi."

Petra lafa girdi. "Neye çözüm?"

"Borç, Petra. Borcum vardı. Senin bilmediğin bir şey değil."

Bunu duyunca bana bir tokat attı.

Petra, "Açlıktan ölmüyordun!" diye bağırды. "Evsiz barksız değildin. Tek seçeneğin bu olacak kadar parasız pulsuz değildin. Aman Tanrım. Sen nasıl bir kadınsın ki böyle..." Sonunu getiremedi. "Seni tanıyor muyum?" dedi. "Hatta artık kim olduğunu biliyor muyum?"

Scott'a doğru döndüm. Onların bana saldırmasını izledi ve bir kelime etmedi. Bana hakaret edilirken, sadece yüzüne küçümseyici gülümseme takındı.

Sonradan, taksiyle eve giderken neden *ona* hiç kimsenin

saldırmadığını düşündüm. Niye Scott'a tokat atan olmadı? Niye onu seks için para verdi, diye aşağıladılar? Karısını aldattığı için? Onları tanıyan herkesin önünde ailesini küçük düşürdüğü için? Ama bunların hiçbirini yapmadılar. Her ne sebepten olursa olsun, yapmamayı tercih ettiler. Belki daha sonra böyle bir şey olmuştu ama hiç sormadım.

Scott kenarda dikilmiş izliyordu. Ben kekeleyerek sebepleri söylerken, itiraf ederken o, orada hareketsiz ve tek başına öylece duruyordu. Sanki bundan zevk alır gibiydi. İşte o zaman fark ettim. O an, bütün bu çılgınlığın, bağırış çağırışın içinde fark ettim ki, evet Scott bunu daha önceden *planlamıştı*. Tam olarak böyle ortaya çıkmasını istemişti. Her şeyi kaybetmenin umurunda olmadığını söylerken içtendi. Tabii ki ben de kaybettiğim sürece.

Ona göre, eğer o bana sahip olamıyorsa, hiç kimse olamazdı.

Ve işte, orada gülümseyerek dikiliyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyordu.

36

“ÖĞLEDEN SONRANIZ GÜZEL geçiyor mu?” diye sordu taksi şoförü. Kadın bir şofördü. Üzerinde turuncu renkte bol bir yelek vardı ve içine sütyen giymemişti. El freninin altında eski püskü, yapraklarının kenarları yıpranmış bir aşk romanı vardı.

Ön koltuğa geçerken, “Pek değil,” diye cevap verdim.

“Düğün mü vardı? Tanrım, düğünlerden nefret ederim,” Lafı uzatmaya devam etti. “Bir daha kahrolasınca bir düğüne gitmem gerekirse...”

“Hey, muhabbet etme havamda değilim. Mahzuru yoksa, konuşmasak olur mu?”

Mahzuru varmış. *Bayan, sen kim olduğunu zannediyorsun?* gibisinden kaşlarını havaya kaldırdı.

“Kötü bir öğleden sonra geçirdim,” dedim. “Üzerine alınmana gerek yok.”

Nadine, sorularının cevaplarını almaya çalışırken, Henry çıkıp gitmişti.. Sonunda ben oradan çıkabildiğimde, otoparktaki Peugeot’nun yeri boştu. Kız kardeşinin iyi olduğundan emin olmak için orada kalmamıştı, yani verdiği mesaj açıktı.

Boş alana baktığımda, açıklama yapma isteğim kamçılanmıştı. Henry, benim Scott ile bir ilişki yaşadığımı düşünerek oradan gitmişti ve bunun öyle bir şeyden çok farklı olduğunu

bilmesine ihtiyacım vardı. Scott ile yaşadığım şey tuhaftı.

“Henry?” Ona adıyla hitap ettiğimi hayal ettim. “İşte, hepsini yanlış anladın. Scott bana onunla seks yapmam için para verdi.”

“Ah, peki, neden öyle söylemedin ki? Çünkü bu *her şeyi* değiştirir.”

Hayır Roz, Henry senin sebeplerini duymak istemezdi.

Henry, Scott’tan nefret ediyordu. O kız kardeşini çok severdi. Benden giderek daha fazla hoşlanmaya başlamıştı ve ben herkese ihanet etmişim.

Taksi Hawkshead’e doğru dolanarak giderken, arkamda bıraktığım sahneyi tekrar gözümde canlandırırdım. Her seferinde, değişik bir açıdan değerlendiriyordum. Çok sayıda insan etkilendi. Hepsi de farklı açılardan. Yaşadığımız yeri terk etmek zorunda kalabilirdim. Petra benimle asla konuşmayacaktı, bu yüzden kalmanın bir anlamı yoktu. Alay konusu ve dedikodu malzemesi olmakla o an muhtemelen baş edebilsem bile, George’un bunu öğrenmesine dayanamazdım.

Taksi şoförü, “Dondurucudaki ceset ile ilgili haberleri duydu mu?” diye sordu.

“Duydum.”

“Zavalılık,” dedi. “Görünüşe göre yanlış birini üzmüş.”

“Çok üzücü.”

“Çalıştığı yerden para yürütüyormuş, anlarsın ya,” dedi duygusuz bir tonda.

“İnsanlar öyle mi diyor?” diye sordum ve o da ciddi bir ifadeyle başını salladı.

Biraz ileride sağda, tam evimin önünde durmasını söyledim.

Paramın üstünü beklerken, cipi göstererek, “Şu senin araban mı?” diye sordu ve ben de öyle olduğunu söyledim. “Şasiden

bir şey sarkıyor,” dedi. “En iyisi bir baktır ona.”

Yaklaşık yüz metre ileride küçük bir çocuğu bir köpekle birlikte fark ettim. Küçük oğlum benim. Onu görünce yüreğim kabardı. El salladım ama beni görmedi. Gözlerini Foxy’ye dikmiş, kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde yürüyordu. Celia haklıydı. Fox, George’la birlikteken daha iyi yürüyordu.

Gurur duyar gibiydi. Genelde, bu noktada tasmaını çekiştirirdi. Geri dönmek isterken, boğazından kulak tırmalayıcı iğrenç bir hırlama sesi çıkardı. Onlar yaklaştıkça, sanki minyatür biniçi atı gibi ön patilerini yukarı kaldırdığını görebiliyordum. George oradaki varlığımdan habersiz, onunla çene çalıyordu.

Sonrasında, her şeyin çok çabuk geliştiğini söyleyebilirim.

Sonrasında, yaşananların anlık bir şey olduğunu söyleyebildim ama aslında öyle değildi.

Bir şeyleri fark etmeden önce, onu sezmiştim, size bu ne kadar mantıklı gelirse. Köydeki seslere alışkındım. Evimizin oradan sürekli geçen arabalara alışkındım. Ve hani, uzaktan bir siren sesi duyar da o an akrabalarınızın nerede olduğunu düşünmeye başlar ve acaba onların başına bir şey mi geldi diye meraklanırsınız ya. İşte, aynen ben de güneydoğudan tam gaz yaklaşan bir araba motorunun sesinin duyduğumda, George’un nerede durduğunu ve bu olayın onun başına geleceğini biliyordum..

O an zaman durdu.

Ona ulaşmak için çok uzaktaydım. Yaklaşan motorun sesi bana arabanın çok hızlı gittiğini söylüyordu ve aramızdaki mesafe çok fazlaydı.

Ama yine de koştum.

Çılgık atarak, kollarımı sallayarak arabadan çıktım. Onu henüz görmeden, biliyordum. Overfinch marka. Siyah Range Rover. Köyde son gazla giden üç tonluk metal ve kederden çılgı-

na dönmüş şoförü. Bu kederin sebebi: Benim.

Çaresizce, "Geri çekil!" diye bağırdım. "George, geri çekil!"

Çok küçüktü, tabii ki. Henüz bilmiyordu. Kaldırımların tehlikeli yerler olduğunu bilmiyordu. Şoför sarhoş olduğunda bazen arabaların kaldırıma çıktığını. Ya da yaşlı olduklarında. Ya da kalp krizi geçirdiklerinde. Ya da genç, aptal ve dikkatsiz olduklarında. Ya da kalbi kırılmış ve gözyaşları içindeyken araba kullanmaya teşebbüs ettiklerinde.

Bunu bilmiyordu ve bu yüzden, Range Rover benim yanımdan uçarak geçtiğinde farkında değildi ve korkudan yüzünün titremeye başladığını görecektim kadar yakındım. Koşan annesinden, yaklaşan arabaya doğru bakışlarını çevirince hafifçe kaşlarını çatıldı.

Eğer onun yanında olsaydım, onu tehlikeden uzaklaştırebilirdim. Ama değildim. Küçük Fiat araç, garaj ile caddedaki yoldan çaprazlama olarak ters çıktı ve sürücüsü de hayatından memnundu, hiçbir şeyin farkında değildi. Müziğin sesi açılır tavandan duyuluyordu ve şarkıcı George Formby'nin neşeli gitar sesi geliyordu- Range Rover onun tamponuna çarpmamak için direksiyonu kıvrırmak zorunda kaldı.

Frenlerin tiz sesi, lastiklerin patinaj ve metalin çatırdama sesi ile birleşti.

Ardından, cam sesi. Yerde o kadar çok cam vardı ki.

Sonrası ise sessizlik. Neredeyse çıt yoktu. Sessizliğin ortasında, sadece ben, tek başımaydım.

37

İŞTE TUHAF BİR gerçek: Kırsal alanlarda trafik kazasında ölen insan sayısı şehirdeki caddelerinkinden daha fazla. Bunun sebebi ne? En yakın hastaneye daha uzak olmak.

Hawkshead'den en yakın acil bölümüne gitmek bir saatten fazla sürebilir ve buna acil servisin yaralıya ulaşması dahil değil.

Bu yüzden yardımlaşma fonunun sağladığı hava ambulansına güveniriz. Yine aynı sebeple şu anda oğlum, onu çarpan şoförle birlikte Great North Hava Ambulansı'nda taşınıyordu ve ben de arabamla takip ediyordum.

Furness Devlet Hastanesi'ne yaptığım seyahati sonradan hiç hatırlamayacaktım. Hangi rotayı kullandım, cuma trafiği felaket miydi ya da hastanenin otoparkında bilet aldım mı almadım mı, hatırlamıyordum. Sonradan, o güne ait her şeyi hatırlamakta sorun yaşadım. İlerleyen aylarda parça parça şeyler, yakalamaya çalıştığım kısa anılar aklıma geldi ama çoğunlukla hatırladıklarım şundan ibaretti:

Keşke caddede daha hızlı koşabilseydim. Keşke otelden bir dakika daha erken ayrılabilseydim. Keşke Scott Elias'ın teklifini ilk başta asla kabul etmeseydim.

İşte insan beyni bunu yapıyor. Dehşet verici gerçekten yüzleşmektense, başka bir yol buluyor. Kaçırmış olabileceği tavşan deliklerini araştırıyor. Gerçeğin içindeki zayıf noktaları buluyor.

Sanki ilk defa yaşanıyormuş gibi, sanki olayların gidişatını gerçekten değiştirebilirmiş gibi, olayların üstünden bir daha geçiyor.

Bilinciniz beyninize durmasını söylüyor. *Bu anlamsız,* diyor. Ama böyle bir şey durdurulamıyor.

Keşke Winston'un yol parasını gönderebilseydim de, zamanında gelebilseydi. George, Dennis ve Celia ile kalmaktansa, onunla birlikte Outgate'de güvende olacaktı. Keşke hiç ayrılmasaydık da, George'un hâlâ kendine ait bir köpeği olsaydı ve Foxy'yi yürütüyor olmasaydı. Keşke daha güvenilir biriyle evlenseydim. Keşke...

"Bayan Toovey?"

Ayağa kalktım.

Hemşire, "Benimle gelin," dedi. Yoğun Bakımın beyaz üniforması üzerinde, çıtı pıtı bir kadındı ama ağırlığının neredeyse iki katını taşıyabileceğine bahise girebilirdiniz. Yoğun Bakım'da böyle tipler vardı.

"Oğlum yaşıyor mu?" diye sordum.

"Benimle gelin, burada konuşabiliriz. Fizyoterapisttiniz, öyle değil mi?"

Olduğum yerde kıpırdamadan, "Oğlum yaşıyor mu?" diye tekrar sordum.

"Yaşıyor."

"Bilinci açık mı?"

Yere doğru baktı. "Henüz değil. Acil'den şimdi bizim bölüme aktarıldı."

"Başka nesi var? Başka ne yaralanması var?" diye sordum.

Ona bağırarak konuşuyordum ama o kızmadı. Gözlerime baktı ve parmaklarıyla George'un sorunlarını saydı.

"Çifte pnömotoraks, baldır ve kaval kemiğinin sağ tarafında kırık, bu ikisi birleşik kırıklar. Lavaj yapılmış ve yaradaki

yabancı maddeler çoktan çıkarılmıştı ve kırıklar stabilize edilmişti. Deri kaybı var; muhtemelen doku nakline ihtiyacı olacak. Karnını daha sonra bilgisayarlı tomografiye tabi tutmamız gerekebilir ama ilk olarak ciğerlerine boru sokmak zorunda kaldık. Karnında kanama işareti yok gerçi. Tansiyonu şimdilik iyi. Bacak kırıklarının altındaki distal nabızı da iyi.”

“Bilinç kaybı var mı? Başında bir yaralanma?”

“Bilmiyoruz. Başında travma geçirdiğine dair bir belirti yok ama bilmiyoruz. Bu aşamada nasıl olduğunu bilirsiniz. Yanınızda biri var mı? Yanınızda size eşlik etmesini isteyeceğiniz biri?”

“Kız kardeşim yolda. Babası Cornwall’dan gelemedi. Ona ulaşamıyorum. Annem ve babam geliyor buraya ama ancak birkaç saatte gelirler.”

Başını salladı ve kız kardeşimin adını sordu. Hasta-kayıt kabul odasına o geldiğinde yoğun bakıma yönlendirilmesi gerektiğine dair haber bırakacağını söyledi. Petra deliye dönmüştü. Araba kullanmak bir yana, konuşamıyordu bile. Vince de alkol almıştı, bu yüzden...

Hemşire, “Peki hava ambulansında onunla birlikte getirilen bayan? Şoför? O?”

Duygusuz bir ifade ile “Bir alakamız yok,” dedim.

“Ah.”

“Hayatta mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Bilinci açık. Oğlunuzu tanıdığı izlenimine kapıldım.”

“Oğlumun üzerine sürdü,” dedim.

Başını salladı. “O çok üzgün.”

“Sanırım öyledir,” dedim. “Oğlumu şimdi görebilir miyim?”

Arkasını döndü ve ben de onu takip ettim. Hızlı adımlarla yürüyordu ve yoğun bakıma geldiğimizde altı hanelik şifreyi

mini klavyenin tuşlarına sertçe basarak girdi. Bir hareket olmayınca, iç çekti. “Hep eski şifreyi giriyorum,” diye açıklama yaptı. Tekrar denedi ve içeri girmeden önce bana doğru döndü. “Her zamanki görünüşünden daha farklı görüneceğini söylememe gerek var mı?”

Başımı salladım.

“Peki,” dedi. “Hadi, gidelim.”

Altı tane yatak vardı. Üç tanesi doluydu. Birinde Nadine, yanındaki yatakta George ve karşılarında da diğer bir hasta yatıyordu. Boğazında nefes borusunu açmak için hortum takılı genç bir adamdı, bu da onun bir süredir burada olduğunu gösteriyordu. Sonradan bana Guillain-Barre sendromu geçirdiğini, nefes alma kaslarının felce uğradığını ve beş hafta yoğun bakımda kaldığı söylendi. Annesi onu ziyaret edip ayrılmadan önce bir saat sessizce ağlıyormuş.

Hemşire bana, hareket ettirilebilecek kadar stabil duruma geldiğinde, George’un bir başka hastanenin Çocuk Yoğun Bakımına aktarılma ihtimali olduğunu söyledi. Ama şimdilik burada kalacaktı. Nadine ile beraber.

Nadine’e bakmadım. Yatağının yanından yürüdüm. Hareket ettiğinin, bir kolunu kaldırarak bir şeyler söylemeye çalıştığının farkındaydım. Tıpkı kapana sıkışmış bir hayvan gibi, acı çekercesine alçak sesle inliyordu.

Önüme baktım ve George’un yanına gittim. Yatağının yanında diz çöktüm ve elini öptüm. Kıyafetleri küloduna kadar sıyrılmıştı. Kırıklarla dolu, minnacık vücudunda kurumuş kan lekeleri vardı ve kaburgalarında dışarı sarkan göğüs tüpleri çok ürkütücüydü. “Buradayım, bebeğim,” diye fısıldadım.

İçgüdüsel olarak, monitörleri kontrol ettim. Oksijen doy-

gunluğu biraz düşüktü. İşaret parmağına nabız oksimetresini yeniden yerleştirdim ve rakamlar dengeli bir şekilde yükselmeye başladığında rahat bir nefes aldım.

Sağ bacağıının üzerinde yara fitili vardı. Birleşik olarak kırılan bölge açıktaydı, bu da cildin yırtıldığı anlamına geliyordu. Bacağına harici bir fiksator takılıydı ama deri naklini de hesaba katınca, iyileşmesinin yaklaşık bir yıl sürmesini bekliyorduk.

Nadine'e doğru döndüm. Yüzümü görünce gözleri büyüdü ve sanki bana önemli bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi, başını sallamaya başladı. Yüzünde ısrarlı ve çaresiz bir ifade vardı. Arkamı döndüm.

Ayağa kalktım, aradaki perdeyi kapatarak bölmeleri ayırdım. Sessizce ağladığının farkındaydım.

Beni aramak için gelmişti. Arabasını kullanarak, Hawkhead'den evimi aramak için gelmişti. şimdi de buradaydık işte.

George'un elini tekrar öptüm ve onu sevdiğimi fısıldadım. Defalarca ona iyi olduğunu, yakında uyanacağıını ve iyileşeceğini söyledim. Korkmamasını, yanında olduğumu ve onu yalnız bırakmayacağıını söyledim.

Çok güzel bir çocuktı. Cildi o kadar pürüzsüzdü ki. Kulağıının etrafında kurumuş kan vardı. Orayı temizleyebilir miyim diye sorduğumda, hemşire bana bir parça pamuk ile yarısı ılık su ile doldurulmuş metal bir kap getirdi. George hareket etmedi. Entübasyon tüpü uzun bir bezle yerine tutturulmuştu ve ağızına kadar uzatılmıştı. Bu da onu, suratını ekşitmiş gibi gösteriyordu. Tüpü biraz düzeltip düzeltmeyeceklerini sorduğumda, isteğimi yerine getirdiler. Hasta bakım personeli George'a kendi çocukları gibi bakıyordu. İşte, bu şefkati ve ona gösterdikleri ilgiyi izlemek bende iplerin kopmasına neden oldu.

O zamana kadar kendimi tutabilmişim.

38

NADİNE ara yoğun bakım ünitesine aktarılmadan önce yoğun bakımda yirmi dört saat kaldı. Göğsü yaralanmıştı. Yoğun bakımdayken Scott onun ziyaretine gelmedi. Çocukları geldi ve perdenin arkasından fısıltıyla konuştuklarını duyabiliyordum. O zamana kadar, üniteadaki personel arasında dedikodu yayılmıştı ve bizim “durumumuzun” farkındaydılar. Bizimle ayrı ayrı, profesyonel bir tarzda ilgilendiler ve yoğun bakım eğitimimden hatırladığım kadarıyla kesinlikle yasak olan, bizi ayıracak bir set çekme isteğimi yerine getirdiler. Nadine yandaki bölmeden taşınınca, dedikodu yapmayı seven, erkek hemşire Kyle perdeleri kastederek, “Bence artık Jericho duvarını⁹ kaldırebiliriz, sen ne düşünüyorsun?” dedi.

Annem ve babam gelip gitti. Winston gelip gitti. Daha sonra yanına gerekli şeyleri alıp hastanede kaldı.

Polisler geldi ve her şey oldukça netti. Karşısına çıkan yaşlı adam, arabasını onun önüne doğru kıvırdığı için Nadine kontrolünü kaybetmişti. Hastaneye ilk kabul edildiğinde alkol seviyesi test edilmişti ve alkol aldığını kabul etmiş olmasına rağmen alkol seviyesi limitin altında çıkmıştı, Aynı zamanda onlara kocasının biriyle ilişkisi olduğunu öğrendiğini, bu yüzden tep-

⁹ Jericho Duvarı Eski Ahit'te Yahudilerin kuşatması ile tarihe adını yazdıran duvardır. Duvarlar sesle yıkılmıştır.

kilerinin etkilenmiş olabileceğini de söylemiş. Polise çok üzgün olduğunu belirtmiş.

Hepimiz üzgündük.

Petra geldi ve hastanede kaldı. Ağladı. Ağlaması bir süre devam etti. Üç gün boyunca George'un yanında burnunu çeke-
rek oturdu ve kendi ellerini ovuşturarak, ona uyanması için yal-
vardı. Nadiren bana bir bakış fırlattığında boğazının her iki tara-
fındaki kasların gerildiğini görebiliyordum.

Bunu yaptıktan birkaç saat sonra dayanamadım ve en
sonunda, "Söyle hadi," dedim.

"Neyi söyleyeyim?" diye sordu.

"Söylemek istediğin şeyi."

George'un alnındaki saçları düzeltmek için tekrar onun
yanına gitti. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Buna benim sebep olduğumu düşünüyorsun."

Ani bir hareketle bana döndü. "Asla böyle bir şey demem"

"Söylemen gerekmiyor Petra."

Burnunu çekerek ağlamaya başlarken elini ağzına koydu.
Yatağın kenarında dengeyi sağlamak için bulunan metal çer-
çeveyi tuttu ve gözlerini sıkıca kapatarak derin bir nefes aldı.
"Seni suçlamıyorum," dedi. Sözleri ölçülü ve ılımlıydı ama sanki
ağzında sirke varmış gibi konuşuyordu.

"Ben kendimi suçluyorum," dedim ve gözlerimi ona diktim.
"Buna ben sebep oldum. Ortada. İşte söyledim. Artık senin söy-
lemene gerek yok."

"O kadar saygısız olma," diye parladı.

"Saygısız değilim. Bu tabii ki benim hatam! Elbette öyle!
Bunu biliyorum. Bütün bu gerginliğin, içinde tuttuğun bastır-
ılmış kahrolası kınayıcı tavrın ile burada olmanı istemiyorum.
Hele de bilinci kapalı oğlumun tepesinde dolanırken."

Donuk bir ifade ile “Senin oğlun,” dedi.

“Evet, benim oğlum. İyi ya da kötü Petra, ben onun annesiyim. Ya söylemek istediğin bütün boku söylersin ya da unutursun ama bu duruma daha fazla katlanamam.”

Adım atarak George’dan uzaklaştı. Yatağın ucuna yürüdü ve parmağıyla onu takip etmemi işaret etti.

Yüzü gerilmişti. “Sen tanımaktan utanç duyduğum aptal, kimseyi umursamayan bir kadınsın,” dedi. “Bırak kan bağı, seninle ilişğim olmasından bile utanç duyuyorum.”

“Devam et.”

“İşte yine, kolay yolu seçtiğini kanıtladın. Sen hep kolay yolu seçersin. Yaptıklarından dolayı, diğer insanları inciteceğini asla düşünmezsin. Sonuçlarını asla düşünmezsin.”

Kendini biraz tutuyordu. Seçtiği kelimeler sistematik bir tondaydı, sanırım etrafımızdakilere saygı göstermek adına bunu yapıyordu.

Konuşurken başını salladı. “Onunla yattığına inanamıyorum. Bir ilişkin olduğuna inanamıyorum...”

“İlişki değildi.”

“Her şeyi bir yana bırak, arkadaşımın kocasıyla *ilişki* yaşadığına inanamıyorum.” Gözleri yaşla doldu. Eliyle havada göz yaşlarını geri gönderebilirmiş gibi bir hareket yaptı. “Sen bir yüz karasısın Roz ve beni son derece utandırdın. Bilmiyorum ama bir daha hiç...”

George gözlerini açtı.

Bize şaşkın bir ifade ile baktı. Bir şey söylemeye çalıştı ve kelimelerin neden olması gerektiği gibi ağzından çıkmadığını anlayamadı.

Elini ağzına götürdüğünde, burada tuhaf bir durum olduğunu anladı. Entübasyon tüpüne dokununca kaşlarını çatı.

Koşarak yanına gittim. “Konuşmaya çalışma, tatlım,” dedim. “İyi misin?” diye sordum ve o da evet anlamında başını salladı.

Korkmamıştı. Bebekken yeni uyandığında yaptığı gibi, beni gördüğüne sevinmişti. Gözlerini açtığı anda karyolasının yanında dikildiğini görünce, hayatından memnun, uykulu gözlerle bana kocaman gülümserdi. Sanki, *hep burada mıydın*, der gibi bakardı.

Petra sesi titreyerek, “George, nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu. “Bir şey hatırlıyor musun?” Petra’ya gözlerimi devirdim ve ona, George’a kendine gelmesi için bir dakika müsaade etmesini söyleyince yüzü düştü.

George gözlerini kırıştırdı, hâlinden, olan biteni anlamaya çalıştığı belli oluyordu. Aşağıya doğru baktı ve bacağındaki fiksatorü görünce başını yana çevirdi.

Petra’ya fısıldayarak, “Hemşirelere onun uyandığını söyle,” dedim ve o da başını salladıktan sonra koşturarak gitti.

Yanma çömeldim. “George. Şu an hastanedesin. Ağzındaki boru senin nefes almana yardımcı oluyor. Görüyor musun?” Sonra boruyu yavaşça parmağımla boylu boyunca elleyerek, suni solunum cihazına bağladığı yere kadar takip ettim. “Bu alet sana nefes veriyor. Duyabiliyor musun?” George gülümsedi ve ben de, “Biliyorum, çok havalı değil mi?” dedim. Bir dakika izledi ve tekrar bana baktı. “Bacağıın çok kötü yaralandı. O yüzden bu kadar metal var. Kırık olan yerleri tutması için. Canın yanıyor mu?”

Bacağına baktı, sanki acıyıp acımadığını anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Sonra tekrar bana baktı ve acımadığını söyledi. “Sana bunun için ilaç verdiler,” dedim, “Ağrını alsın diye.”

Ona uyandığı için mutlu olduğumu söyledim. Onunla muhabbet edemediğim için kendimi biraz yalnız hissettiğimi söyledim. Babasının sonra geleceğini, ondan ihtiyacım olan birkaç şeyi getirmesini istediğim için eve gitmek zorunda kaldığını söyledim. “Kısa

zaman içinde geri gelecek," dedim. George'a çok ilaç verilmişti ve hareketsizdi. Ben de onun bu vaziyette kalmasını umuyordum.

Sol tarafımdan bir ses, "Hey, merhabalar!" dedi. Hemşire Kyle, yatağın ucunda dikilmiş gülümsüyordu ve George'a gözleri açık iken çok daha yakışıklı olduğunu söyleyince utandı.

"Sunî solunum tüpünü çıkarabilir miyiz?" diye sorunca, Kyle da "Bilinci açıldığı için olur," dedi. Ama göğüs tüpleri çıkıncaya kadar oksijene bağlı kalacak gibi görünüyordu. George'un saçını karıştırarak, geri döndüğü için memnun olduğumu söyledim ve işte o an yüzünün değiştiğini fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum.

Hareket etmeye çabalamadan önce dehşete düşmüş, korku dolu bakışlarını benden ayırmadı.

"N'oldu?" dedim. "George, hareket etmemen gerek. N'oldu? Bir yerin mi acıyor?"

Petra defalarca, "Sorun yok, sorun yok," diyerek onu yatıştırmaya çalışıyordu ama George yatakta kaskatı kesilmişti. Aklima ilk gelen şey kafasının yaralandığıydı. Beyninde ödem vardı ve bunun bir kriz başlangıcı olduğunu görüyorduk. Hemşireye döndüm ama o çok da endişeli görünmüyordu. Yumuşak bir ses tonuyla, "Neler olduğunu hatırlıyor musun, George?" diye sordu ve George daha çok korkarak birkaç defa başını salladı.

Yanma yaklaştım. "Bir kaza geçirdin," dedim.

Cevap vermedi.

"George, bir araba seni yaraladı."

Bunu hatırlayamadığını belirten bir ifadeyle başını salladı. Hem sinirli, hem de ürkmüş görünüyordu.

Sonra konuşmaya çalıştı.

"Foxy."

39

DEDEKTİF ASPINALL'İN altı tane aramasını kaçırmış, onun mümkün olan en kısa zamanda iletişime geçmemi istediği iki yazılı mesajını almıştım. Sesli mesaj kullanmıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanki insanın mesajı bir kâğıt parçasına yazıp göle atmasıyla aynı şey.

Winston hastaneye geri geldi ve ben de onu Petra ve George ile baş başa bıraktım. Koridorda ayakta dikilirken, Foxy ile ilgili son gelişmeleri öğrenmek için Celia'yı aradım.

Bildiğim kadarıyla köpek iyiydi. Kazadan sonra onu ezilmiş ya da yaralanmış olarak gördüğümü hatırlayamadım ama sonradan düşündüğümde onu gördüğümü hiç hatırlayamadım.

George'u bununla yatıştırmak yeterli gelmedi. Yerinde duramadı, hemen üzölmeye ve gözleri yaşlarla dolmaya başlayınca uzman doktor, "Köpeğin sahibini aramak daha mı iyi olur acaba? Köpeğin gerçekten iyi olup olmadığını bir sorsanız?" dedi.

Koridor kalabalıktı. İki tane genç, zinde ve coşkulu erkek doktor bana doğru yürüdü. Hastanede yazılı olmayan, doktorların boyunlarına stetoskop asmaları gerektiğine dair bir kural vardı ama stetoskopa ihtiyacı olan herkes - solunum- bakım fizyoterapistleri, hemşireler vesaire bunu ceplerinde taşımak zorundaydı. Herkesin kurallar çerçevesinde hareket ettiği konusu netti. Doktorlar yanımdan geçerken muhabbet etmeyi bırak-

tilar ve benim yoğun bakımdaki durumumun farkında olduklarını belli ederek, ağır başlı bir şekilde gülümsediler. Bence bu düşünceli bir davranıştı.

Celia, üçüncü çalışında telefona cevap verdi.

“Celia?”

“Roz! Nasıl oldu arıyorsun? George nasıl? İyi mi? Lütfen, Tanrım, iyi olsun. Bacağı nasıl? Bacağını kurtarabildiler mi?”

Biraz şaşırılmış bir hâlde, “Sen orada mıydın?” diye sordum. Hatırlayamadım.

“Evet, oradaydık. O nasıl? George nasıl? Tanrım Roz, *söylesene.*”

“İyi. Bacağı da iyileşecek diye umuyoruz. Çok ezilmiş. Bilinci henüz açıldı ve... Celia? Şey, George Foxy’yi soruyor da.”

“Ah, Foxy iyi.”

“Gerçekten mi?”

“Yıllardır hiç koşmadığı kadar deli gibi eve koşarken çapraz bağını yırttı ama bunu George’a söyleme. Boşuna endişe edecek. Foxy iyi, Roz. Gerçekten.”

Bir oh çektim.

Celia ile konuşmamı hızlandırdım, birazdan dedektifi arayıp, George’un durumunu abartarak anlatacaktım çünkü mesajlarından anlaşıldığına göre kazadan haberi yoktu - şu polisler birbiriyle *konusmaz* mı?- O esnada Henry Peachey’nin diğer yünden geldiğini gördüm. Bir elinde bir demet çiçek, diğer elinde de ciltli bir kitap vardı. Nadine’i ziyarete gidiyor olmalıydı.

O anda beni görmedi. Başı öne eğikti ve ben de onunla karşılaşmamak için, bir süreliğine yoğun bakıma girsem mi diye düşündüm. Ama ben zile basıp cevap beklerken beni görecekti.

Ondan kaçtığımdan dolayı değildi. Onunla konuşmayı ve özür dilemeyi, bir şeyleri telafi etmek için çabalamayı çok isti-

yordum. Ama yürüyüşünde bir şey, bende kaçma isteği doğurdu. Dimdik duran hâli yoktu; kendinden emin, ayakları sağlam yere basan hâli gitmişti. Nadine, arabasını çocuğumun üzerine sürdüğünden beri ilk defa, George'un haricinde bir şey için birden kendimi suçlu hissettim.

Benim çocuğum hâlâ buradaydı ama Henry'ninki değildi.

Onunla yüz yüze gelmek için döndüm ve beni gördüğünde durdu. Yarım yamalak hafifçe gülümsedim ve onun daha yakına gelmesini bekledim.

Bir dakika hareket etmedi. Olduğu yerde kaldı ve bana yolunu kapayan kokuşmuş bir canavar gibi baktı. Yana kaçarak, kurtulması gereken bir şey gibi.

Koridorda tekerlekli bir sandalyeyi geri geri çeken hademe, geçebilmek için Henry'den izin istedi. Bu onu harekete geçirmiş gibi göründü ve bana doğru yürümeye başladı.

"Selam," dedim.

Gözlerini kaçırarak o da, "Selam," dedi.

"Nasılsın?"

Sorumu geçiştirerek, "George'un kötü olduğunu duydum. Nasıl oldu?" diye sorarak karşılık verdi.

"Şimdi kendine geldi. Foxy'nin nasıl olduğunu öğrenmek istedi, bu yüzden..." Sözlerimi bitirmedim ve bunu sormak için Celia'yı aradığımı ifade etmek amacıyla cep telefonumu gösterdim.

Başını salladı ve *evet, George'dan beklenecek bir davranış*, demek ister gibi gülümsedi. Botunun ön tarafını hızlıca yere vurdu.

"Şey..." diye başladım ama lafımı kesti.

"Gerçekten gitmem lazım."

"Henry, bekle. Sana söylemem gereken bir şey var."

İç çekti ve bakışlarını koridora doğru çevirdi. Bir anlık bir

aptallık yapıp, elimi yüzüne doğru götürdüm ama sanki arı sokmuş gibi hızla geri çekildi. "Affet," dedim. Affet, bu bir hataydı.

Ciddi bir ifadeyle, "Bütün bunlar için biraz geç, Roz," dedi. "George'un başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm. İyileştiği için de çok mutluyum. Ama senin söylemen gereken şey beni ilgilendirmiyor. Nadine'in hayatını mahvettin. Beni tam bir budala gibi gösterdin. Mümkünse, senin yakınlarında olmama-yı tercih ediyorum."

"Henry, dinle. Şu anda beni görmek istememeni anlıyorum ama bunu sana söylemem gerek. Ben Scott ile bir ilişki yaşamıyordum. Bu kesinlikle doğru değil. Partide yaptığı o şey var ya, neydi öyle bilmiyorum. Ama onunla bir ilişkim yoktu ve kesinlikle âşık *değildik*."

Cevap vermedi. Bir dakika sessiz durduktan sonra, "Bu kadar mı? Bunu mu söylemek istiyordun?"

"Seninle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyordum, Henry."

Gözlerini tavana doğru çevirdi.

"Hayır," dedim. "Gerçekten. Senin kandırmıyordum."

"Yani şimdi sen Scott ile daha önce *yatmadığını* mı söylüyorsun, bu kadar mı?"

Sesimi alçalttım. "Bir anlaşmamız vardı," dedim.

"Bir anlaşma," diyerek benim söylediğim şeyi tekrarladı, duygusuz bir şekilde.

"Ki bu anlaşmaya istinaden Scott bana ödeme yapacaktı. Bu hiçbir şekilde mazeret sayılmaz ama yaptığım şeyi isteyerek yapmadığımı bilmen gerek."

"Seni zorladığını mı söylüyorsun?"

Yanlış anlaşılmıştım, kekeleyerek, "Hayır," dedim. "Bu duruma sürüklendim. Bunları açıklama fırsat kalmadansen par-

tiden ayrıldın. Ve eğer hatırlarsan, randevularımızdan vazgeçmeye çalıştım çünkü senin şey olmanı istemiyordum...”

“Ne? Öğrenmemi mi? Lancaster yakınlarındaki otelde seni gördüğümde onunlaydın, değil mi?”

Başımı salladım. Onaylayarak, “O zaman ilk seferdi,” dedim. “Dinle, seni incitmek istemedim. Sana karşı bir şey hissedeceğimi hiç ummadım. Nadine’in gönlünü yapmak için bir defa çıkarız ve sonra bitiririm diye düşündüm.” Duraksadı. “Senin, böyle biri çıkacağını ummuyordum, Henry. Senden bu kadar hoşlanacağımı ummuyordum.”

Ben bunu söyleyince çene kaslarının gevşediğini düşündüm, bu yüzden konuyu dağıtmaya çalıştım ve “Ne okuyorsun?” diyerek ciltli kitabı işaret ettim.

“Anna Karenina.”

“Güzel mi?”

“Daha önce okumuştum. Hatırladığımdan çok daha az aldatma ve daha çok çiftçilik var.”

Gülümsedim. “Henry dinle, biliyorum kalbini kırıldı. Çok derinden yaralandığını ve aşağılanmış hissettiğini biliyorum. Ama Scott ile yaptığımız anlaşmanın seninle buluşmadan önce olduğunu bilmeni istiyorum. Ayrıca, bunu para için yaptım. Yalnızca bunun içindi. Sen kendin, bir insanın haftada sadece iki kez ise, para için her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Yaptığım şeye bahane yaratmıyorum. Ama para sorunlarım rahatlatmaya başlayınca, anlaşmayı bitirdim. Üstelik çaresizdim. Mahkeme kararıyla evden çıkarılmıştım. Başka türlü baş edemezdim.”

Henry benim dediklerimi kafasında değerlendiriyor gibi görüldüğünde gergin bir sessizlik oldu ve ben de bana karşı yumuşayabileceğini düşündüm.

Nihayet sessizliği bozup, “Scott da senin bunları söyleyece-

ğini belirtti.”

“Ne?”

“Scott,” dedi. “Senin bunları söyleyeceğini belirtti.”

“Henry, ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Scott gitmeden önce beni görmeye geldi.”

“Nereye gitmeden önce?”

Henry omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok. Galapagos Adaları ama hiç umurumda değil. Nadine kesinlikle onu yakınlarında istemiyor. Dün uçakla gitti.”

“Scott ne *dedi*, Henry?”

“İnsanlara yutturmaya çalıştığın hikâyenin tam olarak bu olduğunu, onun seks için para ödediğine dair uydurduğun bir şey olduğunu söyledi. Bir hikâye. Dirseği için geldiği ilk tedavi seansında, ilişkiyi senin başlattığını söyledi. Seni çekici bulduğunu ve hayır diyemediği için kabul ettiğini söyledi.”

Ağzım hayretten açık kaldı.

“Scott senin zengin koca avcısı olduğunu söyledi,” diye lafını tamamladı. “Onu sana hediye vermesi için rahatsız ettiğini söyledi, küpeler ve mücevher gibi şeyler ve senin onu maddi sorunlarından kurtaracak bir çıkış yolu olarak gördüğünü söyledi. Senin ondan borç istediğini söyledi.”

“Sen de buna inandın mı?”

“Neden ona inanmayayım ki? Sen yalan üstüne yalan söyledin, Roz. Üstelik, senin bir çeşit eskort olmandan daha mantıklı görünüyor kesinlikle. Üzgünüm ama buna kanmıyorum.”

Ağzım açık ayakta öylece kalakaldım.

“Bak,” dedi, “Alınma ama son birkaç yıldır başıma gelenlerden bıktım ve sence mahzuru yoksa bu tarz şeylerden uzak dursam iyi olur.”

“Bekle,” dedim. “Lütfen bekle, Henry. Scott’tan başka her-

hangi biri olsaydı keşke, dediğini biliyorum, böyle bir şey yaşadığım başka biri...”

İşte o zaman beni durdurdu.

Nazikçe, “Hayır, Roz,” dedi. “Scott’ın ne yaptığı umurumda değil. Hiç de olmadı. Mesele sensin. *Senin* başka biriyle bir ilişkiye girmeni istemedim. Sadece senin. Sana âşık oluyordum ve artık kafamı toplama şansım varsa uzak kalmam lazım.”

Acele ile yanımdan ayrıldı. Gözden kaybolmadan önce, koridorda uzaklaşırken gittikçe küçülen görüntüsünün ardından bakakaldım.

40

ERTEŞİ GÜN George'un suni solunum cihazı ve göğüs tüpleri çıkarıldı, zamanının geri kalanı için Furness Devlet Hastanesinde kalacağı çocuk servisine nakledildi. Eksternal fiksatorü değiştirmek, yarayı kapatmak ve bacağına ezilen bölge için bir dizi ameliyata ihtiyacı olacaktı ama artık işler yolundagittinden dolayı, tahmin edebileceğimizden daha iyi durumdaydı. Kırık bölgesinde enfeksiyon yoktu ve akciğerleri iyice şişmişti. Keyfi yerindeydi. Çocukların gösterdiği çabuk iyileşme gücüne yine hayret ettim. Serviste etrafa baktığınızda, her ebeveynin yüzündeki korkuyu, endişeyi ve tükenmişliği görebilirdiniz. Ama ya çocuklar? Bu onların son macerasıymışçasına, hepsi oldukça rahat görünüyorlardı. George, kendisi gibi Pokémon'a düşkün olan Lucas adında bir arkadaş edindi, parmak izlerimi ve bir DNA örneği vermek için Kendal polis merkezine gittiğimde birkaç saat için onu Winston'un ellerine bırakabildim. Bu isteyerek yaptığım bir şeydi, anlarsınız ya ama üzerinde durduğum şey eğer örnekleri vermesem, o zaman otomatik olarak şüpheli olarak düşünülecek olmamdı.

Otopsinin sonuçları geri gelmişti ve artık Wayne'in boğazı sıkılarak öldürülmüş olduğu biliniyordu.

Onun son anlarını düşününce kendimi kötü hissettim ama artık korkmuyordum. Çocuğunuzu kaybettiğinizde hissed-

ceğiniz duygular gibi neredeyse. Bunun yerine, duygusuzdum. DNA'mı bıraktım, sakın ve telaşsız davranıyordum çünkü en kötüsü zaten gerçekleşmişti. Eğer parmak izlerini eşleştirir ve Wayne'in her tarafında bana ait kanıt bulurlarsa, polis merkezine sürükleneceksem de sürükleneyim.

Kulağa saçmalamışım gibi mi geliyor? Bir dereceye kadar evet, sanırım saçmalıyordum. Belki de başımı kuma gömüyordum ama Wayne'in ölümü, ilgi göstermem gereken şeyler arasında uzun bir listenin en altındaymış gibi hissediyordum. Bu yüzden, onun evine asla ayak basmamış olduğum hikâyeye tekrar bağlı kalarak, istendiği gibi yaptım ve bu soruşturmada onlara şans diledim. Dedektiflere, Wayne'in katilini bulup onun için biraz adalet sağlayacaklarını umduğumu söyledim. Eğer yalan söylediğime dair bir kanıt ile geri gelirlerse, gerçeği söyleyerek onları şaşırtırdım. Ama daha önce olmazdı. Şu anda saatlerce sorgulanmam mümkün değildi, George hâlâ yatağa bağımlıyken ve içinde bulunduğu durumdayken değil. Bana ihtiyacı vardı. Benim de onunla birlikte olmaya ihtiyacım vardı. Tutuklanmaya ihtiyacım yoktu.

Yalan üstüne yalan, demişti Henry.

Evet. Yaptığım bu şey de aynısıydı. Scott da bir kere kolayca yalan söylediğim konusunda yorum yapmıştı.

Hayatınıza dönüp baktığınızda olan biten her şeyde hatalı olduğunuzu fark etmek, o kadar da kolay bir şey değildir. Hiç kuşkusuz tüm bu yalanlar, Nadine'i direksiyon başına geçiren, George'u Nadine'in arabasının önüne koyan ve de ben Henry'nin hayatını daha fazla berbat etmeden onun çekip gitmesinin sorumlusuydu.

Ve artık hiç kimse, söylemem gereken herhangi bir şeyi inanmıyordu. Onları pek de suçlayamazdınız.

İki gün sonra George'un durumu düzeldi. Hâlâ epeyce ağrısı vardı ama şikâyet etmeden cesurca idare ediyordu. Sınıf arkadaşlarından "Geçmiş Olsun" kartı alması üzerine, artık okulundan ayrılmak veya okulunu değiştirmek istemediğini ifade etti. Arkadaşlarını özlediği için, ertesi gün arkadaşlarından birkaçının onu ziyarete gelmesini ayarladık.

Sınıf arkadaşlarından gelen kart ile birlikte, okuldan gelen bir özür mektubu da vardı. George'un Pokémon figürlerini alması konusunda onu yanlışlıkla suçladıklarını belirtmişlerdi.

Görünüşe göre, George'un kazasından sonra üzgün bir çocuk ortaya çıkmış ve figürleri onun sırt çantasına yerleştirdiğini söylemiş. Bu, George'un o çocuğun beslenme çantasının bebeksi olduğunu iddia etmesinden dolayı intikam almak içindi ve sorun hallolmuştu.

Winston ve ben, George'un bir geceliğine yalnız kalması için yeterince iyi olduğuna karar verdik, bu yüzden arabamı tamirciye bıraktığım Hawkshead'e geri döndük. Arabamın tamir edilmesi süreci ne kadar uzarsa uzasın, Winston ve ben Barrow'a onun kamyoneti ile seyahat edecektik. Ayrıca, Genel Merkez bana iki haftalık izin verdiği için, George'u ziyaret etmek dışında herhangi bir şey için arabaya ihtiyacım yoktu.

İkinci gün bir telefon geldi. Bir şey görüşmek için tamirhaneye gelmemi istediler. "Kulağa pahalı geliyor," dedim ve telefonun diğer ucunda soğuk bir sessizlik oldu.

Tamirhanenin sahibi Brian, babamın eski bir okul arkadaşındı. Dört tane oğlu vardı, üçü onunla çalışıyordu. Diğer oğlu ise on beş yıl önce A590 yolu üzerinde bir hamile kadının lastiğini değiştirirken, uyuşturucudan kafası yerinde olmayan bir sürücü ona çarpmıştı. Brian koyu mavi iş tulumunun cebinin içinde sakladığı eski bir cep şişesinden gün boyunca gizlice içi-

yordu artık ve her ne kadar motorları tamir etmek yeterince güvenli olduğunu düşünülse bile, asla direksiyon başına geçmesine izin verilmiyordu. Oğullarının bir yerden diğer yere; onun nereye gitmeye ihtiyacı varsa, arabayla oraya götürüp bıraktıkları herkes tarafından bilinirdi.

İçeri girdiğimde Brian, "Baban nasıl bugünlerde?" diye sordu. Ofis, evrak, çeneli maşalar ve boş kulplu bardaklar ile dağıtılmış durumdaydı. Duvarda bir Cliff Richard takvimi asılıydı ve Cliff'in yüzüne Amiş tarzı, bıyiksız bir sakal çizilmişti.

"Babam iyi," diye cevap verdim.

Brian kaybettiğim parayı ve anne ile babamın taşınma nedenini biliyordu. Ama eğer buna dair bir düşüncesi varsa da, bunu herkese söylemedi. "Onu bir süredir görmedim," dedi.

"Başka bir torununun daha dünyaya geldiğini duydum, Brian. Bu seferki kız mı?"

Gururla yüzü pembeleşti, ellerini ceplerine soktu ve geriye doğru yaslandı. "Evet," dedi. "Ufak tefek bir şey ama insanı çok sıkı bir şekilde tutuyor."

"Bu iyi," dedim. "İsmi ne koydular?"

Kaşlarını çattı. "Yabancı bir şey. Hatırlayamıyorum şimdi."

Ya hatırlayamamasına ya da hayatını gereğinden fazla karmaşık hâle getiren gelinine gülerek başını salladı.

"Peki borcum ne kadar, Brian?" diye sordum.

Bazı faturaları acele ile çevirdi, kâğıdı kaldırdı ve gözlerini sıkarak baktı. "KDV dâhil iki yüz seksen yedi."

Yüzümü buruşturdum. "Tam olarak ne yapmışım?"

Eğleniyormuş gibi bir tavırla bana baktı. "Gerçekten açıklamamı istiyorsun musun?"

"Pek sayılmaz."

"Sadece egzozun orta kısmı hasar görmüş. Ama seni bura-

ya kadar sürüklememin sebebi bu değil.”

“Ah?”

Kafasını salladı ve neredeyse cep hesap makinesi büyüklüğündeki çamurlanmış şeyi işaret ederken bir saniye sessiz kaldı. Masasının üstündeki bir yağlı bezin üstünde duruyordu.

“Nedir bu?” diye sordum.

“Sen söyle,” dedi.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bu araba ne kadardır sende, Roz?” diye sordu.

“Dört veya beş yıldır, neden?”

“En son ne zaman arabanın bakımını yaptık?”

“Yaklaşık üç ay önce eksantrik kayışını değiştirdiniz. Ve iki yeni lastik taktınız.”

“O zaman orada olsaydı bunu fark ederdik,” dedi. “Bundan eminim.”

“Brian, beni endişelendiriyorsun. Neler oluyor?”

“Bu bir takip etme cihazı.”

Şaşırarak kaşlarını çattım. “Ne gibi?”

Brian omuzlarını silkti. “Bir takip cihazı gibi. Buna başka ne denir aklıma gelmiyor. Senin nerede olduğunu bilmek isteyen birine, nerede olduğunu gösterir.

“Bu *yasal* mı?”

“Bak ne diyeceğim,” dedi. “Bu sorunun yanıtını bilmiyorum ama en iyi tahminimle hayır. Etrafında seni takip eden birisi mi vardı?”

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Pekâlâ, bu alet çalışıyor ve bir sinyal gönderiyor, bu yüzden...” Söylediği kelimeler canlılığını yitiriyordu. Ben söylediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken, yüzüme baktı.

Sonunda, “Bunu polise anlatsan iyi olur,” dedi.

Seeneklerimin üzerinde düşünmek için arabamı gl kıyısına sürdüm. Hâlâ günün erken bir saatiydi, bu yüzden kolayca bir yere park edebildim. Birkaç köpek bakıcısı ve ördek mama torbaları taşıyan, bebek arabalarını iten, yürümeyi henüz öğrenen çocuklarını kontrol eden solgun görünümlü anneler dışında etrafta pek insan yoktu. Yüzleri uykusuzluktan asıktı ve on iki saati daha böyle geçirme ihtimalleri yüzünden, gözyaşlarına boğulacakmış izlenimini veriyorlardı. Onları izlerken, Winston kayıplara karıştığında, günlerce George ile yalnız kaldığım zamanlara geri döndüm.

O zamanlar kurtulamayacakmışız gibi görünen, yıkıcı bir döngüye girmiştik. Onun sık sık ortalıklarda olmamasına ve bunun tekrarlanmasına vıdı vıdı ederdim, ki Winston da bununla eve hiç gelmeyerek baş ederdi. Bu da benim daha çok vıdı vıdı etmeme neden olurdu ve sonra aniden, neredeyse bir geede asla olabileceğimi düşünmediğim bir kadınlayer değiştirmiştim.

Konudan uzaklaşıyorum çünkü ne düşündüğünüzü biliyorum.

şunu düşünüyorsanız: Bir kadın bunu nasıl anlayamaz?

Takip cihazını görene kadar, sadece bir kez Scott'ın beni takip etme olayını biliyordum: George'un oteldeki yüzme dersi. şimdi bunu düşününce, Scott'ın beni oraya kadar takip etmesinin bu cihazın sayesinde olduğunu fark ettim.

Tabii ki tahminde bulunuyordum. Ama Scott olmalıydı. Başka kim böyle bir şeyi yapardı ki?

Direksiyondaki ellerime baktım ve titrediğini gördüm.

Ne tür bir sapık etrafta kadınları takip eder? Ne tür bir ucube kendi evinde bilgisayarından izleyerek insanların her hareketini takip eder?

Mideme kramp girdi.

Eğer düşündüğüm şey *doğruysa*, Scott tahmin edebildiğimden çok daha fazlasını yapabilecek potansiyele sahipti. Tehlikeydim ve bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Telefonumu cebimden çıkardım. Ekranda arayanlar listesini kaydırdım, nefesimi düzenleyip arama tuşuna bastım.

Telefon bağlandığında, “Gerçekten konuşmamız gerek,” dedim.

41

“BAYAN TOOVEY, BU taraftan gelir misiniz?”

Ayağa kalkarak genç adamı takip ettim. “Yine güzel bir sabah,” dedi ve ben de, evet, öyle, diyerek karşılık verdim. “Bu yıl hava durumu açısından çok şanslıyız, öyle değil mi?” dedi ve tekrar onu onayladım.

Biraz ileride durdu ve sağdaki en son büroda beklememi istedi. “Size bir şey getireyim mi?” diye sordu. “Çay? Biraz su?”

“Su, teşekkür ederim.”

“Tamamdır,” dedi ve olduğu yerde yaptığı geriye dönüş tarzı onun eskiden askeri okul öğrenci olup olmadığını merak ettirdi bana.

Bir saatten fazla beklemek zorunda kaldım. Dakikalar geçti ve oda boğucu hâle geldi. Avuç içlerim kayganlaştı, saç derim kıızıştı, kaşındı ve genel davranış biçimim bir ürkek kedi hâline büründü. Kapı açılıp Dedektif Aspinall kendinden emin bir havayla içeriye girdiğinde, neredeyse resepsiyona özürlerimi sunarak çıkmak üzereydim. Dedektif Aspinall daha önce tanışmadığım Dedektif Hannah Gidley olarak tanıtılan sivil kıyafetli başka bir memur ile birlikteydi.

Dedektif Gidley yirmili yaşların sonunda, kızıl saçlı, süt beyazı tenli ama yanaklarında, kulak memelerinde ve burnunun ucunda koyu renkli benekleri olan biriydi. Teninde bir yumu-

şaklık, gözlerinde bir sevecenlik yoktu. Cinayet Masası Dedektifi yerine, daha çok bakımevi hemşiresi gibiydi ve bana gülümseğinde o an artık daha az ürktüğümü hissettim.

Dedektif Aspinall, "İfade vermek için buradasınız," diyerek söze başladı.

"Bu doğru," diyerek karşılık verdim.

"Sormamda sakınca yoksa neden şimdi?"

"Bir şey ortaya çıktı," dedim. "Şey çıktı... İfade verirsem, muhtemelen daha kolay olur."

Dedektif Aspinall dediğimi onaylayarak kafasını salladı. Eğer onun ilgisini çektiysem bile, bunu gizlemeyi başardı. Sessiz bir şekilde diğer dedektif ile birkaç laf edip, beni dinlemeye hazırmış gibi göründü. Tereddüt ettiğimde, yaşamaktan bıkmış usanmış, yorulmuş biri gibi, "Sizi dikkatle dinliyorum, Bayan Toovey," dedi ve daha önce onların zamanını harcayan çok sayıda kişi olup olmadığını merak ettim. Belki de ben de o uzun kuyruktakilerden biriydim.

Dedektif Aspinall'e bakarak, "Şu ana kadar benimle iletişime geçmiş olurdunuz diye umdum," dedim.

"Çünkü?"

"Parmak izi nedeniyle mi? Ve DNA örneği nedeniyle mi?"

Bana boş gözlerle baktı.

"Bayan Toovey," dedi, "Biz insanların bir soruşturmadan muaf tutulduğunu söylemek için onlarla irtibata geçmeyiz."

"Muaf tutulmak mı?"

"Bir dakika," dedim. "Wayne'in evinde parmak izimi hiç bulamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Kelimeleri uzatarak ve şaşkınlık dolu bir bakışla yavaşça, "Bu doğru," dedi. "Bulmalı mıydık, Bayan Toovey?"

Başımı öne eğdim.

Ne haltlar dönüyordu? Parmak izlerim o odanın her yerindeydi. Akvaryumda. Masada. Pencere pervazında.

Dedektif Aspinall cevap vermemi bekledi ve ben tepki vermeyince de sanki epey bir süre burada olabileceğimizi düşünüyor gibi, bütün ağırlığını geriye doğru sandalyeye vererek omuzlarını gevşetti. “Neden baştan başlamıyoruz?” dedi.

Ben de öyle yaptım. En başından başladım.

Asıl mesleğimi kaybedişimi, Winston’ın borçların altına girdiğini ve tekrardan mali çöküşün eşiğinde olduğunu açıkladım. Haftalarca süren aşk ilişkilerimin genel durumunun, Wayne’in kayboluşuna zemin hazırladığını açıkladım.

Dedektif Aspinall’e, Scott Elias ile olan ilk buluşmamı ve birkaç gün sonra düşünmem için bir teklifle tedavi odama nasıl geldiğini anlattım. Scott’ın anlaşmanın nasıl işe yarabileceğini ümit ettiğini ana hatlarıyla açıklarken Dedektif Aspinall ile Dedektif Gidley’nin birbirlerine kaçamak bakışmalarını izledim, olanlar karşısında eğlendikleri belliydi ama aynı zamanda profesyonelliği elden bırakmıyorlardı. Dedektif Gidley’nin bana Scott’ın soyadını hecelememi istemesinin dışında bu kısma yorum yapmadılar.

Onlara ne kadar paranın el değiştirdiğini ve ilk başta ne kadar para aldığımı ama sonra zaman ilerledikçe bunun nasıl değiştiğini anlattım. Ve Wayne’in anlamaya nasıl dahil olmak istediğini ve bana nasıl şantaj yaptığını anlattım.

Bunun üzerine her ikisi de koltuklarına daha dik bir şekilde oturdular.

Dedektif Aspinall, “Wayne Geddes sizden para mı istedi?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Seks yapmak istiyordu,” dedim.

“Para karşılığında mı?” diye sordu.

“Ücretsiz olarak,” dedim. “Wayne bana eğer istediğini yapmazsam, Scott ile aramda geçenleri ortaya çıkaracağını ve işimi kaybedeceğimi söyledi. Blöfüne meydan okuma lüksüm yoktu, bu yüzden kabul ettim.”

Diğer kısmı onlara anlatmadım. Wayne’in, benim şirketi kazıkladığımı polise söyleyeceği kısmı.

Dedektif Aspinall, “Bu buluşma nerede gerçekleşti?” diye sordu.

“Wayne’in evinde.”

Yüzünde ani bir hoşnutsuzluk belirdi.

“Kaç defa gerçekleşti bu buluşma?” diye sordu.

“Bir defa. Cumartesi gecesi. Sonuçta, Wayne biraz sorun yaşadı ve aslında bunu yapamadı. Sonra panikleyip beni yere serdi ve yaklaşık iki saat orada kalmama sebep oldu.”

“Yaralandınız mı?” diye sordu.

“Kafama kötü bir darbe aldım. Yine de hastaneye gitmedim.”

“Peki ama asıl ifadenize göre Wayne’i en son işten sonra cuma günü gördüğünüzü söylediniz. Bu doğru mu?”

“Böyle dedim ama yalan söyledim. Neden Wayne ile olduğumu bilmek isteyecektiniz ve size bunu söylemek istemedim. Ama unutmayın, o sırada onun kayıp olduğunu bilmiyordum. Onun öldüğünü bilmiyordum. Bu yüzden bunun sizi yanlış yönlendirmesi açısından son derece önemli olduğunu düşünemedim.”

Kafasını salladı.

“Pekâlâ,” dedi. “Peki, önceki soruma geçerseniz neden şimdi? Ne değişti ki şimdi ortaya çıkma ihtiyacı hissettiniz?”

“İki şey değişti,” dedim. “Scott Elias ile olan gizli anlaşmam artık bir sır değil.”

Dedektif Aspinall kaşlarını çattı, para için Scott ile yatma-

mın Wayne ile ne ilgisi olduğunu anlayamadı.

“Ayrıca, bir de şu var,” dedim.

Bir plastik torbaya sarılı takip cihazını el çantamdan çıkardım ve masanın karşısına doğru ittim.

“Arabamın altına takılmış hâlde bulundu. Birisi hareketlerimi takip ediyor. Birisi o gece Wayne’in evinde olduğumu biliyordu ve muhtemelen beni oraya kadar takip etti.”

Dedektif Aspinall cihazı elinde ters çevirdi ve seri numarasını okudu. Dedektif Komser Gidley’e, “Bunun nereden satın alındığını kolaylıkla öğrenmemiz gerek,” dedi.

“Bence bu cihazın üretimini Scott Elias yaptı,” dedim. “Onun bir elektronik firması var. Bunun gibi cihazları ürettiklerini sanıyorum.”

“Sizce bu takip cihazını yerleştiren ve sizi oraya kadar takip eden kişinin Scott Elias olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet, böyle düşünüyorum.”

Meslektaşına, “Dosyamızda onun parmak izi var mı?” diye sordu.

Dedektif Komiser Gidley, “Kontrol etmem gerekecek,” diye yanıtladı.

Bunun üzerine Dedektif Aspinall sessizleşti, enine boyuna düşünerek, sanırım olası senaryoları düşünüyordu, tekrar takip cihazını elinde çevirdi. Dedektif Aspinall’e, Scott’ın, Wayne’in ölümünden sorumlu olabileceğini düşündüğümü söylemek için kendimi zor tuttum çünkü Dedektif Aspinall’in tutumundan onun sadece somut gerçekleri ele aldığı oldukça açıktı.

Sanki kendine kendine konuşuyormuşçasına dalgın bir şekilde, “Tuhaf bir şey,” dedi. “Aslında bunlardan birini daha önce hiç görmemiştim. Tabii ki bu cihazın Bay Geddes’in ölümünden önce arabanızın altına yerleştirildiğini kesin söyleyeme-

yiz ve acaba neden Scott Elias özellikle sizi takip etmek ihtiyacı hissetmiş olabilir ki Bayan Toovey?"

Omuzlarımı silktim. "Buna cevap vermek için ancak tahmin yürütebilirim. O oldukça sahiplenici bir hâle gelmişti."

"Hiç şiddet uyguladı mı?"

"Birkaç kez bunu yapma noktasına gelmişti. Canımı acıtacak kadar sert tutma ve benzeri şeyler. Bir de bir keresinde benimle zorla seks yapmayı denedi fakat bunu gerçekleştirmedi."

"Size ve ailenize yönelik herhangi bir tehditte bulundu mu?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Doğrudan bir tehditte bulunmadı."

"Sizin bildiğiniz onun aile içi bir şiddet geçmişi var mı?"

"Eşinin kardeşi onun karanlık bir mizacı olduğundan bahsetmişti."

"Eşi sizinle hiç bu konuyu tartıştı mı?"

"Hayır."

"Yani, 'sahip olma isteği' derken tam olarak hangi davranıştan söz ediyorsunuz?" diye sordu.

Yüzüm bir şekilde gerilmiş olmalı çünkü Dedektif Aspinall, "Sizden şüphe etmiyorum, Bayan Toovey ama tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum sadecè," diyerek biraz öne doğru eğildi.

Nefes alıp verdim. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum," dedim. "Paranoyak olduğumu düşünüyorsunuz. Hareketlerimi takip eden zengin bir adam ile yattığımı ve bölgedeki her suçtan onun sorumlu olduğunu düşünerek, artık birdenbire mantıksızlaşıp çıldırdığımı düşünüyorsunuz."

"Böyle düşünmüyoruz, Bayan Toovey."

"Evet, pekâlâ, sizin yerinizde ben olsam öyle düşünürdüm. Scott Elias'ın, Wayne'in ölümüne karışmış olabileceğine dair hiç

kanıtım yok. Hem de hiç. O evdeydim ve parmak izlerim bulunmadı. Böyle bir şey nasıl olabiliyor açıklayamıyorum. Burada olmamın sebebi, olan biteni bildiğim şekilde size doğrusunu söylemek. Bunun peşini bırakıp bırakmama kararı size kalmış. Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek istemiyorum.”

Dedektif Aspinall gülümsedi. “Bunun için minnettarız,” dedi.

“Scott ile olan anlaşmayı bitirmeye çalıştığımda ve daha yeni tanıştığım bir adama yakınlık duymaya başladığımda, Scott beni bundan vazgeçirmeye çalıştı.”

Dedektif Aspinall devam etmemi bekledi.

“Reddettiğim zaman anlaşmamızı eşine ve çocuklarına anlattı, benimle birlikte olabilmek için ailesini kaybetmeye hazır olduğunu söyledi.. Yine de reddettim ve eğer bana sahip olamazsa, başka hiç kimse de bana sahip olamayacağını söyleyerek, uyardı.”

“Bu da artık Scott’ın, siz ve Wayne’den haberi olmuş ve aynı zamanda buna son vermiş olabileceğini düşünmenize neden oldu.”

“Aynen öyle,” dedim.

Dedektif Aspinall öfleyerek, “Kesinlikle ilginç bir hikâye,” dedi.

“Bunun ihtimal dışı olduğunu düşünüyorsunuz.”

Sakin bir şekilde, “Ben öyle demedim,” diye karşılık verdi. “Ama kesinlikle bunun peşini bırakmayacağımızı size temin ederim, Bayan Toovey. Ve herhangi bir gelişme duyar duymaz sizi haberdar edeceğim.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim ama bana inancını yitirdiğini görebiliyordum.

“Başka bir şey daha var,” dedim. “Bir sonraki meseleye gelmeden önce, sadece şu an hastanede olan bir çocuğumun oldu-

ğunu söylemek isterim ve o...”

Kibarca, “Oğlunuzun kazasını biliyoruz,” diye cevap verdi, nazik bir dille.

“Yani, şey yapıp yapmamaya karar verirken bunu göz önünde tutarsanız...”

Bir sonraki meseleyi nasıl daha iyi ifade edilebilirim diye düşünürken, duraksadım.

“Fuhuş için sizi tutuklamamızı mı?” diyerek cümlemi tamamladı.

Başımı sallayarak onayladım.

Meslektaşına baktı ama fark edilemeyecek bir işaret yapmış olmalıydı ki Dedektif Hannah Gidley kalemını notlarının yanında tutmaya devam etti.

“Bu yasa dışı değil, Bayan Toovey,” dedi.

Şaşırmış bir şekilde, “Değil mi?” diye sordum.

“Sizin yaptığınız bir fuhuş çeşidi değil. Ama lütfen bana hatırlatın, Scott Elias bu birlikte olmalarınız için size nasıl ödeme yaptı?”

“İlk defasında elden para aldım,” dedim. “Daha sonraki birliklerimiz için bir fatura temin ettim ve direkt onun firmasına faturalandırdım.”

“Yani birlikte geçirdiğiniz zamanın maliyetini işyerine mi yükledi?”

“Bu doğru.”

Tekrar, “İlginç,” dedi.

42

İKİ HAFTA GEÇTİ ve hiçbir haber yok. Polisten telefon gelmedi. Tutuklama yok. Hatta Scott'ın sorgulanmış olabileceğine dair bir söylenti bile yok.

İfademden bir şey çıkacağına o kadar emindim ki.

Üstelik bir de bu yetmezmiş gibi, Petra'nın dediğine göre, Scott aramızda geçenlerin, sonradan çok pişmanlık duyduğu, önemsiz bir kaçamaktan başka bir şey olmadığına Nadine'i ikna ettikten sonra ailesine geri dönmüştü. Davranışından dolayı son derece utandığını ve kan emici bir kadının tuzağına düşüp, bir çılgınlık anında bunu yaptığını söylemiş.

Bu, politikacının kitleleri yatıştırmak için yaptığı türden konuşmaydı. Burada dikkat çekici şey ise, bunun işe yaramış gibi görünmesiydi. Scott, tüm ilgili taraflardan özür dilemişti. Dediğine göre, bir süre kötü çocuk olmuştu ve etrafındaki herkes, Aman canım, bazen en iyilerimiz bile hata yapabilir *hiç kimse mükemmel değil ki, fikrini* benimsemişti. En sonunda, beklemeye daha fazla dayanamayınca, Dedektif Aspinall'i aradım. Wayne Geddes'in ölümüyle ilgili devam eden soruşturma hakkında yorum yapamayacağını bildirerek ve herhangi bir tutuklama yapılır yapılmaz bana söyleneceğini konusunda beni ikna ederek cevap vermekten kaçınıyordu.

"Yani Scott Elias'ın Wayne'in ölümü ile bağlantısını gös-

terenbir şey bulamadınız mı? Hiçbir şey mi?" diyerek telefonda yüzüne bağırdım. Scott beni gerçekten takip ediyordu ve Dedektif Aspinall sanki ben saçma ve mantıksız hareket ediyormuşum gibi davranıyordu.

Bana, "Soruşturmanın tüm izlerini hâlâ takip etmekteyiz, Bayan Toovey," dedi.

"Fiilen bir şeyler *yapmanız* gerekiyor!"

"Sizi temin ederim ki yapıyoruz."

Bu nafileydi. Ben karakoldan ayrılır ayrılmaz ifademi umursamamış, muhtemelen Scott ile konuşma zahmetine hiç girmemiş gibiydi.

Başka bir dedektife gitmeliydim. Beni ciddiye alacak birisine ifade vermeliydim ve bu yüzden de pişman olmuştum.

Petra'ya, hiçbir şey yapılmadığına dair şikâyet edince o da, "Boşver," diyerek tavsiyede bulundu.

"Bunu *boşveremem*."

Şimdiye kadar, Wayne hakkındaki tüm hikâyeyi Petra'ya anlatmıştım çünkü daha önce, yalanlar döngüsüne son diye karar vermiştim. Ama Petra, Wayne'in hayatının ölü olarak o derin dondurucuda son bulmasına neden olan şey ne ise, büyük ihtimalle bu sonuç, onun yaptığı hareketlerden kaynaklamıştır diye düşünüyordu. Bunun Scott ile ilgisi olduğunu hiç düşünmedi. Teorimi ona anlattığımda, "Buna gülünür işte," dedi. "Scott böyle bir şey yapamaz."

Artık çarşamba akşamı olmuştu. Petra'nın mutfağındaydık ve bana karşı hâlâ soğuk olmasına rağmen en azından konuşuyorduk. Petra, Scott ve Nadine ile olan arkadaşlığını kaybetmesinin üzüntüsünü giderek üstünden atıyordu. Kabullenme noktasına gelecekti ve ben tam bunu tamamen atlattı derken, hızla yeniden inkâr noktasına geri dönecekti. Benden, onun ısrarla

“ilişki” diye tanımladığı şeyin ayrıntılarını anlatmamı istiyordu ve bunu yaparken de tıpkı eşinizi eski sevgilisi ile ilgili sorgularken yapabileceğiniz gibi davranıyordu. Ayrıntıları istememelisiniz ama kendinizi tutamazsınız. Bir yarayı kanırtmak gibi. Ya da ölü bir şeyi sopayla dürtmek gibi bir şey bu.

Biftekli ve böbrekli böreğin hamurun kenarlarını kıvrırırken, “Bari hoşuna gitti mi?” diye soruyordu. “Gerçekten zevk aldın mı?”

“Bildğin seks işte Petra. Nasıl olur bilirsin.”

“Scott, Nadine’e bunu sadece bir kez yaptığını söyledi. Nadine de insanlara, senin anlattığın, para karşılığında Scott’ın metresi olma hikayesinin, çaresiz ve isterik bir kadının çılgınca iddiaları olduğu söylüyor.

Duygusuz bir ifadeyle, “Öyle mi söylüyor?” dedim, çünkü artık çoktan buna isyan etmekten vazgeçmiştim.

Dudağını ısırdı. “Kendisine acayip şeyler yapmanı isteyerek seni çok şaşırttı mı? Senden şey istedi mi? *Bilirsin ya hani.*”

“Kaşlarımı kaldırarak, “neyi bilirim?” diye tekrar ettim çünkü bilmiyordum.

“Bunu söylemeye dilim varmıyor,” dedi.

Ve böylece sorularına devam etti.

George hastaneden taburcu edilmişti ve önümüzdeki üç gün boyunca Winston’da kalacaktı. Winston’a, her ihtimale karşı, Scott’ın Range Rover markalı arabasına karşı tetikte olmasını söylemiştim. Winston benim bir paranoyak olduğumu açıkça düşünmesine rağmen, George’u gözünün önünden ayırmayacağı konusunda beni ikna etti ki bu zor değildi çünkü George bu haldeyken zaten hızlı gidemezdi. Artık koltuk değnekleri daha rahat dolanabiliyordu ve harici kemik sabitleyici metalin ayarını yapmayı planladıkları zamana, yani gelecek haftaya kadar tek-

rar hastaneye gitmesi gerekmiyordu. İŖe dönmüŖtüm ve benim yokluğumda Andrea isimli yeni bir klinik yöneticisi işe alınmıştı. Akıllı, hızlı ve verimli çalışan bir kadındı ve çoktan Gary'nin tepesine binmişti. Onu, iyi bir tedavi uzmanı olduğunu göstermesi ve basit bir yaralanma vakasını tedavi etmek için uyguladığı seans sayısının hesabını vermesi konusunda zorluyordu.. Andrea'nın Gary'ye, "Eğer hastaları hızlıca iyileŖtiremezsen buraya gelmezler, Gary," dediğine kulak misafiri olmuŖtum. Gary de kafasını sallayarak onayladı ve "Kesinlikle, kesinlikle," diyerek cevap verdi. Daha sonra Gary'yi *Frontline* dergisinin son sayısındaki Ulusal Sağlık Hizmeti iş fırsatlarını daire içine alırken ve kaşları çatık metne bakarken buldum.

Kendi kliniğimi açma planlarıma dönmeyi rafa kaldırmıştım.

George'un kazasından sonra, tekrar kendi işimin patronu olabileceğimi düşünmekle aslında hayal dünyasında yaşadığım, belli olmuştu. Serbest meslek temelde asla hasta olamayacağınız anlamına gelir ki, vücut buna bir şekilde razı gelir, ancak çocuklarınız olduğunda sorun ortaya çıkar: Onları hasta olmamaları veya kaza geçirmemeleri gerektiğine ikna edemezsiniz. Her şey olabilir ve benim yaslanabileceğim kimsem olmadığı için, işyeri bundan kötü etkilenecek vehastalar da başka bir yere gidecektir. İsteksizce de olsa, Keith Hollinghurst'un kiralık muayenehane teklifini kabul edemeyeceğimi ona bildirmiştim.

Bir kez daha hayallerimden vazgeçmek zorunda kalmıştım. Yeniden başarısızlığa uğramış gibi hissettim. Üstelik etrafımda insanlar olmasına rağmen - gürültüsü ve sohbetiyle odayı doldurarak mutlu bir şekilde her şey hakkında gevezelik eden Petra bilhassa- kazayı takip eden birkaç hafta boyunca, kendimi her zamankinden daha yalnız hissettim.

Derin dondurucuya zorla sokulan zavallı Wayne'i düşündüm, onun oraya nasıl girdiğini hiç kimse gerçekten dert etmedi. Ve onun katilinin bulunup bulunmaması konusuyla ilgilenen tek kişi benmişim gibi görünüyordu. He evet, suçluluk duygusu bunları söyletiyordu çünkü eğer haklıysam, benim yüzümden oraya konulmuştu.

Eğer önümüzdeki yirmi dört saat içinde yeni bir gelişme olmazsa, polis merkezine gidip bir açıklama istemeye kesin karar verdim. Bu kadar zamandır neyle uğraştıklarını soracaktım. En azından Wayne, benden bu davranışı hak ediyordu.

İki gece sonra eve döndüğümde alacakaranlık, karanlığa dönüşmekteydi. Dedektif Aspinall, yine hiçbir şey açık etmeden önceki buluşmamızdaki kararlılığını devam ettirmişti ve aynı zamanda yapılabilecek her şeyin yapıldığını bana bildirmişti. *Tanrı aşkına, Bayan Toovey, artık kendi işlerinin başına dönmelerine izin veremez miydin?*

Yemek masasındaki şahsın kim olduğu ilk başta anlaşılmıyordu çünkü evin içi yarı karanlıktı.

Mutfığa gidip ışığı açıp bakmak için döndüğümde, tam adım atacak iken kim olduğunu fark ettim.

Hiç kıpırdamadan durdum. Kulaklarımda bir çınlama vardı. O an bütün vücudumu bir korku sardı.

"Merhaba, Roz," dedi. "Uzun zamandır görüşemedik."

"Ne arıyorsun burada, Scott?"

"Konuşmaya geldim. Sanırım zamanı geldi, öyle değil mi?"

"Eve zorla mı girdin?"

"Arka kapı açıktı."

Açık değildi. Öyle olmadığını biliyordum.

Kontrol etmek için mutfığa doğru yürüdüm. Yerde cam

vardı. Çekmecedен bir şeyler kapmayı düşündüm, bir bıçak, herhangi bir şey ama Scott çoktan arkamdaki kapı boşluğundaydı. Donup kaldım. Nefes almaya ve hareket etmeye korkuyordum.

Yorgun bir şekilde, "Seni özledim," dedi. "Gel otur. Konuşalım."

Yemek odasına geri dönerek ve onu dikkatle izleyerek isteğini yaptım.

Karşılıklı oturduk. "Oğlun nasıl?" diye sordu. Sanki tüm bunlar normalmiş gibi, "İsmi George idi, öyle değil mi?" diye sorarak devam etti. Sanki evime zorla girmemiş gibi davranıyordu.

"Daha iyi," dedim.

"Mükemmel. Bunu duyduğuma sevindim. Mükemmel."

Ellerim titriyordu. Scott aşağıya doğru baktı, ellerimi sıkıca kavuşturduğumu gördü ve bana incinmiş gibi şaşkınlıkla baktı. Sanki onun burada olmasına, tamamen aşırı tepki veriyordum gibiydi.

"Onu hastanede gördüm," dedi. "Sana çok benziyor."

"Ne yaptın? Ne zaman onu gördün? Oraya nasıl girdin?"

"Sadece kısa bir anlığına idi. Onun iyi olduğunu kendim kontrol etmek istedim. Bu kadar endişeli bakma, Roz. Hoş bir sohbetimiz oldu. Sana bundan bahsetmedi mi?"

Onun ne yaptığını düşündüğümde, üst dudağım boncuk boncuk terledi.

George'u ziyaret etmek. Benim bilgim olmadan. Tanrım.

Fısıldayarak, "Scott," dedim. "Neden buradasın?"

Sorduğum soruyu duymazlıktan gelerek, "Biliyorsun, Nadi-ne bu konu hakkında çok kötü hissediyor," dedi. "Ona bunun bir kaza olduğunu söyleyip duruyorum. Eğer ruh hâlin böyle olmasaydı, bu kadar dikkatsizce araba kullanmazdın diyorum. Ona,

bizden daha fazla suçlu olmadığını söyleyip duruyorum, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Cevap vermedim, o da bekleyerek kaşlarını çatı.

“Scott, beni korkutuyorsun. Buraya benim canımı yakmak için mi geldin?”

Gönülsüz bir kahkaha attı ve kafasını salladı. “Tabii ki hayır,” diye cevap verdi. “Asla senin canını acıtmam. Neden canını acıtayım ki?” Böyle söylememe gerçekten de hayret etmiş gibi görünüyordu. “Sadece konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında?”

Çenesi gerildi. Konuşmadan önce tereddüt etti.

“Yine polise gittin,” dedi.

“Beni mi izliyorsun? Hâlâ beni mi izliyorsun? Niçin? Beni neden takip ediyorsun?”

Omzunu silkti.

“Bu konuyu kendi hâline bırakmanı istemek için buradayım,” diyerek devam etti. “Peşinde olduğunu düşündüğün şey her ne işe bunu sürdürmemeni tercih ederim. Bu işin sonu iyiye gitmez, Roz. Ayrıca, eğer bu işe karışmasaydın, çok daha iyi olurdu.”

“Polis seninle görüştü mü?”

“Görüştü.”

“Ha,” dedim.

“Şaşırmış gibisin.”

“Ben düşünmüştüm ki...”

Kendinden emin bir tavırla, “Onlara ismimi verir vermez, olay yerinde bulduklarıyla DNA’mı eşleştireceklerini ve de beni tutuklayacaklarını mı sandın? Böyle bir şey olmayacak,” dedi.

Bir sessizlik oldu.

Dikkatli bir şekilde, “Neden onu öldürdün, Scott?” diye sordum. “Bu gerçekten...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. Sakince, "Wayne'in ölümü üzüntü verici," dedi, "Ama onu öldürmek niyetinde değilim. Bunu yapmak için oraya gitmedim. Benim ne tür bir hayvan olduğumu düşünüyorsun ki?"

"Bilmiyorum!" diyerek haykırdım.

"Bunu senin için yaptım."

"Benim için mi?"

"Yapmak zorundaydım."

"Hayır değildin, Scott. Ayrıca, gerçekten gitmeni istiyorum. Hemen şimdi gitmen gerekiyor."

Ayağa kalmak için, sandalyemi iterek masadan uzaklaştırmaya yeltendim ama Scott uzanıp bileğimi tuttu.

"Orada kal," diye emretti.

Vücudumu bir korku kapladı. Kendimi kötü hissettim.

"Canımı acıtıyorsun," dedim ve sonunda, isteksizce elini gevşetti.

"Bak," dedi. "Buraya seni korkutmaya gelmedim. Yardımını istemeye geldim. Soruşturmandan veya her ne haltsa, bundan vazgeçmeni istiyorum ve izin ver de hepimiz yaşamlarımızda devam edelim. Wayne'in başına gelenleri itiraf etmekle kimse bir şey kazanmayacak."

Ona dik dik baktım. Zor nefes alıyordum.

Savunur şekilde, "Ne?" dedi. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsun? Arabanı takip edip oraya kadar peşinden geldiğimi ve senin ayrılışını görünceye kadar bekleyip sonra da adamı öldürdüğümü söylememi mi bekliyorsun? Bunu mu istiyorsun? Bu kime ne fayda sağlayacak, Roz?"

Artık görünür şekilde titrerken, dik dik bakmaktan vazgeçtim. Beceriksizce koltuktaki yerimi değiştirdim ve pantolonumu tekrar düzeltiyormuşum gibi yaptım.

Scott gözlerini bana doğru devirdi.

Bıkkınlık içinde, "Bana telefonunu uzat," dedi.

"Neyimi?"

"Telefonunu, Roz. Bunu kaydetmiyorsun. Ver şunu."

İsteddiği şeyi yaptım.

Telefonu kapatır kapatmaz, "Tekrar başlayalım," dedi.

Kapana kısılmıştım. Bu katil ile yalnızdım ve hiç kimse onun burada olduğunu bilmiyordu.

Dilim sürçerek, "Şeye gitmeyeceğim... Polise gitmeyeceğim," dedim. "Benden istediğin her neyse, onu yapacağım. Ama lütfen, Scott, sadece gitmeni istiyorum."

"Sorun değil. Söylemek istediklerimin hepsi bu kadar. Dediğim gibi kimsenin bundan bir kazancı yok. ve hepimizin yeterince acı çektiğini düşünüyorum, öyle değil mi?"

Hissiz bir şekilde başımı sallayarak onayladım.

"Ve dürüst olmak gerekirse, zamanını boşa harcarsın," diyerek devam etti. "Beni olay yeriyle ilişkilendirecek bir şey yok. Bundan eminim." Daha sonra, "Tam olarak karışık bir iş değildi. Çok da mücadele etmedi. Ayrıca, arkamı toparlamak... Veya senin de arkamı toparlamak o kadar da zor değildi, Roz," dedi.

"Benim mi?"

Şaşıracak bana baktı. "Wayne'in ölümü için sorumluluk almana izin vereceğimi düşünmedin, öyle değil mi? Lanet olsun, Roz. Seni sevdiğimi söylediğimde *ciddiydim*. Bu konuda dürüstüm. Wayne nasıl panikleyip seni yangın söndürücü ile yere yıktığını açıkladı. Söyle bana: Benim yerimde sen olsaydın ne yapardın? Eğer değer verdiğin bir insan bunu yaşamış olsaydı, sen ne yapardın? Herhangi düzgün bir adam aynı şeyi yapardı.

Sana ne yaptığını duyduğum an, buna dayanamadım.

"Onu öldürmen gerekmiyordu."

“Bu aslında daha çok bir kazaydı. Üstelik bunun için hafifletici sebepler de vardı. Adam seni becerdiğini söyledi.”

“Beni becermedi.”

“Becermedi mi?”

Başımı salladım.

“Ha, demek ki bu konuda doğruyu söylüyordu o zaman. Tamam, bunu bir kenara bırakalım, bana senin canını acıttığını söyledi. Ve daha sonra bana, seni oraya gitmek zorunda bıraktığını çünkü şirketten senin para çaldığına dair elinde kanıt olduğunu anlattı.”

“Bunu sana mı anlattı?” diye sordum.

Sakinlikle gülümseyerek, “Pekâlâ,” deyip duraksadı, “Bunu söylemesi için belki onu zorlamış olabilirim. Sadece böyle bir aşağılık kişi ile neden bunu yapmayı düşündüğünü anlamadım. Bu küçük düşürücüydü. İlk başta konuşmak istemedi. Bu yüzden ellerimle onun boğazını sıkmak zorundakaldım. Sadece onu biraz korkutmak istedim. Ama sonra sana zorla yaptırdığı şeyi söylediğinde, bir daha asla nefes almaması için onun gırtlığını sıkmam gerekiyordu. Bu şarttı.”

Ona dik dik baktım.

“Yangın söndürücüyü ortadan kaldırdım,” dedi. “Senin kanın ile kaplıydı bu arada. Bu, senin orada olduğuna ve şeyin... Bir sorunun olduğuna dair kanıt. Onu orada bırakıp, seni zan altında bırakamazdım.”

“Yangın söndürücü hâlâ sende mi?”

“Bende.”

“Neden? Niye saklıyorsun ki?”

“Yeniden ortaya çıkarabilirim. Polislerle tekrar konuşmak beni çok mutlu eder. Onlara Wayne’in para konusunda sana şantaj yaptığını söylerim. Bu, onu öldürmen için sana kesinlikle bir

neden veriyor.”

“Yangın söndürücüde kanımın olması bir şeyi kanıtlamaz.”

“Yani, bu almak zorunda olduğun bir risk,” dedi. “Polisin bundan ne anlam çıkaracağını kim bilebilir ki? Tahmin etmek bile istemem. Her durumda, klinikten para çalan kişinin sen olduğunu öğrenmelerinin polislerin ilgisini çekeceğine eminim. Ya da belki bunu tamamıyla başka bir yolla halledeceğim. George’un nerede olduğunu öğrenmem zor değil. Ayrıca, unutma, biz zaten birbirimizi tanıyoruz.”

Benim bu haberi sindirmemi bekledi. Beni köşeye kısıtırmıştı. Eğer istediği şeyi yaparsam, hiçbir kötü sonuç olmayacaktı. Eğer yapmazsam...

Masanın öbür tarafından uzanıp ellerimi tuttu.

Fısıldayarak, “Bana geri dön,” dedi.

Ona dik dik baktım. Yaşadığım korkuyu saklamaya çalıştım.

Tepkimden gücenmiş bir şekilde, “Neden olmasın?” dedi.

“İyiymiş, öyle değil mi? Birlikte gerçekten iyiydik.”

“Bunun karşılığında bana para veriyordun, Scott.”

Cevabımı beğenmeyerek, “Ah, evet,” dedi. “Dostumuz Wayne hakkında söylemeyi unuttuğum başka bir şey daha var. Seni bunu yapmana tekrar zorlayacaktı. Tekrar tekrar.”

“Wayne’e bunu bir kez yapacağımı söyledim ve o da kabul etti.”

Scott sanki söylediğim şeyi saçma bulmuş gibi bir tavırla elini hafifçe kafasına vurarak bir jest yaptı. “Onun gibi birisi,” dedi, “Bir kez verdin mi arkası gelir...”

“Bunu tekrar yapmayı planladığını sana *söyledi* mi?” dedim.

“Söylemesi gerekmiyordu.”

Ellerimi onun ellerinden çektim. “Eve git, Scott. Sen diyeceğini dedin. İstediyini yapacağım. Polisten uzak duracağım

“çünkü başka bir seçeneğim yok ama senin gitme zamanın geldi.”

Evet anlamında kafasını salladı.

Kollarını ceketine geçirerek, “Seni özledim,” dedi.

Gülümsemeye çalıştım. Ondan yavaş yavaş uzaklaşırken aynı zamanda, *Evet, ben de seni özledim, psikopat, dermiş gibi bakmaya çalıştım. Akıl hastasıydı. Düpedüz akıl hastasıydı.*

“Benden nefret etme,” diye fısıldadı. “Yaptığım şeyi sadece sana yardım etmek için yaptım. Şiddet yanlısı bir insan değilim. Sadece, Wayne gibi adamlar asla vazgeçmezler. Asla peşini bırakmayacaktı. Hayatını zindan edecekti ve sen bunu hak etmiyorsun, Roz.”

Başımı eğerek ve elimden geldiği şekilde onu sakinleştirerek sessizce, “Evet,” dedim.

Sanki az önce bir iş toplantısı yapmışız gibi ceketini giymiş bir şekilde, “Planların ne şimdi?” diye sordu.

“Her zamanki hayatıma devam etmek.”

“Fizyoterapi işini tek başına yapamayacaksın, öyle değil mi? Bu çok yazık.”

“O kadar şeyden sonra bu mümkün değil.” Mutfak kapısı etrafında dolaşıp duruyordum. Birkaç adım daha atsam arkadan hızla kaçabilirdim. “Bağımsız olarak işimi kûrabileceğimi düşündüm,” diyerek lafı döndürüp uzattım, “Ama... yani, bunun nasıl olduğunu bilirsin.”

“Yardım etmeme izin ver.”

“Böyle iyi, Scott.”

“Teklifim hâlâ geçerli. Hiçbir biçimde çalışman gerekmez. Sana ben bakabilirim. Bunu yapmama izin ver.”

Cevap vermedim.

Öfkeli bir şekilde, “*Neden buna izin vermiyorsun?*” dedi. “Bunda sorun görmüyorum. Birileri sana *yardım etmeyi* öneri-

yor, hayatını biraz daha kolaylaştırmak istiyor ve sen de bunu geri çeviriyorsun. Neden?”

“Çünkü insanları satın alamazsın Scott,” dedim. “Bu normal değil. İnsanlar böyle yapmaz. Aslında bu çok tuhaf. Hem zaten neden *beni* seçtin ki?”

“Seni ben seçmedim.”

“Sanki beni ayrıntılı bir planın parçası olarak seçmişsin gibi hissediyorum. Şimdi de bu plan her neyse, ona uymadığım için gitmeme izin vermektense, beni mahvetmeyi tercih ediyorsun.”

Ellerini geniş bir şekilde açarak, “Ah, Roz,” dedi. “Kimi seveceğimizi seçemeyiz. Aşk bizi seçer. Tıpkı dalgaları ya da havayı kontrol edemediğim gibi, sana karşı da hissettiğim şeyleri dizginleyemiyorum. Olan bu. Seni sevmek *istemiyorum*. Kendimi bu tehlikeli duruma sokmak *istemiyorum*. Ama ne ise o işte.”

Aşk mı? Aklım kaçırmış olmalıydı. Kim herhangi bir kişiye, kendine âşık olunmasını ümit ederek seks için para öder ki? Nasıl bir saplantı, nasıl bir sapıklıktır bu?

“Başlarda sen bunuson derece doğal ve sıradanmış gibi gösteriyordun,” dedim.

“Tekrar ediyorum: Başka bir seçeneğim yoktu.”

“Neden sadece normal bir insan gibi bana kur yapmadın?” diye sordum. “Neden parayı işin içine karıştırdın? Neden sadece bir aşk ilişkisi başlatmadın?”

Bir çeşit kısa ve alaycı bir kahkaha attı. “Sana kur yaptım ve sen de beni reddettin, hatırladın mı? Bir ilişki yaşamak için oldukça fazla prensip sahibiydin. Bu yüzden sahip olduğum şeyi kullandım. Senin çaresizce paraya ihtiyacın vardı ve bende de çok para vardı. Bu, yapılacak en mantıklı şeymiş gibi görünüyordu.”

“Gitmelisin.”

“Evet,” dedi ama kımıldamadı.

“Bunu böyle bırakmayalım,” diyerek baskı yaptı. “Benden nefret etmen düşüncesine katlanamıyorum.”

“Senden nefret etmiyorum,” diyerek yalan söyledim.

“Buraya gel,” dedi.

İstifimi bozmadım.

“Roz, ben bir canavar değilim,” dedi.

Bana doğru ilerledi ve ben de geriye doğru bir adım attım.

“Tanrı aşkına,” dedi. “*Derdin* ne senin? Şey gibi davranıyorsun... Canını acıtmamı mı *istiyorsun*? Bu mu yani? *Benim* bir canavar olduğum konusunda seni haklı çıkarmak için, ellerimle *senin* boğazını sıkmam mı gerekiyor?”

Sessiz kaldım. Çok korktum.

Zemin üzerinde uzun adımlarla yürüdü ve sağ elimi sıkıca tuttu. Şaşkın bir şekilde hareketsiz kaldım. Başparmağımı olabildiği kadar geriye doğru iterek, “Bundan emin misin? Bu konuda kesin emin misin, Roz?” diye bağırarak sordu.

“Ne yapıyorsun?”

Mutfağa doğru beni çekerek, başparmağımı kapı aralığına koydu. Daha sonra diğer eliyle kapı kolunu tutarak, parmağımı kapıya sıkıştırmakla tehdit etti.

Bana, “Bunu mu istiyorsun?” diye bağırdı.

“Yapma,” diyerek inledim.

“İstedğin bu mu? Senin boktan, basit kariyerine son vermem mi?”

Ağlamaya başlayarak, “Hayır,” dedim.

Ellerim benim aletlerimdi. Geçim kaynağımdı.. Onlarsız neredeyse bir hiçtim.

“Seni sevdiğimden dolayı sana para ödedim,” diye bağırdı. “Başka bir seçeneğim yoktu. Bu yüzden sakın bana böyle bir nef-

retle bakayım deme! Sakın!”

Daha sıkı tutmaya başladı. Artık parmaklarımı hissedemiyordum.

“Şu anda istersem seni bitirebilirim. Şu anda canına okuyabilirim,” dedi.

Birden patladım.

“Pekâlâ, o zaman yap! Yapsana be! Vazgeçiyorum. Eğer bu kadar kaçıksan ve yapman gereken buysa, yap o zaman!”

Zorlukla ve düzensizce nefes almaya başladı.

Sanki anlamamış gibi bir ipucu bulmak için yüzümü iyice inceledi.

“Yardıma ihtiyacın var, Scott. Dengesiz birisin. Acayip dengesizsin.

Görmüyor musun? Ne hâle geldiğini görmüyor musun? Sen bir hayvansın.”

Konuşmaya çalıştı ama beceremedi.

Kayıp bir adamdı. Akıntıya kapılmış bir adamdı. Bu noktaya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri olmayan bir adam.

İKİ AY SONRA

43

ARTIK EKİM AYININ son zamanlarıydı. George'un kazasından, araba kazasından beri neredeyse üç ay geçmişti ve zamanımız hastane randevuları, dostların ziyaretleri ve hemen kanıksadığım genel günlük şeylerle doluydu. O gece, yani Scott'ın evime zorla girdiği gece, onun yapacağını düşündüğüm gibi başparmaklarımı parçalamadı. Aslında *kendisinin* yapabileceğini düşündüğü gibi. Bana sanki saatlerce gelen o süreçte beni rehin tuttuktan sonra, nihayet, elimi bıraktı.

Derin mi derin bir keder içinde bana dikkatle baktı ve ona bunun bittiğini söyledim.

Onu sevmediğimi ve asla sevmeyeceğimi söyledim. Ve üzerine ne tür çamur atmaya karar verirse verirse versin, fikrimi değiştirmeyecektim. Beni takip etmeye devam ederek kendini çıldırtmak isterse, bu onun tercihiydi. Fakat onu arzu etmeye beni asla ikna edemeyecekti.

Peki daha sonra ne yaptım?

Kuyruğumu kıstırıp, eski hayatıma geri döndüm. Scott hâlâ iplerimi elinde tutuyordu, bu yüzden aslında, çok da seçim şansım yoktu. Belki de benden daha iyi bir insan, daha güçlü, daha fecerikli bir insan, daha cesaretli, daha metanetli olan biri, Wayne'in ölümünden dolayı onu adaletin önüne çıkarmakiçin bir yol bulabilirdi. Ama benim sınırim buraya kadardı. Bunu arkamda

bırakıp, önüme bakmayı tercih ettim.

George ve ben sade bir şekilde yaşıyorduk. Banka hesaplarımı dengeledikten ve ev masraflarını gerçekçi bir şekilde gözden geçirdikten sonra (ve başıma bela olan eski borçlar olmadan), iş yerinde geçirdiğim saatleri azaltmayı başarabildim. Kliniğe, ister kabul etsinler, isterse etmesinler, en fazla yirmi altı saat çalışabileceğimi söyledim.

Onlar da kabul ettiler.

Henry Peachey'den hayata dair bir şeyler biraz bulaşmış olmalı çünkü daha fazla zamanım kalınca, aslında daha az para harcadığımı anladım. Birtakım şeylere daha hazırlıklıydım ve kasırganın önünde sürüklenen bir hayat sürmüyordum artık, kendimi işin içinden çıkılması zor durumlara sokmuyor, işleri halletmek için etrafa para saçmıyordum. Dolayısıyla hayatla baş edebilir hale gelmiştim. Artık huzurluydum.. Basit şeylerle mutlu olabiliyordum.

Winston ve ben bir konuşma yaptık. Uzun zaman önce olması gereken o ciddi konuşma. Ona oyun döneminin bittiği söyledim. Eğer mali anlamda bir ebeveyn olarak kendi sorumluluklarını bir an önce üstlenmekte adım atmazsa, uzakta yaşayan annemle babama yakın bir yere taşınacaktım. Bu da, onun George'u daha az görebileceği anlamına geliyordu. Sonuçta ona, yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunu artık tek başıma yapamıyordum. Tabii ki Winston, her zamanki Winstonluğunu yaparak, "Elbette, Roz. Sorun değil," dedi. Sanki önceden sorsaymışım, severek kabul edecekmiş gibiydi.

Nihayet, uzunca bir süre elimgitmese de, o e-postayı yazdım.

Bir şeyler yazmanız gerektiğinde üzerinize çöken o kendinle yüzleşme hissi inanılmaz bir şey. Aylarca yatak odasının

köşesinde bekleyen ütülenecek çamaşırlar birden çok önemli bir hâle geliverdi.

George okula birkaç tarihi geçmiş İngiliz hardalı ve bir mısır unu paketi ile gitmek zorunda kalmasın diye, yaklaşan Hasat Festivali için organize olmak adına mutfak dolaplarımı düzenledim.

Yarı yıl tatili için dış randevusu aldım.

Sonra da artık kışımı sandalyenin üzerine koymaktan ve bitirinceye kadar oradan kalkmaktan başka bir iş bulamayınca, yapmam gereken şeyi tamamladım. Adresini buldum ve şunları yazdım.

Gönderen: RToovey@hotmail.co.uk

Alıcı: henry.peachey@live.com

Konu: *Biz*

Sevgili Henry,

Söylemek istediğim çok şey olmasına rağmen, kısa tutup sadede gelmeye çalışacağım.

Daha önce hiç özür dileyip dilemediğimden emin değilim, bu yüzden bununla başlayacağım. Özür dilerim. Bu yeterli değil, biliyorum ve bunu gözlerini devirerek okuduğunu hayal edebiliyorum, çok incinmiş olduğunu ve mektubun devamını okumak için kendini zor tuttuğunu biliyorum.

Gerçek şu ki seni. Başka bir zamanda, başka koşullarda karşılaşmış olsak, ilişkimiz çok başka olabilir miydi acaba, diye düşünmeden edemiyorum.

George her geçen gün daha da iyiye gidiyor ve koltuk değneklerinden kurtulmak üzere.

Seni kendime karşı biraz yumuşatmaya çalıştığım için George'dan bahsettiğimi düşünüyorsan, haklısın.

Sayende hayatımı rayına oturtmuş gibiyim. Borçsuz olarak nasıl yaşanacağına, nasıl daha az çalışıp daha az para harcanacağına ve ticaretin kölesi olmadan hayattan nasıl zevk alınacağına dair kitaplar okuyorum. Ayrıca, seni övmek için bundan bahsettiğimi düşünüyorsan, bu konuda da haklısın.

Seninle tanışır tanışmaz, Scott ile olan anlaşmamıza son vermeye çalıştım. Çaresizlik bu teklifi kabul etmeme neden oldu ama seninle tanışmam bunun aslında ne kadar saçma bir anlaşma olduğunu ve bazı şeyleri yapmanın, alternatif bir yolunun olması gerektiğini görmeme yardımcı oldu.

Tekrar söylüyorum, seni özledim. Aramızda bir bağ olduğunu hissettiğimiz çok az insan vardır, gibi saçma şeyler yazmaya çalışıyorum. Ama tam olarak söylemek istediğim bu. Ve eğer bunu söylemenin daha iyi bir yolunu bulabilseydim, öyle yapardım.

Eğer, bir an için bile olsa, hatta her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı düşünmene rağmen, benimle aynı duyguları paylaşıyorsan, o zaman burada olduğumu ve seni beklediğimi bil.

Sevgilerimle

Roz.

Henry'den bir yanıt beklerken yavaş yavaş, azar azar, George ve ben hayatımızı yeniden inşa ediyorduk. O gece, Scott'ın ziyaret ettiği gece, garip tarzda bir dönüm noktası olarak hayatımıza damgasını vurmuştu.

Bazen Scott'ı; bunu yapmaya harekete geçiren şeyin ne olduğunu, yaptığı şeyi neden yaptığını ve bunun gerçek sebebin aşk olmasının mümkün olup olmadığını merak ederken bulu-

yordum kendimi.

Scott'ı o çizginin ötesine geçmeye, yani cinayete, çok az insanın gideceği o noktaya iten tam olarak neydi?

Belki de Scott için kazanmak, aşk ile aynı anlama geliyordu. Belki de bu iki şey onda aynı duyguyu hissettirdi ve bunları ayırt edemedi.

Ya da belki, hiç korkusu yoktu ve canı nasıl isterse öyle davranmakta kendisini özgür hissetti.

Üstelik o zaten özgürdü.

Trajik olan buydu. Scott, Wayne'in ölümünden sorumlu tutulmamıştı çünkü yaptığı şeyin yanma kâr kalabileceği inancında kararlı durmuştu. Vicdan azabı yaşamıyordu çünkü zihninde Wayne'i öldürmekten başka bir alternatifi yoktu. Wayne, harcanabilir bir insandı. O sadece, Scott'ın istediği şeye ulaşmasına engel olan biriydi. Bu konuda hiçbir şey yapamazdım çünkü, eğer yapsaydım Scott cinayet için beni suçlu göstermeyi denemeye ve polise almış olduğum paradan bahsetmeye veya daha kötüsü, George'a zarar vermeye tam olarak hazırlıklıydı.

Benim sözüme karşı onun sözü.

Eğer polise gidip onlara, Scott'ın Wayne'i öldürdüğünü itiraf ettiğini söyleseydim, Scott aynı suçu benim ona itiraf ettiğimi gayet rahat bir şekilde söylerdi. Wayne'in bana şantaj yaptığını söylerdi.

Bu yüzden, içinde bulunduğumuz durum buydu. Aslında ben işlerin bu şekilde devam edeceğini düşündüm.

Yani, en azından bir telefon gelinceye kadar öyle düşünmüştüm.

George ve ben cipin ön camından dalgın dalgın öndeki bariyere baktık. Bu sabah feribota ilk biz binmiştik; George'un kurtulmaya çalıştığı randevumuza gitmek üzere erkenden çık-

mıştık. Bizi canlandırırsın diye camı açtım. Günler artık kısalmıştı. Yaz aylarının yoğun ve sisli havası yerini kuzeyden gelen daha temiz, oksijeni az, sonbahar dalgasına bırakmıştı.

Gökyüzünde yükselen ve gölün hattını izleyen bir kaz sürüsü güneye doğru yöneldi. Pozisyon almak için itişerek gürültü yapıyorlardı ve bakması için George'a işaret ederek kazları gösterdim.

Uzun uzadıya bir iç çekti.

Tam bir melankolik ruh hâliyle, "Keşke ben de güneye uçabilseydim," dedi.

Yaptığı yorumu duymazlıktan geldim. Tekrar iç çekti. "O kadın çok acımasız," diye ekledi.

"İşini yapması için acımasız olmak zorunda," diyerek cevap verdim.

"Sen acımasız değilsin."

"Seni düzgün yürütmeye çalışmıyorum."

George'un bir bacağı iki buçuk santim kadar kısalmıştı..i. Ortopedi uzmanı bu farkın zaman içinde azalacağından emindi ama şimdilik, leğen kemiğinde dahasonra çıkabilecek sorunları önlemek üzere George'un içten topuklu bir ayakkabı giymesini istemişti.. Bu durum George'un işine gelmemişti. Üstelik fizyoterapistini de hiç sevmemişti.

Kısa ve düz saçlı, çirkin ayakkabı giyen ve yürüdüğü zaman çukurlu büyük poposu ortaya çıkan, sert ve espri anlayışı olmayan bir kadındı. Özel sektöre geçmiş fizyoterapistler için zamanının olmadığını gayet açıkça belli etti. İlk görüşmemizde, "Onlar satılmış," diyerek fikrini beyan etti. Ona karşı çıkmadım çünkü onun gibi bir kadına karşı kesinlikle bir zafer kazanamazsınız.

George, geçmişte her zaman onun acılarını ve sancılarını gidermeyi başardığımdan için, neden onu benim tedavi etmedi-

ğimi anlayamadı. Ama yürüyüş analizi alanına hakim değildim. Üstelik, tedavi George'un uzmanı tarafından istenmişti ve tedavisinin Kendal Hastanesi'nde yapılması gerekiyordu. Bu yüzden kendimizi haftada iki sabah burada buluyorduk.

George'u bölüme götürdüm ve terapistinin öğrettiği gibi, sağlıksız bacağına dizden bükmek yerine yandan savurduğunu görünce, kadının suratını ekşittiğini gördüm. Zor bir tedavi seansı geçiriyordu ve bunu izlemek içimi acıtıyordu. Hâlâ çok ürkekti, yaralı bacağı üzerinde ağırlık taşımaya ve koltuk değneğini bırakmaya korkuyordu.. Ama başka bir seçenek yoktu. Bunun yapılması gerekiyordu yoksa ömür boyu topal kalacaktı. Onun tedavisi uzmanından her ne kadar hoşlanmasam da, kadın şüphesiz ne yaptığını biliyordu. Ayrıca, hastaları harekete geçirmek için uğraştığınızda biraz katı olmak gerekliydi. Dost canlısı olan, cana yakın fizyoterapist bilhassa bu durumda yararlı olmazdı.

George'a bir kahveye ihtiyacım olduğunu ve beş dakika içinde geri geleceğimi söyledim. Tam olarak doğru değildi: Kahveye ihtiyacım yoktu; önceden yaptığım gibi seansın başlaması için yaptığım bir dalavereydi. Başlangıçtaki gibi eğer o serviste kalsaydım, George onu acı içinde izlerken benim çektiğim ızdırabı hisseder ve tüm güvenini kaybederdi. Bu yüzden dikkatini çekmeden sessizce giderdim. Üstelik bu, şimdiye kadar işe yaradı. Ben dönünceye kadar ondan istenilen şeye odaklanmış olurdu ve atılan her yeni adımla korkusu dağılabilirdi.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz cebimdeki telefonum titredi. Telefona cevap verdim ve diğer uçtaki sesi duyduğumda aniden durdum.

"Roz Toovey?"

"Evet," dedim.

"Ben Dedektif Aspinall. Buluşabilir miyiz? Sizinle konuş-

mam gereken bir şey var.”

Nerede olduğumu dedektife söyledim, onun da Kendal’da bulunması epey tesadüfi oldu ve on dakika içinde ayakta tedavi edilen hastaların bölümünde benimle buluşabileceğini söyledi.

İki kahve aldım ve sessiz bir köşe bulup bekledim.

Beş dakika içinde oraya geldi.

Dedektif Joanne Aspinall içeri girip, beni gördüğünde gülümsemi. Yalnızdı, üstelik daha önce gördüğümde daha bezgin bir hali vardı. Yüzü yorgun ve gergin görünüyordu. Cildi, iyi bir tatile ihtiyaç duyan biri gibi, tükenmiş görünüyordu. Veya iyi bir gece uykusuna ihtiyaç duyan biri gibiydi.

Yanıma oturduğu zaman, “Size kahve getirdim,” dedim ve tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söyleyerek teşekkür etti. Kahvenin kapağını açtı ve şeker koyup koymadığımı sorma gereği duymadan, üç yudumda kahvenin yarısını lüp diye içti.

“İyi misiniz?” diye sordum ve o da iyi olduğunu belirtmeye çalışarak aceleyle kafasını salladı, sanırım fazla zamanı yoktu.

“Ona ulaşamıyorum,” diyerek söze başladı.

Alnımı çatmış olmalıydım çünkü, “Scott Elias. Wayne Geddes cinayetiyle ilgili,” diye ekledi. “Görünen o ki, adam dokunulmaz biri.”

Ona, hâlâ bu dava üzerinde çalıştığınızı düşünmemiştim, dedim ve o da hafif bir kahkaha attı. “Başka bir dava üzerinde çalışmıyorum,” diyerek cevap verdi.

Dedektif Aspinall’e bununla nereye varmaya çalışıyorsunuz, der gibi bir bakış attım ama sanki benim konuşmamı bekliyormuş gibi geldi. Bu yüzden, “Ne dememi istediğinizden emin değilim,” dedim.

Açık açık, “Onun bunu yaptığını düşünüyorsun,” diye-

rek cevap verdi. Ve sonra, “Başka bir şekilde ifade etmeme izin ver... Bunu onun yaptığını *biliyorum* ama kanıtlayamıyorum. Bir hüküm verilmesini sağlamak için yeterli değil zaten.”

“Merak ediyorum,” dedim. “Bunu yaptığını nereden biliyorsunuz?”

“Hikâyesi akla yatkın değil. Sonra, sorgulandığı zaman aşırı bir öz güven ve küstah bir havası vardı. Ayrıca senin ifaden de var. Üstüne üstlük, takip cihazı da var. Sanırım sen buna deneyim diyebilirsin. Bunu onun yaptığını biliyorum ama onun bu olaydaki yerini saptayacak hiçbir şeyim ve gerçek bir nedenim yok ve bu yüzden yardımını istemeye geldim. Yardım eder misin?”

Tereddüt ettim.

“George hastanede iken Scott onu ziyaret etti. Sanırım bunu, bir çeşit uyarı vermek adına yaptı ve sonra beni tehdit etti,” dedim.

“Seni ne ile tehdit etti?”

“O gece orada Wayne ile olduğuma ve onun bana saldırdığına dair kanıt olduğunu söyledi. Wayne’in beni bayılttığını söylediğimi hatırlıyor musun? İşte, bunu bir yangın tüpü ile yaptı ve üstünde benim kanım vardı. Scott şey diye tehdit etti.”

“Bu yangın tüpünü nerede sakladığını bilmiyorsun, değil mi?”

Kafamı salladım. “İyi bir yere saklamıştır diye tahmin ediyorum. O titiz biridir. Bu yangın tüpünü sizin gibiler kolayca bulsun diye ortalıkta bırakacağını sanmıyorum.”

Aldırmayarak hızlı bir şekilde, “Tamam, boşver,” dedi. “Peki, ya yeni bir soruşturmanın bir parçası olmanı istesem?”

“Ne hakkında bir soruşturma?”

“Onun ticari işleri ile ilgili,” dedi. “Bir keresinde onun şirketine fatura kesmekle ilgili söylediğin bir şey aklımın bir köşesinde kalmış. Geçtiğimiz birkaç aydır bunun üstünde kafa pat-

latıyorum. Nihayet onun vergi kaçakçılığını soruşturuyoruz ve tanıklarla mülakat aşamasına vardık.”

“Para mı saklıyormuş?”

Kafasını sallayarak onayladı.

“Ne kadar?” diye sordum.

“Hayal edebileceğimden bile fazla,” dedi.

“Ve bu şey... Bu düzenbazlık için hapis cezası alma olasılığı nedir?”

“Kuvvetle muhtemel,” dedi. “Doğal olarak vergi kaçakçılığı suçlarının listesini ayrıntılı şekilde sana veremem ama bir sürü var.”

“Ne tür bir hapis cezası alacaktır?”

“Bu tür suçlar için genellikle dört veya beş yıl arasında bir mühlet göz önüne alırlar. Ama işin içinde yüklü miktarda bir para olduğu için, bu davada daha uzun süre ceza olma olasılığı var.”

“Aslında yeterli gibi gelmiyor,” dedim. “Wayne’e yaptığını düşünürsen yeterli değil.”

“Hayır,” diyerek kabul etti. “Ama her şeyini kaybedecektir. Tüm mal varlığına el konulacaktır. Ayrıca, seni bilmem ama ben bunun, kesinlikle ilahi adalet olduğunu düşünüyorum. Onunla sadece kısa bir süreliğine tanıştım ama bu süre zarfında gördüğüm, servetini kaybetmeyi kolay kolay hazmedecek bir adam olmadığı..”

44

SCOTT PARKER ELIAS

BANDA KAYDEDİLMİŞ GÖRÜŞMENİN BİRİNCİ BÖLÜMÜ

Tarih: 14/11/2014

Yer: Kendal Polis Merkezi, Busher Walk, Kendal, LA9 4RJ

Soruşturma, Cumbria polis memurları Dedektif Joanne Aspinall, Dedektif Ronald Quigley tarafından yürütülmüştür.. Ayrıca mevcut olan kişiler: Savunma avukatı, Sayın Jeremy Inglis, Milli-Gelir ve Gümrük Dairesi Müfettişi, Sayın Jennifer McCauley

Dedektif Joanne Aspinall: Bu görüşmenin amacı, soruşturmaya ve/veya iddia edilen dolandırıcılığa ait delillerin toplanarak, soruşturmanın derinleştirilmesine yardımcı olması için bilgi toplamaktır. Sayın Elias, bugün neden burada gözaltına alındığınızı anlıyor musunuz?

Scott Elias: Gayet iyi anlıyorum.

D JA: Güzel. Devam etmeden önce size susma hakkınızı okuyacağım... Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Sorgulanma esnasında belirtmeyip, daha sonra mahkemede beyan edeceğiniz bir şey, savunmanıza zarar verebilir. Ve söyleyeceğiniz her şey delil olarak kabul edilebilir. Bu da esasen, istemezseniz, sorularımı

cevaplamak zorunda olmadığınız anlamına geliyor.

SE: Ne anlama geldiğini biliyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok bu yüzden sorularınızı cevaplamaktan memnunum, Dedektif.

D JA: Mükemmel. İzin verirseniz o zaman Bayan Rosalind Toovey ile olan ilişkinizle başlamak isterim...

SE: Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok. Belirtildiği gibi, yanlış bir şey yapmış değilim bu yüzden *ticari işlerim* hakkındaki soruları cevaplamaya hazırım, özel hayatım hakkındaki soruları değil.

D JA: Bu ikisi bağlantılı, Bay Elias. Korkarım bu sorular, iddia edilen dolandırıcılık soruşturmasının bir bölümünü oluşturuyor.

SE: O zaman yorum yok.

D JA: Bayan Toovey ile olan ilişkinizi nasıl tarif edersiniz?

SE: Yorum yok.

D JA: Bir ilişki var mıydı?

SE: (*Duyulmaz*)

D JA: Bay Elias?

SE: Bir ilişki vardı, evet. Kısa süren bir ilişki.

D JA: Bir cinsel ilişki miydi?

SE: Seks yaptık. Bu doğru.

D JA: Ve her zaman para mübadelesi oldu mu?

SE: Yorum yok.

D JA: Pekâlâ, bu konuya sonra geri dönebiliriz. Karınıza geçelim. Nadine Elias.

SE: Bunların karımla hiçbir ilgisi yok.

D JA: Şirketiniz SPE Electronics'in hesapları incelendiğinde, Bayan Elias'ı şirket çalışanı olarak gösterdiğiniz ortaya çıkmıştır. Karınızın hangi sıfatla işe alındığını bana söyleyebilir misiniz?

SE: Kendisi bir danışman.

D JA: Tam olarak hangi konuda danışmanlık yapıyor?

SE: Ticaret danışmanlığı yapıyor.

D JA: Ayrıca, bu iş için ona cömertçe para ödeniyor, öyle değil mi? Bayan Elias şirketinizde bir danışman olarak yılda ne kadar para alıyor?

SE: Bu, muhasebe bölümünü ilgilendiren bir soru.

D JA: Ben size yardımcı olayım. Bayan Elias, yıllık yüz yetmiş

bin sterlin ücret alıyor. Oldukça fazla.

SE: Ne kadar emek, o kadar yemek.

D JA: Bayan Elias SPE Electronics'te haftada kaç saat çalışır ? On mu? Elli mi?

SE: Net bir cevap veremem. Kendisine sormanız gerekir.

D JA: Sekreteriniz, Debbie Harris sorgulandığında, Bayan Elias'ı ofiste hiç görmediğini iddia etti. Hem de hiç.

SE: Nadine işinin çoğunu evden yapıyor, sanırım.

D JA: Anlıyorum. Bu görevi Bayan Elias için siz uydurmuş olabilir misiniz? Aslında şirketiniz için herhangi bir iş yapmıyor olabilir mi? Yani şirketin kazancı üzerinden vergi vermek yerine Bayan Elias için bir maaş mı çekiyorsunuz?

SE: Hayır.

D JA: Bu çalışanlara ne diyorsunuz o zaman? Graham Fisher, bir elektrik mühendisi olarak kaydedilmiş; Robert Wood, bir yönetim müşaviri olarak listelenmiş; Eileen Young, bir mali müşavir? Bu insanları bulmamız mümkün olmamıştır, Bay Elias.

SE: *(Sorgulanan kişi cevaplamaz)*

D JA: Bu insanlar, *hiçbir biçimde* var olmayabilirler mi acaba? Yani bu insanları siz uydurdunuz, Bay Elias, ayrıca kendiniz için

ekstra bir gelir olarak, onların maaşlarını cebinize mi attınız?

SE: Bu söz konusu bile değil!

D JA: Öyle mi?

SE: Söyledikleriniz doğru olsaydı, bu paranın banka hesabımda olduğuna dair bir kanıt olurdu.

D JA: Belki. Belki de değil. Ulusal sigorta numaraları tanımlanamayan on sekiz çalışan daha var. Buna yılda yirmi bir binödenen bir bahçıvan da dahil, ki bildiğim kadarıyla SPE alanı beton ile çevrili.

SE: Yorum yok.

D JA: Sizce muhasebeciniz neden ortadan kayboldu, Bay Elias?

SE: Gerçekten bilemem.

D JA: Belki de bir açıklama yapmak istersiniz. Çünkü 2 Kasım'dan beri onun yerini bulamıyoruz.

SE: Evliliği ile ilgili sorunlar yaşıyordu. Başka bir kadınla görüşüyordu. Belki onunla basıp gitmiştir.

D JA: Bay Bennet ne kadar zamandır muhasebecinizdi?

SE: Yaklaşık yirmi yıldır.

D JA: Size haber vermeden gitmesi tuhaf, sizce de öyle değil mi?

SE: İnsanlar aşk için garip şeyler yapar, Dedektif.

D JA: Onlar sadece... Bay Elias şimdi bu faturaya bir bakmanızı ve sayfanın sağ üst köşesindeki KDV numarasının şirketinize ait olup olmadığını bana söylemenizi istiyorum. Bu fatura -cehale-timi bağışlayın- bir çeşit elektrikli aksamalar karşılığında yüklü bir havale için. Bu fatura on yedi bin dört yüz sterlin tutarı için düzenlenmiş. KDV dâhil.

SE: KDV numarasını ezbere bilemem. Kim bilebilir ki?

D JA: Tamam, peki, bunun SPE'nin KDV numarası olmadığını size söyleyebilirim. Şimdiye kadar, bunun gibi önemli bir sayıda fatura ortaya çıkardığımızı size söyleyebilirim, hepsi de değişik bir KDV numarasına sahip.

SE: Yine söylüyorum, bu, muhasebe bölümü ile ele almanız gereken bir şey.

D JA: Pek değil. Çünkü KDV tahsili Maliye'ye asla ulaşamadı. Aslında, bu, Nijerya'da olduğuna inandığımız bir hesaba yönlendirildi.

SE: Böyle bir hesap ile hiçbir ilgim yok.

D JA: Bu hesabın karınızın adına olmasına rağmen mi, Bay Elias?

SE: *(Sorgulanan kişi yanıt vermez)*

D JA: Yazlık evinize geçelim. Antibes'deki yazlık evinize. İnternet sitesine göre, oldukça istikrarlı bir şekilde rezerve edilerek, yılda yaklaşık yüz kırk bin kazanç getirmiş. Şimdi, bu kazançların gelecek yıla kadar vergiye tabi olmayacağını takdir ederim ama önceki yıllardaki rezervasyon çizelgesine merakla bakıyorum. Milli Vergi ve Gümrük Dairesi bu mülkiyet üzerinde herhangi bir kazancın beyan edilmediği konusunda bizi bilgilendirdi.

SE: Yorum yok.

D JA: O zaman belki de bunun hakkında yorum yapmak istersiniz. Bu, Temmuz ayından itibaren olduğu belirtilen hesap özeti-nizin bir kopyası. Burada bir miktar para var... Sierra Leone'deki bir bankaya yollanmış üç yüz bin sterlin.

SE: Yorum yok.

D JA: Sorun değil, Bay Elias, sanırım bunu Milli Vergi ve Gümrük Dairesi'ndeki Cezai Soruşturma Müdürü'ne devretmemiz için gereğinden fazlası var elimizde. Onların, eviniz ve şirket binanızda kapsamlı bir arama yapmak isteyeceklerine eminim. Ve kim bilir şu yangın tüpünü rastgele bulabilirler. Hani üzerinde Roz Toovey'in kanı olan yangın tüpünü.

SE: Bunu asla bulamazlar.

D JA: Öyle mi, Bay Elias? Neden bahsettiğimi bilmeniz bile çok tuhaf.

45

KASIM AYININ KASVETİ geçerken günler kısaldı ve daha aydınlık bir hâle geldi. Yılın sonu neredeyse kapıya dayanmıştı. Ne yazık ki Henry'den bir haber yoktu ve onu aklımdan çıkarmaya çalışmama rağmen, her gün kendimi bir beklentiyle elektronik postalarımı kontrol ederken buluyordum. Ancak tekrar ondan hiçbir haber gelmezse, bu duygum yakında yok olabilirdi.

Petra'yla aramızdaki buzlar erimiş gibiydi ve tekrar iki kız kardeş olmuştuk. Scott Elias'ın tutuklanmasının ve bunun sonucunda itibarını yitirmesinin, Petra'nın hisleri üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu bilemem ama kesinlikle son zamanlardakinden çok daha fazla dostça davranıyordu. Nadine'in Milli Vergi ve Gümrük Dairesi memurları tarafından sorgulanmasından sonra Lake District'ten ayrıldığını duydum. Güneye gitmiş ama nereye gittiğini bilmiyordum. Resmî yorum, kocasının duruşmayı beklerken Cheshire'da tutuklu kalmasından sonra, bu bölgede kalmaya dayanamamasıydı. Ama köydeki dedikodulara göre, bunun sebebi, kalmaya *maddi gücünün* yetmemesiydi. Kendisine ait parası olmadığı ve tüm varlıklarına el konulduğu için, kaçmak zorunda kalmıştı. Onun olaya karışıp karışmadığı net olmadığı için, ceza durumu hakkında da henüz bir bilgimiz yoktu.

Wayne'in ölümü hâlâ peşimi bırakmıyordu ama Dedektif Aspinall'in azmi ve titizliği sayesinde, nihayet Wayne için ada-

let neredeyse yerini buldu, diyebilirim.. Scott bana itiraf ettiğinden beri kendimi suçlu hissediyordum ve Wayne'in ölümünden kendimi sorumlu tutup, bununla mücadele ediyordum. Bu duygularımdan Dedektif Aspinall'e de bahsettim, o da, "Wayne yetişkin biriydi, Roz. Ve sana şantaj yapıyordu. Yabancı olduğun bir dünyada, ama törce uğraştığın zaman, çoğunlukla beklenmedik sonuçlar meydana gelir," diye cevap vermeden önce, şaşırmış bir ifade ile bana baktı.

Fakat, bu söyledikleri aslında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Bu yüzden her sabah Wayne Geddes için küçük bir dua ederdim.

Pekâlâ, bu yaptığım şeye, dua değil de, sıradan şeylerle ilgili gevezelik yapmak da denebilirdi. Bunun, güne başlamak için çok garip bir yöntem olduğunu biliyorum. Bu arada annesini de birkaç kez ziyaret ettim.

Glenda, Ulverston'daki huzurevinde kalıyordu ve onunla geçirdiğim zamandan zevk alıyor gibi görünüyordu. Genelde, sanıyorum, bunun sebebi, Wayne hakkında iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadığım içindi - o mükemmel bir patrondu, personele karşı cömertti, bir sorunum olduğunda her zaman dinlemeye hazırды. Bunlar yalandı, biliyorum ama böyle konuşmanın kimseye zararı yoktu. Geçen hafta bir Noel kartı, ince bir Noel yıldızı çiçeği ve bir kutu kıymalı börek ile ziyaretine gittim, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Elbette bu konu beni George ve Noel sorununa getiriyor, bunu sorun diye adlandırmıştık. Bu yıl alışılmadık bir şekilde nakit paraya sıkışmış olan Noel Baba, George'un oyun konsolu istediğini yerine getiremedi. Evet, George uslu bir çocuk gibi davranmış olmasına rağmen. Tabii ki Noel Baba onun koltuk değnekleri olmadan yürümeyi öğrenirken ne kadar gayret sarf ettiğini göz önünde tutmuştu. Bazen, ne

yazık ki Noel Baba bile bütçesini aşmamaya ve kazandığından fazlasını harcamamaya dikkat etmek zorunda.

George sabırlıydı, hayal kırıklığına uğramasına rağmen, listedeki hediye sayısını üçe düşürdü. Ben de Noel Baba'nın bunların üçünü de getirebileceğine onu ikna ettim.

Ve sonra bir şey oldu.

Bir akşam kapıyı açtığımda, merdivenlerimde çok endişeli görünen Dennis'i buldum. Aklıma ilk gelen düşünce Celia idi.

"Dennis," dedim. "Bir şey mi oldu? Celia iyi mi?"

"Pek sayılmaz," dedi.

"Yaralandı mı?"

Bunun üzerine hafifçe güldü ve kafasını hayır anlamında salladı.

"George burada mı?" diye sordu ve evde olduğunu söyledim. "Ona bir şey aldım," dedi. "Tabiri caizse erken bir hediye."

Kendi adını duyan George, Noel kartlarını yazdığı yerden kalktı ve kapıya geldi. Dennis hiçbir şey söylemedi sadece sol tarafını işaret etti ve George bakmak için kafasını uzattı.

Orada, atık su borusuna bağlanmış, titrek ve ufacık üzgün görünümlü bir hayvan vardı. Dennis, "Bu kızın ismi Tess," dedi, "Ve eğer istersen senindir."

Celia'nın sesi çınladığı sırada konuşmak üzereydim. "Aklını kaybetmiş, Roz! Ona söyledim "Dennis, *sen aklını kaybetmişsin*," dedikten sonra, bahçe kapısından çıkarak onlara ait yoldan bize doğru yalpalaya yalpalaya yürüdü.

Bu sırada George dışarı çıkmıştı, çömelmeye çalışıyordu (dizindeki esneme sorunu yüzünden çömelemiyordu) ve Tess, yavru köpek, heyecanla çişini yapıyordu. Arka bacaklarının üzerindeydi ve George'un kucağına tırmanmaya çalışıyordu.

Dennis fısıldayarak, "Tekrar yürüyebildiği ve bütün bu olan-

larla baş edebildiği için, böyle bir hediye hak etti, diye düşündüm.”

Pes etmiş bir şekilde, “Ah, Dennis,” dedim. “Bu çok hoş bir davranış ama ona bakabileceğimizi sanmıyorum. Ev sahibim...”

Celia beni susturarak, “Bu onun aptalca bir planı,” diyerek çıktı. “Sen köpeği al. Bu, kâğıt üzerinde George’un köpeği. Ama sen isteyken biz ona bakarız. Ve eğer ev sahibin bir şey söylerse, o zaman ona köpeğin bizim olduğunu söyle.”

Dennis, “Foxy artık biraz yaşıyor böylece etrafta bir yavru köpeğin olması güzel olur,” diyerek gözlerini kısarak baktı.

Ona, “Foxy bunun için sana teşekkür etmeyecektir,” dedim.

“Aman, yelkenlerini suya indirecektir.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim.

Yavru köpek artık George’un kucağındaydı. Tess, bir gine domuzu boyutundaydı, tüyleri sütlü kahve rengindeydi ve kaşlarında bir çift siyah benek vardı. Sanki, o da kaderiyle ilgili kararımı bekliyormuşçasına çekingen bakıyordu.

İçtenlikle, “Teşekkür ederim, Dennis,” dedim ve o da sadece kafasını bir kez salladı.

“Artık onu almamızda bir sorun yok değil mi?” diye sordu, ve George’un coşkulu yüz ifadesine bakarak, ona bu konuda başka şansım olmadığını söyledim.

Gözüme bakmadan gülümseyerek, “Haklısın,” dedi. “Gidip onun kâsesini ve battaniyelerini getireyim.”

George olduğu yere çakılı kaldı. Sanki hayatı küçücük bu yavru köpeğe bağıymış gibi ona tutundu. “İçeriye geliyor musun?” diye sordum ve o da kafasını sallayarak onayladı. Uzanıp elimle nazik bir şekilde yavru köpeğin çenesini kavradım. Ona, “Hoş geldin,” dedim. “Hoş geldin, Tess.”

Sonra da hep birlikte, birbirimizi daha iyi tanımak için içeri girdik.

46

Gönderen: henry.peachey@live.com

Alıcı: RToovey@hotmail.co.uk

Konu: İlgi: Biz

Sevgili Roz,

E-postanı yeni aldım. "Kendimi bulmak" amacıyla Santiago de Compostela hac yolculuğunu yapıyorum.

Hâlâ kendimden bir iz bulamadım, bu yüzden evin yolunu tutuyorum.

Kaçmanın çözüm olmadığını anladım. Seni düşünmeden edemiyorum. Kaldığımız yerden devam edelim.

Döner dönmez seni arayacağım.

Sevgilerimle, Henry.

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki kişilere teşekkürlerimi sunarım:

James Long, Debbie Leatherbarrow ve Zoe Lea.

Ve ayrıca: Jane Gregory, Stephanie Glencross, Claire Morris ve Gregory & Company'deki herkes. Frankie Gray, Sarah Adams, Alison Barrow, Rachel Rayner, Claire Ward ve Transworld deki herkes. Grove Atlantic'deki Corinna Barsan. Ayrıca Cathy Rentzenbrink'e de teşekkürler.

Yazarken, Tom Hodgkinson tarafından yazılmış *How to be Idle* kitabını çok yararlı buldum.

Tarama:Turkan
Duzenleme:Ny.Ozlemm
Ekim 12.2018





Paula Daly

İngiltere'nin kuzeybatısındaki Lancashire'da doğan Paula Daly, yazarlık kariyerine başlamadan önce fizik tedavi uzmanı olarak çalışmıştır. İlk romanı *Sen Kaybolduğundan Beri (Just What Kind of Mother Are You?)*, Strand Dergi tarafından En İyi İlk Roman Ödülü'ne aday gösterilen yazarın ikinci romanı *Can Kırıkları (Keep Your Friend Close)* da Polisiye Yazarları Derneği tarafından 2014 yılının En İyi Polisiye Roman Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Çok kısa bir süre Fransa'da da yaşamış olan yazar, koşuşturma ve yoğun tempoyu özlemesi üzerine İngiltere'ye geri döner. Şimdi ise eşi, üç çocuğu ve yarış köpeği Skippy ile birlikte İngiltere'nin kuzeybatısındaki dağlık bölge Lake District'te yaşamaktadır.